

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

YOURS

After Dark

MARIE
FORCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

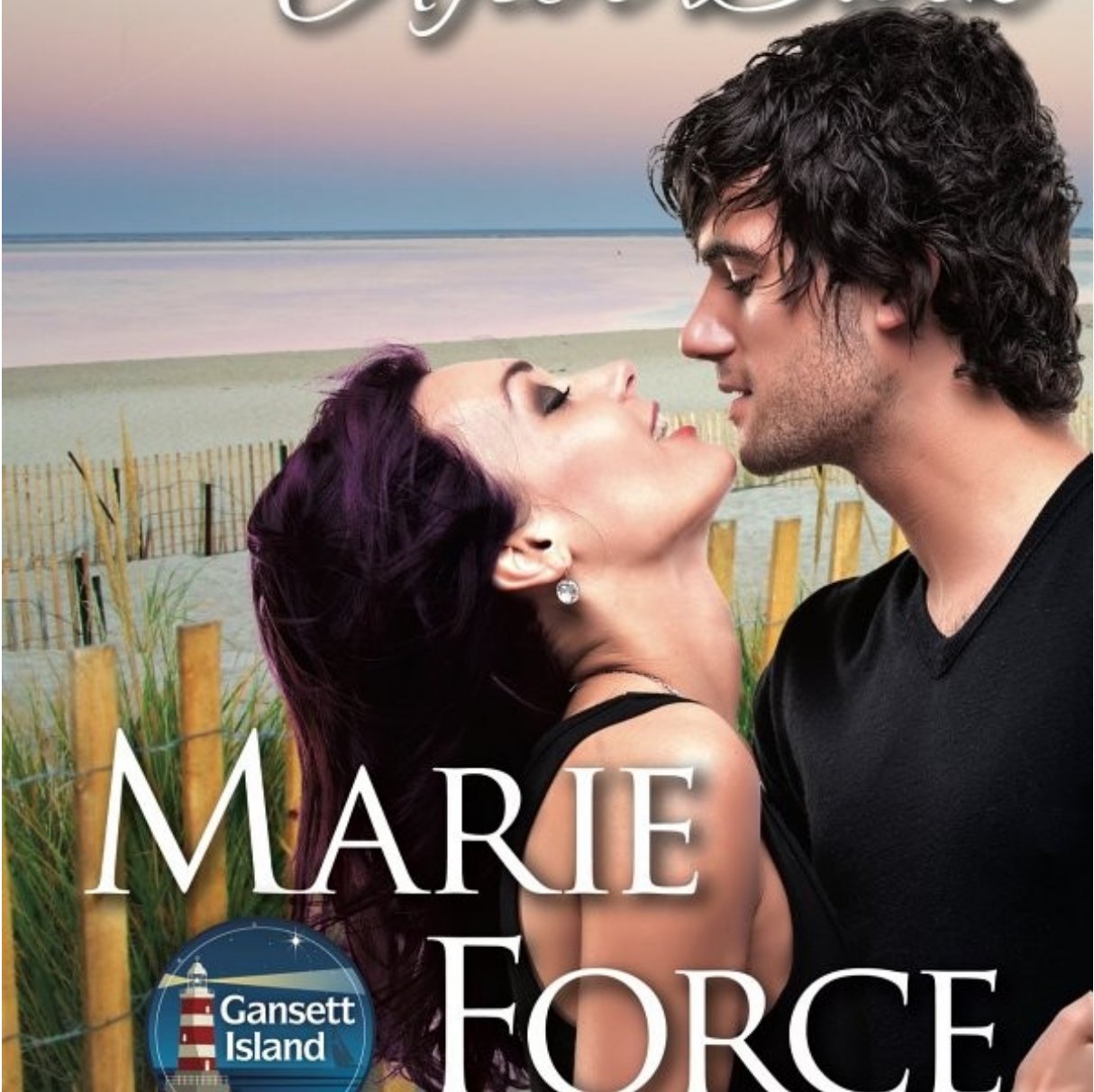
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

New York Times Bestselling Author

YOURS *After Dark*

KARANLIKTAN SONRA SENİN

GANSETT ADASI SERİSİ, KİTAP 20

MARIE FORCE

Yours After Dark
Gansett Adası Serisi, 20. Kitap

Tarafından: Marie Force

HTJB, Inc. tarafından
yayınlanmıştır. Telif Hakkı
2018. HTJB, Inc.

Kapak Tasarımı: Kristina
Brinton E-kitap Düzeni: Holly
Sullivan E-kitap Formatlama

Perileri ISBN: 978-
1946136671

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Eğer siz

Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Teşekkür ederim

Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyuyorum. Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

MARIE FORCE ve GANSETT ISLAND tescilli ticari markalardır.
Birleşik Devletler Patent ve Ticari Marka Ofisi.

marieforce.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu haber bültenime abone olmaktır. Adresine git

marieforce.com adresini ziyaret edin ve ekranın üst kısmında adınızı ve e-postanızı isteyen kutuya abone olun. Eğer benden düzenli olarak haber alamıyorsanız, lütfen

Spam filtresi ve e-postanızı mesajlarımın size ulaşmasına izin verecek şekilde ayarlayın, böylece yeni bir kitabı, harika ödüller kazanma şansını veya bölgenizdeki olası bir görünümü asla kaçırmazsınız.

Kitaplar Gansett Adası Kutulu Seti,
4-6. Kitaplar Gansett Adası Kutulu
Seti, 7-9. Kitaplar

- Gansett Adası Kutulu Seti, 10-12.
Kitaplar Gansett Adası Kutulu Seti, 13-
16. Kitaplar Gansett Adası Kutulu Seti,
1-10.5. Kitaplar Gansett Adası Kutulu
Seti, 1-16. Kitaplar Kitap 1: Aşkın
Hizmetçisi
(Maddie & Mac)
Kitap 2: Aşk Aptalı
(Joe & Janey)
Kitap 3: Aşka Hazır
(Luke & Sydney)
Kitap 4: Aşka Düşmek
(Grant & Stephanie)
Kitap 5: Aşk Ummak
(Evan & Grace)
Kitap 6: Aşk Mevsimi
(Owen & Laura)
Kitap 7: Aşka Özlem
(Blaine & Tiffany)
Kitap 8: Aşk Beklerken
(Adam & Abby)
Kitap 9: Aşk Zamanı
(David & Daisy)
Kitap 10: Meant for Love
(Jenny & Alex)
Kitap 10.5: Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası (Jared & Lizzie)
Kitap 11: Karanlıktan Sonra Gansett
(Owen & Laura)
Kitap 12: Karanlıktan Sonra Öpücükler
(Shane & Katie)
Kitap 13: Karanlıktan Sonra Aşk
(Paul & Hope)
Kitap 14: Karanlıktan Sonra Kutlama
(Big Mac & Linda)
Kitap 15: Karanlıktan Sonra Arzu
(Slim & Erin)
Kitap 16: Karanlıktan Sonra Işık
(Mallory & Quinn)
Kitap 17: Victoria & Shannon (Bölüm 1)
Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)
Bir Gansett Adası Noel Novellası Kitap
19: Karanlıktan Sonra Benim

(Riley & Nikki)
Kitap 20: Karanlıktan Sonra Senin
(Finn McCarthy)

McCarthy Aile Ağacını buradan görüntüleyin.

Gansett Adası haritasını görüntüleyin.

İÇİNDEKİLER

Gansett Adası'nda Kim Kimdir

Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Sonsöz

Yazar Hakkında

ONGANSETTISLANDI

**LÜTFEN DİKKAT: Mine After Dark, 19. Kitap üzerinden güncellenmiştir. Tüm kitapları okumayanlar için spoiler içerebilir.

McCarthy Ailesi

McCarthy's Gansett Island Marina ve McCarthy's Gansett Island Inn'in sahipleri Malcom John "Big Mac" McCarthy Sr. ve Linda McCarthy'nin ebeveynleridir:

- Mallory Vaughn, Big Mac McCarthy ve Diana Vaughn'un kızı, merhum; Quinn James ile nişanlı
- Malcolm John "Mac" McCarthy Jr., Maddie Chester McCarthy ile evli, Thomas, Hailey ve Malcolm John "Mac" McCarthy III'ün babası
- Grant McCarthy, senarist, Stephanie McCarthy ile evli, Stephanie's Bistro'nun sahibi
- Adam McCarthy, bilgisayar guruşu, Abby Callahan ile evli, Abby's Attic'in sahibi, Liam Callahan'ın babası

McCarthy

- Evan McCarthy, Island Breeze Records'un sahibi, Ryan's Pharmacy'nin sahibi Grace Ryan McCarthy ile evli
- Janey McCarthy Cantrell, Gansett Adası Feribot Şirketi'nin sahibi Joe Cantrell ile evli; Peter'ın annesi Joseph "P.J." ve Vivienne Cantrell

Yargıç Frank McCarthy, "Big Mac" ve Kevin McCarthy'nin kardeşi, babası:

- Laura McCarthy Lawry, Owen Lawry ile evli, Holden Newsome, Joanna Sarah Lawry ve Jonathan'ın annesi Russell Lawry
- Shane McCarthy, Katie Lawry ile nişanlı

Dr. Kevin McCarthy, Chelsea Rose ile evli, Big Mac ve Frank McCarthy'nin kardeşi. Psikiyatrist. Babası:

- Kevin ve Deb McCarthy'nin oğlu Riley McCarthy, Nikki Stokes ile çıkıyor
- Finn McCarthy, Kevin ve Deb McCarthy'nin oğlu

McCarthy Arkadaşları ve Ailesi

- Chelsea Rose, Kevin McCarthy ile evli, Beachcomber'da barmen

- Deb McCarthy, Kevin McCarthy'nin eski eşi; Riley ve Finn McCarthy'nin annesi
- Luke Harris, McCarthys Gansett Island Marina'nın ortak sahibi, Sydney Donovan ile evli, Lillian Alice "Lily" Harris'in babası
- Sydney Donovan, iç dekoratör, Luke Harris ile evli; Lillian Alice "Lily" Harris'in annesi
- Ned Saunders, Big Mac McCarthy'nin en iyi arkadaşı; Francine Chester Saunders ile evli, Maddie McCarthy ve Tiffany Taylor'ın annesi; Gansett Adası taksi şoförü ve arazi baron
- Francine Chester Saunders, Maddie McCarthy ve Tiffany Taylor'ın annesi; Ned Saunders ile evli
- Tiffany Taylor, Polis Şefi Blaine Taylor ile evli; Ashleigh Sturgil ve Adeline "Addie" Taylor'ın annesi, Naughty & Nice'in sahibi
- Blaine Taylor, Tiffany Taylor ile evli; üvey babası Ashleigh Sturgil; Adeline "Addie" Francine Taylor'ın babası, Gansett Adası polis şefi
- Bobby Chester, Maddie McCarthy ve Tiffany Taylor'ın ayrı yaşadığı babası, Francine Saunders'ın eski kocası
- Jim Sturgil, Tiffany Taylor'ın eski kocası, Ashleigh Sturgil'in babası
- Seamus O'Grady, Gansett Island Feribot Şirketi'nin yöneticisi; Carolina Cantrell ile evli; Kyle ve Jackson Chandler'ın üvey babası
- Carolina Cantrell O'Grady, Seamus O'Grady ile evli, Joe Cantrell'in annesi, P.J. ve Vivienne Cantrell'in büyükannesi; Kyle ve Jackson Chandler'ın üvey annesi

- Lisa Chandler, Seamus ve Carolina O'Grady'nin komşusu, müteveffa
- Kyle Chandler, Lisa'nın oğlu; Seamus ve Carolina O'Grady'nin evlatlık oğlu
- Jackson Chandler, Lisa'nın oğlu; Seamus ve Carolina O'Grady'nin evlatlık oğlu
- Dan Torrington, Kara Ballard ile evli, ünlülerin avukatı ve Grant McCarthy'nin arkadaşı
- Kara Ballard Torrington, Ballard's Launch Service'in işletmecisi Dan Torrington ile evli
- Dr. Cal Maitland, eski ada doktoru ve Abby Callahan'ın eski nişanlısı
- Stephanie Logan'ın üvey babası Charlie Grandchamp, Sarah Lawry ile nişanlandı
- Sarah Lawry, Owen, Katie, Julia, John, Josh, Cindy ve Jeff Lawry'nin annesi, Charlie Grandchamp ile nişanlı
- Katie Lawry, Owen Lawry'nin kız kardeşi, Sarah Lawry'nin kızı, Julia Lawry'nin ikizi, Shane McCarthy ile nişanlı
- Mark Lawry, Owen, Katie, Julia, John, Josh, Cindy, Jeff Lawry'nin babası; Sarah Lawry'nin eski kocası
- Julia Lawry, Owen Lawry ve Katie Lawry'nin kız kardeşi; Sarah Lawry'nin kızı; Katie'nin ikizi
- Dr. David Lawrence, Gansett Adası doktoru, Janey McCarthy Cantrell'in eski nişanlısı; Daisy Babson ile nişanlı
- Daisy Babson Lawrence, Maddie McCarthy'nin arkadaşı, McCarthy's Gansett Island Inn'de kat hizmetleri müdürü; Dr. David Lawrence ile nişanlı
- Tobias Fitzgerald Jackson Jr., takma adı "Slim", Gansett Adası pilotu; Erin Barton ile nişanlı

- Erin Barton, Tobias "Slim" Fitzgerald Jackson Jr. ile nişanlı; Jenny Wilks Martinez ile nişanlı olan merhum Toby Barton'ın ikizi; eski deniz feneri bekçisi
- Jenny Wilks Martinez, Alex Martinez ile evli, George Alexander Martinez II'nin annesi
- Alex Martinez, Jenny Wilks Martinez ile evli, George Alexander Martinez II'nin babası, Paul'un kardeşi. Martinez Lawn & Garden'ın ortak sahibi
- Paul Martinez, Hope Russell ile evli, Ethan Russell'ın üvey babası. Martinez Lawn & Garden'ın ortak sahibi; Gansett Belediye Meclisi üyesi; Alex Martinez'in kardeşi
- Hope Russell, Ethan Russell'ın annesi; Paul Martinez ile evli
- Ethan Russell, Hope Russell'ın oğlu; Paul Martinez'in üvey oğlu
- Marion Martinez, Paul ve Alex Martinez'in annesi
- Jared James, yerleşik milyarder, The Chesterfield'ın ortak sahibi; Lizzie James ile evli
- Elisabeth "Lizzie" James, The Chesterfield'ın ortak sahibi; Jared James ile evli
- Mason Johns, ada itfaiye şefi
- Kamyon Henry, Daisy Babson'ın tacizci eski erkek arkadaşı
- Victoria Stevens, Shannon O'Grady ile birlikte yaşıyor. Gansett Adası ebesi.
- Shannon O'Grady, Victoria Stevens ile yaşıyor. Gansett Adası Feribot Şirketi'nde çalışıyor. Seamus'un kuzeni. O'Grady
- Rebecca, South Harbor Diner'ın sahibi
- Doktor Potter, ada veterineri
- Chloe Dennis, Curl Up and Dye Salonunun sahibi

- Nikki Stokes, Riley McCarthy ile çıkıyor.
- Jordan Stokes, Riley Stokes'un ikiz kardeşi
- Evelyn Hopper, Nikki ve Jordan Stokes'un büyükannesi;
Eastward Look evinin sahibi

Gansett Adası'nın Çocukları

- Thomas McCarthy, Maddie McCarthy'nin oğlu; Mac McCarthy'nin evlatlık oğlu
- Hailey McCarthy, Maddie ve Mac McCarthy'nin kızı
- Connor McCarthy, Maddie ve Mac McCarthy'nin vefat eden oğlu
- Malcolm John "Mac" McCarthy III, Maddie ve Mac McCarthy'nin oğlu
- Ashleigh Sturgil, Tiffany Taylor ve Jim Sturgil'in kızı, Blaine Taylor'ın üvey kızı
- Adeline Francine Taylor, Blaine ve Tiffany Taylor'ın kızı
- Holden Newsome, Laura McCarthy ve eski eşi Justin Newsome'un oğlu, Owen Lawry'nin üvey oğlu
- Joanna Sarah Lawry, Owen ve Laura Lawry'nin kızı
- Jonathan Russell Lowry, Owen ve Laura Lawry'nin oğlu
- Peter Joseph "P.J." Cantrell, Joe ve Janey Cantrell'in oğlu
- Vivienne Cantrell, Joe ve Janey Cantrell'in kızı
- George Alexander Martinez II, Alex ve Jenny Martinez'in oğlu
- Lillian Alice "Lily" Harris, Luke ve Sydney Harris'in kızı
- Liam Callahan McCarthy, Adam ve Abby McCarthy'nin oğlu

CHAPTER 1

"W kafanda cehennem adına ne var?"

Akşamdan kalma ve kötü bir şekilde işe gelmek Finn McCarthy kardeşi Riley'nin sorusunu duymazdan geldi. Finn kahve almayı unutmuştu -yine- ve bu sabah kahve içmemişti. Yalnız yaşamak berbattı.

Babası ve Riley taşınmadan önce kahveyi onlardan biri alıyordu. Şimdi o yapmak zorundaydı ve asla geç uyanıp unuttuğunu fark edene kadar hatırladı. Tekrar.

Riley pes etmiyordu. "Alo?"

"Ne nedir?" Finn bir esnemeyi bastırdı ve evden çıkmadan önce dişlerini fırçalayıp fırçalamadığını hatırlamaya çalıştı. Fırçalamıştı, değil mi?

Riley ona yaklaştı, kardeşinin Nikki'nin yanına taşınmasından sonraki aylarda Finn'in onu birden fazla kez bıçaklamak istemesine neden olan o yeni sikilmiş bakışıyla övünüyordu.

"Şu." Riley Finn'in başının üst kısmını işaret etti. "Nedir bu? Bu mu?"

Finn'in neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. uzandı ve tutturduğu saç topağıyla karşılaştı.

Yüzünden uzak tutmak için bir lastik bantla.

Kuzenleri Shane de onlara katıldı. "Bu bir erkek topuzu ve çok saçma görünüyor."

Riley, o pislik, gülmekten kırıldı. "Erkek topuzu da ne?"

"Bu." Shane Finn'in kafasını işaret etti. "Bu bir erkek topuzu."

Bunlar çok moda."

Riley gülmeden duramıyordu. Finn, kuzeni Mac'in çoğu gün yaptığı gibi kahve getirmesi için dua ederken o kadar çok güldü ki uludu.

Neyse ki Mac bir dakika sonra iş ortağı Luke Harris'le birlikte hemen arkasından Wayfarer'a girdi. Mac'in taşıdığı kahve tepsisi miydi? Evet! "Bu kadar komik olan ne?"

"Finn'in erkek topuzu var," dedi Shane.

"Ve çok gülünç görünüyor," diye ekledi Riley.

Finn kahvelerden birini çaldı ve büyük bir yudum aldı. Ahhh, saf mutluluk. "Burada kesecek hiçbir yer yok."

Mac, "Curl Up and Dye'da Chloe'yi görmeye git," dedi.

"Ben saçımı salonlarda kestirmem," dedi Finn küçümseyerek. "Berber dükkânlarına giderim ve bu adada hiç berber yok."

"Bana göre," diyor Riley, "erkek topuzu ya da salon arasında bir seçim yapmak gerekirse, her seferinde salonu seçerim."

"Gördüğüm kadarıyla," dedi Finn, "kimse sana sormadı."

"Babam, Mac Amca ve Frank Amca topuzu görene kadar bekle." Riley tekrar gülmeye başladı. "Kaçırırlarsa diye onlara gösterebilmek için bir fotoğraf çekmeliyim." Piç kurusu

telefonunu çıkardı ve Finn'den önce fotoğrafı çekti.

tepki verebilir ya da geri dönebilirdi. Bu resim hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacaktı.

Belki de çocuklar haklıydı - bir salon
Bu saçmalığa katlanmak. Saçları o kadar uzamıştı ki ya
dizginleyecek ya da yüzüne gelmemesi için şapka
takacaktı. Çalışırken şapkalar onu rahatsız ediyordu, bu
yüzden
neye benzeyebileceğini düşünmeden onu kontrol altına
almak için bir lastik bant kaptı. Görünüşe göre, bu bir
hataydı.

Bugün, birkaç hafta içinde açılması beklenen Wayfarer'ın
dış cephesindeki kiremit kaplama işini bitiriyorlardı. Agresif
açılış takvimine uyma yolunda ilerliyorlardı.
Mac proje için son teslim tarihini belirlemiş ve iç mekânı
genel müdür Nikki'ye devretmişti. O ve
Son birkaç ay içinde işe aldığı ekip bu hafta mobilyaları
yükleyecek, otel odalarını ve
yemek odası, duvar sanatı asma ve Anma Günü hafta
sonundaki büyük açılış öncesinde son rötuşları yapma.

O hafta sonu Cumartesi günü Wayfarer ilk büyük
etkinliğine ev sahipliği yapacaktı: Shane ve nişanlısı Katie
Lawry'nin düğün resepsiyonu. Kendilerinin McCarthy
ailesinin ev sahipliğini yapıp yapmayacağını test edecek
kobaylar olduklarına dair şaka yapmışlardı.

Gansett Adası'ndaki son iş girişimi prime time için hazırды.
Düğünün ertesi günü Finn'in ünlü kuzeni Evan McCarthy,
Gansett Adası'ndaki büyük konserde açık havada sahne
alacaktı.

halka açılıyor.

Şimdiye kadar Wayfarer büyük ilgi görmüş, Nikki otelin
yaz için tüm biletlerinin satıldığını ve on düğünün daha
şimdiden rezerve edildiğini bildirmişti. Duymak istedikleri
de buydu. Her aile üyesinin işte bir payı vardı - bazıları
diğerlerinden daha büyüktü - ama herkes amcası Big Mac'in
son girişimine bir şeyler koymuştu, böylece hepsi

Sahipleri. Finn, Türkiye'ye getirdikleri işle gurur duyuyordu. Eski yeri yeniden hayata döndürmek ve ailenin birlikte yaptığı bir şeyin parçası olmaktan daha da gurur duymak.

İşe gitmek için dışarı çıkmadan önce Finn Yüzüne, boynuna ve kollarına güneş kremi sürdü, çivi tabancasını ve merdivenini aldı ve diğerlerini takip ederek devasa binanın kuzey tarafına kurulan iskele Kışı binayı yenileyerek geçirmişlerdi. Kendisinin de söylediği gibi, çok iyi bir iş çıkarmışlardı.

Finn, Gansett Adası'nda geçirdiği neredeyse iki yılın ardından anakaraya taşınma planları yapıyordu. Birkaç yıl boyunca aileyle takılmak eğleneliydi.

Babasının ve kardeşinin kadınlara aşık olduğunu gören Finn Mac'in inşaat şirketinin bir parçası olmak için sevilen ve saygı duyulan biriydi. Ama artık gerçek hayatına dönme vakti gelmişti.

Rhode Island anakarasının güney kıyısında bulunan küçük bir adada böyle bir şey olmayacaktı.

Kışın kayak yapmayı, evde garajda tuttuğu klasik Mustang'i sürmeyi ve geride bıraktığı arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Bahsetmeye bile gerek yok.

kariyerini bir üst seviyeye taşıyarak Stamford, Connecticut'ta çalıştığı inşaat şirketi. Orada, inşaat mühendisliği diplomasını iyi bir şekilde kullanmıştı. Burada ise çivi çakıyordu. İşini sevmediğinden değil ama üniversitede geçirdiği dört çileli yılı marangoz olmak için harcamamıştı.

Missy -ya da bugünlerde Melissa demeyi tercih ediyordu- evdeki bir dargın bir barışık kız arkadaşıydı.

Haziran'a kadar eve gelmezse gelip onu almakla tehdit ediyordu,

ve eve giderek onu Gansett'e gitmekten kurtaracaktı.

Büyük açılıştan hemen sonra. O sırada ona karşı neler hissettiğine dair kafasında dönüp durduktan sonra Gittiğinden beri onu görmeyi dört gözle bekliyordu. Beş yıllık ilişkilerinin çalkantılı yönlerine rağmen, birlikte çok eğlenmişlerdi, çoğu

Her neyse. Gittiği süre boyunca ayrıldıklarından beri, orada burada birkaç tek gecelik ilişkiye girmişti ama önemli bir şey olmamıştı.

Kesinlikle eve gitme ve birlikte yollarına devam etmek için gerekenlere sahip olup olmadıklarını anlama zamanıydı. Babası

Riley ise kesinlikle olmaz dedi. Onun için Missy'den hiç hoşlanmamışlardı ama Finn kendi kararını vermeye kararlıydı.

Uzun süre ayrı kaldıktan sonra geriye ne kaldığını gördükten sonra.

Kardeşini, babasını, teyzesini, amcalarını ve kuzenlerini özleyecek ve Riley, Mac ile çalışmayı gerçekten özleyecekti, Shane ve Luke. Aile toplantılarını özleyecekti.

Big Mac'in düzenlemeyi sevdiği balık tutma gezilerini ve dünyada en sevdiği erkeklerle geçirdiği zamanı. Riley'nin kız arkadaşı Nikki'yi özliyordu; Nikki ona Nicholas, o da ona Finnbar diyordu. Üçü kış boyunca birlikte çok zaman geçirmişlerdi ve Nikki onun için iyi bir arkadaş olmuştu.

Kuzenleri Janey ve Laura ile onların çocuklarını, Mac'in çocuklarını ve şimdi Adam'ın küçük oğlu Liam'ı düzenli olarak görebilmek hoşuna gidiyordu. Mac'in karısı Maddie ve kuzeni Grant'in karısı Stephanie'nin de hamile olabileceğine dair söylentiler duymuştu. Ayrıca kuzeni Mallory ve nişanlısı Quinn de bu yaz bir noktada düğüm atmaktan bahsediyor.

McCarthy ile Gansett'te hayat nadiren sıkıcıydı aile ve arkadaşlarının etrafta olması işleri ilginç kılıyordu. Finn oradan çıkmak için can atmıyordu, özellikle de yaz yaklaşıırken. Adada olmak için yılın en iyi zamanıydı. Ama kış boyunca Wayfarer biter bitmez harekete geçeceğine dair kendine söz vermişti.

Wayfarer neredeyse bitmişti ve kira sözleşmesi ev ay sonunda bitiyordu. Sanki evren ona gerçeğe dönme zamanının geldiğini söylemek için komplo kuruyor gibiydi.

Nikki, eğer isterse ailesinin evi olan Eastward Look'taki garaj dairesini ona teklif etmişti. Yaz boyunca kalmak istiyordu ama bu sadece kaçınılmaz sonu uzatacaktı.

Hayır, ay sonunda eve dönecekti. Bu gece, Stamford'daki eski patronuna mesaj atıp

Haziran'da müsait olacaktı ve Missy ile de görüşecekti.

Çivi tabancasını bir sıra kiremide uygularken bir his hissetti

sakinleştiğini hissetti. Aylar boyunca, kal ya da git çekişmesi zihninde sürüp gitmiş, ailesi ise onlarla kalması için baskı yapıyordu. McCarthy ailesinin Gansett'te yaşamayan tek üyesi olacaktı ve ailesinin baskısına boyun eğmek cazip gelse de, adada ulaşamayacağı hedefleri ve arzuları vardı.

Bir gün, Mac'in yaptığı gibi kendi şirketinin sahibi olmak istiyordu. Finn serbest çalışmayı kutsal kâse olarak görüyordu; kendiniz ve çalışanlarınız dışında kimseye hesap vermiyordunuz. Mac kışını yırtarak çalışıyordu ama patron olmak hoş görünüyordu. Finn bunun hoşuna gideceğini düşündü - bir gün uzaklarda

Burada kalması halinde, Connecticut'taki evine dönmesinden çok daha uzak bir gelecekte.

İş günü uzayıp gidiyordu. Kaldırım taşçılığı sıkıcı, monoton bir işti ve ona düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. Bir süreliğine kendi düşüncelerinden uzaklaşmak istiyordu. "Siz bu gece ne yapıyorsunuz?" diye sordu Riley'ye, diğerlerinin temizlik yapmasına ve günü kapatmasına yardım ederken.

"Henüz emin değilim. Nik yine geç saatlere kadar çalışıyor olabilir." "Dışarı çıkmak istiyorum."

"Ben buna hazırım. Ne yapmak istersin?" "İçmek, ortalığı ayağa kaldırmak, her zamanki şeyler."

Riley gülümsedi. "Bu senin her zamankinden. Artık benim değil." "Kapa çeneni. Henüz evli değilsin."

"Hayır, ama olmak isterim. Er ya da geç." Finn durdu ve kardeşine daha yakından baktı.

"Sen ciddisin."

"Çok ciddiym. Aslında yüzük seçmeme yardım eder misin diye soracaktım."

"Vay canına. Bu çok büyük bir şey." Finn kardeşi ve Nikki için heyecanlansa da, en iyi arkadaşını kaybetmenin verdiği rahatsız edici acıyı görmezden gelemiyordu. Bu düşünce aklına gelir gelmez kendini aptal gibi hissetti. Riley evleniyordu, ölmüyordu, Tanrı aşkına.

"İyi misin?" Riley ona öyle tuhaf bir bakış attı ki Finn kendini toparlamaya çalıştı.

"Senin adına sevindim Ri. Nicholas harika bir kız." "Onu seviyorum."

Kardeşinin ifadesinin yalınlığı aklından çıkmadı Finn'le eve dönerken. Riley, Nikki'yle buluştuktan sonra ona mesaj atacağına söz vermişti.

Akşam. Onu seviyorum. Duş alırken kardeşinin içten sözleri üzerine kafa yordu ve sonra bir bira içip en sevdiği iş sonrası atıştırmalığı olan mısır cipsi ve Cheez Whiz. Onu seviyorum.

Bu kadar emin olmak nasıl bir şey olmalı?

Bunu herhangi bir kadın için söylemiş miydi, Missy için bile?

Hayır ve Missy'ye karşı hissettiklerinin aşk mı, şehvet mi yoksa ikisinin garip bir bileşimi mi olduğundan emin değildi. Kesin olarak bildiği bir şey vardı, o da onunla Riley Nikki'yle birlikte olmuştu. Bunun farkına varması onu huzursuz etti.

Saçlarını kestirmeyi planladığını hatırlayarak parmaklarını dağınık saçlarının arasında gezdirdi.

Telefonundan Curl Up and Dye salonunun numarasını aradı ve bir arama yaptı.

Bir kadın sesi cevap verdi. "Curl Up and Dye." "Merhaba. Bu gece kaçta kapatıyorsunuz?"

"Yedi."

"İçeri girebilir misin?"

"Eğer çabuk gelerseniz."

"Hemen geliyorum." "Adın ne senin?" "Finn McCarthy."

"Tamamdır. Yakında görüşürüz."

Biranın geri kalanını içti ve Cheez Whiz'i buzdolabındaki diğer tek şey olan biranın yanına koydu. Buzdolabının yetersiz içeriği bir hayat kurması gerektiğinin kanıtı.

Salon şehirde olduğu için araba kullanmak yerine yürümeye karar verdi. Sezon hızlanmaya başladığında Gansett Adası Yarış Haftası devam ediyor, kasabada park yeri bulunabilir

bulmak zor olacaktı. Salondan bir blok ötede, koyu mor boyayı ve akılda kalıcı bir isim taşıyan tabelayı fark etti altın varakla boyanmıştı. Kapıya ulaştığında gülümseyen, kahkahalar atan iki kadın çıkıyordu ve kapıyı onlar için tuttu.

İçlerinden biri yanından geçerken ona şöyle bir baktı. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Annesi olacak yaşıydı.

Salonun içinde ilk fark ettiği şey zengin şampuan kokusu ve altın rengi ahşap zeminler, siyah deri sandalyeler, krom aksanlar ve her yerde aynalardan oluşan dekordu.

"Hemen geliyorum." Telefonda konuştuğu aynı farklı ses.

"Acele etmeyin." Finn parlaklık, vücut, canlılık ve hiç düşünmediği daha pek çok şey vaat eden ürünlerin bulunduğu cam raflara baktı.

"Buna ihtiyacın yok."

Finn incelediği şişeden başını kaldırdığında hayatında gördüğü en seksi kadının kendisine eğlenerek baktığını gördü. Omuz hizasında koyu mor saçları vardı, kulaklarının her biri birkaç kez delinmişti, sol kolu

Kolunda renkli bir dövme, burnunda ışıltılı bir elmas küpe ve onu perçinleyen menekşe gözleriyle övünüyordu. Daha önce hiç

Bu renk gözleri daha önce hiç görmemişti. Siyah dar bir kotun üzerine giydiği siyah kolsuz bluz, adamın ağzının kurumasına neden olan kıvrımlara yapışıyordu.

"Sen Finn olmalısın?"

"Ah, evet. Bu benim." Şişeyi rafa koydu ve diğer iki şişeyi yere düşürmeyi başardı. Eğildiğinde onları geri alırken, başı acı verici bir şekilde onunkine değdi

Yıldızları görmesini sağlayan bir tokat. Lanet olsun, bu acıttı! Başını kaldırıp baktığında, onu başının yan tarafını ovarken buldu.

"Ow."

"Bunun için üzgünüm." şişeleri aldı ve rafa geri koydu.

"Sert bir kafan var." Sözlerinin ardındaki çifte anlamı fark ettiğinde yüzü kızardı.

Kasıklarındaki sıcaklık dalgası onu hazırlıksız yakaladı. Bir kadın onunla ilgilenmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu kadınla neredeyse beyin sarsıntısı geçirecekti.

"Lütfen son dakikanın tekrarlanması talep edebilir miyim?" Elini uzattı. "Ben Finn McCarthy."

Elini tutmak için uzanmadan önce ona baktı. "Chloe Dennis."

Kadının teninin erkeğinkine değmesi tüm sistemini alt üst etti. Bu da neydi böyle? Sersemlemiş ve Onun tepkisinden rahatsız olan adam elini hızla geri çekti. "Hızlı bir saç kesimi için vaktin var mı?"

"Elbette, ama o kadar saçla çabuk olmaz." "Başka bir zaman gelebilirim."

"Hayır, sorun değil." Bir sıra aynanın önüne yerleştirilmiş üç siyah sandalyeden birini işaret etti. "Oturun."

Finn onun işaret ettiği sandalyeye yöneldi ve oturdu, kafasını çarptıktan sonra kendini iyi hissetmiyordu. O genellikle kadınların yanında bu kadar sakar ya da beceriksiz değildi, ama Chloe gibi biriyle nadiren karşılaşmıştı.

Aklına gelen kelime tanrıçaydı. Soğukkanlı, mesafeli bir özgüven havası yansıtıyordu. inanılmaz derecede seksi. Aynada ona bakarken

sandalyeye yaklaştı ve parmaklarını saçlarının arasından geçerken, onun dokunuşunu her kesinde hissetti.

Vucudu. Ayaklarının altı bile farkındalıkla karıncalandı.

Vay anasını.

"Ne düşünüyorsun?"

Bu soruya cevap vermeye cesaret edemedi. "Kısa mı yoksa uzun mu?"

Tanrım, saçlarından bahsediyordu ve hayal gücü onu ele geçirmişti.

"İşteyken yüzüme gelmeyecek kadar kısa olsun ama çok da kısa olmasın."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Kuzenim Mac için inşaat."

"Ahh, anladım. O bir deli. Tabii ki en iyi şekilde."

Finn güldü. "Öyle. Bizi iyi tutuyor eğlendirdi." Finn her zaman örnek aldığı büyük kuzenini özleyecekti. Aralarındaki on yıllık süre Finn'in Gansett Adası'nda yaşadığı süre içinde kaybolmuştu. Bugünlerde Mac ona sinir bozucu bir kuzenden çok bir akran gibi davranıyordu. Finn Mac'ten çok şey öğrenmişti, hem de profesyonel ve kişisel olarak.

"Siz McCarthy erkekleri harika saçlarla kutsanmışsınız."

Parmaklarını Finn'in saçlarında gezdirmesini izlemek Finn'in şimdiye kadar deneyimlediği en erotik şeylerden biriydi.

"Babanı, amcalarını, kuzenlerini kestim. Sizler şampuan modeli olabilirsiniz."

Finn boğazındaki kocaman yumruyu temizledi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştı. "Gerçekten istiyorum."

Hayal mi görüyordu yoksa kadın ona gereğinden fazla mı bakmıştı? Hayır, kesinlikle hayal gücü değildi. Koltuğunda kıpırdandı, onun fark etmeyeceğini umuyordu. utanç verici bir tepki verdi. Hareket onu ürküttü ve gözlerini kaçırdı.

Bir berber dükkanında hiç böyle bir şey olmamıştı.

CHAPTER 2

H

Çok ateşli, Batman. McCarthy'lerin adamları, bu güzel olaydan paylarına düşenden çok daha fazlasını almışlardı.

ama bu McCarthy kendi sınıfında biriydi.

Chloe onun muhteşem, ipeksi siyah saçlarını, babasının, amcalarının ve kuzenlerinininkiyle aynı McDreamy saçlarını keserken kendi kendine ahmaklığı bırakmasını söyledi. Ama hiçbirinin

onu kekeleyen bir aptala dönüştürmüştü. Onun nesi vardı böyle? Erkekler karşısında aptallaşmazdı ama Finn McCarthy'yi fark etmemesi için ölüp gömülmüş olması gerekirdi.

Büyük kuzenleri gibi onun da McCarthy mavisi gözleri, koyu dalgalı saçları, belirgin elmacık kemikleri ve günah işlemek için yaratılmış bir ağzı vardı. Bu özelliklerine ek olarak Finn, yaşamak için çok çalışan bir adam gibi yapılydı, formda bir Henley ve mükemmel bir şekilde solmuş kot pantolonun altında şişkin kasları vardı. hayal gücüne çok az şey bıraktı.

Yum.

Bir yandan adamın saçını keserken, bir yandan da aralarında kaynayan tuhaf çekim uğultusunu işlemeye çalışıyordu.

Onlara. Ne zaman aynada göz göze gelseler, adam ona bakıyordu.

Chloe gerginliği azaltmak için söyleyebileceği bir şeyler düşünmeye çalıştı ama aklına gelen her şey kulağa aptalca geliyordu, bu da çok saçmaydı. Saç kesmenin yanı sıra, geçimini havadan sudan konuşarak sağlıyordu. Öyleyse neden beyni

onunla sohbet etmeye gelince tamamen boş mu?

Sorunu onun için çözdü. "İlk kez bir kuaföre geliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh. Her zaman daha çok berber dükkânını tercih eden biriydim ama görüyorum ki çok şey kaçırmışım."

Yine o bakış vardı.

etkilenen tek kişi değildi. Adamın onun için sınırların dışında olması çok kötüydü. McCarthy'ler adanın en önde gelen ailelerinden biriydi ve çoğu düzenli müşterileriydi. Onlardan biriyle flört etmek ya da bu her neyse, işinin yararına değildi.

Seksi Finn McCarthy ile bir boğuşma tarihteki en uzun kuraklık dönemini kırmak için harika bir yol olsa bile, işleri profesyonel tutmak daha iyidir.

Onunla oynaşmayı ya da başka bir şeyi düşünme. Sadece şu lanet saçını kes. Bazen kafasının içinde onu bir yetişkin gibi davranmaya zorlayan sese çok içerliyordu Eğlenceli ve pervasızca bir şeyler yapmak istediğinde. En son ne zaman umursamaz davranmıştı? Hiçbir zaman. Pervasız olma lüksüne sahip değildi. Yaşıtı olan diğer insanlar partilere gidip yirmi yaşındakilerin yaptıklarını yaparken o daha çok kendi geçimini sağlamakla ilgileniyordu.

Beş yıl önce salonu satın almak için her şeyini riske atmıştı ve o zamandan beri işine o kadar odaklanmıştı ki zar zor vakit bulduğu işini büyütmek sosyal bir hayata benzeyen herhangi bir şey. Elbette, özel hayatı yerine işine odaklanmak için çok daha büyük nedenleri vardı, ama bunları düşünmemeye çalıştı Bu şeyleri. Bunları düşündüğünde, depresyon uçurumuna o kadar derinden batma riskiyle karşı karşıya kalıyordu ki, çıkış yolunu asla bulamayabilirdi. Bu yüzden oraya gitmesine izin vermedi.

"Wayfarer üzerinde mi çalışıyordun?"

"Evet. Son altı aydır evimden uzaktaki evim." "Dışarıdan inanılmaz görünüyor."

"İçerisi daha da güzel. Bir ara gelip kontrol etmelisin. Size etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım."

"Görmeyi çok isterim. Herkes çok meraklı." "Bir sonraki izin günün ne zaman?"

"Pazartesi."

"Öğle yemeğinde gel. Seni gezdirir ve öğle yemeği ısmarlarım."

Wayfarer hakkındaki merakı onu tereddüde düşürdü. Yolgezer

Onu tekrar görme düşüncesi onu evet demeye yöneltti. Aynadaki o yoğun mavi gözlü bakışla buluşmak için kendini zorladı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Harika." Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve iç çekmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Kendisi için bile fazla seksiydi. iyi ve onun.

Saçlarını taradı ve sonra boynunu tıraş etti. "Nasıl görünüyor?"

"Şimdiye kadar yaptırdığım en iyi saç kesimi olabilir."

Eğlenerek gözlerini devirdi. "Elbette öyle."

"Ciddiyim. Gerçekten iyi görünüyor. Stamford'daki Joe the Barber'dan bin kat daha iyi. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Telefonu çaldırdı ve onun kapıya yönelmesini izledi, bakışları kot pantolonunun harika poposunu sarışına sabitlenmişti.

Sonra arkasını döndü ve onu bakarken yakaladı.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Seviyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Ama yapamam. "Teşekkürler ama planlarım var. Belki başka bir zaman."

"Elbette, bu harika olur." Bir kez daha gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

İnanılmaz derecede yakışıklı bir yüz. "Pazartesi görüşürüz, eğer daha önce olmazsa."

Kapı arkasından kapandıktan sonra Chloe tam bir dakika boyunca kapıya baktı ve kendine on çeşit Ona planları olduğu yalanını söylediği için delirmişti. Tek planı, sarı labradoru Ranger ile tamamen yalnız geçireceği bir geceydi. On üç yaşında çok yaşlanmıştı. ama Chloe yakın gelecekte ortaya çıkacak olan kaçınılmazlığı kabul etmeyi reddetti.

Ranger'sız bir hayat düşünülemezdi.

Uzun bir günün ardından elleri, kalçaları, dizleri ve ayak bilekleri şiddetle ağrısa da Chloe her gece yaptığı gibi salonu baştan aşağı temizledi ve Finn gittikten bir saat sonra kapıyı kilitledi. Neden hâlâ onu düşünüyordu ki? Gansett Adası'nda saç kestirmek için tek yer olan salonuna sık sık gelen diğer müşteriler gibi o da bir müşteriydi. Kim olursa olsun herkes onun kapısından içeri girerdi. bir haftadan diğerine. Neden diğerlerinden farklı olsun ki?

Birkaç hafta önce kardeşinin saçını kesmişti ve Riley'e hiçbir tepki vermemiştir.

eşit derecede yakışıklı ve çekiciydi. Bu kadar özel olan neydi?

Finn'in gitmesinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçmesine rağmen hâlâ vücudunu karıncalandıran şey neydi? Chloe ona karşı verdiği alışılmadık tepkiyi uzlaştırmaya çalışıyordu ki, birkaç şey almak için adanın tek marketinde durdu.

Ranger için bir piliç çevirme de dahil.

Her öğünde tavuk yemeyi hak edecek kadar uzun yaşamıştı.

Ürün reyonunda, Ranger'ın tavuğunun bir kısmıyla birlikte salata için sebze seçti - onunla paylaşma konusunda iyiydi - ve

Finn McCarthy olan yanındaki adamın göğsüne çarptığında kayıt yaptırdı.

Tabii ki oydu ve tabii ki tüm vücudu yeniden çılgına döndü.

"Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," dedi.

O gülümseme. O lanet olası külot eriten gülümseme. Hiç şüphesiz, bir erkekte gördüğü en iyi gülümsemeydi - seksi, samimi, arkadaş canlısı, korunmasız mükemmellik.

"Chloe?" Kaşları çatılmıştı, bir yandan da onu inceliyordu. İç çekmesine neden olan o delici mavi gözler. "Sen iyi misin? İki saat içinde iki kez neredeyse seni yaraladı."

"Ben iyiyim." Sesinde onu sinirlendirdiğini söyleyen o aksaklıktan nefret ediyordu. Erkekler onu germezdi. O onları gererdi ve bunu buna tercih ederdi.

"Emin misin?"

Ona verdiği sa kesimi sayesinde Onu ilk gördüğünde olduğundan çok daha yakışıklıydı. Bu gerçekten sadece iki saat önce miydi? Ondan daha uzun gibi görünüyordu.

"Affedersiniz." Arkasındaki bir kadının domateslere ulaşması gerekiyordu, bu da Chloe'yi Finn komasından çıkardı.

Onu içeri almak için hareket etti. "Bunun için zgnm." "Akşam yemeğinde ne var?"

Seninle konuşuyor. Bu kadar garip olmayı bırak! "Ah, kpeğimle paylaşacağım salata ve tavuk."

"Kpeğiniz var mı? Kız mı erkek mi?" "Ranger adında bir oğlan."

"Köpekleri severim."

Bu tıklama sesi, onun gözündeki değeriinin birkaç kademe daha yükseldiğini gösteriyordu. Köpekleri seven erkekler sadece uğraşmaya değeri olanlar.

Elindeki sepeti işaret etti. "Makarna, sos ve sarımsaklı ekmeğim var. En iyi sarımsaklı ekmeği ben yaparım.

Etrafta. İstediniize sorun. Kpeğinizle tanışmama izin vererseniz, salatanızın yanında size biraz hazırlarım."

Yüce Tanrım. Vücudundaki her hormon alarmdaydı ve avazı çıktığı kadar EVET diye bağııyordu. Hormonların ciğerieleri var mıydı? Onunkilerin vardı ve çığlık atıyorlardı.

Sonra suratını astı. "Kpeğimi aylardır görmedim. Annemle birlikte anakarada yaşıyor. Onu çok zlyorum."

Daha güçlü bir kadın, köpekleri ve sarımsaklı ekmeği de seven bu yakışıklı, seksi adama karşı koyabilirdi. Görünüşe göre, o onun kriptonitidi, çünkü o

ona hayır demekten acizdi. "Sarımsaklı ekmek karşılığında onunla tanışmana izin vereceğim."

Yine o ölümcül, külot eriten gülümseme. Bir uyarıyla birlikte gelmeli: Ürün reyonunda külotların kendiliğinden yanmasına neden olabilir. "Anlaştık. Yolu göster."

Kasaya doğru yürüdü, arkasındaki adamın muhtemelen her hareketini izlediğinin farkındaydı, çünkü onu takip ediyor olsaydı yapacağı şey buydu. Chloe yeni tanıştığı erkekleri eve davet etmeyi alışkanlık haline getirmemişti. ama onun ailesini tanıyordu ve kendisine çıkma teklif ettiğinde nazıkçe hayır cevabını kabul etmesine saygı duyuyordu.

Ayrıca Krav Maga eğitimi almıştı ve hiçbir erkekten korkmuyordu. Eğer bir şey varsa, ondan korkmaları gerekirdi.

Bunu çok geç olana kadar fark etmemişlerdi. Onu yetiştiren koruyucu baba, bir eğitmendi.

ve ona kendini savunmayı öğretmişti. Yetenekleri, hayır kelimesini anlamayan erkeklere karşı birden fazla kez işe yaramıştı. İçgüdüleri ona bunun bir sorun olmayacağını söylüyordu.

bu adamla birlikte, ama içinde bulunduğu bir dünyada tamamen yalnızken, güvenine layık olduklarını kanıtlayana kadar tüm erkeklere karşı temkinli olmayı öğrenmişti.

Chloe kendi yiyeceklerinin parasını ödedi ve sonra Finn'in kendi yiyeceklerinin parasını ödemesini bekledi.

Dükkândan çıkarken, kadının kendisinden önce gitmesi için kenara çekildi. "Bir köpekle planın olduğu için mi beni bir içki için geri çevirdin?"

"Ya yaptıysam?" "Çok şanslı bir köpek."

Ondan hoşlanmıştı. Pek çok erkek onun köpeğini kendilerine tercih etmesinden rahatsız olurdu ama Finn bunu eğlenceli bulmuş ve ona iltifat etmek için bir fırsata dönüştürmüştü.

Adam puanları topluyordu ve kız henüz sarımsaklı ekmeğinin tadına bile bakmamıştı.

"Seni takip edeyim mi?"

Chloe o sabah evden nasıl çıktığını düşünmeye çalışırken başını salladı. Dağınık ama temiz. İşe yarardı, Ranger'ın onun için herhangi bir sürpriz bırakmamış olması şartıyla. Ranger gün boyunca evin içinde dolaşabiliyordu ve kadın onun girip çıkabilmesi için köpek kapısını açık bırakıyordu. Hatta Ranger için bir Bu günlerde merdivenler onun için zor olduğundan, güverteden bahçeye inmesine yardım etmek için rampa. Ne yaparsa yapsın ihtiyaç duyması onun için sorun değildi.

Hırpalanmış Toyota sedanına bindi ve Finn'in onu takip etmesini bekledi.

Kendisine yakışan koyu renkli büyük bir kamyonet kullanıyordu. Onun gibi iri bir adamı, kendisinininki gibi küçük bir arabada hayal edemiyordu. Hayır, onun büyük bir kamyonete ihtiyacı vardı, bu da ne düşündüğünü merak etmesine neden oldu. Büyük bir kamyonete mi ihtiyacı vardı? Kimin kamyonu ihtiyacı olur ki? Salonuma girdiğinden beri aklım başımdan gitti. Ortalıkta dolaşan saçmalığın tek olası açıklaması buydu.

Onu adanın batı yakasında kiraladığı ve gün batımının muazzam manzarasını izleyeceği eve götürürken aklından geçenler.

Bazen Chloe sadece yedi dolar ödediğine inanamazdı. Ayda yüz dolar kira ödüyordu, çünkü günbatımı küçük evini bunun bir milyon katı değerinde yapıyordu. Tuz kutusu

ev onun için daha önce gittiği her yerden daha çok bir yuva gibiydi.

yaşadı ve onu sevdi. Aslında, bir gün burayı satın alacak kadar para biriktirmeyi hayal ediyordu, ama bu her şeyden çok boş bir hayaldi. Adada emlakçılık ve bunun bir kısmını karşılayabilmek için çok fazla saç kesmesi gerekirdi.

Arabayı her zamanki yerine çekti ve içeriden gelen havlama sesini duydu. Ranger onu her gece evinde karşılıyordu ve her gece o havlamayı duyduğunda rahat bir nefes alıyordu.

Bir gün eve döndüğünde sessizlikle karşılaşmaktan korkuyordu.

Finn onun yanına park etti ve çantalarını taşımasına yardım etmek için bekledi.

Onu içeri kadar takip etti ve Ranger onu her zamanki coşkusuyla karşıladı, ta ki Finn'in onun arkasında gizlendiğini görene kadar. Sonra koruyucu moduna geçerek havlamaya ve hırlamaya başladı.

"Sakin ol evlat. O bir arkadaş." En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.

Finn çömeldi ve Ranger'ın koklaması için elini uzattı. "Selam, Ranger. Ben Finn. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Bayıldım.

Ranger Finn'e sokuldu, onu kokladı ve öptü. Şanslı piç.

Bir köpeği kıskanmak. İşler bu noktaya gelmişti. Düşünceleriyle eğlenen Chloe mutfağa gitti ve uzun bir iş gününden sonra eklemlerindeki ağrıyı hafifletmek için her gece bu saatlerde aldığı ilaca uzandı. Bugün nispeten iyi bir gündü. İyi günlerin kıymetini bilmeyi öğrenmiş ve acının her şeyi ele geçirdiği günlerden korkmaya başlamıştı, diğer her şeyi bastırıyordu. Adam Ranger'la sohbet etmeye devam ederken o da çaktırmadan hapları aldı.

Bir içki için adam öldürebilirdi.
bir kadeh şarap içti, ama alkol bu güçlü

Aldığı ilaçlar yüzünden bundan kaçındı. "Sana ne içireyim?"

"Bakkaldan önce bira almak için durdum.

Umarım sorun olmaz."

"Tabii. Ne istersen."

Finn, Ranger'ın hizasındaki tüneğinden ona baktı, kaşları çatıktı. "Bu doğru mu?"

"Okuldayken flört etme konusunda A+ almış olmalısın. Bu konuda oldukça başarılısın."

"Öyle miyim?" Heybetli, bir metreye yakın boyuyla ayağa kalktı.

Gözlerini devirdi. "Öyle olduğunu biliyorsun, çünkü sesin çıktığı andan itibaren kadınlar ayaklarına kapanıyor. değişti."

"Aslında ondan önceydi."

Chloe güldü ve Ranger da Finn'in yorumunu komik bulmuş gibi havlamaya başladı.

Uzun ve gergin bir an boyunca Finn'le birlikte Chloe, onun da salona girdiğinden beri kendisi gibi dengesiz hissedip hissetmediğini merak etti. Bu tür şeylerin başkalarının başına geldiğini duymuştu ama kendisi hiç yaşamamıştı. Ve dürüst olmak gerekirse, anlık çekim fikrine her zaman şüpheyile yaklaşmıştı. Bir akşam boyunca, onun konuyla ilgili düşüncelerini değiştiriyordu.

Kaybolan dengesini bulmak için umutsuzca Ranger'ın akşam yemeğini hazırlamakla meşgul oldu, bir porsiyona yetecek kadar tavuk kesti.

ve iki kişilik salata. O çalışırken, Finn tezgâhın üzerindeki kasap bloğundan bir bıçak almak için ona doğru eğildi, geri çekilirken kolu onunkine sürtündü.

O ince dokunuşu her yerde hissetti ve sonra kuraklık döneminin bir yan etkisi olarak hemen göz ardı etti. Başka ne olabilir ki? Erkekler söz konusu olduğunda aptallık yapmazdı. Zorunluluktan, pratik olmaya zorlanmıştı.

diğer kızlar anlamsızken. Bu pratiklik Onu yetişkinliğe kadar takip etmişti ve sırf gülünç derecede seksi bir adam ona biraz ilgi gösterdi diye aptal, mızımız bir kız gibi davranmaya başlamanın zamanı değildi.

Çok fazla iş çıkaracağını anladığı anda bir sonraki istekli dişiye geçecekti. Bu Daha önce de olmuştu ve yatırım yapmamayı öğrenmişti. O kadar uzun süredir tek başınaydı ki başka türlüünü bilmiyordu. Her şeyden önce kendini kollamak ikinci doğasıydı çünkü bunu onun için yapacak başka kimsesi yoktu.

Lise arkadaşları aktif ve başarılı bir şekilde koca bulmaya çalışırken, Chloe iş kurdu ve bu işi mütevazı bir başarıya dönüştürerek yıl boyunca en sevdiği yerde, şehirden uzakta yaşamasını sağladı.

çocukluğunun çılgınlığını. Dramdan vebadan kaçır gibi kaçır ve çoğu zaman içine kapanırdı. Elbette, birlikte vakit geçirmekten hoşlandığı arkadaşları vardı, ama o Ranger ile evde en mutlusu.

Chloe kâsesini yere bıraktı ve onun fayans zeminde kendini sürükleyişini izledi, endişesi artmıştı. Onun çırpınışları Kalbini çekirtirdi ve içini panikle doldurdu. Onsuz ne yapacaktı? Geriye kalan tek ailesi oydu.

CHAPTER 3

Chloe, Finn'in daha önce tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu. Sessiz, içine kapanık, onun flörtlerinden etkilenmeyen.

ve ondan çok köpeğine odaklanmıştı. Finn resmen meraklanmıştı. Sırf onu çekici buldukları için üzerine atlayan kadınlardan bıkmıştı. Elbette, bir zamanlar bu ilgi hoşuna gitmişti.

ama artık bunu geçmişti.

Riley'nin Nikki'ye delicesine aşık olduğunu görmek içinde daha önce hiç yaşamadığı bir huzursuzluk vardı. Bu huzursuzluk onu eve dönme ve hayatının geri kalanını şekillendirme zamanının geldiği sonucuna götürmüştü. Ama birlikte yemek yiyeceği ilgi çekici Chloe varken bu gece ayrılmayı düşünmesine gerek yoktu.

Eski ve yeni parçaları bir araya getirerek rahat bir ortam yaratan küçük, renkli ve eklektik bir şekilde dekore edilmiş evini çok sevmişti, rahat bir atmosfer. Kendisi bir zamanlar babası ve erkek kardeşiyle paylaştığı kiralık evde sadece var olurken, onun evi gerçekten bir yuvaydı. "Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?"

"Beş yıldan fazla oldu. Arkadaşımla bekarlığa veda partisi için geldim ve adaya aşık oldum."

"Buraya ilk gelişiniz miydi?"

"Uh-huh. Peki ya sen?"

"Çocukken hep buradaydım, teyzemi, amcamı ve kuzenlerimi ziyaret ederdim. Bu sefer neredeyse iki yıldır buradayım.

Kuzenim Laura'nın düğünü için geldim ve Mac için çalışmaya devam etmek için kandırıldım. Ailem yeni ayrılmıştı ve babam kötü bir durumdaydı.

Bir süre kalmaya karar verdik, kardeşim ve ben de öyle yaptık." "Çok nazıksınız."

Övgülere omuz silkti. "Onu seviyoruz. İyi bir adam ve annemden biraz haksız muamele gördü."

"Nasıl yani?"

"Otuz yıllık evlilikten sonra, kadın onu başka bir adam için terk etti. Şimdi size ikisine de iyilik yaptığını söyleyecektir ama o zamanlar... Çok çirkindi."

"Bu çok boktan. Neden boşanmak istemedi ki?" "Biz de öyle düşünüyorduk ama hayatımıza devam ettik. O aldı Geçen Noel'de yeniden evlendi ve karısı yakında bir bebek bekliyor."

"Vay canına. Yeni bir kardeş hakkında ne hissediyorsun?"

"Heyecanlıyım." Anakaraya geri dönme planının en büyük dezavantajı buydu. Küçük kardeşlerinin büyüdüğünü görme fırsatını kaçıracaktı. Ama o sık sık ziyaret etmeyi planlıyordu. "Babam Chelsea ile gerçekten çok mutlu. Riley ve benim için önemli olan tek şey bu."

"Chelsea harika bir insan. Onu seviyorum." Chloe salata için sebzeleri keserken o da sarımsaklı ekmeği hazırladı.

"Baban için deli oluyor."

"Evet, öyle ve tam tersi. Sanırım bu adadaki herkesi saç kesen tek kişi olarak tanıyorsunuz."

"Herkes değil. Bugünden önce seni tanıımıyordum."

Finn güldü. "Bu doğru. Eve en son geldiğimde saçımı kestirdim, yaklaşık altı ay önceydi. Çok gecikmiştim."

"Yine de kadınların çoğunu tanıyorum. Beni meşgul ediyorlar."

"Tek başına mı çalışıyorsun?"

"Yaz için gelen bir stilistim var. Burayı seviyor ama kışları yapamıyor. Bu işe yarıyor Çünkü zaten yazın çok daha yoğun oluyorum. Haziran'da burada olacak."

"Adanın ihtiyacı olan bir şeyde piyasayı köşeye sıkıştırmayı başarmış olmanız harika."

"Bir salonları olmadığını fark eder etmez, bir tane açmak için planlar yapmaya başladım."

"Bu gerçekten inanılmaz. Kendi işimin sahibi olmayı hayal ediyorum ve sen bunu yirmili yaşlarında gerçekleştirdin.

Çok takdire şayan." Bir kutu makarna açtı. "Ödünç alabileceğim birkaç tencereniz var mı?"

"Evet."

Ranger ve tok karnı yan tarafa uzanıp onların her hareketini izlerken, Chloe ve Finn birlikte yemek hazırladılar. Yemek hazır olduğunda, tabaklarını küçük mutfak masasına götürdüler.

Finn ikinci birayı açarken o da su bardağını doldurdu.

"Bu çok güzel. Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Sarımsaklı ekmekti." Bir ısırık aldı ve güzel menekşe gözleri zevkle parladı. "Kahretsin, bu çok güzel."

"Sana söylemiştim."

"Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

"Şey, bana aşçı demek gerçekten, gerçekten Cömert. Hayatta kalmak için yeterince şey biliyorum, ama nasıl yapılacağını öğrendim.

Lisedeyken bir İtalyan restoranında çalışırken sarımsaklı ekmek yapardım."

"İyi öğrenmişsin. Bana bir parça daha kes." Finn gülümseyerek söyleneni yaptı.

"Düşük karbonhidrat diyetim buraya kadarmış."

"Düşük karbonhidrat diyeti inandığım her şeye ters düşüyor. Sizce ölüm döşeğinde yatarken 'İyi ki ekmekten, makarnadan, patatesten, biradan ya da Linda teyzemin çöreklerinden uzak durmuşum' diyen biri var mıdır? Bence hayır. Hiç kimse bunlardan daha az yemiş olmayı dilemez."

"Bu konu üzerinde epey düşünmüşsünüz."

"Evet, öyle. Ben yoksunluğa inanmam. İlimlilik, elbette. Ama mahrumiyete hayır."

"Fazladan tek bir kilo bile taşı mıyorken bunu söylemek senin için kolay."

"Sen de öyle."

"Sen nasıl istersen." Kadının ses tonunda onu memnun eden bir küçümseme vardı.

"Bu doğru. Popüler kültürün inanmamızı istediğinin aksine, kemiklerinizin üzerinde biraz et olması aslında oldukça seksi."

"Öyle mi?"

"Uh-huh. Süper zayıf kadınlardan hiçbir zaman etkilenmedim, özellikle de kendilerini aç bıraktıkları için süper zayıflarsa. Hayat çok kısa. Yememiz, içmemiz ve

neşeli." Bir parça daha sarımsaklı ekmek kesti ve ona doğru itti.

"Sakin ol, Şeytan. Zaten iki parça yedim."

"Awww, bana bir takma ad verdin. Bu arkadaş olacağımız anlamına mı geliyor?"

Gözlerini devirdi. "Eminim bir sürü arkadaşlar."

Finn onun alaycılığını, kuru zekâsını ve gözlerinin ışıltısını seviyordu. Koyu renk saçlarındaki mor çizgileri, muhteşem dövmesini, burnundaki ışıltılı çivi ve şımarıklığını seviyordu. "Bana dövmenden bahset." En son söylediği şey

Bu kadınla konuşmak istediğim şey diğer kadınlardı.

Renkli koluna baktı. "Resim yapmayı ve çizmeyi her zaman sevmişimdir."

"Bekle, bunların hepsini sen mi çizdin?" Kuşlardan meleklerle, iblislere ve manzaralara kadar her şey bir renk ve çatışma mozağine dönüşmüştü.

"Evet." Önemli bir yeteneği olduğunu kabul etmekten utanıyor gibiydi.

"Bu inanılmaz. Gerçekten etkilendim. Ben cetvelle düz bir çizgi bile çizemem."

"Evet, yapabilirsin."

"Hayır, gerçekten yapamam." Daha yakından bakmak için eğildi ve elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

Adamın eline ihtiyatla baktı. "Elbette."

Kadının sol bileğini tuttu ve kolunu hareket ettirdi, böylece bir kadını tasvir eden görüntülerin tamamını görebildi.

Bir iblisten kaçan ve destansı bir savaştan sonra galip gelen melek. "Bu," dedi, hafif bir parmak ucunu pazılarının üzerinde gezdirerek, "harika. Bunu çizmek için sana ne ilham verdi?"

"Hayat."

Finn tek kelimelik cevabın getirdiği yükü açmak istiyordu ama bunu sormaya hakkı yoktu. En azından henüz. "Çok yeteneklisin."

"Teşekkür ederim. Param yettiğinde diğerkolumu da yaptırmayı umuyorum." Kolunu adamın elinden çekti, masayı toplamak için ayağı kalktı ve bulaşıkları elde yıkamaya başladı. "Gün batımına bakın."

Finn ayağı kalkıp mutfak penceresinden dışarı baktı. Gökyüzü pembeler, turuncular ve morlardan oluşan bir cümbüşe bürünmüştü. "Vay canına."

"Gansett Adası'nda günün en sevdiğim zamanı."

Bir bulaşık havlusu aldı ve kadın bulaşıkları yıkadıktan sonra onları kurulamaya başladı. "Çizdin mi?"

"Birçok kez, ama hiçbir zaman tam güzelliğini yakalayamadım."

"Çizimlerini görmeyi çok isterim. Eminim harikadırlar."

"Fena değiller."

Finn'in telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve arayanın kimliğinde Riley'nin adını gördü. "Bir dakika izin verir misiniz? dakika."

"Devam et."

"Hey, naber?"

"Ne yapıyorsunuz? Hepimiz Beachcomber'dayız. Niall çalışıyor. Hadi gelin."

"Bu gece başka işlerim var." Finn Bulaşıklara odaklanmış olan Chloe'ye baktı. "Sabah görüşürüz."

"Dışarı çıkmak istediğini sanıyordum. Başka ne yapman gerekiyor?"

"İyi geceler, Ri." Finn, kardeşi daha fazla sinirlenmeden aramayı sonlandırdı. "Bunun için üzgünüm."

"Olma. Daha iyi bir teklifiniz varsa, benim adıma reddetmeyin."

"Birkaç saat önce daha iyi bir teklif aldım. Ailemle istediğim zaman takılabiliyorum."

Ellerini kurulamak için bir bulaşık havlusu kullandı ve yüzünü buruşturdu. "İyi misin?"

"Kuaförde geçen yoğun bir günün ardından ellerim ağrıyor."

Akşam yemeğinde şiş parmak eklemlerini fark ettikten sonra Finn

bundan daha fazlası olduğunu hissetti ama sormadı. Yine de istedi. Gerçekten istiyordu.

"Bak, iyi birine benziyorsun ve bu eğlenceliydi-" "Ama?"

Onun gözlerinin içine baktı. "İlgilenmiyorum."

Onun bu açık sözlü yorumu karşısında şaşkına dönen Finn, uzun süre sadece ona bakabildi. O anda çok ilgisini çektiğini fark etti. Anlaşıldı, değil mi?

"Kaba olmak istememiştim."

"Hayır, sorun değil. Ben gideyim o zaman." Finn ceketini bir sandalyenin üzerine düşürdüğü yerden aldı.

"Bırak da yemek artıklarını toplayayım."

"Onları alabilirsin. Endişelenmeyin. Eğlenceli yemek için teşekkürler. Görüşmek üzere." Ranger'ın başını okşadıktan sonra serin havaya çıktı ve ceketinin fermuarını çekerek kamyonete doğru yürüdü. Kasabaya doğru yol alırken, salona girdiği andan evden çıktığı ana kadar olan her şeyi tekrar tekrar düşündü. Bu Bir kadınla geçirdiği en ilginç ve heyecan verici akşamlardan biriydi.

Yirmi yedi yaşındaydı ve daha önce hiç Kafasının onunkine çarptığı ilk andan itibaren bir kadınla yaşadığı gibi bir "kimya". Düşünceleri kafa karışıklığı ve hayal kırıklığıyla karmakarışıktı. Kadınlar onun için pek de gizemli değildi. Missy sahip olduğu tek gerçek "kız arkadaş "tı. O zamandan beri Ada'yla bir dargın bir barışıktılar, ama o her zaman arka plandaydı ve yuva kurma zamanı geldiğinde istediği kişinin o olduğunu açıkça belli ediyordu. bu düşünce tarzını herhangi bir şekilde teşvik etti. Bugünlerde onu daha önemli bir şeyden çok iyi bir arkadaş olarak görüyordu.

Ailesi onu umursamıyordu ve ağabeyi ile babası ona Missy'den daha iyisini bulabileceğini söyleyecek kadar ileri gitmişlerdi. Elbette, biraz yapışkan olabilirdi ve Bazen muhtaç. Ama daha önce hiç bu kadar sevdiği biriyle tanışmamıştı.

ondan daha fazla. Chloe'yle geçirdiği bir geceden sonra, Missy'de eksik olan her şeyi ilk elden görmüş gibi hissetti.

Dinamik bir sohbet, cızırtılı bir çekim, onun hakkında daha fazla şey öğrenme arzusu. Missy için hiçbir zaman bir gizem olmamıştı. O meşhur açık kitap gibiyken, Chloe kapalı, içine kapanık, çekingen ve temkinliydi. Finn, Missy'nin onunla tanışana kadar bu şeylerin ona çekici geleceğini biliyordu.

Her neyse. Kadın ilgilenmiyordu ve o da ilgi çekici bir kadınla geçirdiği birkaç saatin planlarını altüst etmesine izin verecek değildi. Beachcomber'a gitmeye karar verdiğinde neredeyse evine varmak üzereydi. Babası ve kardeşiyle bir bira içmek

garip bir günün ardından tam da ihtiyacı olan şeydi. Yarış Haftası nedeniyle Beachcomber park yeri neredeyse doluydu. Kamyonu son boş alana sıkıştırdı ve

Sudan gelen soğuk esintiye karşı başını eğerek içeri girdi. Haziran ayının ortalarına kadar Gansett'te hava gerçekten çok sıcaktı ve o zaman bile yazın büyük bölümünde akşamlar serindi.

Bara girdiğinde gördüğü ilk şey Riley'nin sırtı oldu. Finn kardeşinin içini göremese de Riley'nin oturduğu taburede Nikki'nin oturduğundan hiç şüphesi yoktu.

nöbet tutuyordu. İkisi birbirinden ayrılmazdı.

Kardeşi Nikki'ye aşık olmadan önce Riley'yle birlikte oldukları gibi.

Son birkaç ay içinde Finn yeni evine yerleşmişti.

Riley'i hayatlarında ilk kez başka biriyle paylaşmak zorunda kalmanın normalliği.

Kendisine şaşkınlıkla bakan kardeşini dürttü. "Hey! Başardın!"

Chelsea, Nikki'nin yanındaki tabureye oturdu, babası da Chelsea'nin diğer tarafındaydı.

Riley barmene işaret etti ve Finn için bir bira sipariş etti. "Başka planların olduğunu sanıyordum?"

"Planlar değişir." Finn birasından bir yudum aldı. "Buralarda neler oluyor?"

"Chelsea garip kasılmalar yaşıyor."

Finn ona baktı. Onu üvey annesi olarak düşünmeyi hâlâ tuhaf buluyordu. "Bu normal mi?"

Chelsea omuz silkti. "Victoria öyle olduğunu söylüyor."

Nikki elini Chelsea'nin bebeğinin karnına koydu. "İçeride hareket ettiğini hissedebilmen çok güzel."

Finn kaşlarını kaldırdı. "O mu? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsunuz?"

"Nik medyumdur." Riley o etraftayken hep gülümserdi. "Hisleri var."

Kevin Chelsea'nin elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Küçük bir kız bizim için iyi olur. Sağlıklı olduğu sürece."

Etrafı sevdikleriyle çevrili insanlarla dolu bir odada duran Finn, hiç olmadığı kadar yalnızdı. Babası ve Riley onun için her şeyi yapardı. Bunu biliyordu ama Nikki ve Chelsea, olması gerektiği gibi, onlardan önce gelirdi. Bu da onu kendi ailesi içinde garip bir adam olarak bıraktı.

"Wayfarer'ın açılışından sonra eve döneceğimi size söylemek istedim." Finn ayrılışına yakın bir zamana kadar bunu onlara söylemeyi planlamamıştı, böylece onu vazgeçiremezlerdi.

Ancak zamanlamanın doğru olup olmadığını düşünemedi kelimeler ağzından çıkmıştı.

Chelsea üzgün bir ifadeyle, "Bebek doğduğunda burada olmayacaksın," dedi.

"Ziyarete geleceğim."

Babası, Riley ve o daha küçükken hiçbir şeyin yanına kâr kalmasını imkânsız kılan lazer keskinliğindeki zekâsıyla ona baktı. "Evde bu kadar acil olan ne?"

"Clint'le konuştum. Bir ustabaşına ihtiyacı varmış ve 1 Haziran'a kadar orada olmam şartıyla bana iş teklif etti. Haziran ayından beri Evin kira sözleşmesi otuz birinci Mayıs'ta sona eriyor, ona orada olacağımı söyledim."

Nikki şakacı bir surat ifadesi takındı. "Yaz boyunca garajdaki dairede yaşayacağın için heyecanlıydım. Ben aldım.

her şey senin için hazırlandı."

"Bunu yapmak zorunda değildin." "Aldırmadım."

Finn, Riley'nin kendisine baktığını hissetti. "Ne?" "Mac'e söyledin mi?"

"Janey'nin evinde onunla konuşacaktım." Kuzenleri Wayfarer'ı yenileyen ekip için bir kutlama düzenliyordu; bu kutlamaya bazı aile üyeleri de katılmıştı.

Diğerlerinden daha fazla, bu yüzden Janey'nin geri kalanı için ağır işleri yapan herkesi doyurma arzusu.

"Çok üzülecek. Sanırım yaz ve ardından otel tadilatı için sana güveniyor."

Mac ve ekibi yazdan sonra McCarthy'nin North Harbor'daki Gansett Island Inn'ini yenileyecekti. Adada onları yıl boyunca meşgul edecek inşaat işi sıkıntısı yoktu ve Mac

üstlenebileceklerinden daha fazla işi geri çevirmelerine neden olan sağlam bir itibar geliştirdiler.

"Bu kadar suçluluk duygusu yeter. Gitme vakti geldi. Ben asla

Laura'nın düğününe geldiğimde ömür boyu kalmak için imza attım." Finn'in sesi kendi kulaklarına huysuz bir çocuk gibi geliyordu. Babasının kaşlarını hafifçe kaldırması, onlara da öyle göründüğünü doğruladı. "Özür dilerim. Herkesi hayal kırıklığına uğratmak istememiştim. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Missy yüzünden mi?"

Kardeşinin sorusu Finn'i çileden çıkarmıştı. Bu onu ilgilendirmezdi.

Riley kendi sorusuna yanıt olarak başını salladı. "Onun yüzünden."

"Kapa çeneni, Riley."

Nikki Riley'nin kolunu sıktı. "Onu rahat bırak, Ri." Finn Nikki'ye minnettar bir bakış gönderdi. "Missy ile ilgili değil.

Bu benimle ve burada bulamayacağım bir şey istediğimle ilgili." "Neymiş o?" Riley'nin sesi gerçekten meraklanmış gibiydi,

Muhtemelen isteyebileceği her şeyi bulduğu için ya da

Nikki'ye ihtiyacı vardı. Artık bir insanın hayatının geri kalanında uzak bir adada yaşamak istememesini anlayamıyordu.

"Sen anlamazsın."

"Beni dene."

"Daha fazlasını. Burada bulunabilecek olandan daha fazlasını istiyorum. Bu ne zamandan beri suç oldu?"

"Bu bir suç değil ama burayı sevdiğini sanıyordum."

"Evet. Ben yaptım." Finn başını salladı. Son zamanlarda onun bir parçası olan huzursuz, sinirli duygular bir kez daha ortaya çıkarak ona neden bir değişiklik istediğini hatırlattı. Ama nedenlerini kendisi bile anlamazken diğerlerine nasıl açıklayabilirdi ki? "Söylediklerimi unut." O

Birasının kalanını içti ve barın üzerine bir onluk koydu.

"Görüşürüz."

"Finn-"

Finn, Nikki'nin Riley'ye bir şey söylediğini duydu ama ne olduğunu öğrenmek için etrafta dolaşmadı. Temiz bir iş yaptığını düşündü.

babasının ona seslendiğini duyunca kaçtı. Gözlerini devirerek derin bir nefes aldı ve iyi doktorun ne söyleyeceğini öğrenmek için döndü. Her zaman söyleyecek bir şeyi vardı.

söyle. "Ne oldu baba?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Bu gece keyifsizsin."

"Belki biraz. Hepimizin başına gelir, değil mi?" "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Gideceğimi söyleyerek Chelsea'yi üzdüysem özür dilerim." "Üzmedin. Burada olmayacağın için hayal kırıklığına uğradı.

bebek doğdu. İkimiz de öyleyiz."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Bunu aşacağız. Senin için ne yapabilirim?"

Soru ve endişe, oğullarının her zaman yanında olan Kevin McCarthy'nin tipik özellikleriydi. "Bir şeyim yok. Ben iyiyim. Sadece normale dönmeye hazırım."

"Seni özleyeceğim. Hepimiz özleyeceğiz. Sensiz burası aynı olmayacak."

"Beni suçlama."

"Öyle demek istemedim. Sadece nasıl hissettiğimi söylüyorum. Ben

Seni tekrar yanımda görmeye ve her gün görmeye alıştım. Gittiğinde seni özleyeceğim."

"Chelsea ve bebekle o kadar meşgul olacaksın ki farkına bile varmayacaksın."

"Haklısın. Meşgul olacağım ama burada olmadığını fark edeceğim. Bu konuda bana güven."

"Bakın, beni etrafınızda görmekten hoşlanmanızı takdir ediyorum. Ben de sizi yanımda görmekten hoşlanıyorum ama burası gerçek hayat değil, en azından benim için."

"Yeterince adil. Umarım nereye giderseniz gidin aradığınızı bulursunuz."

"Ben de öyle."

"Ben her zaman senin yanımdayım. Umarım bunu biliyorsundur." "Elbette biliyorum. Yarın konuşuruz, tamam mı?" "Kulağa hoş geliyor. İyi uykular."

"Sen de." Finn babasının yanından uzaklaşırken tedirgin ve planından emin değildi.

Sadece birkaç saat önce ona çok mantıklı geliyordu. Chloe'nin reddinin yarattığı itiş kakış ve ailesinin onun gidişinden duyduğu dehşet, her şeyi sorgulamasına neden olmuştu.

Belki de bebek doğana kadar kalmalıydı. Ama bebek Haziran ortasına kadar doğmayacaktı ve Clint'e söz

vermişti.

Ayın ilk gününe kadar dönmüş olacaktı. Eğer Haziran'a kadar kalırsa.

Mac'in onlar için sıraya koyduğu şeyi bitirmek için yaz boyunca kalacaklardı. Ve bu döngü devam edecekti.

Hayır, gitme vakti gelmişti.

CHAPTER 4

O Sonraki birkaç gün boyunca Finn kendini son iş listesini bitirmeye yardımcı olmak için uzun saatler çalışmak

Wayfarer'da. Bitiş çizgisini kutlamak ve işin çoğunu yapan aile üyelerine teşekkür etmek için kuzeni Janey herkesi akşam yemeğine davet ediyordu, ki bu eğlenceli olurdu.

Kadınlar tuvaletinin kapısını asarken Finn hafta sonu boyunca her şeyi halletmek için çalıştıktan sonra bir araya gelmeyi ve ailece eğlenmeyi dört gözle bekliyordu. Yine de Mac'e ayrılacağını söylemekten de korkuyordu.

Riley'nin ona seslendiğini duyduğunda altı kapının sonuncusunu asıyordu.

"Burada."

"Hey, burada senin için biri var. Chloe?"

Finn o kadar şaşırılmıştı ki neredeyse ağır kapıyı ayağının üzerine düşürecekti.

Riley duvara yaslandı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet. Senin yapacak işin yok mu?" Finn kapıyı indirdi ve dikkatlice duvara yasladı.

"Senin için bitirmemi ister misin?"

"Gerek yok. Döndüğümde yapabilirim."

"Nereden?"

"Chloe Wayfarer'ı görmek istedi. Ona göstereceğim. Hikayenin sonu."

"Bu yeni bir hikayenin başlangıcı gibi." "Öyle bir şey değil."

Riley onu dikkatle inceledi. "Son zamanlarda garip davranıyorsun. Neyin var senin?"

"Benimle ilgili bir şey yok. Geçebilmem için çekil, olur mu?"

Riley kenara çekildi ama Finn, Chloe'yi bulmak için binanın ana bölümüne çıkarken kardeşinin onu izlediğini hissetti. Bugün üzerini örten bir kot ceket giymişti. renkli kolu ve seksi kıvrımlarını saran siyah kot pantolonu vardı. Saçlarını atkuyruğu yapmış ve başını arkaya eğmiş bir vaziyette binayı sabitleyen karmaşık kirişleri inceliyordu. içeriden bir yapı.

"Ne düşünüyorsun?" Finn ona katıldığında sordu. "Bunu nasıl yaptığını anlamaya çalışıyorum."

"Dikkatlice. Binayı yapmak için Şubat ayında dört dondurucu gün, iki kiraz toplayıcı ve yedi adam gerekti. kasırga geçirmez. Ne güzel günlerdi."

Olağanüstü menekşe rengi gözlerini bir gülümseme aydınlattı. O buldu

Kendisini fırçaladıktan sonra unutmaya çalıştığı ve başaramadığı yüzüne bakıyordu.

"Kiraz toplayıcılarını buraya nasıl soktunuz?"

"Şuradaki pencere duvarlarını görüyor musun?" Binanın sahil tarafını işaret etti. "Yazın dışarıyı içeri almak için garaj kapısı gibi açılıyorlar."

"Bu çok havalı." Bakışlarını pencerelerden ona doğru kaydırıldı. "Geçen gece sana karşı inanılmaz derecede kaba davrandım ve özür dilerim. O zamandan beri kendimi kötü hissediyorum."

"Kaba değildin. Dürüsttün." "Aslında değildim."

Hayal mi görüyordu yoksa kızarıyor muydu? Bu sert kadının yüzünün kızarması fikri içini tuhaf bir hale getirmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"İlgisiz değilim."

"Ah." Finn söyleyecek başka bir şey bulamadı çünkü beyni tamamen boşalmıştı.

"Yani sadece kaba değil, aynı zamanda bir yalancıyım."

Kadının kendini küçümseyen yüz ifadesine güldü. "Gerçek yalancıların çoğu günahlarını itiraf etmez, bu yüzden muhtemelen Kendini rahat bırak."

"Duygularını incittiysem özür dilerim. Güzel bir akşam geçirdik ve ben bir pislik gibi davrandım."

"Sen bir pislik değildin ve bu gece benimle partiye gelerek incinen duygularımı telafi edebilirsin."

"Oh, um..."

"İstemediğin sürece - ve seni suçlayamam. Tüm McCarthy ailesi çeşitli arkadaşlarıyla birlikte orada olacak, bu yüzden sıradan bir parti değil, biraz aile patlaması. Eğer size uygun değilse hayır demekten çekinmeyin." "Böyle cazip bir teklife karşı koymayı zorlaştırıyorsun."

Finn onun esprili cevabına güldü. "Söz verebileceğim tek şey sıkılmayacağın."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Gitmeyi çok isterim."

"Sadece bir şey var..." Finn onu uyarması gerektiğini biliyordu.

Bunu yapmamak adil

olmazdı. "Bu da ne?"

"Eğer oraya birlikte gidersek, bizi evlendirirler. gece bitmeden çocuklarla. Benim ailemde işler böyle yürür."

"Evlilik ve çocuk, ha? İlk buluşma için çok büyük bir taahhüt."

"Ben de bunu söylüyorum. Belki de başka bir şey yapmalıyız."

"Benim yüzümden aile toplantınızı kaçırmamanızı istemem. Çoğunu zaten tanıyorum, bu yüzden yılan çukuruna girmekten korkmuyorum. Eğer değilsen..."

"Korkmuyorum." Cazibenin hararetli zing'i önceki geceden çok daha yoğun bir şekilde aralarına girmiş, ağzının kurumasına ve diğer kısımlarının ilgiyle karıncalanmasına neden olmuştu. "Görmek ister misin? Dinlenmek mi?" Ona bakmaktan başka bir şey yapması gerekiyordu, yoksa çok geçmeden elinde bariz bir sorun olacaktı.

çok daha uzun.

"Çok isterim."

"Bu taraftan." Onu devasa, son teknoloji mutfağa götürdü ve orada Nikki ile karşılaştılar. işe aldığı yönetici şef. Finn onunla henüz tanışmamıştı ama Nikki'den onun hakkında harika şeyler duymuştu.

"Hey, Finn, gel Anthony ile tanış. Anthony, bu Finn McCarthy, diğer ortaklardan biri."

Açık kahverengi saçları ve mavi gözleri olan Anthony, Finn'in elini sıktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Orada

Siz McCarthy'lerden çok var."

Finn güldü. "Evet, var. Bu Chloe Dennis, Curl Up and Dye salonunun sahibi, Gansett Adası'nda saçınızı kestirebileceğiniz en iyi yer."

"Tek yer," dedi Chloe, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

Anthony Chloe ile el sıkıştı, Chloe belli belirsiz irkildi ama Finn bunu fark etti. "Bu da seni buralarda tanınması gereken iyi bir insan yapıyor."

Finn Chloe'ye baktı, irkilmesinden endişelenmişti ama onu utandırmak istemiyordu. "Nicholas'ı tanıyorsun, değil mi?"

Nikki ona kaşlarını çattı. "İşteyken bana öyle deme, Finnbar. Seni görmek de güzel Chloe."

"Sen de Nicholas." Chloe güldü. "Üzgünüm ama bu çok komik."

"Ben de öyle düşünüyorum." Finn her geçen dakika ondan daha çok hoşlanıyordu.

"McCarthy'ler yapıştırıcı gibi yapışan lakapları çok iyi takarlar."

"Bildiğim iyi oldu. Arkamı kollamam gerekecek. Finnbar senin gerçek adın mı?"

Nikki gülerek homurdandı. "Hayır, bu benim ona verdiğim isim."

Chloe de onunla birlikte güldü. "Bayıldım."

"Sonra Janey'lere gidecek misin Nik?" Finn sordu. "Planım bu. Orada görüşür müyüz?"

"Orada olacağız."

Kaşlarını kaldırdı. "Yapacak mıyız?"

Finn stratejik hatasını zaten yaptıktan sonra fark etmişti - Nikki'ye Chloe'yi getirmeyi planladığını önceden haber vermişti. "Gansett Gazette'ye haber vermene gerek yok."

"Bunu asla yapmam ama umarım zavallı Chloe'ye neyle karşı karşıya olduğunu söylemişsinizdir."

"Onu uyardım ama yine de gelmek istiyor." "Sen cesur bir kızsın."

"Onu korkutmayın. Ondan hoşlanıyorum." Sanki yaptığı en doğal şeymiş gibi bir elini Chloe'nin koluna doladı ve onu Nikki'den uzaklaştırmak için hafifçe çekiştirdi. Nik onu Janey'lere gitmekten vazgeçirmeden önce. "Hadi, gidip diğerlerini görelim."

Chloe omzunun üzerinden Nikki ve Anthony'ye, "Sonra görüşürüz," diye seslendi. "Gerçekten iyi birine benziyor."

"Öyle. Kardeşim onun için deli oluyor."

"Onları şehirde görmüştüm. Birlikte çok tatlılar." "O kadar tatlılar ki zamanın yarısında kusmak istiyorum."

"Kardeşinin bir kız arkadaşı olduğu için kıskanıyor musun?"

Onu resepsiyonun önünden geçirerek otelin üst katına çıkardı. "Öyleydim ve bu arada bunu kimseye itiraf etmedim. Ama artık alışmaya başladım. Onlar gerçekten mutlular ve o mutluysa ben de mutluyum. Onunla birlikte koşturmayı özlüyorum."

"Siz yakın mısınız?"

"Hem de çok. Her zaman öyleydim."

"Bu çok tatlı. Onun hayatına devam etmesinin nasıl bir ayarlama olacağını anlayabiliyorum."

"Öyleydi ama artık aştım. Kız onun için mükemmel ve ben de ondan çok hoşlanıyorum. Üçüncü teker olarak ayaklarının altında olmama katlanıyorlar, yani bir kardeşi olduğunu unutmuş falan değil." Evlerden birinin kapısını açtı.

Shane'in boya rötuşları yaptığı sekiz otel odası.

Shane onları selamlamak için döndü. "Hey, ne haber?" "Chloe'ye etrafı gezdiriyorum."

Chloe Shane'e el salladı. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Bugün Katie ile öğle yemeği yiyeceğini sanıyordum?"

"Öyleyim. Bundan sonra."

Finn ona baktı. "Katie'yi tanıyor musun?"

"Ben onun nedimelerinden biriyim. Bir yıldan uzun bir süre önce saçını kestirmeye geldiğinde tanıştık ve çok iyi anlaştık."

Shane fırçayı bıraktı ve ellerini bir bez parçasına sildi. "Katie saç kesmede kız kardeşi Cindy kadar iyi olduğunu söylüyor ve bu görünüşe göre büyük bir övgü."

"Bunu bana hep söyler. Çok nazik biri."

Finn parmaklarını kısa saçlarında gezdirdi. "Beni olduğumdan daha da yakışıklı yaptı."

Shane gözlerini devirdi. "Her zamankinden daha çirkinsin."

Chloe ağzını kapattı ama kahkahasını tutamadı.

Shane, "Kız arkadaşımı gördüğünde selamımı söyle," dedi. "Söyleyeceğim. Bu oda çok güzel. Siz çocuklar çok güzel bir iş. Tahtalara bayıldım."

Finn bir elini kartonpiyerin üstündeki krem beyazı süslemenin üzerinde gezdirdi. "Mac diyor ki Sahilde bina yapmak. Bu bir kural gibi bir şey."

"Mac McCarthy Jr'a Göre Kurallar," dedi Shane. "Sürekli değişen kalın bir cilt."

"Başka bir deyişle," dedi Finn, "ilerledikçe uyduruyor."

Shane güldü. "Onunla çalışmayı eğlenceli hale getiriyor."

Eğlenceli, diye düşündü Finn. Mac işleri ilginç kılıyordu ve bütün gün kardeşi ve kuzenleriyle taşak geçmek, işte şimdiye kadar yaşadığı en eğlenceli şeydi. Keşke tüm bu eğlenceyi Rhode Island açıklarında, yılın dokuz ayı önemli hiçbir şeyin yaşanmadığı küçük bir adadan başka bir yerde yaşıyor olsalardı. Kışlar acımasızdı ve Yalnız.

Geçtiğimiz kışın büyük bir bölümünü Netflix'ten ve Riley, Nikki ve kuzenleriyle ara sıra dışarıda geçirdiği gecelerden başka bir şey yapmadan ve bazı hafta sonlarını Nikki'nin evinin tadilatında çalışarak geçirdikten sonra Finn, Gansett'te bir kış daha geçirme düşüncesine katlanamıyordu. Aslında ürperdi.

Chloe kaşları çatılmış bir halde onu inceledi. "İyi misin?"
"Evet, iyiyim. Sana yaptığımız tiki barları göstereyim. kumun içine."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Sonra görüşürüz, Shane." "Güle güle, Chloe."

Finn alt kata, en önemli parçası devasa maun bir bar olan ana odaya doğru ilerledi. Etrafında yüzden fazla tabure var. "Barı Shane yaptı."

"Bu inanılmaz."

"Harika işler çıkarıyor. O usta bir marangoz."

"Burası gerçekten harika bir yer. Ailenizin bunu gerçekleştirmek için bir araya gelmesine bayıldım."

"Bu amcam Big Mac'in fikriydi. Sadece küçük bir hissem var ama ailemin geri kalanıyla birlikte sahibi olmayı seviyorum. Bir parçası olmak çok tatmin edici bir projeydi."

"Gerçekten harika bir ailen var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Özlüyorum. Onları
özleyeceğim." "Nasıl yani?"

Finn ona baktı. "Ben, um, Wayfarer'ı açtıktan sonra anakaraya geri döneceğim."

"Oh."

Duyduğu hayal kırıklığı mıydı yoksa hüsnükuruntu mu? "İş bitti ve şimdi sırada ne olduğuna karar verme zamanı. Sonsuza dek buraya taşınmayı hiç düşünmedim."

"Ben de bilmiyordum. Dediğim gibi, bir bekarlığa veda partisi için geldim ve salon olmadığını öğrendim. Bir salon ayarladım.

uygun kiralı bir dükkân ve beş yıl sonra hâlâ buradayım. Burası evim oldu."

Dışarıda, yakında açık havada yemek yemek için masa ve sandalyelerle kaplanacak olan geniş verandaya ve kumun üzerine iki büyük tiki barın inşa edildiği sahile doğru yürüdüler.

"Burada bir altın madeninin üzerinde
oturuyorsunuz." "Mac de öyle diyor.

Kiralayacağız

günübirlik ziyaretçilere şemsiyeler, sandalyeler ve şezlonglar sunacak ve şuradaki açık hava barında tüm yaz boyunca her gün canlı eğlence düzenleyeceğiz."

"Burası adanın yeni sıcak noktası olacak.

İyi iş çıkardığınız için tebrikler."

"Tüm övgüyü Mac ve Luke alıyor. Bunu onlar başardı."

"Sizler de çok ter döktünüz ve çok çalıştınız."

"Eğlenceliydi." Finn Wayfarer'a hüzünlü bir bakış attı, Aylarca çalışarak ve ailesiyle birlikte yoldaşlık ederek bunun gerçekleştiğini düşünüyordu. İş olacaktı

Onu eğlendirmek için etrafında onlar olmadan sıkıcı.

"Keşke sana bir içki ya da başka bir şey ikram edebilseydim ama henüz bunun için hazır değiliz. Seni öğle yemeğine davet ettiğimde şimdiye kadar hazır oluruz sanmıştım."

"Endişelenme." Telefonundan saati kontrol etti. "Zaten on beş dakika içinde Katie'yle buluşmam gerekiyor. Tur için teşekkürler."

"Bir şey değil." Onu içeri götürdü ve Yakında yemek yiyen, içki içen ve eğlenen insanlarla dolacak olan mağara gibi yemek salonuna. Burası düğün resepsiyonları ve diğer partiler için de kullanılacaktı. İlk sezonun nasıl geçtiğini göremediği için üzülecekti ama her şeyi Riley'den duyacaktı. "Seni altıda alırım. Janey'nin partisine mi?"

"Elbette, kulağa hoş geliyor." "Harika, görüşürüz o zaman."

O verandada dururken, kadın sezon boyunca kiralık balıkçı teknelerinin yanaştığı iskeleye giden merdivenlerden aşığı indi. Onun ötesinde feribot iskelesi vardı.

Merdivenlerin dibinde döndü ve ona baktı. "Gitmeyi planladığınızı duyduğuma gerçekten üzüldüm." Küçük bir el salladı ve o gidemediğn yoluna devam etti.

ne söylediğini anlamaya başladı.

Gittiği için üzgündü. Bu ne anlama geliyordu?

CHAPTER 5

W

Bunu neden söylemişti? Gitmeyi planladığın için gerçekten üzgünüm. Sorun neydi?

Onunla mı? O böyle şeyler yapmazdı. Bir adamla günlerce bir şeyler bırakıp sonra da saç, makyaj ve kıyafetleri için fazladan zaman harcadıktan sonra onunla tesadüfen buluşup evini gezmeye gittiği için dişlerini gıcırdatmazdı. ailesinin yeni işi. Ayrıca erkekler söz konusu olduğunda karışık sinyaller göndermez ya da oyun oynamazdı.

Onun tarzı bu değildi.

O karışmadı. Asla. Erkeklerle olan ilişkilerini yüzeysel düzeyde tutmak tüm hayatı boyunca mükemmel bir şekilde işe yaramıştı.

yetişkin hayatı. Sersemletici derecede yakışıklı, çekici, tatlı bir adamın varlığını altüst etmesine izin verecek değildi.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?" Katie Lawry'nin eğlenen sesi, kaldırımda arkadaşını beklerken Chloe'nin düşüncelerini böldü.

"Öyle miydin?" Kendi kendine konuşmak da yapmadığı bir şeydi - en azından yüksek sesle.

"Ah, evet, ama endişelenme, sanırım bunu fark eden tek kişi bendim." Katie kolunu Chloe'ninkine doladı ve

South Harbor Diner'a kadar ona eşlik etti. "Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

Chloe, Katie'nin karşısındaki kabine kayd. "Ne olduğu değil, kim olduğu önemli."

"Resmen ilgimi çekti."

Rebecca, lokantanın sahibi, merhaba demek için geldi. ve menüleri masalarına bıraktı. "Bugün minestrone ve brokoli cheddar var. Siparişinizi almak için hemen döneceğim."

Klinikte üniforma olarak pembe önlük giyen ve sarı saçlarını dağınık bir topuz haline getirmiş olan Katie eğildi. "Konuş."

"Finn McCarthy."

Katie'nin gözleri kocaman açıldı ve dudakları sessiz bir şaşkınlıkla aralandı.

Chloe, kuzeniyle evlenmek üzere olan kadına aşkını itiraf edecek kadar aptal olduğu için kendini vurmak istiyordu. "Söylediklerimi unut."

"Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Bana her şeyi anlat."

"Anlatacak pek bir şey yok."

"Yine de söyle."

Katie'ye onun saçını kestirmek için geldiğini, kendisine çıkma teklif ettiğini ve hayır dediğini, ancak daha sonra markette karşılaştıklarını anlattı. "Sonunda birlikte yemek yedik ama o gece ona tam bir pislik gibi davrandım." Chloe O gecenin nasıl sona erdiğini her düşündüğünde içi burkuluyordu. "Bugün, bana göstermesi için randevumuza uydum.

Wayfarer. Geçen geceki ayrılışımızdan sonra gergindim. Ama o çok soğukkanlı ve arkadaş canlısıydı ve her şeyi ben yapmama rağmen hiçbir şey garip değilmiş gibi davrandı.

garip." Başını ellerinin arasına aldı. "Ve sonra o

anakaraya dönmek için yakında ayrılacağını söyledi, o zaman ne önemi var ki?"

Katie yanıt vermeyince Chloe başını kaldırıp arkadaşının kendisine baktığını gördü. "Ne?"

"Seni hiç böyle görmemiştim."

"Çünkü ben bunu yapmıyorum. Drama yapmıyorum ya da Erkekler konusunda endişeliyim. Ama geçen gece o kadar iyiymen ona karşı böyle bir pislik olduğum için kendimi kötü hissettim ve sonra

O yine çok seksi ve tatlı ve... Hâlâ bana bakıyorsun."

"Özür dilerim. Sen benim hayatımda göreceğim son kişisin.

İyi, tatlı, çok yakışıklı McCarthy gibi bir adam olsa bile bir erkek hakkında bu kadar abartılı olmayı beklemiyordum."

Katie daha yakına eğildi. "Arkadaş olduğumuz için çok mutluyum.

Ama geçenlerde Shane'e bazen seni olabildiğince iyi tanımadığımı hissettiğimi söyledim ve bence bu senin kasıtlı yaptığın bir şey."

Chloe'nin ilişkilerini yüzeye yakın tutmak için kendine göre nedenleri vardı, ama bu onu yalnız ve izole bir varoluşa sürüklemişti. Belki de ona çok iyi bir arkadaş olan kadından başlayarak, birkaç kişinin içeri girmesine izin vermenin zamanı gelmişti.

"Bu konuda haksız değilsin." Peçetesiyle oynadı, ne kadar çok şey düşündüğünü düşünürken peçeteyi parçaladı. söylemeli. "Çocukluğum bir tren kazasıydı. Bunun üzerinde durmayı sevmiyorum."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Benimki de öyleydi."

"Öyle miydi? Gerçekten mi?" Katie çok birlikte görünüyordu ve her ikisi de adada yaşayan kardeşi Owen ve annesi Sarah ile yakındı.

"Babam annemi taciz ettiği için hapiste. Sonunda iki yıl önce hüküm giydi, ama o zamanlar bize şiddet uyguluyordu. büyüdüğümüz süre boyunca."

Şaşkınlık içindeki Chloe ona baktı. "Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

Katie omuz silkti. "Duruşma sırasında sessiz kaldık. Çünkü tam da Owen ve Laura'nın evleneceği zamana denk geliyordu. Hayatımıza devam etmeye çok hazırdık. Senin gibi ben de bu konuyu çoktan geride bırakmışken bu konu hakkında konuşmak yapmak isteyeceğim son şey. Ya da en azından ben öyle yapmaya çalıştım."

"Ondan asla tamamen kaçamazsın."

"Hayır, atlatamazsın."

Rebecca siparişlerini almak için geri döndüğünde, Chloe bir fincan minestrone ve bir ızgara peynir istedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Katie. "Duble olsun." Chloe ona sırtıttı. "Taklitçi."

Katie güldü. "Kardeşlerim bana böyle derdi. Başkası sipariş verene kadar ne istediğimi bildiğimi düşünürüm, sonra da onlar ne yiyorsa onu isterim."

"Kardeşlerin olduğu için şanslısın."

"Hiçbir fikrin yok. Onlar olmadan asla hayatta kalamazdım, özellikle de Owen. O en büyükleriydi ve geri kalanımız için müdahale."

"Vay canına. Böyle bir şey yaşadığını asla tahmin edemezdim. O ve Laura birkaç hafta önce çocukları saç kesimi için getirdiler. Çok neşeli ve mutlu görünüyordu."

"Şimdi öyle, ama oraya ulaşmak için uzun bir yol vardı. Babamın hapiste olması yardımcı oldu. Laura için Tanrı'ya şükürler olsun. O bana

onu pek çok yönden kurtardı. Onun Shane'in kız kardeşi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyordum. Kardeşinle evleniyor olmanız çok şirin."

"Kaç kişinin bunun yasadışı olması gerektiğini düşündüğünü bilerseniz şaşırırsınız."

Chloe güldü. "Bayıldım."

"Dinle, istemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin, ama bilmeni isterim ki her ne olursa olsun, ben muhtemelen anlarsınız."

Gansett'te yaşadığı onca yıl boyunca Chloe adadaki hiç kimseye geçmişindeki dehşetten söz etmemiştir.

Rebecca çorbalarını getirdi ve krakerlerle birlikte masaya koydu.

Katie her ikisi adına da "Teşekkür ederim," dedi.

Chloe lezzetli çorbadan bir yudum aldı ama boğazında beliren yumruyu geçmekte zorlandı ne zaman geçmişin şimdiki zamanın önüne geçmesine izin verse.

Katie onun için iyi bir arkadaş olmuştu ve birlikte çok eğlenceli zamanlar geçirmişlerdi. Onun neler yaşadığını duymak Chloe'nin geçmişini paylaşmasını kolaylaştırdı. "Annemle babam ben küçükken çok kavga ederlerdi. Ben büyüdükçe daha da arttı. Gittiler Çıglık atmaktan, vurmaya, bir süreliğine gitmesine ve sonra geri gelmesine kadar. Bu böyle devam etti, ta ki ona boşanmak ve benim velayetimi tamamen almak istediğini söyleyene kadar."

"Ne oldu?"

"Eve silahla geldi." "Aman

Tanrım... Chloe..."

"Üst kattaydım, o yüzden ne olduğunu görmedim ama önce onu sonra da kendini vurdu."

Katie kaşığını yere bırakırken gözyaşlarını tutmak için hızla gözlerini kırıştırdı. "Tanrım. Kaç yaşındaydın?"

"Yedi."

"Chloe. Çok özür dilerim."

Rebecca sandviçlerini getirip masaya koydu ve bir şeylerin farkına varınca hemen geri çekildi.

Bir şeyi bölmek.

Katie bir peçeteyle gözlerini kuruladı. "Ne yaptın sen?"

"Birinin gelip gelmeyeceğini görmek için uzun süre bekledim ama kimse gelmedi. Sonunda gizlice aşağıya indim.

olmadığını bildiğim halde her şeyin yolunda olduğunu bulmak." Chloe elindeki çorba kâsesini itti.

Yemek yiyebiliyorum. Şimdi değil. "Tek hatırladığım çok fazla kan olduğuydu. Arka kapıdan koşarak çıktım ve bir komşuya gittim, o da polisi aradı. O güne ya da hemen sonrasına dair çok fazla şey hatırlamıyorum. Sonunda koruyucu aileye verildim.

ve iyi bir ailenin yanına yerleştim. İyi insanlardı." Omuz silkti. "Ben şanslı olanlardan biriydim."

"Böyle korkunç bir şey yaşadığın için çok üzgünüm."

"Neyi anladım biliyor musun?"

"O da ne?"

"Herkesin başından kötü bir şey geçmiştir. Bazıları diğerlerinden daha kötü olabilir ama hiç kimse hayattan yara almadan kurtulamaz. Seni ve yaşadıklarını ele alalım. Ben

Seni bir yıldan uzun süredir tanıyorum ve kötü muamele gördüğün bir evde büyüdüğünü asla tahmin edemezdim."

"Kardeşlerim ve ben sık sık zaferin hayatta kalmak ve gelişmek. Biz de bunu yapmaya çalıştık. Ona kazanmadığını göstermenin yolu bu."

"Buna bayıldım." Chloe, Katie'nin masanın karşısındaki bakışlarıyla karşılaştı. "Yemeğimizi berbat etmek istememiştim."

"Yapmadın. Hem de hiç. Son yarım saat içinde eğlenceli kız arkadaşlardan gerçek arkadaşlara dönüştüğümüzü hissediyorum."

"Beni tanımanızı zorlaştırmak istemem. I sadece kendi içime kapanma eğilimindeyim. Eski alışkanlıkları bırakmak zordur." "Kesinlikle anlıyorum. Eskiden çılgın bir içe kapanıktım ta ki buraya taşındım, Shane'e aşık oldum ve Gansett Adası'nın büyüüne kapıldım. Şimdi etrafım Beni gerçekten önemsiyorlar ve ben de sonunda gardımı indirdim."

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum." "Bunu ben de anlıyorum."

"Yapmayacaksın..."

Katie masanın öbür ucuna uzandı ve elini Chloe'ninkinin üzerine koydu.

Chloe, Katie'nin nazik dokunuşundan kaynaklanmayan acı korkusuyla irkilmemeye çalıştı.

"Kimseye söylemeyeceğim, Shane'e bile." "Utandığımdan falan değil."

"Biliyorum. Ama bu benim anlatacağım bir hikaye değil. Bu sizin hikayeniz." "Bunu anlayan biriyle konuşmak yardımcı olur."

Katie, Chloe'nin sandviçinin bulunduğu tabağı ona doğru itti. "Rahatlatıcı yiyecekler için iyi bir zaman."

Chloe gülümseyerek lezzetli ızgara peynirinden bir ısırık aldı.

Kalbini ağırlaştıran başka sırlar da vardı ama şimdilik bu kadar yeter demişti. Kendini korumak o kadar uzun

zamandır en önemli önceliği olmuştu ki bu artık ikinci doğası haline gelmişti. Hayat boyu süren alışkanlıklar bir gecede değişmezdi.

Katie uzun bir sessizliğin ardından, "Burada senin ve benim gibi pek çok insan var," dedi. "Jenny Martinez'in nişanlısı

11 Eylül'de öldürüldü ve Erin Barton'ın ikiz kardeşıydı. Jenny'nin baldızı Hope'un eski kocası lise koçuyken reşit olmayanlarla cinsel ilişkiye girmekten hapistedir.

Stephanie McCarthy, kendisini taciz etmekle suçlanan üvey babasını hapisten çıkarmak için on dört yıl boyunca mücadele etti."

"Hepsini tanıyorum ve hiçbir fikrim yoktu."

"Dediğiniz gibi, herkes bir şeyler taşıyor. I Eşyalarla yalnız hissetmeni istemiyorum. Buradaki insanlar seni önemsiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ve sadece bu adada saç kesen tek kişi siz olduğunuz için değil."

Bir kahkaha attılar ve bu kahkaha Chloe'yi hayatının büyük bir bölümünde ondan kaçmış olan aidiyet duygusuyla doldurdu. O anda, harcadığı tüm çabaya rağmen

Adadaki iş ilişkilerini geliştirmeye odaklanırken, kişisel bağlarına yeterince zaman ayırmamıştı.

Belki de bunu değiştirmenin zamanı

gelmişti. "Yani Finn..." Katie kaşlarını kaldırdı.

"Uzun zamandır iki ayak üzerinde gördüğüm en seksi şey."

"Seninle aynı fikirdeyim ama kuzeninin iki ayak üzerindeki en seksi şey olduğunu düşünüyorum."

"Bunu düşünmek zorundasın. Birkaç hafta içinde o adamla evleniyorsun."

"Bu da doğru."

Chloe güldü. "Sadık bir nişanlı gibi konuştun."

"Gördüğüm gibi söylüyorum."

"Shane'i Wayfarer'da gördüm ve kız arkadaşına selam söylememi istedi."

"Çok tatlı biri." Kollarını masaya dayayan Katie eğildi. "Ve ne olursa olsun, Finn iyi bir adam. Hepsi öyle. Tanıdığım en iyi üç erkek tarafından yetiştirildiler ve hayatlarındaki kadınlara nasıl davranacaklarını çok iyi biliyorlar. Shane her gün kendimi bir kraliçe gibi hissetmemi sağlıyor ve diğer McCarthy eşlerinin ve kız arkadaşlarının da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Onlar inanılmaz erkekler."

Finn McCarthy tarafından bir kraliçe gibi muamele görme düşüncesi Chloe'nin içini bunun ne olduğunu öğrenme arzusuyla doldurdu.

olabileceğini düşündü. Ama bu düşünceleri aklından atar atmaz, adamın yakında adadan ayrılmayı planladığını ve bundan iyi bir şey çıkmayacağını hatırladı

Onunla yaşadığı cazibeyi şımartmak. Bekâr kalmak için başka bir nedeni daha vardı.

bunu da unutamazdı. "Bunu bilmek güzel ama o kısa süreli bir oyuncu. Onun için heyecanlanıp sonra da gitmesini istemem."

"Gitmesinden nefret ediyorum. Shane çok üzülecek. Tüm kuzenlerinin burada olmasına bayılıyor. Neden gittiğini söyledi mi?"

"Benim için değil."

"Şey, bu çok kötü. Onu görmek fikri hoşuma gitmişti."

"Eh, başlamadan bitmişti. Önemli değil." Yine de Chloe kayıtsız bir hava yansıttı, hayal kırıklığı günün geri kalanında onunla kaldı.

FINN iş gününü bitirdi ve duş alıp tıraş olmak için eve koştu. Bir randevusu vardı. Bir kadınla gerçek bir randevu. Adadan ayrılacağını duyunca üzüldüğünü söyleyen bir kadın onunla ilgileniyordu. Bu basit ifade her şeyi yeniden düşünmesine neden olmuştu. Eğer kalırsa, o da resmin içinde olacak mıydı? Eğer öyleyse, planlarını değiştirmek için yeterli olacaktı.

"Dur." Tıraş olurken aynadaki yansımasıyla konuştu. "Sen kararını çoktan verdin ve daha yeni tanıştığın bir kadın için planlarını değiştireceksin." Ama... "Hayır. Bu gece sadece ailemle geçireceğim başka bir gece değil. Senaryoya sadık kal." Belki de Kendine bunun sadece başka bir gece olduğunu söylerse, kendi saçmalıklarına inanmaya başlayabilir.

Ona karşı tepkisi açıklamaya ya da nedene meydan okuyordu. Tek bildiği, salona girip onu gördüğü anda etrafındaki havanın farklı hissettirdiğiydi. Daha önce hissettiği her şeyden daha büyük bir şey. Bunu kendine bu şekilde açıklamak aptalca geldi, bu yüzden açıklayamadı.

Bunu başkasına anlatmaya çalıştığınızı hayal edin.

Kısmen Riley ve Nik'le, kısmen de yalnız geçirdiği hafta sonu boyunca O bir anomaliydi. Tek seferlik. Çekici bulduğu seksi bir kadınla tanışmasının sonucuydu. Pazartesi günü tüm bu deneyimi önemsiz bir şeymiş gibi silmişti. İlgilenmediğini söylemişti. Babası ona küçük yaştan itibaren bir kadının hayır cevabını nasıl kabul edeceğini öğretmişti.

Sonra Wayfarer'da ortaya çıktı ve oyun tekrar başladı. Havadaki aynı elektrik hissi

ona kendi alanına kadar eşlik etmiş ve onu çok fazla kahve içtiğinde olduğu gibi coşkulu hissettirmişti.

Keşke gitmeseydin.

Tanrım, kızın gidişinden bu yana geçen saatler içinde o anı kaç kez yeniden yaşamıştı? Yüzlerce mi? Sadece kelimeler değildi, onlar da kendi başlarına çok güçlüydü. O Bunları söylerken ona nasıl baktığı aklından çıkmıyordu, sanki onda özel bir şey görmüştü ve olabilecek her şeyi kaçırdığı için üzgündü.

Ellerini ayaklı lavabonun iki yanına koyarak başını öne eğdi.

boynunda toplandı. Olmayacağını bildiği halde bu randevuyu büyük bir mesele haline getirmişti.

Telefonu, onu düşüncelerinden koparan bir mesajla çaldı.

Hey bebeğim! Eve dönmen için gün sayıyorum.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum!

Missy'den gelen mesaj ona onunla yarım kalmış bir işi olduğunu hatırlattı. Mesajına bir gülümseme emojisi ile cevap verdi, midesi garip bir hisle ağrıyordu

Mesajını okuduğunda içine düşen dehşet. Ondan haber almak istemiyordu. Chloe'den haber almak istiyordu, Missy'yi yıllardır, Chloe'yi ise birkaç gündür tanıdığını düşünürsek bu çok saçmaydı.

Temiz bir gömlek ve kot pantolon giyerken babasının ve Riley'nin ne diyeceklerini düşündü

"Missy'nin evine gitmesi" hakkında. Öyle olmasa bile tam olarak ne yaptığını. Çalışmak ve hayatını düzene sokmak için eve gidiyordu. Eğer Missy bu hayatın bir parçasıysa, bu kararı kendisi verecekti, başkası değil. O, Missy'nin

Babası ya da ağabeyi, onun adına hayatıyla ilgili önemli kararlar verecek kadar kafasının içine girmişlerdi.

Missy tekrar birlikte olmak istediğini açıkça belirtmişti, Onu özlediğini, sevdiğini ve yeniden başlamak istediğini söylemek için sık sık mesaj atıyor ve arıyordu, bu sefer yetişkinler olarak

Eskiden oldukları gibi aptal çocuklar değillerdi. İkisi de değişmiş, olgunlaşmış ve ayrı kaldıkları onca zaman boyunca arkadaşlıklarını sürdürmüşlerdi. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Ona karşı adil olmak, onu bugün olduğu kişiyle yargılamak istiyordu, geçmişte birlikte oldukları zamanki kişiyle değil.

ilişki zaman zaman zehirlenme sınırına gelmişti. Babası ve kardeşi de bunu hatırlıyordu. İyi zamanlardan haberleri olmamıştı ve o zamanlar çok fazlaydı. Gittiği iki yıl boyunca onunla iletişimde kalmasına yetecek kadar.

Ama bu gece onunla ilgili değildi, diye düşündü kamyonetine binerken. Bu gece Chloe ve ailesi içindi. Missy ve onunla yarım kalan işi hakkında ne yapacağını düşünmek için daha sonra bol bol zamanı olacaktı.

CHAPTER 6

W

Chloe'nin araba yoluna girdiğinde, teni beklentiyle karıncalanmaya başladı. Hiçbir şeyi yoktu.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok çünkü daha önce hiç olmamıştı.

sadece biriyle görüşeceğini bilmesinden kaynaklanıyordu. Pek çok kadın tanımış, flört etmiş, hatta bir düzinesiyle yatmıştı ama bir kez olsun Chloe'yi düşündüğünde başına gelenler gibi bir şey yaşamamıştı.

Sonra kapıda belirdi ve Ranger'a veda öpücüğü vermek için eğilmeden önce el sallayarak gelişini onayladı.

Karıncalanma bir his şelalesine dönüştü. Sanki vücudu bir prize takılıymış gibi, boylu boyunca uzanıyordu. Onu düzgün bir şekilde karşılamak için kamyondan inmeye niyetlenmişti ama onun kendisine doğru gelişini izlerken hareket edemediğini fark etti. Neredeyse kendi dışında olma, sahneyi tarafsız bir noktadan izleme hissini nasıl tarif edebilirdi ki?

Yolcu kapısını açtı ve sadece kendisine ait olan kendine özgü kokusuyla arabaya bindi.

Onu.

Yumruk yemiş gibi hissetti.

"Finn? İyi misin?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

Kaşları endişeyle çatıldı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Onun güzel yüzünü, kendisini esir alan menekşe rengi gözlerini ve umutsuzca baktığı dudaklarını inceledi.

öpmek istedi.

"Emin misin?"

"Neden gittiğim için üzgün olduğunu söyledin?"

"Çünkü üzgünüm."

"Neden?"

"Tam olarak emin değilim."

"Seni gördüğümde bir şeyler hissediyorum." Bir kahkaha attı. Akşamlarına gerçek itiraflarla başlamak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu ama Onu şimdi durdurmak. "Lanet olsun, seni düşündüğümde bunu hissediyorum ve anlamıyorum. Bana hiç olmadı daha önce."

"Ben de hissediyorum." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki, adam neredeyse onu duymuyordu.

Onunla yüzleşmek için koltuğunda dönerken, kalbi onu nefessiz bırakan ve başını döndüren bir arzuyla hızla çarpıyordu. "Chloe, bunu bana açıklamana ihtiyacım var."

"Keşke yapabilsem."

Başka hiç kimseye olmadığı kadar ona çekilmişti, hafif bir dokunuşla yanağını okşadı.

Titredi ve dudakları aralandı.

"Neden seni düşünmeden duramıyorum?"

Sinirli kahkahası, onu ilk gördüğünde yakalayan sinirlerini yatıştırmak için uzun bir yol kat etti ona kapıdan çıkarken. Onun da aynı şekilde hissettiğini bilmek geri almak yardımcı oldu. "Muhtemelen aynı sebeplerden dolayı seni düşünmeden edemiyorum."

"Bu hiç mantıklı değil."

Ellerine baktı. "Gerçekten öyle değil." Ve Sonra o anlamlı gözlerini onun bakışlarıyla buluşturmak için yukarı çevirdi ve adam yine güçlü bir şey tarafından vurulmuş gibi hissetti. "Ben böyle şeyler yapmam."

"Ne eşyası?" Yüzünü okşamaya devam etti çünkü ona dokunmayı bırakmaya dayanamıyordu.

"Bu." Aralarında bir işaret yaptı.

"Neden?"

"Birçok nedeni var."

"Anlat bana." Koyu renk saçlarının ipeği ile renkli aksanlar parmaklarının arasından geçiyor, ona bunları yapmadığını söylerken ona doğru eğilme şeklini not ediyordu.

"Ben risk almam."

"Neden almazsın?"

"Ben... Şey, çünkü. Ne fark eder ki? Sen gidiyorsun. Böyle bir şey olmayacak."

"Şu anda oluyor. Sen de benim gibi hissettiğini söylemiştin. Bana neden risk almadığını söyle."

"Genellikle benim için iyi bitmezler." Elini uzattı saçlarını okşayan elini aralarındaki koltuğun üzerine koydu.

Finn hemen bu kaybın yasını tuttu ve sonra da böyle bir şeyle ne halt ettiğini merak etti.

düşündüm. Hiç sahip olmadığınız bir şeyi nasıl kaybedebilirdiniz ki?

"Belki de bu geceyi atlamalıyız," dedi, yüz ifadesi asıktı.

"İstediğin bu mu?" "Hayır, ama..."

Finn'in nedenini bilmiyordu ama bunu yapmadığı için pişman olacağını biliyordu.

bu geceyi onunla geçirmek. "Janey'lere gidelim ve biraz eğlenelim. Bunda bir risk yok, değil mi?"

Kadının bakışı ona aksini söylüyordu.

"Sorun olur mu?"

"Gitmeyi çok isterdim, ama ondan sonra..."

"Anladım." Hayal kırıklığı onu boğarken

Kamyonu garaj yolundan geri geri çıkardı ve kuzeninin evine doğru yola koyuldu. Janey'nin evine varana kadar geçen on dakika boyunca sessizlik içinde yol aldılar ama Janey'nin onda uyandırdığı duygular içinden akıp gitmeye devam etti, Janey'nin her zaman var olan, dikkatini dağıtan, eşi benzeri görülmemiş farkındalığı.

Hâlâ sersemlemiş bir halde Chloe'ye Janey'nin evine kadar eşlik etti, bir içki içtiğinden ve konuşacak arkadaşları olduğundan emin olduktan sonra Riley'i aramak için dışarı çıktı. Bugünlerde her zamanki gibi, Shane ve Janey'nin kocası Joe ile konuşturlarken Riley kolunu Nikki'ye dolamıştı.

Riley, Finn'in elini sıkamak için Nikki'yi serbest bıraktı.

"Hey, kardeşim."

Finn kendini diğerleriyle selamlaşmaya, ailesiyle birlikte hareket etmeye, Janey ve Joe'nun hazırladığı lezzetli biftek yemeğini yemeye, havadan sudan konuşmaya, kendini hiç de normal hissetmediği halde normal davranmaya zorladı. İlk kez Yemekten sonra bulduğu ilk fırsatta Riley'e konuşup konuşamayacağını sordu.

başını herkesin toplandığı avlunun ötesindeki bahçeye doğru eğerek ona seslendi. Kardeşi şöyle dedi
Nikki'ye bir şeyler söyledi, alnından öptü ve Finn'e katıldı.

"Ne var ne yok?"

"Bilmiyorum." Açıklanamayan nasıl açıklanır? Finn elini ağzına götürdü, hiç olmadığı kadar gergindi. "Chloe'yle ilgili garip bir şeyler oluyor."

"Ne oldu?"

Kendisini herkesten daha iyi tanıyan ve onu kızdırmayı seven kardeşine baktı - ya da tam tersi. Riley'ye güvenerek hata mı yapıyordu? Muhtemelen, ama bunu ona açıklayacak birine ihtiyacı vardı. "Onu gördüğüm an..." Başını sallayarak, zihninde dönüp duran düşünceleri ifade edemedi.

"Ne?"

Finn bir yandan ihtiyacı olan kelimeleri bulmaya çalışırken bir yandan da kardeşinin bu kadar önemli bir şeyi hafife almaması için dua ediyordu.

Onun için önemliydi, belki de başına gelen en önemli şeydi. "Sanki biri havaya elektrik vermiş gibiydi. Kulağa çok aptalca geliyor ama olan buydu."

Riley'nin gözleri büyüdü. "Başka ne var?"

"Şuramda karıncalanma gibi bir şey oldu." Finn bir elini ensesine doğru kaldırdı. "Ve başka bir yerde."

"Aman Tanrım."

"Ne?" Finn telaşla sordu.

"Onunla tanıştın."

"Kim?"

"O kişi. Senin Nikki'n."

Finn başını salladı. "Öyle bir şey değil."

"Öyle değil mi? Anlattığın şey? Nik'i ilk gördüğümde bana da aynen böyle olmuştu. Hala hissediyorum Onu her gördüğümde ve ona dokunduğumda elektrikleniyorum..." Riley şaşkın görünüyordu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu tarif edecek kelime yok."

Finn, Riley'nin o sözleri söylememiş olmasına şükreliyordu çünkü kirli detayları duymak istemiyordu. Riley'nin Chloe'nin onun "biriciği" olduğu hakkında söylediklerinin etkisindeydi.

"Bunun peşini bırakmamalısın

Finn." "O bunu istemiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"O öyle söyledi. Risk almadığını söyledi." Bir kez daha içinde bir batma hissi yaşadı, sanki değerli bir şeyi, en başından beri hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybetti.

"Ona nedenini
sor."

"Bilmiyorum..."

"Finn, beni dinle. Nikki'yle tanıştıktan ve o gittikten sonra nasıl olduğumu hatırlıyor musun?"

"Ah, evet. Hepimiz onun geri dönmesinden önceki ayları hatırlıyoruz."

"Özel bir şeyin elimden kayıp gitmesine izin verdiğimi fark ettikten sonra olduğum kadar hiç mutsuz ve perişan olmamıştım. Hayatımda yaşadığım en kötü duyguydu. Bırak seni, kimsenin başına gelmesini istemem. En azından onunla denemezsen, pişman olacaksın. Bundan eminim."

Nikki merakla onlara bakarak yanlarına doğru yürüdü.
"Her şey yolunda mı çocuklar?"

Riley kolunu ona doladı ve onu kucağına çekerek başının üstünü öptü. "Evet, bebeğim."

Finn, Nikki'nin Riley'nin içinde nasıl eridiğini ve bir bütünün iki yarısı gibi birbirlerine nasıl uyduklarını ilk kez fark etmiyordu. O da bunu istiyordu. Onların sahip olduğu şeyi, babasının Chelsea'de bulduğu şeyi istiyordu. Ve o bunu fark etmemiştir bile.

Chloe dünyasını elektrikle direne kadar istediği şey buydu. Chloe'nin Katie ve Laura'yla konuştuğu güverteye doğru baktı, gülerek ve ellerini kullanarak bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

O kadar muhteşemdi ki.

"Kahretsin," dedi Nikki. "Finnbar'ımıza neler oluyor?"

"Onu heyecanlandıran bir kadınla tanıştı."

Finn, Riley'ye sahip olduğu en sert bakışı attı. "Kapa çeneni, Riley."

Nikki nefesini tuttu ve sonra ona sarıldı. "Oh, Finn! Gerçekten mi? Bu çok heyecan verici! Chloe mi? Sen burada Riley'yle konuşurken hep sana bakıyordu. Bu neden geldiğimi. Bugün uğradıktan sonra aranızda neler olduğunu öğrenmek istedim."

"Hiçbir şey yok." Ama Chloe'nin onu izlediğini duymak içini umutla doldurdu.

Finn uzaklaşmak üzereyken Riley elini omzuna atarak onu durdurdu. "Finn... Bekle. Yemin ederim bu konuda hıyarlık yapmayacağım. Bu çok önemli."

"Hayır, değil. Onunla ilgilenmiyor. Söylediklerimi unut gitsin."

"Finn-"

"Cidden, Ri. Bu işin peşini bırak." Finn temiz bir kaçış yolu arıyordu ama Mac onlarla konuşmak için yanlarına geldi, elinde

Bir elinde üç bira.

Her birine birer bira verdi. "Tam da görmek istediğim kuzenler. Bu öğleden sonra büyük bir iş aldık. Westview Yolu'ndaki Curtis'in yerini biliyor musun?"

"Anladığımı söyleyemem," dedi Riley.

"Muhteşem kalkanları olan şu kocaman eski Viktorya dönemi mi?"

Perili bir malikaneye mi benziyor?"

"Orayı biliyorum," dedi Nikki. "Eskiden yaz arkadaşlarımdan biri orada yaşardı. Orası cehennemden bile daha ürkütücüydü."

Mac başını salladı. "İşte bu. Çocukken hepimiz o evden ölesiye korkardık. Her neyse, Curtis ailesi önümüzdeki birkaç ay içinde evi yenilememiz ve modernize etmemiz için bizi tuttu ve ben de bunu yapmamıza yardımcı olmanız için size güveniyorum. Bir aileyi ağırlamayı umuyorlar Ekim ayında düğünü var ve zamanında bitirebileceğimize dair benden güvence istedi."

"Ben varım," dedi Riley. "Kulağa harika geliyor. Kontrol etmek için sabırsızlanıyorum."

"Mükemmel." Mac bira şişesini Riley'ninkine dokundurdu. "Sen de mi Finn?"

"Ah, sanmıyorum. Shane'in düğününden ve Wayfarer'ın açılışından sonra eve dönmeyi planlıyorum." Onun gibi Bu sözleri söylediğinde bakışları Chloe'ninkilerle birleşti ve bu etkiyi karnına inen ve onu sersemleten bir yumruk gibi hissetti.

"Bundan emin misin?" Riley kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet, eminim." İlgilenmiyordu. Almadı riskler. Finn, dört kez gördüğü ve onun istediğini istemeyen bir kadın için planlarını bozamazdı. Artık gençleşmiyordu ve ona uygun birini bulmanın zamanı gelmişti.

Evlilik, çocuklar, köpekler, banliyöde bir ev ve belki de birlikte yürütebilecekleri bir iş.

Eğlenceli olurdu.

Mac inledi. "Hadi ama Finn. Beni burada öldürüyorsun. Sana ihtiyacım var."

"Benim için yaptığınız her şey ve bana öğrettiğiniz şeyler için çok teşekkür ederim. Size minnettarım. Seninle ve senin için çalışma fırsatını tahmin edemeyeceğin kadar çok buldum. Ama ben eve gidiyorum."

"Seni özleyeceğiz," dedi Mac, teslimiyetle iç çekerek. "Sensiz hiçbir şey aynı olmayacak."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Oh, dur. Sen değilsin. Bir yolunu buluruz. Umarım aradığınızı anakarada bulursunuz. İstediğim her şeyi bulmak için buraya dönmek zorunda kalmam ne tuhaf." Maddie'ye baktı. "Bazen aradığınız şey burnunuzun dibindedir. Bu arada karımı kontrol etmem gerekiyor."

Mac yanlarından ayrıldıktan sonra Riley, "O haklı, biliyorsun. Ya o senin için doğru kişiye ve sen neler olabileceğini hiç bilmeden çekip gidersen?"

Riley'nin sorusu Finn'in daha da kötü hissetmesine neden oldu.

Keşke gitmeseydin. Sözleri aklına geldiğinde, bakışları onunkilerle çarpıştı ve ona gülümsedi. O anda her şeyi sorguladı, özellikle de gitme planını.

CHAPTER 7

M

Ac, şişmiş ayaklarını soğutuculardan birinin üzerine koymuş olan Maddie'yi kontrol etmek için yanına gitti. Onun

Belli ki yorgunluk onu endişelendiriyordu, ama o hamileyken her şey onu endişelendiriyordu. Üçüncü çocukları Connor'ı anne karnında kaybettikten sonra, sürekli bir Hamile olduğu süre boyunca korku içindeydi. Ne zaman uzak bir adada mahsur kalmayı ve nasıl Ona veremeyeceği bir şeye ihtiyacı olabilirdi, endişeden tansiyonunun yükseldiğini hissedebiliyordu. Onun yanına çömeldi. "Nasılsın tatlım?"

"Sadece ducky."

Gülümsedi ve kızın elini dudaklarına götürdü. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Ben iyiyim ama teşekkürler. Laura üçüz doğurup doğurmayacağımı sordu."

"Ona ne söyledin?"

"Saptırdım ama çok geçmeden haberleri paylaşmamız gerekecek. Gerçekten büyüyorum."

"İçeride iki kişi olduklarını hâlâ inkâr ediyorum."

Maddie'nin gülümsemesi muhteşem yüzünü aydınlattı.
"İki kız." Ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Seni
duyamıyorum.

Lalalalalalalala."

Bir kulağını açmak için adamın kolunu çekiştirdi.

"İnsanlara söylemeliyiz."

"İstemiyorum."

"Bunu gizli tutmak hikayeyi değiştirmeyecek." "Seni
duyamıyorum."

"Mac..."

"Maddie..."

"Ailelerimize ikizlerimiz olacağını söylemeliyiz." "Onlara
söylememiz gerektiğine emin misin?"

"Eminim."

"Ve bunu şimdi mi yapmak
zorundayız?" "Herkes
burada..."

İnledi.

Onun başını okşadı. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl iyi olacak? Beş kişi olacaklar ve iki kişi de biz
olacağız. Hükümeti devirecekler.
yönetimi ve evi devralmak." "Mac."

Onun altın sarısı gözlerinde genellikle kendi merkezini
bulurdu ama son zamanlarda nereye bakarsa baksın
türbülانstan başka bir şey bulmakta zorlanıyordu.

"Nefes al."

Derin bir nefes aldı. "Bir
tane daha al."

Onun bakışlarını tutarak, kalbi durana ve kulaklarındaki
uğultu biraz azalana kadar nefes almaya devam etti. Ama bu
uğultu, doktor

Providence onlara orada iki bebek olduğunu söylemişti. Sahip olmayı planlamadıkları bebeğin aslında iki bebek olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Beş.

Beş çocuk.

Nefes al.

Ailesi bunu başarmış ve hayatta kalmıştı, onlar da başaracaktı. En azından öyle umuyordu. Maddie yanında olduğu sürece her şeyi atlatabilirdi. "Gerçekten söylemek istiyor musun?

insanlar?"

"Gerçekten istiyorum. Yoksa herkes fil yuttuğumu düşünecek."

"Buna izin veremeyiz."

Dudakları sadece onun için sakladığı o gülümsemeyle kıvrıldı. Bu gülümseme onun dünyasını döndürüyordu.

"Hadi şu işi bitirelim."

"Eğer ısrar ediyorsan."

"Israr ediyorum."

Mac isteksizce ayağa kalktı, derin bir nefes daha aldı ve ardından herkesin dikkatini çeken keskin bir ısıklık çaldı.

"Maddie size aslında bir fil yutmadığını söylemem gerektiğini söylüyor."

"Gerçekten, Mac." Kadının ses tonundaki eğlenceyi duyabiliyordu.

"Gerçek şu ki, ikizleri olacak. Kızlar. İki tane."

İlk kahkahayı atan Janey oldu ve diğer herkesi de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Tam bir velet.

Janey Joe'ya, "Öde bakalım," dedi.

Joe Mac'e kaşlarını çattı. "Bana elli dolara mal oldun." "Ne yiyeceğimize bahse mi girdin?"

Joe başparmağıyla karısını işaret etti. "Haftalar önce aradı, ve ben senin bunu yapabilmene imkan olmadığını söyledimde Böyle bir sırrı saklamak için benimle elli dolar bahse girdi ve işte buradayız."

Janey kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi ve Joe'ya elini uzattı. "Elli dolarlık banknot alayım, lütfen."

Mac'in annesi Linda, aile üyelerinin arasından kendine yol açtı. "Çekilin." Grup onun geçmesine izin vermek için ayrıldı.

Mac'e sarıldı ve sonra Maddie'ye de sarılmak için eğildi. "Biliyordum. Babana Maddie'nin tek bebek taşımak için fazla yuvarlak olduğunu söyledim."

Mac eğlenerek başını salladı. "Voodoo Mama'dan asla sır saklayamayız."

"Bana öyle deme."

"Eğer Voodoo uyarsa..."

"Annen ikizlerin mümkün olabileceğini söylemişti," dedi Big Mac. "Ona olmayan şeyler gördüğünü söyledim. Orada."

Mac annesine baktı. "Şimdiye kadar seni sorgulamaktan daha iyisini bildiğini sanırdın."

"Sen öyle san."

Big Mac elini oğluna uzattı. "Tebrikler baba. Aferin."

Mac göğsünü kabarttı. "Bu benim için son derece iyi oldu."

"Kapa çenenini, Mac."

Maddie'nin yorumu herkesi güldürdü.

"Ona çenesini kapamasını söylemek, gelgite yarın gelmemesini söylemek gibi bir şey," dedi Joe.

Diğerleri gülmekten kırılrken Mac Maddie'ye döndü.
"Şimdi de benimle alay ediyorlar. Tatmin oldun mu?"

"Buradaki işim bitti." Ellerini neşeyle birbirine sürttü.
Mac kaşlarını çatarak ona baktı. "Seni bu kadar çok sevmem iyi bir şey."

Big Mac oğlunu özel bir konuşma için kenara çekti.
"Anakaraya ne zaman gideceksin?" Big Mac sordu, onun Kahkahalar geçtiği için yüz ifadesi daha ağırbaşlı ve düşünceli.

"Ağustos sonu," dedi Mac. "İşimizi şansa bırakmayacağız."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu adada bana bir ömür yetecek kadar dramatik teslimat yaptık."

"Sen de ben de."

"Bugün duydum ki Paul ve Hope Martinez Anakara," dedi Big Mac. "Bebekleri her an doğabilir." "Bu heyecan verici bir haber."

"Varıştan önce gittikleri için mutluyum." "Kesinlikle."

"Bugün Wayfarer'daydım ve harika görünüyor. Orada yaptığınız işten ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

"Mutlu olmana sevindim. Bitirdiğimize inanamıyorum. Orada burada birkaç küçük şey var ama çoğunlukla bitti."

"Oğlum tarafından çok iyi yapılmış bir iş daha."

"Teşekkürler baba. Ailenin birlikte yaptığı bir şey üzerinde çalışmak eğlenceliydi."

"Senin için sırada ne var?"

"Curtis'in evinin yenilenmesi bugün tamamlandı."

"O yer tüylerimi ürpertiyor."

"Sen de ben de, ama tam bir tadilat istiyorlar, bu yüzden çocukları yaz boyunca meşgul edecek güzel bir iş olacak.

Buna rağmen,

Finn bana Shane'in düğününden ve Wayfarer'ın açılışından sonra eve döneceğini söyledi."

"Öyle mi? Çok yazık oldu. Siz çocukların burada bizimle olmasını seviyorum."

"İstediğini biliyorum ama eve gidip bir hayat kurma zamanının geldiğini söylüyor."

Big Mac'in kaşları çatıldı. "Şimdi mi? Burada yaptığı şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Ben de, ama bu adanın zaman zaman nasıl sınırlayıcı hissettirmeye başlayabileceğini kesinlikle biliyorum. Önünde koca bir hayat olan genç bir adam. Bunu çözme ihtiyacını anlıyorum. Belki bunu yaptıktan sonra geri döner."

"Cevapları bulmak için geri dönmek zorundaydınız."

Mac, annesi ve Janey ile konuşan Maddie'ye baktı.

"Doğru."

"Kardeşlerin ve kuzenlerin de. İstediğin ve ihtiyaç duyduğun her şey buradaydı. Tek yapmanız gereken gözlerinizi olasılıklara açmaktı."

"Belki de bunu ona söylemelisin."

"Belki söylerim."

FINN HİÇ BU KADAR DENGESİZ HİSSETMEMİŞTİ. Ağabeyinin sözleri zihninde dönüp duruyor, Chloe'nin onun için "o" olabileceği ihtimaliyle ona eziyet ediyordu. Bu ne anlama geliyordu ki? Hiçbir zaman Chloe'nin kendisi için herkes için sadece bir kişi ve hatta izledikten sonra

Riley "o" kişiyi bulduğunda, hala kardeşinin dünyada mutlu olabileceği başka biri olmadığına inanmıyordu.
bir ömür boyu.

Finn'in Riley ve Nikki için heyecanlanmadığını söylemiyorum, çünkü heyecanlanıyordu. Birlikte harika olduklarını düşünüyordu ama bu, kendi yolunun da onlarınkini takip etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu düşünceyi aklından geçirirken bile kalabalığın içinde Chloe'yi aradı. Çünkü

Her ne kadar onun orada olması önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışsa da, onu bulma, görme, onunla konuşma, ona yakın olma ihtiyaını kontrol edemiyordu.

Her zamankinden daha büyük olan çekime teslim olarak, aile ve arkadaş grubunun arasından geçip onun yanında durdu.

Ona baktı ve içindeki kargaşa biraz yatışır gibi oldu.

Bunu nasıl yaptı? Onu nasıl kızdırdı ve sonra tek kelime etmeden nasıl sakinleştirdi?

"İyi misin?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Hayır, değilim."

"Sorun nedir?"

"Her şey yanlış." Bu konuyu daha fazla tartışmanın ne yeri ne de zamanıydı, etrafı sevgi dolu ama aşırı ilgili ailesiyle çevrili değildi. "Gidebilir miyiz?"

"Eğlenmiyor musun?"

Finn başını salladı. Ailesiyle saatlerce oturmak şöyle dursun, kıpırdamadan oturmak için bile fazla heyecanlıydı. tek istediği ona neler olduğunu anlamanın bir yolunu bulmaktı. "Onlara kendimi iyi hissetmediğimi söyleyeceğim. Benimle gelir misin?"

"Elbette."

Finn, Janey'ye mazeretlerini bildirmeye gitti.

Ona şüpheyile baktı. "Hasta görünmüyorsun."

"Bütün gün kendimi kötü hissettim."

"Yeni bayan arkadaşınla yalnız kalmak istiyorsan, tek yapman gereken bunu söylemek."

"Yeni bayan arkadaş mı? Kaç yaşındasın?"

"Buraya geldiğin andan beri onunla göz hokeyi oynadığını inkâr etme."

Finn bir iniltiyi bastırdı. Bu ailede kolay bir kaçışın fazla umut verici olacağını bilmeliydi. "Bunu kafana takma. Böyle bir şey olmayacak."

"Neden olmasın?"

"İstemiyor ve zaten yakında ayrılıyorum. Önemli değil." Kendi kendine bunu söylerken bile, omurgasında aşağı yukarı dolaşan karıncalanmalar onu yalancı durumuna düşürdü. Bu kesinlikle bir şey.

"Bir görüş bildirebilir miyim?"

"Seni durdurabilir miyim?" Kuzeninden çok kız kardeşi gibi gördüğü Janey'i çok severdi. İkisi her zaman yakın olmuştu ve nasıl görünürse görünsün, onun fikirlerine değer veriyordu.

Onun kolunu kavradı. "Beni dinle Finn. Onu adaya gelip salonu açtığından beri tanıyorum.

O gerçekten, gerçekten harika bir insan. Eğer ondan hoşlanıyorsanız, ki bence hoşlanıyorsunuz, bunu kendinize ve bana inkar etmeye çalışsanız bile, aptal olmayın. İyi şeyler, önemli şeyler, her gün karşınıza çıkmazlar ve çıktıklarında da en azından denemelisiniz ya da hayatınızın geri kalanını

"Acaba ne olurdu?"

"Bu doğru mu?"

Kafasına bir şaplak attı, bunu parmak uçlarında yapmak zorundaydı çünkü adam ondan daha yüksekti. "Ben ciddiym. Joe'yla olabilecek en kötü zamanda şansımı denemeseydim neler kaçırmış olacağımı sürekli düşünüyorum." Joe ile nişanlısını yatakta başka bir kadınla yakaladığı gece birlikte olmuştu.

"Seni duyuyorum." Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Ve seni her zaman takdir ediyorum."

"Beni yarın arar mısın?"

"Evet, öyle yapacağım. Bizi ağırladığınız için teşekkürler." "Wayfarer'da yaptıklarınız için teşekkürler." "Bu bir sevgi emeğiydi."

Ona sarıldı. "Beni arasan iyi olur."

"Arayacağım."

Finn, Chloe'yi almaya gitmiş ve babası ile Chelsea içeri girerken karşılaştıklarında temiz bir kaçış yolu arıyordu. Ön kapıdan dışarı çıktılar. Finn onları Chloe ile tanıştırdı.

"Chloe'yi tanıyoruz," dedi Chelsea. "Saçlarımızı o kesiyor."

Tabii ki biliyordu. Kendisi dışında adadaki herkesi tanıdığını fark ediyordu ya da öyle görünüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Kevin sordu.

"Bu gecelik bu kadar yeter. Kendimi iyi hissetmiyorum."
Finn

babasının beyaz yalanı hemen anladığını söyleyebilirdi. O ve Riley, Kevin'ın yerleşik, ince ayarlı bir yalan ölçeri olduğu konusunda şakalaşırlardı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Yarın kontrol edeceğim."

"Sonra konuşuruz."

Elini Chloe'nin beline koyan Finn, onu evden çıkarıp serin akşam havasına soktu. Chloe'den kaçtığı için büyük bir rahatlama hissetti.

sıkı sıkıya bağlı ailesinin sevgi dolu manastırında. Tanrı biliyor ki

İyi niyetliydi ama bazen birbirlerinin işlerine bu şekilde karışmak zorunda kalmamalarını diliyordu. Tabii ki, Riley'nin Nikki'ye aşık olduğu zamanlar için geçerli değildi. Finn başından beri kardeşinin peşindeydi. Bu eğlenceliydi. Chloe'ye karşı hissettiklerini Riley'ye bile açıklamaya çalışmak eğlenceli değildi. Tam bir işkenceydi.

"Çok gerginsin."

Kamyona binerken Chloe'nin sözleri düşüncelerini böldü.

Ona karşı dürüst olmaya karar verdi. "Deniyorum Seninle tanışmanın neden tüm hayatımı alt üst ettiğini anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Tamamen. Ve nedenini anlamıyorum."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, benim de kafam aynı derecede karışık."

Kadının itirafı adamın düşen moralini yükseltti ve sonra duraksayarak onun da kafasının karışık olmasının neden bu kadar önemli olduğunu sordu. Ona bunun olmayacağını zaten söylemişti. Yere baktı, sahip olmadığı cevapları diledi.

Telefonu bir mesajla titredi, muhtemelen Missy'den geliyordu, daha önce bir geri sayım görüntüsü göndermişti. Haziran'a on dört gün kalmıştı. Ama onu, ona dönmeyi ve onunla yaşadığı ilişkiyi düşündüğünde,

Sanki yapabileceği en kötü Şey buymuŐ gibi, kendini ölü gibi hissetti.

Ani bir netlikle ilham geldi. "Buraya bir Şey için geldim. birkaç hafta daha. O zamanı benimle geçir. Söz yok, taahhüt yok, sadece birbirlerinden hoşlanan iki insan birlikte takılıyoruz."

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı ve tereddütle ona baktı. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Nasıl olur?"

"Bağlanmaktan ve sen gittiğinde kalbimin kırılmasından korkuyorum."

Dürüstlüğü onu dehşete düşürdü. "Seni daha iyi tanıma şansım olmazsa kalbimin kırılacağını Şimdiden biliyorum. Sana karşı dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

"Ben... Bunu düşünmem gerek. Özür dilerim... Bunun benim için iyi bir fikir olmaması için o kadar çok neden var ki."

Onun tüm nedenlerini bilmek istiyordu. Onun hakkında bilinmesi gereken her Şeyi bilmek istiyordu ve bu da Onun için eşi benzeri görölmemiŐ bir Şeydi. Missy'yle geçirdiği onca yıldan sonra bile onun hakkında her Şeyi bilmek istememişti. İliŐkileri Chloe'yle istediğinden daha hafif, daha yüzeyseldi ve bu da adayı terk edip buraya gelmeden önce yaşadığı hayata dönme planlarına ters düşüyordu.

Bunların hiçbirisi ona mantıklı gelmiyordu ama onu tanıma Şansı istediği konusunda söylediklerinde ciddiydi. "Telefonuna bakayım."

Kilidini açtıktan sonra teslim etti.

Finn numarasını tuşladı ve telefonu ona geri vermeden önce kendisine bir mesaj gönderdi. "Bana mesaj at, beni ara, Ne zaman istersen bana FaceTime at. Senden haber bekliyor olacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Elini kendi eliyle kapattı. "Ve eğer hayırsa, bu da sorun değil."

Elini çevirdi ve parmaklarını onunkilere dolayarak bir kez daha elektrik akımına kapılmasına neden oldu. "Teşekkür ederim."

"Centilmen olduğum için bana teşekkür etme. Babam ve amcalarım başka türlüünü istemezdi. Tüm oğullarına öğrettikleri ilk şey hayır kelimesinin anlamıydı."

"Dünyanın onlar gibi daha fazla babaya ihtiyacı var." "Katılıyorum, her ne kadar zaman zaman onların 'rehberlik'."

"Eminim öyledir, ama onların doğru bir fikri vardı. İnanılmaz bir grup insan yetiştirdiler."

"Bunu söylemen çok hoş."

Finn onun elini bırakarak Chloe'yle arasındaki bağı koparmaktan nefret ediyordu ama kamyoneti çalıştırıp onu eve götürmek için bunu yapmak zorundaydı. Onun ne düşündüğünü sormak istedi ama kendini tutmaya çalışarak bundan kaçındı. Tek bir şey Çok erken çok fazla şey isterse onu kendinden uzaklaştıracağını zaten anlamıştı. Bu onun yapacağı son şeydi. yapmak istedim.

Garaj yoluna girdi ve onu kapıya kadar götürmek için indiğinde kamyoneti çalışır halde bıraktı.

"Harika zaman geçirdiğiniz için teşekkürler. Ailen harika, ama bunu biliyorsun."

"Etraflarında olmak eğlenceli."

"Bu hafif kalır. Reality TV şovu gibiler - iyi türden."

Finn güldü. "Sana anlatabileceğim hikayeler..."

"Eminim destansıdırlar."

"Öyleler ve eğer beni aramaya ya da mesaj atmaya karar verirsen sana her şeyi anlatırım."

"Çok baştan çıkarıcısın, Finn McCarthy."

Daha anlamlı bir iltifat aldıysa bile bunu hatırlayamıyordu. "Öyle miyim?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Ben öyle bir şey bilmiyorum."

Başını kaldırıp ona baktı, yüzünde savunmasız bir ifade vardı. "Herhangi birine sahip olabilirsin. Neden ben?"

Finn onun yüzünü okşadı ve kendisine doğru bir adım attığında ona yaklaştı. "Neden sen değilsin, güzel, seksi, gizemli Chloe?" Ne olduğunu anlamadan önce, dudakları onunkilere en nazik şekilde dokunuyordu.

olası bir öpücük ve o öpücüğün katıksız gücü neredeyse onu dizlerinin üstüne çöktürdü. "Bunu istemiyorsan hayır de."

Ne yapacağını görmek için nefes nefese bekledi ve sonra bir elini kaldırıp boynuna doladı ve onu başka bir öpücüğün içine çekti.

Kız onu öptüğü anda her şey ve herkes onun için var olmaktan çıkmıştı. Arzuyu deneyimlemişti, ama hiçbir şey onun içinden fışkıran sıcaklık gibi değildir. Elleri saçlarını kavrarken dili onunkine değdi.

Finn inledi. Gerçekten inledi. Onu başka bir kadın için mahvediyordu.

her seferinde dilini. Yavaşlamak, geri çekilmek, daha fazla bir şeye dönüşmeden önce bunu durdurmak için sahip olduğu her şeyi aldı, ona istemediğini söylediği bir şey.

Beyni bir süredir yaşadığı kafa karışıklığıyla çalkalanıyordu.

onunla tanıştığından beri. Kendisinin ne istediği, onun ne istediği, gitme planları... Alnını onunkine yaslayarak, onunla aynı havayı solumaktan, onun kendine özgü kokusunun etrafını sarmasına izin vermekten şimdilik memnundu.

ve onu teselli et.

"Finn..."

"Hmm?"

"Bu çılgınlık. Ben böyle şeyler yapmam." "Hangi şeyleri?"

"Birine yapamayacağımı söyle ve sonra yüzünü öp."

Kıkırdadı. "Eğer teselli olacaksa, burada olanlar karşısında benim de en az senin kadar kafam karıştı. Bir planım olduğunu sanıyordum ama sonra saçımı kestirdim. Şimdi de geliyor muyum, gidiyor muyum bilmiyorum."

Elleriyle yüzünü çerçeveleyerek onu kendisine bakmaya zorladı. "Tek bildiğim daha fazlasını istediğim.

Seninle zaman geçirmek.

Sadece daha fazlasını istiyorum." "Ben de bunu istiyorum."

Dört küçük kelime onun için hiç bu kadar anlamlı olmamıştı. "Öyle mi?"

Başını salladı. "İki hafta mı?"

"Şimdilik verebileceğim tek söz bu. Kira kontratım Mayıs sonu ve Connecticut'taki eski patronuma Haziran başında onun için çalışmaya döneceğimi söyledim." Missy'yi ve onun daha önce gönderdiği geri sayımı düşününce kalbi

sıkıştı.

Başka bir şey yapmadan önce onunla konuşması gerekiyordu. Chloe'yle tanıştığında verdiği tepki görmezden gelemeyeceği bir işaretti.

Chloe'yle ne olursa olsun, Missy'yle ilişkisinin sonsuza dek bitmesi gerekiyordu. Uzun zaman önce yollarını ayırmışlardı ve birbirlerine her şeyden çok nostalji duygusuyla tutunmuşlardı. Ama o bunu daha sonra düşünebilirdi. Şu anda Chloe kollarındaydı ve onu asla bırakmak istemiyordu.

"Bağlanmaktan korkuyorum." Chloe'nin yumuşak bir sesle söylediği bu sözler onu derinden etkiledi.

"Gösteriştten uzak duracağız." Bunu söylerken bile Bunu yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Sonunda ikisi de ezilecek miydi? "Ve dikkatli bir şekilde ilerleyeceğiz."

"Anlayışınız ve bu eğlenceli akşam için teşekkür ederim."

"Benimle gelmek için McCarthy'lere göğüs gerdiğin için teşekkürler.

Yarın kaçta çıkıyorsun?" "Yedide kapatıyorum."

"Sana yemek yapacağım." Ona adresini verdi. "Ne zaman müsait olursan gel."

"Tamam."

Finn onu tekrar öptü, hafifçe, daha fazlası için duyduğu açıklanamaz arzuyu bastırarak ne zaman yakın olsa. "Sen içeri kilitlenene kadar bekleyeceğim." Kendini onun gitmesine izin vermeye, kapıyı onun için tutmaya ve kilidin tık sesini duyduğunda uzaklaşmaya zorladı. Eve dönerken, her açıdan düşündü, ne yapacağını bulmaya çalıştı. ilk kez yaşadığı güçlü duyguları anlamlandırmaya çalışıyordu.

Riley'nin Nikki için kendini aptal yerine koymasının, Mac'in Maddie için Miami'deki hayatını terk etmesinin, Shane'in Katie'yle tanıştığından beri sürekli gülümsemesinin nedeni buydu. Luke'un Sydney ve kızlarının yanına koşmasının nedeni buydu,

Lily, her gece işten sonra. Eğer bir parça bile hissetselerdi Chloe'yle birlikteyken, hatta onu düşündüğünde yaşadığı şeyleri düşününce, bu kadar mutlu olmalarına şaşmamak gerekirdi.

Bunu istiyordu. Bir yıl önce olsa hazır olmadığını söylerdi ama şimdi farklı hissediyordu. Belki de zamanı gelmişti. evliliklerini ve ailelerini kuran kuzenleriyle birlikte olmak ya da belki de Riley Nikki'ye çok aşık olmuştu. Ama şimdi daha önemli bir şey için hazır hissediyordu.

Onu bulmak için eve gitmesi gerektiğini düşünmesi ne tuhaf.

Planlarını altüst etme, Clint'i arayıp fikrini değiştirdiğini söyleme düşüncesi midesini gerçekten ağrıttı.

Gansett Adası'na kök salmak. Buraya bir iş için gelmişti. Çılgın bir düğün ve iki yıla dönüşen birkaç ay kalma. Olgun bir yetişkin hayatıyla ilgili kararları böyle almaz.

Big Mac, hayatın siz başka planlar yapmakla meşgulken yaşananlar olduğunu söylemeyi severdi.

Karanlık, dolambaçlı yollardan kasabaya doğru ilerlerken Finn kendi kendine güldü. Eğer gerçek bu değilse. Telefonu cebinde titredi ve aklına şu düşünce gelince coşkusu dağıldı

Missy'yi nasıl hayal kırıklığına uğratacağını düşünüyordu. Bunun bu kadar uzun sürmesine izin verdiği ve onunla yeniden bir araya gelme konusunda en ufak bir heyecan hissetmediği halde onu umutlandırdığı için kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. Bir şeyler aramak yerine, uygun olanı şımartıyordu.

Daha anlamlı ve bunu ikisine de yapamazdı.

Eve döndüğünde bir bira açtı, kanepeye götürdü ve telefonunu çıkardı, daha fazla uzamadan bu işi halletmeye kararlıydı.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Selam. Bu ne güzel bir sürpriz."

"Nasılsın?"

"Döndüğünde daha iyi olacağım."

"Yani, Missy... Bu konuda. Konuşmamız gerek. Sana yanlış bir fikir vermek istemem."

"Ne hakkında?"

Finn irkildi. Bu işi eline yüzüne bulaştırıyordu. "Kaldığımız yerden devam edeceğimizi düşünmeni istemiyorum."

Tam bir sessizlik.

"Aradan çok zaman geçti ve ikimiz de değiştik. Ben değiştim. Farklı şeyler istiyorum."

"Ne gibi şeyler istiyorsun?" diye sordu, sesi soğuktu.

"Henüz bilmiyorum ama geriye gitmek istemiyorum."

Biz

Her ikisinin de ilerlemesi gerekiyor ve geçmişe tutunarak bunu yapamayız."

"Bu da nereden çıktı Finn? Başka biriyle mi tanıştın? Bu mudur yani?"

"Evet ve hayır. Biriyle tanıştım, ama hiçbir şey onunla oldu." Her şey dışında hiçbir şey. "Bu onunla ilgili değil. Hayatıma devam etmekle ilgili. İki yıldır ayırız ve bu süre içinde birbirimizi neredeyse hiç görmedik.

Eğer kaderimizde varsa, bundan daha fazlasını istemez miydik sence?"

"Bundan daha fazlasını istedim. Her önerdiğimde seni görmeye geliyordum, bir mazeretin vardı. Var mı?"

Beni oyaladığın bunca zaman boyunca başka biri mi vardı?"

"Hayır, yapmadım ve seni asla kandırmadım. Ben buradayken birlikte değildik. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.

Başka türlü davranmayın."

"Tek bildiğim kuzeninin düğününe gittiğin ve bir daha geri dönmediğin ve orada olduğun süre boyunca benimle konuşmaya devam ettiğin ve sonunda bana geri döneceğini ummamı sağlayacak kadarını bana verdiğin."

"Seninle konuştum çünkü biz arkadaşız. Her zaman arkadaştık."

"Senin lanet arkadaşın olmak istemiyorum, Finn." Kadının patlaması onu şoke etti. "Missy-"

"Kendine sakla. Gitmem gerek, ama şunu bilin ki daha bitmedi.

Çok uzak bir ihtimal değil."

Cevap veremedi hat kesildi. Uzun bir süre Daha sonra, konuşmayı zihninde tekrar tekrar canlandırdı, söylediği her şeyi gözden geçirdi ve onu nasıl yanlış yönlendirdiğini anlamaya çalıştı. Birlikte değillerdi. Neredeyse iki yıldır bir çift olmamışlardı. Evet, hâlâ konuşuyorlardı.

sık sık mesajlaşmış ve eve döndüğünde birbirlerini görmeyi planlamışlardı. Ama ona hiçbir söz vermemişti. Bu kadarını kesin olarak biliyordu.

"Siktir," diye mırıldandı, bira şişesinden uzun bir nefes çekti. Kadının son sözleri zihninde yankılanarak onu dehşetle doldurdu. Bununla ne demek istemişti? Ve ne yapmayı planlıyordu?

CHAPTER 8

C hloe ertesi günü garip bir beklenti ve heyecan içinde geçirdi.

genellikle rutininin bir parçasıydı. Küçük yaşlardan itibaren beklentilerini makul tutmayı öğrenmişti, böylece İşler yolunda gitmediğinde hayal kırıklığına uğradı. Çünkü işler onun için nadiren yolunda giderdi.

Bu yüzden Finn McCarthy olarak bilinen yakışıklı, seksi şeytana karşı çok dikkatli olması gerekiyordu. Bir rüya gibi öpüşüyordu ve içinde onu sersemleten özlemler uyandırmıştı. Yirmi dokuz yaşındayken, çoktan birden fazla ya da öyle görünüyordu. Zorlu çocukluğunu geride bırakmak ve kendine o travmadan o kadar uzak bir hayat kurmak için uzun süre ve çok çalışmıştı ki başka birinin başına da gelebilirdi.

Ama bu onun başına gelmişti ve gittiği her yerde bunu yanında taşıyordu. Anne ve babasını çok az hatırlıyordu ama öldükleri günü asla unutmayacaktı. O olayın görüntüleri sabit diskine asla silinmeyecek şekilde kazınmıştı. Uzun zaman önce, bir çocuk olduğunu kabul etmişti.

unutmayı tercih ettiği şeyleri hep hatırlardı.

Sonuç olarak, bir daha böyle bir şey yaşamamak için elinden geleni yaptı.

Yanında taşıdığı bavula eklenmesi gereken acı verici şeyler.

Bu yüzden bir erkekle ilişkiye girme konusundaki isteksizliği

Ona yakında gideceğini söyleyen ve kalbini kırma gücüne sahip olan adam. Bunu onunla geçirdiği ilk gece, evinde akşam yemeği yediklerinde fark etmişti.

Bu yüzden ona ilgilenmediğini söylemişti, oysa bu kesinlikle doğru değildi. Daha çok onun gibi bir adamın ona ne tür bir acı verebileceğiyle ilgileniyordu.

Gözlerini her kapadığında onun mükemmel yüzünü, o gülümsemesini, dalgalı siyah saçlarını, delici mavi gözlerini görüyordu. Müstehcen derecede yakışıklıydı, kadınların akın ettiği türden bir adamdı, bu da mesafesini korumak için daha fazla nedendi. Ama yapabilseydi lanetlenirdi. Başka hiç kimseye olmadığı kadar ona çekilmişti. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da işin gerçeği buydu.

"Chloe, tatlım, çok kısa kesme."

Chloe düşüncelerinden sıyrıldı ve şu anda Tiffany Taylor'a cehennem gibi bir saç kesimi yapıyor.

"Kahretsin, üzgünüm. Çok mu fazla oldu?"

"Hayır, çok şirin görünüyor. Bayıldım." Aynada Chloe'yle göz göze geldi. "Bugün neyin var senin? Görünüşe göre dikkatim dağıldı."

Chloe inkâr etmeye başladı ama yapamadı. "Belki biraz."

"Anlat. Benim işimde insanlar bana dertlerini anlatırlar. her zaman." Tiffany, iç çamaşırı ve diğer mahrem ürünler satan Naughty & Nice'in sahibiydi.

Tiffany de dahil olmak üzere birçok müşterisi yıllar içinde arkadaş olmuştu ve umutsuzca biriyle dertleşmeye ihtiyacı vardı.

"Bir adamla
tanıştım." "Ohhh,
kim o?"

"Tanıdığın biri."

"Tabii ki onu tanıyorum. Biz bir adada yaşıyoruz. Herkesi tanıyorum."

"Bazen ada hayatının bu kısmından nefret ediyorum."

Tiffany elini salladı. "Biriyle çıkmaya başladığımızda hepimiz bunu yaşarız. Blaine'le görüşmeye başladığımda nasıl olduğunu hatırlıyorsun ve belediye başkanı Dükkânımın önünde yarattığım trafik tehdidi hakkında bir şeyler yapmasını istedim ama reddetti. Sonra kasaba konseyi

karıştı." Ürperdi. "Bu çok stresliydi.

Neyse, benden ve seksi polis şefimden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Gözlerini parlatan bu adam kim?"

"Öyle mi?" Chloe, Tiffany'nin ne gördüğünü anlamaya çalışarak aynaya baktı, ama Chloe'ye göre gözleri her zamanki gibi görünüyordu.

"Kesinlikle."

Başka kadınlarla özel hayatı hakkında konuşmak genelde pek hoşuna gitmese de, söz konusu Finn olunca her şey değişiyordu. Bakış açısına ihtiyacı vardı. "Finn McCarthy."

Tiffany yarı çılgık, yarı ciyaklama gibi bir ses çıkardı. "Onu seviyorum! O saçları ve mavi gözleriyle çok seksi. Onu hiç tişörtsüz gördün mü?" Tiffany yüzünü yelpazeledi. "Adamın sekiz paketi var."

Tiffany güldü. "Bu onun kocamdan üstün olduğu anlamına gelmiyor elbette."

"Elbette," dedi Chloe, eğlenerek ve yüzü kızarak.
"Demek sekiz paket var, ha?"

"Oh evet."

Bu bilgi Chloe'nin başını döndürmüştü. Adam kendi iyiliği için fazla seksiydi -ve onun için de. "Bu çok garip bir şey, ama onu gördüğümde sanki... Tarif bile edemiyorum. o."

"Bu senin için cazibe. Hiçbir anlam ifade etmiyor. Mesela neden ona baktığında bir çekim hissediyorsun, ama aynı derecede yakışıklı olan kardeşine baktığında -Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Evet! Bu. Aynen  yle. Bu çok garip. Neden o? Neden şimdi?" "Keşke senin ve diğer herkes için bu cevaplara sahip olsaydım.

Blaine'i ilk gördüğüm zamanı çok net hatırlıyorum. Bay McCarthy ve Mac'in yaralandığı marinadaki o korkunç günden sonra Maddie'yle birlikte klinikteydim."

"O günü çok iyi hatırlıyorum. Linda haberi aldığında benim koltuğumdaydı ve onu kliniğe ben götürdüm. Çok korkutucuydu."

" yleydi ve Maddie sonunda çünkü Hailey'e hamileydi. Ben Orada kız kardeşimle oturmuş, kendi işime bakıyordum ve yeni polis şefi içeri girdi, Mac'i arıyordu ve benim Dünya kendi ekseninde dönüyordu. O zamanlar hala Jim'le evliydim. Başkası yüzünden aptallaşmaya hiç hakkım yoktu."

"Eğer geçen gün Finn saçını kestirmek için içeri girdiğinde başıma gelenler gibiye, bu senin yardımcı olabilirdi."

"Aynen  yle. Bunu kimyasal bir reaksiyona benzetiyorum. Tüm vücudum ona daha önce hiç olmamış bir şekilde tepki verdi.

daha önce."

"Aynen." Chloe, başka birinin daha ona ne olduğunu anlatmak için. "O zaman onunla bir şeye başladınız mı?"

"Tanrım, hayır. Bir şey olmadan önce uzun zaman geçti ve son derece tahrik edici birkaç karşılaşma oldu. Ve sonunda bir araya geldiğimizde... Yüce Tanrım." Tiffany yüzünü yelpazeledi. "Gerçekleştiğinde birbirimiz için o kadar ateşliydik ki, o ilk sefer termonükleerdi."

"O kadar ateşli, ha?" Tiffany'nin onu tarif ettiğini duymak Blaine ile olan ilişkisi Chloe'nin biriyle bu tür bir bağ kurmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etmesine neden olmuştu.

"Çok sıcak. Hâlâ da öyle."

"Şimdi de böbürleniyorsun."

Tiffany güldü. "Bunun için üzgünüm ama ben sadece gerçeği söylüyorum. Kocam bir aygır ve bunu benim için yapıyor."

"Buna sahip olduğun için şanslısın."

"Gerçekten öyleyim ve bunu biliyorum. Eskiden kız kardeşimi kocasıyla birlikte izler ve kıskançlıktan kudururdum çünkü onun sahip olduğu şeyi isterdim ama bunun asla mümkün olamayacağını düşünürdüm. benim için oldu. Beni küçümseyen ve beni hafife alan bir adamla ölü bir evliliğin içinde sıkışıp kalmıştım. Size söyleyebileceğim tek şey, Blaine ile yaşadığım türden bir ilişkinin çok nadir ve özel olduğu. Eğer buna sahip olma şansınız varsa, umarım iki elinizle yakalar ve asla bırakmazsınız."

"Finn McCarthy'yi iki elimle tutmak isterdim ama bırakacağım. Sonsuza kadar yapmam. Ben böyle biri değilim."

Tiffany'nin dehşeti yüz ifadesine yansıdığı anda, Chloe

düşündüğünden daha fazlasını söylediğini fark etti.

"Ayrıca, sonsuza kadar aramıyor. Zaten muhtemelen tam bir oyuncu."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Hiçbiri böyle değil. Eğer kadınlara karşı saygılı davranmazlarsa babaları onları öldürür."

"Saygılı olabilir ve hâlâ bir oyuncu olabilir."

"Doğru, ama ben ondan böyle bir izlenim almadım. Mac onun ve kardeşinin çok çalışkan olduğunu söylüyor. Bence onu hafife alıyor olabilirsin."

"Belki öyle, ama önemli değil. Ay sonunda anakaraya geri dönüyor, bu yüzden bundan bir şey çıkmaz."

"Planlar değiştirilebilir, Chloe. Kız kardeşimin kuzeniyle mutlu bir evlilik yaptığını gördüğümünden beri bildiğim bir şey varsa, o da McCarthy erkeklerinin sevdikleri kadınlara nasıl davranacaklarını bildikleridir."

Chloe aşktan söz edilince homurdandı. "Kız kardeşinin Mac'le mutlu olmasına sevindim, ama burada kimse aşktan bahsetmiyor."

"Öyle değil mi? Ben de bundan bahsettiğimizi sanıyordum. Blaine hakkında konuşurken öyle olduğumu biliyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, çoğu zaman doğru düzgün göremiyorum ve yürüyemiyorum. Çünkü adam yatakta tam bir canavar. Elbette mümkün olan en iyi şekilde."

Chloe, Tiffany'nin saçına fön çekmeye başladığında, Diğer kadın elini koluna koyarak onu durdurdu. "Senin için henüz gerçekleşmemiş olması, gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez. Eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsan ve bunun her iki taraf için de geçerli olduğunu hissediyorsan, en büyük aşkın olabilecek bir şey hakkında kibirli davranma. İkinizin de başına gelebilecek en önemli şey."

Chloe, Tiffany'nin saçlarını kuruturken Tiffany'nin söylediği her şeyi. Sırtını yaslayacak, uzun bir günün ardından eve dönecek başka birinin olması nasıl bir şey olabilirdi-

Dur. Bu mümkün değil. Bunu biliyorsun, o zaman neden bu fanteziyle uğraşıyorsun?

Ellerindeki, kalçalarındaki, dizlerindeki ve ayak bileklerindeki sürekli ağrı, neden yalnız kalmayı seçtiğini hatırlatıyordu. O

Saate baktı ve iki saat daha ilaç alması gerektiğini gördü. Acı başladığında, iki saat sonsuz gibi gelebilirdi.

Her zaman yaptığı gibi bu durumu da atlattı. yapabildiği sürece bunu yapmaya devam edecekti. Peki ya artık yapamadığında? Ne yapacağını bilmiyordu ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu. Bu korku resmi bir teşhis aldığından beri sakatlayıcı hale geldi. Bu korku ve teşhis, onu bu hastalıktan uzak tutmak için bir başka nedendi.

Finn'den uzakta.

Tiffany kapıdan çıkarken Chloe'ye sarıldı. "Ne zaman Seksi Finn McCarthy'yi gezintiye çıkarmaya karar verirsiniz, giyecek ince bir şeyler almak için dükkana uğrayın."

"Bunu yapacağım." Asla yapmazdı ama Tiffany'nin bunu bilmesine gerek yoktu. "Bir şey söyleme, tamam mı?"

"Tabii ki hayır, ama söylediklerimi bir düşün."

"Düşüneceğim." Başka bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki? Saç kırpıntılarını süpürüp bir sonraki işine hazırlanırken Müşteri Chloe'nin her yeri ağrıyordu, en başta hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybetmenin yasını tutan kalbi de dahil.

"Saçmalıyorsun. Birinin seksi olmasına izin veremezsin, Büyüleyici bir adam seni deliye çevirir. Sınırlarınızı biliyorsunuz ve biriyle uzun süreli bir ilişki kurmanın neden adil olmayacağını da biliyorsunuz."

"Ahh, Chloe?"

Bir sonraki müşterisinin geldiğini görmek için başını kaldırdı ve kendi kendine konuşurken yakalandığını fark edince utandı.

"Merhaba, Bayan Miller. Yalnız çalışınca böyle oluyor işte."

"Oh, tatlım, endişelenme. Ben her zaman kendi kendime konuşurum. Bazen kendime cevap bile veriyorum."

Chloe güldü ve Bayan Miller'a sandalyesine oturmasını işaret etti. "Ben de öyle yapıyorum."

Chloe, Bayan Miller'ın saçlarını daha kısa kestirme isteğini tartışırken Finn'i ya da geceleri onu uyutmayan korkularını düşünmemeye çalıştı. Önümüzdeki kırk beş dakika boyunca tüm dikkatini günün son müşterisine verdi. Sonra

Bayan Miller'ın arkasından kapıyı kilitleyen Chloe, minnetle masanın arkasındaki sandalyeye çöktü ve bir işletmeyi yönetmenin idari işleriyle ilgilenmeye başladı: sesli mesajlara cevap vermek, yarının müşterileri için hatırlatma e-postaları göndermek, defter tutma programında banka hesap özetini uzlaştırmak ve vitrinin kirasını ödemek.

Facebook sayfasını güncelleyerek Yarış Haftası katılımcılarını yüzde yirmilik bir indirim kuponu ile karşıladı.

kapısına iş getireceğini umuyordu. Talepler hiç bitmedi ve çoğu zaman

Kendi işini yürütmekle ilgili her şeyi biliyordu, ama birden fazla yönden acı çekiyordu ve bu günü sonlandırmaya

hazırdı.

Chloe kapıdan çıkmak üzereydi ki, elinde bir buket kır çiçeği taşıyan genç bir adam kaldırımında belirdi.

"Chloe Dennis?"

"Benim.

"Bunlar senin için." Buketi uzattı, ona iyi günler diledi ve şehrin diğer ucundaki çiçekçiye geri dönmek üzere bisikletine atladı.

Chloe çiçekleri arabasına taşıdı, renkli çiçeklerin arasına sıkıştırılmış zarf, arabaya binip zarfı açana kadar onunla alay ediyordu.

İki haftalık sevgilim olduğun için teşekkürler. Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum. Finn.

"Oh, Finn McCarthy." Mesajı tekrar okurken gözleri doldu. "Adil dövüşmüyorsun."

Eve dönerken, işte geçirdiği her uzun günün ardından onu yakalayan acı ve yorgunluğa karşı dişlerini sıktı.

Acının giderek arttığını kabul etmeyi reddetti.

ya da son zamanlarda iyi günlerden çok kötü günler geçiriyor gibi görünüyordu ve zamanlaması da daha kötü olamazdı.

Salonda en yoğun sezon başlıyor. Eğer o bu gerçekleri düşünmesine izin verseydi, bir topun içine kıvrılır ve pes ederdi.

Bu bir seçenek değildi. O bir hayatta kalandı. Her zaman hayatta kalmıştı ve her zaman da öyle olacaktı. Kendi vücudunun ona karşı isyan etmesi Chloe'yi daha da Karşı koymaya ve devam etmeye kararlıydı, her şey yolunda olmadığı halde yolundaymış gibi davranıyordu. Hiç de iyi değildi.

Telefonu Finn'den gelen bir mesajla çaldı. Yemeğin neredeyse hazır. Ne zaman gidiyorsun?

Ona gelemeyeceğini söyle. Bunun bir hata olduğunu, onun iki haftalık sevgilisi olmayı asla kabul etmemen gerektiğini söyle.

kız arkadaşı ya da başka bir şey.

Yanıtını yazmadan önce uzun bir süre telefona baktı.

On beş dakika içinde orada olacak. Çiçekler için ona bizzat teşekkür edecekti. Chloe, sağduyusu ne derse desin, onunla bu görüşmeyi yapmak istiyordu. O da Kendisini mutlu, canlı ve her gün yaşadığı korkudan ayrı hissettirecek bir şey istiyordu. Finn'le birlikte olmak başına gelen en heyecan verici şeydi ve uzaklaşması gerektiğini bilse bile bunu yapacak gücü yoktu.

İki hafta. Bu süreyi onunla geçirecek, tadını sonuna kadar çıkaracak ve bittiğinde hep hatırlayacaktı.

Evden çıkmadan önce ilaçlarını aldı, Ranger'ı besledi ve dışarı çıkardı, kıyafetlerini değiştirdi, saçlarını ve dişlerini fırçaladı ve makyajını tazeledi. Ranger'ı arka bahçeden içeri alırken Finn'den bir mesaj daha aldı. Biftek seviyorsa Ranger'ı getir.

"Kesinlikle adil dövüşmüyorsun." Yanıtını yazdı.

Ranger bifteğe bayılır ve onu davet ettiğiniz için teşekkür etti.

Finn köpek emojisi ve başparmak işaretiyle yanıt verdi.

Bir şey getirmemi ister misin?

Olmaz. Sadece sen ve Ranger'ın partiye katılmanız gerekiyor. Biz de geliyoruz.

Onu görmek için sabırsızlanıyordu ve hiçbir neden Ranger'a bir tasma takıp onu kapıdan dışarı çıkarırken neden gitmemesi gerektiğinin bir önemi yoktu.

CHAPTER 9

Finn bütün gün diken üstündeydi, son dakikalarla dolu sıkıcı bir iş gününü atlatmaya çalışıyordu. Wayfarer'daki kusurlar. Mutfakta arızalı bir gider, otelde düzgün kapanmayan bir kapı ve tesisin her yerinde rötuşlanması gereken bir boya vardı. Ayrıca bir ton masa, sandalye ve veranda mobilyasının taşınmasına da yardımcı olmuşlardı.

Mac her zamankinden bir saat önce, saat dört buçukta eve gitmelerini söyleyene kadar gün uzamıştı ve bu Finn için gayet iyiydi.

Herkesin ne yaptığını görmek için burada kalmamıştı. Akşam için plan yapmıştı, yapması gereken kendi planları varken değil. Markete uğradıktan sonra eve gelip fırına patates ve kek koyar, bir yandan da ona temel bilgileri öğrettiği için annesine teşekkür ederdi.

Daha sonra, salata için marul ve sebzeleri doğradı ve ardından salsa ve mısır cipsi kaseleri koydu. Ne zaman Her şey hazırды, Chloe gelmeden önce hızlı bir duş almak ve tıraş olmak için banyoya koştu. Chloe gelmemişti. çiçeklerden bahsetti. Umarım onları

Gün boyunca onları gönderip göndermemesi ve ne tür bir mesaj göndermesi gerektiği konusunda dönüp durmuştu. onlarla birlikte.

Öğle yemeğinde, siktir et demiş ve siparişini vermek için tepedeki çiçekçiye doğru yürümüşü. Yanında Kır çiçekleri çünkü kızın kolundaki dövmede yer alan çiçekleri görmüş ve onları çok sevdiğini düşünmüştü. sürekli olarak vücudunu onlarla süslüyordu. Umarım doğru yapmıştır. Doğru yapması onun için hiç bu kadar önemli olmamıştı.

Çekingen, temkinli, neredeyse ürkekti. Her ne kadar kendine güven ve sertlik havası yansıtısa da, onun daha yumuşak merkezini görmüştü. Onu başka hiçbir kadının bir kadındı. Missy'yle ilişkisinin yüzeysel olduğunu tam olarak anlaması Chloe'yle tanışmasını gerektirmişti; dışarı çıkmışlar, biraz eğlenmişler, eve gitmişler, seks yapmışlar ve hepsi bu kadar. Belki bu onu sıg biri yapıyordu ama bu uzun süre işine yaramıştı. Ta ki işe yaramayana kadar.

Laura'nın düğünü için Gansett'e gelmemiş ve anne babasının zor ayrılığından sonra babasına eşlik etmek için orada kalmamış olsaydı, Finn'in şimdiye kadar Missy'yle evlenecek kadar aptal olabileceğini fark etmek onu telaşlandırdı.

Bakmak yerine hemen önündekiyle ne kadar kolay yetinebileceğini düşününce ürperdi. bariz olanın ötesinde. Missy iyi bir insandı ve onu önemsiyor ve onun için en iyisini diliyordu ama hayat arkadaşından kesinlikle daha fazlasını istiyordu. pizza ve seksle tatmin olur.

Riley'nin Nikki'de bulduğu şeyi istiyordu, ruhunun derinliklerindeki o bağı.

onlarla zaman geçirdi. Kardeşinin aşık oluşuna ilk elden tanık olmasaydı, Chloe'yle tanışıp aradaki farkı kendisi hissetmeseydi, Missy'de neyin eksik olduğunu bilemezdi. Artık biliyordu ve asla eskisi gibi olamazdı. daha önce olduğu gibi.

Bifteği ızgaraya koymak için güverteye çıktı ve salatayı bitirmek için içeri döndüğünde telefonu titremeye başladı. Finn telefona bakma hatasını yaptı ve Missy öfkeli bir dizi mesajla olayı patlatarak Ona ne kadar kötü biri olduğunu, tutmasını beklediği sözler verdiğini, evliliklerini nasıl planladığını ve hatta gelecek yaz için bir yer bile ayırtmıştı. "Ne?" Finn metinleri giderek artan bir duyguyla okudu alarm ve inançsızlık. Düğün mekânı mı ayarlamıştı? Bu da ne demek oluyor? Evlenmek hakkında hiç konuşmamışlardı. Onunla ya da herhangi biriyle kalıcı bir ilişki kurmaya hazır olmadığını bildiğinden, onunla bu konuya girmemek için çok dikkatli davranmıştı.

Mesajlar gelmeye devam etti, okuyabildiğinden daha hızlıydı, ana fikir onu bu şekilde utandırdığı için üzgün olacaktı.

Söylediklerine inanamayarak telefonu kapattı ve şarja taktı. Nasıl olur da Evlilik hakkında daha önce hiç konuşmamışken bir düğün mekânı ayarlayanın uygun olduğunu düşünmesi mümkün müydü? Finn, Riley'yi arayıp bunu ona anlatacak vakti olmasını diledi ama bunun ortasında kalmak istemiyordu Chloe geldiğinde konuştuk. O yüzden bu daha sonraya kalmıştı. Bu arada, rahatsız edici mesajlardan kurtulmaya çalıştı. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Bir düğün yeri ayırtmış. Yüce Tanrım! Babası ve Riley onu Missy hakkında endişeleri olduğu konusunda uyarmışlardı ama o buna hiç inanmamıştı. Şimdiye kadar.

Yaptıkları her konuşmayı düşündü.

Son zamanlarda söylediği ve onu bir düğün yeri ayırtması gerektiğine inandıracak tek bir şey bile aklına gelmiyordu. Ona en fazla eve döndüğünde bir araya geleceklerine dair söz vermişti. Hepsi bu kadardı. Peki bir araya gelmekten düğün planlamaya nasıl geçmişti?

Daha bu soruya cevap bulamadan, ön kapının çalınmasıyla geçmişten kopup günümüze geldi.

Chloe'nin bu gece harika vakit geçirmesini istiyordu ve bunu sağlamak için her şeyi yapmıştı. Bunun zamanı değildi. Missy, garip mesajlar ya da düğün mekanları hakkında düşünmek.

Sırtındaki yükü hafifletmek için omuzlarını silkti. kapıyı açmaya giderken gerildi. Ve işte oradaydı, kollarını açıkta bırakan sıcak pembe çiçekli bir üst, siyah pantolon ve çivili botlar giymişti. Çok seksiydi. Onu öpmek istedi ama yapmadı. Onun da bunu istediğinden emin olana kadar olmazdı. Ama Tanrım, çok istiyordu. "İçeri gel."

Ranger onun önünde yürüdü.

Köpeği takip etti, aynı elektriklenmiş Finn onun yanında her bulunduğunda bu duyguyu yaşıyordu. Sadece kapıdan içeri girerek bunu nasıl yapmıştı?

"Tanrım, Ranger. Kendini evinde gibi hisset, neden yapmıyorsun?"

Finn ona sırtıttı. "O da senin gibi kendini evinde hissedebilir." Onu mutfağa götürdü. "Sana içecek ne getireyim?"

"Buzlu su mükemmel olur."

"Hemen geliyor." Ona buzlu su doldurdu ve kendisi için bir bira açtı.

alkol kullanmıyordu, bu onun için önemli değildi. Merakını onun hakkında her şeyi bilme arzusuna bağladı. "Hadi dışarı çıkalım. Dışarıyı güzel." Birasını elinin altına sıkıştırdı.

Kadın kapıları açarken, adam da cips ve salsayı taşıdı.

İki merdiveni zorlukla indikten sonra Ranger bahçeye çıktı ve her bir ot parçasını kontrol ediyor gibiydi bacağını kaldırmadan önce.

Finn onun ne kadar titiz olduğuna güldü. "Komik biri."

"Beni eğlendiriyor." Finn'e bir bakış attı. "Beni eğlendiriyor."

çiçekler muhteşemdi. Teşekkür ederim."

"Beğendiğine sevindim. Bana senin mürekkebin hatırlattılar."

"Kır çiçekleri benim favorim. Çizgilerin dışında gelişmelerine bayılıyorum."

"Bu ilginç bir ifade tarzı."

Adamın tüm dikkatini çeken küçük, sinsî bir gülümseme sundu. "Hayat çizgilerin dışında daha ilginçtir."

Bir cipsi salsa sosuyla doldurdu ve ona uzattı.

Elini ondan aldığı anda, sağ elinin parmak eklemlerinin kızarmış ve şişmiş olduğunu fark etti.

"Eline ne yaptın?"

Cipsi yedi ve adamın fark etmesinden utanmış gibi elini kucığına bıraktı. "Önemli bir şey değil. Uzun bir iş gününden sonra bazen olur."

Finn nedenini söyleyemiyordu ama bundan çok daha fazlası olduğunu hissediyordu ama onu zorlamamayı tercih etti. "Acıyor gibi görünüyor."

"Fena değildi. Günün nasıl geçti?"

Yani ağrıyan eli hakkında konuşmak istemiyor. Tamam, sonra. "İyiymi. Wayfarer'daki son dakika işleri biraz sıkıcıydı." Ve eski sevgilisiyle ilgili bir çılgınlık.

bunu ona söylemek

istedim. "Burası
güzel bir bahçe."

"Bütün övgüyü babam alıyor. Çevre düzenlemesini o yaptı ve güverte mobilyalarını o aldı."

"Nasıl oldu da hepiniz birlikte yaşamaya başladınız?"

Bir çip daha yükledi ve ona uzattı, sol elinin de şişmiş olduğunu ama sağ eli kadar kötü olmadığını fark etti.

"Kuzenim Laura'nın düğünü için geldik."

"Onu ve Owen'ı seviyorum. Çocukları da çok sevimli."

"Gerçekten öyleler. Harika bir çiftler. Annemle babam yeni ayrılmıştı ve bu durum özellikle de gafil avlanan babam için çok kötüydü."

"Ah, bu çok kötü."

"Sanırım bir süredir araları pek iyi değildi, ama kız onu başka bir adam için terk etti ve bu onu gerçekten sarstı. Düğünden sonra kardeşleriyle biraz vakit geçirmek için bir süre kalmaya karar verdiğinde Riley ve ben ona eşlik etmek için. Mac bize şirketinde iş teklif etti, bir ay diğerini kovaladı ve neredeyse iki yıl sonra buradayız. Babam yeniden evlendi ve bir bebek bekliyor, Riley de Nikki'ye deli oluyor. Herkes için iyi oldu."

"Sen de mi dahilsin?"

Finn omuz silkti. "Elbette. Ailemle bu zamanı geçirmek ve kuzenimden bir şeyler öğrenmek harikaydı. İnanılmaz bir iş adamı ve inşaat konusunda her şeyi biliyor."

"Ama?"

"Aması yok. Her şey harikaydı." "Ve yine de gidiyorsun."

"Buraya kalıcı olarak taşınmayı hiç düşünmedim."

"Baban ve Riley'nin de yoktu, değil mi?"

"Başta öyle değildi ama işler onlar için değişti. Bunu anlıyorum."

Kira kontratım ay sonunda bitiyor ve ne yapmak istediğime karar vermem gerekiyordu, ben de eski patronuma

eve." Sadece iki hafta önce çok iyi bir plan gibi görünen şey, onunla tanıştıktan sonra ona pek de iyi görünmüyordu.

"Sırada ne olduğuna karar verme zamanı. Ben de o yollardan geçtim. Anlıyorum."

"Aslen nerelisin?" "Boston'un dışından."

"Orada mı büyüdün?"

"Batı Massachusetts'te büyüdüm. Ailem... Ben küçükken vefat ettiler."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." "Uzun zaman önceydi."

Söylediklerine rağmen, onun için acı çekiyordu. "Ondan sonra nereye gittin?"

"Bir koruyucu aile. Onlar iyi insanlardı ve ben de çocuklarıyla birlikte büyüdüm. Liseden sonra kozmetoloji okuluna gittim ve o zamandan beri saç yapıyorum. Buraya taşındığımda bir değişikliğe hazırdım. Burası evim gibi hissettiriyor."

"Salonun adını sevdim."

"Teşekkür ederim. Bariz anlamının yanı sıra, en kötü

zamanlarda bile devam etmeniz gerektiğini hatırlatıyor.

bir şey olur. Kıvrılıp ölmek bir seçenek değil."

"Harikasin, ama muhtemelen bunu zaten biliyorsundur."

"Hayır, değilim."

"Gerçekten öylesin. Ailene ne oldu?" Chloe derin bir nefes aldı ve bıraktı.

Finn soruyu sorduğuna hemen pişman oldu. "Özür dilerim. Sormamalıydım."

"Sorman sorun değil. Çok kavga ettiler. Hep kavga ederlerdi. Babamın uyuşturucu sorunu vardı ve ölmeden önceki son birkaç ayda iyice kötüleşmişti. Bir gece eve silahla geldi."

"Aman Tanrım, Chloe." İçgüdüsel olarak onun eline uzandı, kız irkilince sarsıldı. Elini geri çekti. "Özür dilerim."

"Önce onu sonra da kendini vurdu."

Dehşete kapılan Finn zar zor nefes alabiliyordu.

"Neredeydin?" "Üst katta. İlk başta ne olduğunu anlamadım ama

Aşağı inip kanı gördüğümde oradan kaçtım.

Birisi bana daha sonra komşuların polisi aradığını söyledi. Evden ayrıldıktan sonra neler olduğunu pek hatırlamıyorum. Hafızamın büyük bir kısmı boş."

"Kaç yaşındaydın?"

"Yedi."

Kalbi onun için kırılırken yüzünü buruşturdu. "Başına böyle korkunç bir şey geldiği için çok üzgünüm."

Gülümsedi ama muhteşem gözleri hüznünlüydü. "Nadiren kimseye söylediğim bir şeyi sana söylememe neden olan şey nedir?"

Kadının üzüntüsü onu derinden etkiledi. "Bilmiyorum ama bunu benimle paylaşacak kadar bana güvenmene gerçekten çok sevindim."

"Geçen gün Katie'ye anlattım. Burada anlattığım ilk iki kişi sizsiniz."

Çünkü buna ihtiyacı vardı ve onun da olabileceğini düşündü.

sandalyesini onunkine yaklaştırdı ve kollarını ona uzattı.

Tereddüt etti, ama sadece bir saniyeliğine onun kucağına eğilmeden önce.

Finn kollarını ona doladığında ve saçlarının ipeğinin yüzüne değdiğini hissettiğinde, gözlerini kapadı ve onun eşsiz kokusunu içine çekti. Kokuyu oluşturan çeşitli unsurları tanımlayamıyordu ama sonsuza dek tanımlayacaktı onunla ilişkilendirmek. "Seni besliyor olmam gerekiyordu ama bir türlü bırakamıyorum."

Nefes verdi ve ona doğru gevşedi. "Şimdilik böyle iyi."

Daha sonra, Finn orada ne kadar süre oturduklarını söyleyemeyecekti, gün ışığı alacakaranlığa doğru azalırken birbirlerine sarılmışlardı. Zamanın önemi kalmamıştı.

Önemsediği tek şey, onun yürek parçalayan hikâyesini dinledikten sonra ona teselli vermektir. Böyle bir trajediyi yaşamayı hayal bile edemezdi,

Özellikle de bu kadar genç yaşta. Ona hayranlık duyan iki ebeveyn ve en başından beri yanında olan erkek kardeşiyle büyüğü, kutsanmış bir varoluşu olmuştu.

Onun katlandıklarıyla kıyaslandığında, hayatında hiç sorun yaşamamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra. "Burada seninle birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumu ve

Senin yaşadıklarına kıyasla çok kolay bir hayat." "Bana acımanı istemiyorum."

"Etmiyorum. Kendi başınıza başardığınız her şeye hayranım. Yirmili yaşlarında bir iş kurdun ve

başarısı."

"O kadar ileri gitmezdim. Faturaları ödüyor ama hepsi bu kadar."

"Sahip olduğunuz bir iş sayesinde kendinizi destekliyorsunuz. Bence bu inanılmaz bir şey. Kendi işimin sahibi olmayı hayal ediyorum ve siz bunu zaten yapıyorsunuz. Bu, çoğu insanın asla elde edemeyeceği büyük bir başarı."

"Şey, bu şekilde ifade ettiğinizde..."

Kadının boğuk kahkahası adamın tenini farkındalıkla ve evet, arzuyla karıncalandırdı. Onu istiyordu, sadece fiziksel olarak değil. Onun her şeyini istiyordu ve bu onun için gerçekten bir ilkti. Sonra

Chloe'yle birlikte olunca Riley'nin Nikki'yle neden bu kadar ileri gittiğini anladı. Bu kadar büyümlü bir şey yaşadktan sonra, onu hayatınızda tutmak için elinizden gelen her şeyi yaparsınız.

"Beni mahvediyorsun. Umarım bunu biliyorsundur."

Başını kaldırıp ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Nasıl yani?"

Yüzünü okşadı ve dudakları aralandığında onu öpmeyi ne kadar çok istediğinden başka bir şey düşünemiyordu.

"Finn?"

"Her zaman seni düşünüyorum. Seni görebilmek için saatleri sayıyorum. Bunu hiç yapmamıştım."

"Hayır mı?"

Başını iki yana salladı. "Asla."

"Ben... Bunu sıradan tutacağımızı söylemiştik."

"Biliyorum."

"Kulağa pek sıradan gelmiyor."

"Öyle değil."

Ondan uzaklaştı. "Finn. Lütfen. Bunu yapamam. Eğer gidiyorsan olmaz. Bu ikimiz için de adil olmaz."

Yapmak istediği son şey olmasına rağmen, onu bıraktı, sonra derin bir nefes aldı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, kafasını toparlamak için tek gereken şeyin bu olmasını diledi. "Sana yemek sözü vermiştim. Her şey hazır."

Ayağa kalktı ve eve girdi, akşam yemeğini servis etmek ve ona karşı olan hislerini kabul etmek zorunda kalsa bile, onunla ilişkisini sıradan tutmaya çalışmak niyetindeydi. her şey ama. Başından geçenleri duyduktan sonra, onun riskten kaçınmasını daha iyi anlamıştı. Ve son istediği şey onu incitmekti.

Daha bir hafta önce tanıştığı bir kadın için planlarını bozamazdı. Kim yaptı bunu?

Riley yaptı ve bakın onu nereye getirdi. Kapa çeneni.

Şimdi de kendisiyle tartışıyordu. Müthiş.

Biftek ve fırında patatesleri tabaklara koydu ve onları verandaya götürdü.

Onu sıcak bir gülümsemeye karşıladı ve bu gülümseme adamın planlarının ya da onu içermeyen her şeyin canı cehenneme demesine neden oldu. "Çok güzel görünüyor!"

"Böyle düşünmene sevindim. Salatayla hemen döneceğim."

Elleri gerçekten titriyordu. Bu da neydi böyle? ona neler oluyordu? Mutfağa döndüğünde, kendini toparlamak, derin bir nefes almak ve sakinleşmek için bir dakikasını ayırdı.

kendisi. Ellerini tezgâha dayayarak derin bir nefes daha aldı.

"Finn? Neyin var?"

CHAPTER 10

Hüzgün görünüyordu ve Chloe nedenini öğrenmek istedi. "Sen iyi misin?"

Finn doğruldu ve uzun süre ona baktı, o sırada Finn onun ne düşündüğünü merak ediyordu. İçeride geçirdiği bir dakika içinde bir şey mi olmuştu?

Onun yanına gitti. "Ne oldu?"

Ellerini onun kalçalarına koydu. "Sensin." "Ben ne yaptım ki?"

"Sen varsın ve bunu bilmek kafamı ve planlarımı karıştırıyor."

"Anlamıyorum."

Onu alnından öptü.

Zaten biliyor olmasına rağmen, ona tekrar anlattı ve hikayelerini dinlemekten asla bıkmayacağını şimdiden hissetti. "Ay sonunda eve dönmeye hazırdım. Sonra salonunuza girdim ve tüm dünyam alt üst oldu ve şimdi..."

"Ne?" diye sordu, adamın ona bakışından nefessiz kalmış gibi bir sesle.

"Şimdi geliyor muyum, gidiyor muyum bilmiyorum ve hepsi senin suçun."

"Benim hatam mı?"

"Uh-huh. Yüzde yüz senin hatan."

Sonra onu öptü, ilk başta çekingen bir şekilde, ona katılmasını ya da katılmamasını bekledi. Sorgusuz sualsiz biliyordu ki, eğer isterse duracaktı. Ondan bunu istemedi. Aksine, kollarını onun boynuna doladı ve ağzını onun diline açtı, kendini her seferinde bir saniye kaybederek Aralarında alevlenen vahşi arzu.

Onu kendine daha da yaklaştırdı, öpüşmeleri acil ve çaresiz bir hal alınca vücutları birbirine yapıştı. Hiçbir öpücük böyle olmamıştı. Ve onun eli üstünün altından geçerek sırtının alt kısmına yerleşti, teni onunkine dokunduğunda, dizlerinin bağının çözülmesine neden olan bir ihtiyaçla ürperdi.

"Sakin ol." Ona daha sıkı sarıldı. "Yanımdayım." "Biz...

Ben..." Başını kaldırıp ona baktı. öpüşmeleri karşısında hayrete düşmüştü. "Yemek yiyecektik."

"Tamam." Onu aşamalı olarak serbest bıraktı, tamamen bırakmadan önce dengede olduğundan emin oldu. Adamın eli sırtından ayrıldığı anda, geri koyması için yalvarmak istedi.

"Salata. Onu almaya geldin."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim. Biraz dalmışım."

Gülümsemesi onun mutlak ölümü olacaktı.

Ona böyle baktığında, sadece onun için gülümsediğinde... Etkileyici.

Buzdolabından iki şişe salata sosu çıkardı ve ona uzattı. "Tarihlerini kontrol et. Bunun gibi şeyler

babamın burada yaşadığı zamanlardaki gibi yapılmıyor."

"İkisinin de süresi doldu."

"Mükemmel. Önden buyurun."

Salatayı verandaya taşıdı, orada bir felaketle karşılaştı. Mutfakta öpüşürlerken, Ranger Finn'in tabağındaki bifteği yemişti ve Finn'e karşı nazik davranma nezaketini bile göstermemişti Suçlu.

Chloe mahcup olmuştu. "Ranger! Aman Tanrım." Köpek yüksek sesle geçirdi.

Finn gülmekten kendini kaybetti.

"Hiç komik değil! O hiç böyle bir şey yapmadı. Tanrı aşkına, çoğu zaman zar zor yürüyebiliyor!"

"Komik ve bu onun hatası değil. Onu biftekle birkaç dakika yalnız bıraktık. Ne yapması gerekiyordu? ne yapacaksın?"

"İyi bir çocuk olup onu yemeyebilirdi!"

Ranger pirzolalarını yalarken meydan okuyordu ve sonra tam bir göbek uykusu için verandaya yerleşti.

"Gel hadi." Finn, o yerleşene kadar sandalyesini tuttu. "Komik olduğunu kabul etmelisin."

"Böyle bir şeyi kabul etmeyi reddediyorum çünkü söylediğim her kelimeyi anladığına ve bunu tekrar yapmak için izin istiyorum."

Finn dudağını uzattı ve kendini daha da sevimli hale getirdi, tabii bu mümkünse. "Seninkini benimle paylaşacak mısın?"

"Eğer onun kötü davranışlarına gülecekmeniz hayır."

"Güldüğüm için çok özür dilerim." Ranger'a dedi ki, "Kötü çocuk.

Biftek çalmayın."

Köpek gözlerini devirebilseydi, devirirdi.

"Bu pek ikna edici değildi." Bifteğinin dörtte birini kendine ayırdı ve kalanını ona verdi.

"Yeterince saklamamışsın."

"İhtiyacım olanı aldım." Her ikisine de salata servis etti ve tereyağı ve ekşi krema eklemek için dumanı tüten fırında patatesi kesti. "Uzun zamandır fırında patates yememiştim."

"Patatesin her türlüsüne bayılırım. Patatese olan sevgim yüzünden ailem benimle baştan aşağı İrlandalı olduğum konusunda dalga geçerdi."

"Bu çok komik."

"Bunu söyler söylemez, acaba bunu paylaşmamalı mıydım diye düşündüm."

"Neden?"

"Bana söylediklerinden sonra, duyarsız olmak istemiyorum.

benimle dalga geçen ebeveynlerle büyümek hakkında konuşmak istiyorum."

"Saçmalama. Elbette onlar hakkında konuşmalısınız. Duyarsız davranmıyorsun."

"Emin misin?"

"Olumlu. Unutmayın, bu sizin için yeni bir bilgi ama ben zaten yirmi iki yıldır bununla yaşıyorum."

Çatalını bıraktı, birasından bir yudum aldı ve ona baktı.

"Yüzümde ekşi krema mı var?" "Hayır."

"O zaman neden bakıyorsun?"

"Seninle ilgili her şey beni çok etkiliyor." "Kes şunu. Egomu şişiriyorsun."

"Ciddiyim. Yaşından büyük bir bilgeliğe sahipsin ve muhtemelen tanıdığım en güzel kadınsın."

Chloe'nin vücudu utanç ve tahrikle ısındı. "Ben buraya gelmeden önce ne kadar bira içtin?"

"Ciddiyim, Chloe. Ciddi olmasaydım asla böyle bir şey söylemezdim."

"Teşekkür ederim. Siz de o kadar kötü değilsiniz, ama bunu kesinlikle biliyorsunuz."

"Seninle tanıştığım günden önce olan hiçbir şey artık benim için önemli değil."

"Bu kulağa sıradan gelmiyor, Finn."

"Bu sıradan gelmiyor, Chloe."

Aralarındaki hava beklenti ve farkındalıkla çatırdıyordu. Ve sonra onun iki haftadan kısa bir süre içinde adadan ayrılma planlarını ve bunun tüm nedenlerini hatırladı

Bu onun için mümkün değildi ve kendini gerçekliğe geri döndürmek zorundaydı. "Yarın gece ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Neden?"

"Ada Gıda Bankası'nın yönetim kurulu başkanıyım ve Stephanie's Bistro'da bir bağış etkinliği düzenliyoruz. İçkiler ve aperatifler, sessiz müzayede ve Owen Lawry tarafından eğlence. Benim orada olmam gerekiyor ama gelmek isterseniz size bilet bulabilirim." Satın alınan bağış kampanyası hakkında konuşurken İkisi de aralarında geçen pek de sıradan olmayan şeylerden başka bir şey düşünmek için zaman buldu.

"Gelmek isterim ama bilet parasını ben ödeyeceğim." Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Adada bir gıda bankası olduğunu bilmemem benim hakkımda ne söylüyor?"

"Buna hiç ihtiyaç duymadığınız için şükretmeniz gerektiğini söylüyor."

Bir hizmet ekonomisinde, yıl boyunca ikamet edenlerin çoğu

sezon dışında geçimlerini sağlamak için mücadele ediyorlar. Kış boyunca geçimlerini sağlamalarına yardımcı olmak için çeşitli çalışmalarda yer alıyorum."

"Kışın mevsimlik çalışanlara ne olduğunu hiç düşünmediğimi söylemekten utanıyorum."

"Utanmayın. İnsanların yayınladığı bir şey değil ama bu adada varlıklılar ve yoksunlar arasında ince bir çizgi var. Maddie birlikte çalıştığım pek çok kuruluştaki yer aldı, Linda teyzen de öyle."

O ve Maddie her yıl marinada ücretsiz bir Şükran Günü yemeği düzenliyor."

"Geçen yıl yemekte gönüllü olarak çalıştım. Bütün ailemiz oradaydı. Harika bir gündü."

"Evet, öyleydi."

"Sen de mi oradaydın? Bunu neden hatırlamıyorum?"

"Sadece birkaç dakikalığına oradaydım. Akşam yemeği için bir arkadaşımın evine gitmeden önce turtaları bıraktım."

"Seninle daha önce tanışma fırsatını kaçırdığıma inanamıyorum." "Muhtemelen kaç kez karşılaştığımızı düşün"

Bu küçük adada birbirlerini fark etmeden yol alıyorlar."

"Güven bana. Eğer geçen gün seninle yollarımız kesişmiş olsaydı, fark ederdim ve hatırlardım."

"Çok çekicisin."

"Bunu öylesine söylemiyorum. Seni hatırlardım."

Adamın yoğunluğu karşısında sinirleri bozulmuş bir halde yemeğinden arta kalanlara baktı.

bu durumun tamamen kontrolden çıkmasını engellemesi gerekiyordu. Onunla geçirdiği her dakika.

daha fazlasını istedim.

"Browni yaptım."

"Pişirdin mi?"

"Evet, pişirdim."

Öfkeli sesi onu güldürdü.

"Bu kadar komik olan ne? Annem bize küçükken nasıl yemek yapılacağını öğretmişti."

Chloe tekrar gülmemek için dudaklarını birbirine doladı.

"Gülmemeye çalıştığını söyleyebilirim. Brownilerimi denediğinde son gülen kim olacak göreceğiz."

Kalktı, tabaklarını aldı ve içeri girdi.

Chloe onun gidişini izlemek için döndü ve Soluk denim kışını sardı. Bu kadar seksi, tatlı, samimi ve mükemmel olmak zorunda mıydı? Bazen hayat gerçekten adil değildi. Neredeyse iki yıldır buradaydı ve ayrılmasına günler kalana kadar onunla tanışmamıştı. Bu nasıl adil olabilirdi?

Göğsü bir kayıp duygusuyla ağrıyordu. Kendini bu çılgınlığın içine çekmeye hiç hakkı yoktu. ona karşı bir çekim hissetti. Sadece adam gitmekle kalmıyordu, aynı zamanda önümüzdeki birkaç yıl içinde sakat kalma ihtimali de çok yüksekti ve istediği son şey onu eyerlemektir-ya da Onun durumundaki herkes için. Adil olmadığından bahsetmişken.

Adamın pişirdiği kekleri yiyecek, yemek için teşekkür edecek, Ranger'ı alacak ve eve dönecekti. Yarın akşamki yardım gecesinden sonra ona aralarındaki bu şeye devam edemeyeceğini söyleyecekti. Bunu düşünmek bile acı veriyordu.

Ama gerçekçi olması gerekiyordu. Adam adadan ayrılıyordu ve o da bir rahatsızlıkla boğuşuyordu. her ne kadar aksini iddia etmek istese de daha da kötüye gidiyordu.

Adam bir tabak kekle geri döndüğünde, bu fantezinin içinde birkaç dakika daha geçirebilmek için sıkıntılı düşüncelerini bir kenara itmeye çalıştı. Hepsi bu kadardı. Bir fantezi. Bir keşke. Bir oyalanma.

Doğal olarak, brownie'ler ölmek üzereydi. "Annen seni iyi eğitmiş."

"Böyle düşündüğünü ona söyleyeceğim." "Ona yakın mısınız?"

"Her şey olmadan önce olduğum gibi değilim. onun ve babamın arasında. Riley ve ben, onun bu konuyu ele alış şekliyle zor zamanlar geçirdik. Yani, eğer ayrılmak istiyorsan, boşan. Otuz yıldır evliyken başka biriyle kaçıp gitme. Babam bundan daha iyisini hak ediyordu."

"Şaka yapmıyorum. Hâlâ diğer adamla mı birlikte?" "Hayır. Bu uzun sürmedi ve o zamandan beri

Babamla olanlar için pişmanlığını dile getirdi. Chelsea ile yoluna devam etti, yani onun için iyi oldu."

"Eviniz ona yakın mı?"

"Yaklaşık üç mil uzakta. Riley ve benim birlikte bir dairemiz var."

"Bu kadar yakın olmanız çok tatlı."

"Bundan emin değilim," dedi gülerek. "Biz Babamın dediğine göre, eskiden kediler gibi kavga edermiştik. Ama liseye başladığımızda bu saçmalığı aşmıştık. Doğruyu söylemek gerekirse, Nikki'ye aşık olup taşındığında zor zamanlar geçirdim. Bir dönemin sonu gibi hissetmiştim."

"Eminim sizin için büyük bir alışma süreci olmuştur."

"İtiraf etmekten biraz utansam da öyleydi. Onu gerçekten seviyorum. O harika ve onun için her yönden mükemmel. Ama yine de..."

"Gitmesine izin vermek senin için zordu."

"Evet. Bu da eve taşınmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüren pek çok nedenden biri."

"Geçmiş zaman mı?"

Buz mavisi gözleriyle ona baktı ve sanki onun kalbinin derinliklerini görüyor gibiydi. "Geçmiş zaman. Şimdi ben ne halt ettiğimi bilmiyorum." "Finn..."

"Bunun gerçek olmasını istiyorum, Chloe. Sen yanımdayken hissettiğim tüm bu şeyleri istiyorum, hatta sen yokken bile... Ben gerçek olmasını

istiyorum."

"Yapamam."

"Bana nedenini söyle. Anlamamı sağla."

"Sen harikasin ve bu gece çok güzeldi. Bu sadece Böyle bir şeyi karşılayabileceğim bir yerde değilim. Keşke olsaydım dediğimde bana güvenin. Gerçekten isterdim." Bu sözleri söylerken kalbi kırıldı.

Bunu şimdi durdurmak doğru olandı. Daha sonra daha kolay olmayacaktı. "Hadi, Ranger. Eve gitme vakti geldi. Finn'e ondan çaldığın biftek için teşekkür et."

Ranger kalktı, gerindi ve onları görmek için yanlarına geldi.

Finn onun kulaklarının arkasını kaşdı. "Umarım her lokmadan keyif almışsındır, dostum."

Chloe ayağa kalktı, eşyaları içeri taşıdı, Ranger'a tasmağını taktı ve Finn'e veda etmek için döndü. "Bu güzel akşam için teşekkür ederim."

"Bir şey değil." "Özür dilerim, Finn."

"Ben de öyle. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin." "Sanırım ben biliyorum."

"O zaman gitme. Kal."

Chloe onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Yemek için tekrar teşekkür ederim." Chloe onun teklifini kabul etme isteğine boyun eğmeden önce Ranger'ı kapıdan kovdu ve arabaya kadar onu takip etti.

Eve giderken yol boyunca ağladı.

CHAPTER 11

M üç çocuğu yıkadı, hikayeler okudu, onları yatırdı ve bebek Mac'in odasından sessizce çıktı.

Daha önce huysuzlandıktan sonra artık sayım yapmıyordu. Maddie onun diş çıkardığını ve eğer diş çıkarmanın acısını hatırlarsak kalıcı bir travma yaşayacağımızı söyledi. Kendilerinde olmadıklarında bebeklerinde neyin yanlış olduğunu her zaman bilirdi.

Onun yanında kendini beceriksiz bir aptal gibi hissediyordu ve yakında iki kişi daha olacaktı.

Zaten sayıca azdılar ve durum daha da kötüleşmek üzereydi.

Maddie'yle ikiz kız bebek bekledikleri gerçeğini kabullenmesi aylar almıştı. Maddie'nin Onları kaybetme ihtimali onu o kadar korkutmuştu ki, haberi kimseye söylemeyi reddetmişti.

Dün gece, eve geldikten hemen sonra bayılmıştı ve bugün onunla konuşmaya fırsat bulamamıştı. Üç küçük çocuğun ihtiyaçlarını karşılamaktan başka bir şey yapamazdı. Onunla biraz zaman geçirmeye ihtiyacı vardı ve hâlâ uyanık olmasını umuyordu.

Olmazsa diye, parmak uçlarında yatak odasına girdi, yatakta oturuyordu, saçları dağınık bir topuz halinde başının üstündeydi. Adamın giydiği seksi geceliklerden birini giymişti.

kız kardeşinin dükkanından düzenli olarak satın alıyordu. Tiffany ona en iyi müşterilerinden biri olduğunu söylemekten hoşlanırdı.

"Sana söylemeyi unutursam diye söylüyorum, seni yılın kocası ve babası olmaya aday gösteriyorum."

Mac gömleğinin düğmelerini açıp çıkardı. "Nasıl olur?"

"Üçünü de yatağa yatırdın ve muhtemelen uyuyorlardı. kırk beş dakika içinde. Bu yeni bir rekor olmalı."

"Ashleigh ve Addie ile oynadıktan sonra yorulmuşlardı." Tiffany, Blaine ve kızlar akşam yemeği için gelmişlerdi.

"Yine de, sen benim kahramanımsın."

Onun sözleri ve sevgisi karşısında kısa bir süre durdu. arkalarında. Yıllardır birlikteydiler ve hâlâ günde en az bir kez kalbini durdurmayı başarıyordu.

Yatağı okşadı. "Acele et."

"Acele ediyorum." Banyoya gitti, dişlerini fırçaladı ve kot pantolonunu çıkarıp sadece boxer giyerek döndü. Uzun bir günün sonunda yatakta onun yanına kıvrılmak en sevdiği şeydi ve bu gece de bir istisna değildi. "Mmmm, çok güzel kokuyorsun."

"Banyodan sonra sevdiğin losyonu sürdüm."

"Pantolonuma girmeye mi çalışıyorsun?"

Kahkahayla homurdandı ve onu şakacı bir şekilde itti.

"Çünkü seninle ilgili konularda oldukça rahatım."

"Karaya vurmuş bir balinadan daha büyük olsam bile mi?"

Kaşlarını çatarak ona baktı, kendinden bahsetmesinden nefret ediyordu. "A. Sen karaya vurmuş bir balina değilsin. Ve B. Seni her zaman istiyorum. Yirmi dört-yedi-üç-yüz altmış beş."

"Bu çok fazla istek." "Ve hepsi senin için."

Dehşet içindeydi, gözleri hamileyken aniden ortaya çıkan yaşlarla dolmuştu. Buna hormonların neden olduğunu bilse bile, her biri onu kırdı. Gözyaşlarını çabucak silip süpürdü. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Kızların gözyaşlarının seni nasıl korkuttuğunu biliyorum."

"Sıradan bir kızın gözyaşları değil. Gözyaşların beni korkutuyor. Hiçbir şey için üzgün ya da kederli olmanı istemiyorum."

"Bunlar mutluluk gözyaşları."

"Tüm eşlerle birlikte gelen bir el kitabı olmalı ki iyi gözyaşları ile kötü gözyaşları arasındaki farkı bilelim. gözyaşları."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bile gülüyordu. Mac onları sildi. "Neden mutluluk gözyaşları döküyorsun?"

"Bana söylediğin şeyler, bunca zaman sonra bile beni sevme şeklin. Bu beni şaşırtıyor."

"Babasının çekip gidişini izleyen küçük kızın, içten içe bunun senin de başına geleceğini düşündüğünü biliyorum."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Belki bilinçli olarak değil, ama bunun mümkün olduğunu biliyorsunuz, bu yüzden endişeleniyorsunuz."

"Bunu bana ya da çocuklarımıza asla yapmazsın." "Asla, asla, asla."

"Bunu biliyorum, Mac."

Onun elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi. "Ve herkese bebeklerden bahsetmenin senin için büyük bir olay olduğunu biliyorum."

"Hâlâ felaketin gelmesini bekliyorum."

"Ben de."

Başını adamın göğsüne yasladı ve adam da kolunu ona dolayarak onu en çok istediği yere yakın tuttu.

"Üç kızla ne halt edeceğim ben?" diye sordu dramatik bir iç çekişle.

"Onların sürtüğü olacaksın."

"Ciddiyim. Beni bir dolaba kilitleyip hızlı araba kullanan ve bira içen çocuklarla çıkacaklar. Ve eğer annelerine benziyorlarsa... Tanrım, hayatta kalamayacağım."

Sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Seni bir dolaba itip kilitlediklerini hayal ediyorum."

"Hiç komik değil."

"Evet, gerçekten

öyle."

"Beni dolaptan kurtaracak mısın, yoksa üç kızımın birlikte bana karşı birlik mi olacaksın?"

"Tanıştığımız gün beni nasıl kurtardıysan ben de seni öyle kurtaracağım."

"Bisikletine bindikten ve seni kanlı bir felakete dönüştürdükten sonra mı?"

"Beni -ve Thomas'ı- en başından beri sevdiğin ve bu sevginde hiç tereddüt etmediğin kadar değil. Bize olan bağlılığın. Hiç kimse bana senin kadar bağlı olmamıştır."

Yatarken bile onu dizlerinin üstüne çöktürmeyi başarıyordu. "İyi ki seninle evlenmişim o zaman."

"Çok iyi bir şey. Mac?"

"Hmm?"

"Bana tekrar bebeklerin iyi olacağını söyle."

"Bebeklerimiz mükemmel olacak - sağlıklı, güzel anneleri gibi, kız kardeşleri gibi şımarık ve

Doğdukları andan itibaren babaları onların küçük parmaklarına sarılır."

"Bana söylemeye devam edecek misin?"

"Ne zaman duymak istersen."

"Bunu çok duymam
gerekebilir."

"Her an müsaitim." Hamileyken sık sık ağrıyan beline masaj yaptı. "Bu meleklerimize ne isim vereceğiz?"

"Francine ve Linda?"

"İkinci isimler için belki. Biri Madeline olmalı, çünkü bir Mac'imiz daha var."

"Bunu sadece geleneği sürdürmek için yaptık. Bu aileye bir Madeline yeter."

"O benim için fazlasıyla yeterli."

"Bu gece puanları biriktiriyorsun."

"Eminim çok geçmeden onlara ihtiyacım
olacak."

"Muhtemelen. Çok çaba sarf etmeden başını belaya sokmak gibi bir huyun var."

"Bu benim özel hediyem."

"İsimlere geri dönelim. İlk harflerinin aynı olmasını istiyor muyuz?"

"Buna karşı çıkmazdım."

"Büyükanneimin adı Evelyn'di. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Hoşuma gitti. Ona Evie diyebilir
miyiz?" "Diyebiliriz."

"Büyükannelemlerim Jane'di -ki zaten bir tane var- ve Emma."

"İki E ismi! Emma Linda McCarthy ve Evelyn Francine McCarthy. Ne düşünüyorsun?"

"Bana uyar. Onlara büyükannelerinin ve büyük büyükannelerinin isimlerini vermemize bayılıyorum."

"Bu mükemmel."

"Ve onlar da öyle olacak. Söz veriyorum."

"Her gün Connor'ı düşünüyorum - kaç yaşında olacağını, ne yapıyor olacağını ve bir erkek kardeşinin olmasını ve yeni kız kardeşlerinin gelmesini ne kadar çok seveceğini."

"Ben de onu düşünüyorum. Nasıl dört kişi olmaları gerektiğini."

"Ama o yaşasaydı Mac'imiz olmazdı." "Doğru. Ve hayatı hayal etmek zaten imkansız onsuz." Mutlu, güneşli bebekleri babasının tıpatıp aynısıydı ve ona tapıyorlardı.

"Başka bir Mac McCarthy. Umarım dünya onun için hazırdır."

"Senin gibi bir anneyle, şimdiye kadarki en iyi Mac McCarthy olacak."

"Babasını ve büyükbabasını geçmek onun için zor olacak."

"Bunu göreceğiz. Gözlerini kapatmalısın ve biraz dinlenin. Sabah yerliler huzursuz olacak." "Seni seviyorum, Mac."

"Seni daha çok seviyorum, Madeline." "Mümkün değil."

Mac yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı. O kollarındayken ve bebekleri mışıl mışıl uyurken her şey yolundaydı.

onun dünyasında doğru.

CHLOE ondan bir şey saklıyordu. Gitmeyi planladığı gerçeğinden başka bir şey, onun kendilerine bir şans vermesini engelliyordu. Finn, akşam yemeğinden sonra ortalığı toplarken, bir başka yemek masası açarken, bunu her açıdan düşündü.

bira içti ve onu dışarıya, artık ona eşlik edecek o ve Ranger olmadan yalnız ve yoksun hissettiği arka bahçeye götürdü.

Kısa mesajlar ve sesli mesajlarla çılgına dönen telefonunu açtı. Yetmiş sekiz tane ilkinden, yirmi iki tane de ikincisinden.

Ne oluyor lan?

Finn, sesli mesajlarla birlikte diğerlerini de silmeden önce ilk birkaç mesajı okuma hatasını yaptı.

Missy açıkça aklını kaçırmıştı.

Bir mesajla cevap verdi: Hakkımızda yanlış bir izlenim edindiğin için üzgünüm ama bu şekilde davranman hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Lütfen benimle bir daha iletişime geçme. Bu mesajı gönderdikten sonra onun numarasını engelledi. Sonra ellerinin titrediğini fark etti.

Telefon çaldı, arayanın Riley olduğunu fark edene kadar irkildi.

Telefonu o açtı. "Ne oldu?"

"Bugün iş yerinde kimseyle tek kelime konuşmadığın için ben de bunu sormak için aradım."

"Meşguldük."

"Kes saçmalamayı, Finn. Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Her şeyi. Anlat ona. "Missy'ye işimizin bittiğini söyledim, o da çıldırdı. Bir rezervasyon yaptırdığını söyledi.

gelecek yıl için düğün mekanı. Buna inanabiliyor musun?" Riley cevap vermeyince Finn, "Ri?" dedi.

Riley'nin derin iç çekiş i her şey i anlatıyordu. "Evet dostum, buna inanıyorum. O kız delinin teki. Babam ve ben bunu sana yıllardır söylüyoruz ama sen hiç duymak istemedin."

"Haklıymışsın. Telefonumu patlattı ve ben de onu engelledim."

"Ona gerçekten bittiğini söylemene şaşırdım. Buna ne sebep oldu?"

"Seni Nicholas'la ve babamı Chelsea'yle gördükten sonra Missy'yle ilişkimde birçok şeyin eksik olduğunu fark ettim, hayatımın geri kalanını yaşamak istemediğim şeyler olmadan."

"Hallelujah, ışığı gördün! Babam ve ben bir şey yapmadan önce bunu anlamayı umuyorduk. onunla evlenmek gibi aptalca. O kötü biri değil. Sadece sana göre biri değil."

"Bu akşamki performansından sonra, ucuz atlatmışım gibi hissediyorum."

"Kesinlikle öyle. Umarım onu son kez görmüşsünüzdür." Onu tekrar görmek zorunda kalacağı düşüncesi Finn'in midesini bulandırdı. "Ben de öyle umuyorum."

"Daha hafif bir not olarak, Chloe nasıl?"

"O harika biri, ama hiçbir şeyin gelebilir. Ciddi bir şeyle pek ilgilenmiyor ve ben de zaten kısa süreli biriyim."

"Şu anda kendini dinliyor musun?" "Neden bahsediyorsun sen?"

"Muhtemelen aradığın kişiyle tanıştın ve hâlâ ayrılmaktan mı bahsediyorsun? Senin derdin ne lan?"

Finn bunu anlamaya başlayamadan Riley devam etti. "Nikki'yle tanıştıgımda ve o gittikten sonra sen de oradaydın. Aylarca onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmemenin benim için nasıl bir işkence olduğunu gördün. Kafanı kışından çıkarmadan önce benim yaşadığım cehennemi gerçekten yaşamak istiyor musun? İsteddiğiniz ve ihtiyaç duyduğunuz her şeyin burada olduğunu fark ettiniz mi? Ne kadar süre içinde geri döneceğini düşünüyorsun? Hayatınızın en büyük hatasını yaptığınızı fark etmeden önce Connecticut'a mı gideceksiniz?"

Finn telefonu kulağından uzak tutarak Riley'nin tiradını bitirmesini bekledi.

"Finn!"

"Oh, bitirdin mi?"

"Söylediğim herhangi bir şeyi duydun mu?" "Her kelimesini duydum."

"Yani kalıyorsun, hepsi bu." "Ben öyle bir şey demedim."

"Anlamıyorum, Finn. Bir hayat kurmak istediğini söylüyorsun. Sen

Burada çok güzel bir hayatım var ve şimdi Chloe ile böyle bir ihtimal var.

Ne olabileceğini görmeye bile çalışmadan mı? Ben asla Hayatım boyunca Nikki'nin onu tanımaya fırsat bulamadan gitmesine izin vermekten daha çok pişmanlık duyduğum bir şey olmadı. Gittiğini anladıktan iki saniye sonra önemli bir şeyi kaçırdınız. Eğer olmadan ayrılırsan Chloe ile bu işin peşine düşersen, söz veriyorum geri dönmek istemedenden önce dalgakırandan bile uzaklaşamayacaksın."

"İsteddiği şeyin bu olmadığını söylüyor."

"Saçmalık. Nikki ve ben ikimiz de Janey'nin evinde sana nasıl baktığını gördük, sanki yapamayacağı bir şey istiyormuş gibi.

var. Onun güvenini kazanmalısınız ki size bir şans vermek için kendini güvende hissetsin."

"Ya mesele güven değilse? Ya gerçekten benimle aynı şeyleri istemiyorsa?"

"Eğer durum buysa, en azından denediğini bileceksin. Eğer denemezsen, pişman olursun. Sana söz veriyorum."

Finn bunu zaten biliyordu ama Riley'nin sözleri içinde bir şeyleri harekete geçirmiş ve kontrol altına alınamayan bir ateş yakmıştı. "Oraya gitmeli miyim?"

"Kesinlikle evet."

"Ya bana kaybolmamı söylerse?" "O zaman git. Ama gitmezsen..." "Asla bilemeyeceğim."

"Aynen öyle. Devam et, Finn."

"Tamam." Riley'nin moral konuşması Finn'in içindeki ateşi körüklemiş, bir ihtiyaç, istek ve onunla hissettiği gibi hissetme arzusu cehennemine dönüştürmüştü. Sadece onunla. "Lanet olsun. Üç bira içtim.

Araba kullanamam."

"Ned'i arayacağım. Gelip seni alır."

"Bunun yapılacak doğru şey olduğuna emin misin Ri?"

"Eminim. Şimdi Ned'i arayacağım. Ona göz kulak ol."

"Ona mesaj atayım mı?"

"Oradayken ona mesaj at. Dışarıda olduğunu ve seni görmek isteyip istememesinin tamamen onun kararı olduğunu söyle.

Ona bırak. Hayır derse gideceğini söyle." "Tamam.

Biraz gerginim."

"Çünkü o önemli Finn. Onu diğerlerinden farklı kılan da bu. Eğer gergin olmasaydın, ona gitmeni söylemezdi. Şimdi Ned'i arıyorum. Sonra bana mesaj at ve nasıl geçtiğini haber ver."

"Yapacağım.

Teşekkürler, Ri."

"Sorun değil."

Riley görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Finn uzun bir süre elindeki telefona baktı ve az önce yapmayı kabul ettiği şeyi kafasında oturtmaya çalıştı. Onun evine gidiyordu. O da

onu yakında tekrar görecekti. Karıncalanma ensesinden başladı ve omurgasından aşağıya doğru dans ederek gerginliğini heyecanla değiştirdi.

Finn yüzüne su çarpmak, saçlarını taramak ve dişlerini fırçalamak için içeri girdi. Sonra üzerine küçük bir parça kolonya sürdü ve bunu yaptığı için kendini aptal gibi hissetti. Ne olacağını sanıyordu ki? Muhtemelen ona kaybolmak. Hatta uzun bir iş gününün ve yarınki bir başka günün ardından çoktan uyumuş bile olabilir.

Bu çok aptalcaydı.

Oraya gitmemeli.

Sadece onu tekrar görme düşüncesi bile karıncalanmayı azaltmadan devam ettiriyordu. Ve sonra dışarıdan bir ses Ned'in geldiğini haber verdi. Finn aynadaki yansımasına baktı. "İşte hiçbir şey olmuyor."

Ya da belki her şeyi.

Riley haklıydı. Denemezse asla emin olamayacaktı.

Finn evden çıktı ve Big Mac'in en iyi arkadaşı Ned Saunders'ın kullandığı odunsu steysin arabaya bindi.

"Umarım seni yataktan kaldırmamışımdır."

"Hayır. Karım Tiffany'nin çocuklarıyla birlikte dükkânda sayım yaparken ben de dışarıdaydım. Blaine anakaraya gitmek zorunda kaldı. Kardeşinin başı beladaymış. Hanımefendiyi yarım saat içinde almam gerek.

Bir saat. Nereye gidiyoruz? Kardeşin beni aradığında söylemedi."

Finn ona adresi verdi.

"Chloe orada yaşıyor."

"Biliyorum."

Ned ona baktı. "Bizden bir şeyler mi saklıyorsun?" Ned tüm McCarthy çocuklarının amcası gibiydi ve genellikle onların hayatlarındaki her şeyden haberdardı.

"Hayır."

"Hmmm. Chloe hoş bir kız."

"Katılıyorum."

Adanın karanlık, dolambaçlı yollarında sessizce ilerlediler ve birkaç dakika sonra Chloe'nin araba yolunun sonunda durdular. "Kenara çekmene gerek yok."

"Eve nasıl gidiyorsun?"

"Yürüyeceğim. Merak etme."

"Saçmalama. Gecenin bir yarısı burada yürürken kendini öldürteceksin. Ara beni. Gelip seni alırım."

Finn'e bir kartvizit uzattı. "Saatin kaç olduğu önemli değil."

"Teşekkür ederim."

"O kız... Dışarıdan sert görünüyor ama onda neredeyse kırılgan bir şey var. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama bir şeyler var." Ned ona baktı. "Ona dikkat et, duydun mu?"

"Seni duyuyorum ve duyacağım. Söz veriyorum."

Ned, Finn'in teminatlarından memnun görünüyordu.

Arabadan indi ve Ned'e el salladı.

Finn'i karanlıkta yalnız bırakarak uzaklaştı. Ve Gansett Adası'ndaki karanlık, karanlığın bambaşka bir seviyesiydi. Her siniri ile

Finn vücudundaki karıncalanmayı sona erdirerek telefonunu çıkardı ve Chloe'ye bir mesaj gönderdi.

Hala ayakta

mısın? Evet.

Dışarıdayım. Seni görebilir miyim?

Uzun, acı dolu bir dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve Sonra cevap verdiğini gösteren baloncuklar belirdi. Nefesini tuttu.

Burada mısın?!?

Evet, ama garip bir sapık gibi değil. Söz veriyorum. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Sen ve Ranger evimden ayrıldığınız anda seni özledim. Kendi kendine konuşmadan Gönder tuşuna bastı.

Bu kadar açıklayıcı bir şey söylemekten.

Garaj yolunun sonundaki görüş noktasından, kapısının üzerinde bir ışık yandığını gördü.

Neredesin? Kamyonetini göremiyorum.

Ned beni bıraktı. Araba kullanamayacak kadar çok bira içmiştim.

Kapıyı açtı ve ona seslendi. "Gerçekten orada mısın?"

Garaj yolundan ışığa doğru yürüdü. "Gerçekten öyleyim."

"Burada ne yapıyorsun, Finn?"

"Bilmiyorum Chloe." Sesinde duyduğu belirsizlik, bunun en kötü fikir olup olmadığını merak etmesine neden olmuştu Riley'nin

sahipti. Finn bir adım geri çekildi ve kardeşinin kendisini bu talihsiz göreve ikna etmesine izin verdiği için pişmanlık duydu. "Eğer istersen giderim. Gelmemeliydim."

"Gitme."

Durdu.

Makyajını silmişti, bu da onu her zamankinden çok daha savunmasız, sanki zırhını kaybetmiş gibi gösteriyordu. Sonra alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı ve Tek gördüğü kırılganlıktı.

"Chloe..."

Kapıyı açtı ve açık tutarak onu evine davet etti.

CHAPTER 12

DBaşından beri hissettiği güçlü çekimin etkisiyle, tamamen farkında olarak ona doğru ilerledi. Evinin eşiğinden geçmek, aralarında kaynayan bu şeye yeni bir anlam kazandıracaktı. Her şeyi değiştirecekti, belki de sonsuza dek.

Yine de gitti.

Adam onun önünde dururken, ikisi de nefes almıyor gibiydi.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım." "Ne gibi?"

"Uzak kalmaya dayanamadığım için gecenin bir yarısı birinin evine gitmek."

"Ben de hiç böyle bir şey yapmadım."

"Ne gibi?" Duyguları sesini hırçın bir fısıltıya dönüştürmüştü.

"İşte böyle." Aradaki mesafeyi kapatmak için bir adım attı.

Finn'in nefesi kesildi.

Ellerini göğsünde düzleştirdi ve boynuna dolamak için yukarı kaydırды. Sonra parmak uçlarına kalkıp dudaklarını onunkilere bastırды ve adam neredeyse bayılacaktı.

Adrenalin ve arzu bir tsunami gibi içinden geçiyordu.

İstiyorum. İhtiyaç. Arzu. Özlem. Hissedebileceği her şey aynı anda üzerine geliyor gibiydi,

Onu hayretler içinde ve daha fazlasını ister halde bıraktı. Çok daha fazlasını.

Uzun bir süre kapısının önünde durdular, kolları birbirlerine sarılmış, dilleri birbirine dolanmıştı.

Çaresiz bir dans. Buna nasıl öpüşme denebilirdi? Bu kelime, kızın vuruşunun ne anlama geldiğini anlatmak için çok basitti.

dilinin ona yaptığı gibi. Ve kız da onu en az onun onu istediği kadar istiyor gibiydi...

Bunaltıcı.

Her ikisi de birbirlerine yaklaştıkça öpüşme daha da hızlandı.

Finn onu daha sıkı tuttu ve yürümesi için kaldırdı. Onları kısa bir mesafeden kanepesine götürdü ve öpüşmeyi kesmeden onu indirip üzerine çıktı.

Aç, muhtaç bir ses çıkardı ve bu ses doğrudan adamın çok sert olan sikine gitti.

İsa merhamet etsin.

Yapmak isteyeceği son şey yavaşlamaktı ama onun da kendisinin istediğini istediğinden emin olması gerekiyordu, ki bu her şeydi. Onunla sahip olabileceği her şeyi ve sadece onu istiyordu ki bu inanılmaz bir farkındalıktı. Ondan önce hiçbir kadınla bunu istememiş bir adam için.

"Chloe..."

Saçlarını tutuşunu sıkılaştırdı ve hafif bir acı hissi, içinde fazladan bir kalp atışı gibi çarpan arzuyu daha da artırdı.

"Tatlım, bekle."

Kalçalarını kaldırdı ve vücudunun sıcaklığını adamın gergin ereksiyonuna bastırdı. "Beklemek istemiyorum."

Finn'in beyni tamamen karardı. İstedliğini mi söylüyordu... Sonra bir kadın onunla soyunmak istediğini açıkça belli ederken daha önce hiç söylemediği bir şey söyledi. "Bunun hakkında konuşmalıyız."

"Hayır, gerçekten yapmamalıyız."

"Ama..." Daha önce ona söylediği şeyi düşündü, dahil olamamakla ilgili ve ondan önemli bir şey sakladığını anladı. tam da şimdi yapmak üzere oldukları şeyi.

"Finn." Parmağını onun dudaklarına dokundurdu. "Konuşmayı kes."

Onun istediğini istiyordu. O daha çok istedi bir şey istemişti, ama tek gecelik bir ilişki aramıyordu. Onunla değil. O zaten bir gecenin yetmeyeceği kadar önemliydi. Bu yüzden her parçası onun çenesini kapatıp devam etme direktifini almak istese de, daha iyi olan muhakemesi, anında tatmin olmak isteyen diğer tüm parçalarından daha yüksek sesle bağıırıyordu.

"Bekle." Ondan uzaklaşmak, bu kadar iyi hissettiren bir şeyi frenlemek ona acı veriyordu. Ama bu iş daha fazla ilerlemeden önce, bu konu hakkında konuşacaklardı. Arkasına yaslandı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve sakinleşmeye çalıştı.

Gözlerini kapadı ve derin bir iç çekti.

Aralarında uzun, yüklü bir sessizlik geçti. Ranger yatak odasından dışarı çıktı ve Finn ve sonra arkasını dönüp yatağına geri döndü,

Annesinin biftek sağlayan bir arkadaşıyla birlikte olmasından memnun görünüyordu.

"Burada ne işimiz var Chloe?"

"Sana kuşları ve arıları açıklamama ihtiyacın var mı Finn?"

Normal şartlar altında, bu yorumu Komik. Bu şartlar altında, hiç de eğlenmiyordu. "Birkaç saat önce, bana bunu yapamayacağını söyledikten sonra evimi terk ettin. Şimdi de yapmak istiyorsun... Bana karışık mesajlar gönderiyorsun ve ben buna ayak uydurmakta biraz zorlanıyorum. Bu şekilde görünmesine rağmen Buraya geldim, isteklerinize saygı duymak istiyorum ama aynı zamanda anlamak da istiyorum. Kafam çok karışık."

"Bunu sana yaptığım için özür dilerim."

"Üzülme." Şişmiş parmak eklemlerine yaklaşmamaya dikkat ederek onun eline uzandı.

Gözleri yaşlarla doldu.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle." Gözyaşları adamın içini parçaladı. "Anlamamı sağla."

"Ciddi bir ilişki aramıyorum."

"Peki bu ne olacaktı? Tek gecelik bir ilişki mi?" Doğrulup elini adamın hafifçe kavrayışından çekti, Kollarını kendine doladı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Yapabileceklerimin hepsi bu kadar. Keşke daha fazlası olabilseydi-"

"Eğer daha fazlası olmasını istiyorsan, neden daha fazlası olamıyor?" "Burada yaşamayacağın gerçeği dışında birkaç gün içinde artık?"

"Bunun dışında. Eğer bana bir şans verirsen, eğer bize bir şans, kalacağım."

Chloe başını salladı. "Duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme."

"Ciddi olmadığım hiçbir şeyi söylemediğimi sana zaten söyledim. Eğer bu işe devam etmek istiyorsan, kalırım."

Başını kanepenin arkasına yasladı ve onu esir almış olan o büyüleyici gözlerle ona baktı

En başından beri. "Benim için planlarını değiştiremezsin, Finn."

"Evet, yapabilirim."

"Hayır, gerçekten yapamazsın." "Bana neden yapamayacağımı söyle."

"Bazı şeylerle uğraşıyorum. Sadece..." Aşağı bakarak derin bir nefes aldı. "Bunun için doğru zaman değil. Bunun gibi bir şey. Sen değilsin, o yüzden lütfen böyle düşünme."

Sen inanılmaz ve harikasın ve eğer her şey farklı olsaydı..."

Onu rahat bırakmaya çalışırken sesinin nasıl dalgalandığını duyup duymadığını merak etti. İniş hiç bu kadar acı vermemiştir. "Ne dediğini duyuyorum ve anlamasam da isteklerine saygı duyacağım. Ama senden şunu istiyorum."

biliyorum..." Boğazı düğümlendi ve dehşet verici bir an için soğukkanlılığını kaybedeceğinden korktu. "Bilmeni isterim ki"

Senin için hissettiklerimi başka hiç kimse için hissetmedim. Ve eğer fikrini değiştirirsen, beni ara, mesaj at, bana gel. Seni her zaman görmek isteyeceğim."

Finn onun alnına bir öpücük kondurduktan sonra kendini ayağa kalkmaya, varlığının her zerresi ona kalmasını söylerken ondan uzaklaşmaya zorladı. Ama kız isteklerini açıkça belirtmişti - birden fazla kez - ve ne kadar

acı verici olursa olsun, kayıplarını azaltmanın zamanı gelmişti.

Yola çıkan uzun, karanlık araba yolunda yürürken kendini parçalanmış hissediyordu. Kendini kesmeliydi Geçmişte birçok kez yaptığı gibi lanet olası saçları. Keşke bunu yapmış olsaydı, şimdi onun var olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalmazdı, bu kadar yakın ama yine de ondan bu kadar uzak. Mesele o değil.

dikkatini çektiği için kadınların minnettarlıkla ayaklarına kapanmasını beklerdi. Ama bu tür şeyler genellikle onun için karmaşıktı. O kadınlardan, kadınlar da ondan hoşlanıyordu. Herkes eğlenirdi. Bu kadar basitti.

Peki her şey nasıl bu kadar karmaşık hale gelmişti? Missy'nin sinir krizi ve Chloe'nin reddi arasında Finn'in başı dönüyordu.

Ned'i aramayı düşündü ama karanlık yolda her iki yönden gelen arabalara dikkat ederek eve yürümeye karar verdi. Yürürken Chloe'yle geçirdiği her saniyeyi yeniden yaşadı, anlamlandırmaya çalıştı. Ama hiçbir şey toplanıyordu. Onun da kendisini en az kendisi kadar istediğini biliyordu, o halde neden ona bir şans vermiyordu?

Sorun siz değilsiniz, o yüzden lütfen böyle düşünmeyin. Sen inanılmaz ve harikasın, ve eğer işler farklı olsaydı.

Eğer bazı şeyler farklı olsaydı. Ne gibi şeyler? Hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı yüzünden çığlık atmak istedi.

Saat geç olmasına ve kardeşi muhtemelen uyuyor olmasına rağmen Finn yine de onu aradı.

Riley ilk zilde telefonu açtı. "Nasıl gitti?"

"Bir dahaki sefere aklına büyük bir fikir geldiğinde, bunu kendine sakla." "Kahretsin. Seni gördüğüne sevinmedi mi?"

"Ondan değil."

"O zaman ne?"

"Bilmiyorum! Bilmiyorum amına koyayım! O da benim gibi benden hoşlanıyor, ama zamanlamanın doğru olmadığını, bazı şeylerle uğraştığını ve bunun ben olmadığımı söylüyor. Ben harika ve inanılmazım. Bu da ne demek oluyor Ri?"

Finn bir hışırtı sesi duydu ve ardından Nikki hatta geldi. "Bana tam olarak ne dediğini söyle."

Finn tüm konuşmayı gözden geçirdi, Chloe'nin sözleri kalıcı olarak hafızasına kazınmıştı. Ona Chloe'nin bir keresinde nasıl şakalaşmak istediğini, ama tek istediğinin bu olduğunu anlattı. Konuşmayı bıraktığında Nikki'nin bir şey söylemesini bekledi. "Nik?"

"Üzgünüm, Finnbar. Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Bu harika. Tek kelimeyle harika."

"Gelmek ister misin? Üzgün olduğunda yalnız kalmamalısın."

"Hayır, gelmek istemiyorum ama sorduğun için teşekkürler. Siz yatın. Sizinle yarın konuşuruz."

Finn telefon görüşmesini, onları aramadan önce olduğundan daha kederli hissederek sonlandırdı. Tanıdığı en bilge, en havalı kadınlardan biri olan Nikki bile bunu ona açıklayamıyorsa, kim açıklayabilirdi ki?

NIKKI Riley'nin telefonunu ona geri verdi. "Oraya gitmeliyiz."

"Neredeyse gece yarısı oldu ve hepimizin sabah işe gitmesi gerekiyor."

"Gerçekten çok üzgün."

"Arkadaş istemediğini söyledi."

"Çünkü bizi rahatsız etmek istemiyor. Bu gece orada kalabiliriz, böylece yalnız kalmak zorunda kalmaz."

Riley inledi. Finn aradığında uyuyordu ve şimdi Nikki onu dizlerinin üzerine çöktürebilecek gözleriyle ona yalvarıyordu. Riley doğrulup yüzünü ovuşturdu ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Hadi gidelim."

On dakika sonra, kışı tadilatla geçirdikleri Eastward Look'tan ayrıldılar ve kasabaya giden karanlık dolambaçlı yola çıktılar.

Üç yönlü bir kavşağa geldiklerinde Nikki, "Şu taraftan git," dedi.

"Neden?"

"Bir önsezi."

Riley onları adanın kuzey ucundan dolaştırarak uzun yoldan kasabaya götürecektir olan sağa saptı.

Nikki dik oturmuş, gözlerini dört açmıştı. "Ne arıyorsun?"

"Kardeşin. Ned onu oraya götürdü ama eve yürüyerek döneceğine dair ne kadar bahse girmek istersin?"

"Bu saatte mi? Kendini öldürtecek."

"Oraya önce biz varırsak olmaz. Acele edin."

Riley gaza bastı ve batı tarafına doğru hızla ilerledi.

"Chloe orada yaşıyor." Nikki bir araba yolunu işaret etti. "Onu aramaya başla ve yavaşla ki onu ezen sen olmayasın."

Nikki "İşte!" demeden önce bir mil daha gittiler.

Riley kamyoneti koyu renk kıyafetler giymiş olan kardeşinin yanında durdurdu. Nikki'nin etrafını görebilmek için öne doğru eğildi. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır."

"Kamyona bin, Finn."

"Sana gelme demiştim."

"Bu Nikki'nin işi, ikimiz için de kolay olsun.

kamyona bin."

Finn içeri girdi ve kapıyı çarptı.

Riley kamyonu kasabaya doğru yönlendirdi ve on gergin, sessiz dakika sonra Finn'in evine yanaştı.

"Siz gidebilirsiniz. Ben iyiyim."

Nikki kamyondan indi. "Bir yere gitmiyoruz."

Daha fazla uykusuz kalmaya razı olan Riley onları içeri kadar takip etti.

Finn kanepeye uzandı.

Nikki mutfağa gitti, buzdolabından bir bira aldı, açtı ve Finn'e getirdi. Sonra Finn'in önüne oturdu.

onu sehpanın üzerine koydu. "Ne yapabilirim ki?"

"Yok bir şey. Ben iyiyim. O bir şeydi. Böyle bir şey olmayacak. Bunu atlatacağım."

Riley, Nikki'yle ilk birlikteliklerinde Finn'in onu nasıl acımasızca hırpaladığını ve zamanın yarısında onu nasıl yumruklamak istediğini düşündü. şimdi kardeşini mutlu görmek için her şeyini verebilirdi. Bunun işe yaraması komikti. Finn onu çılgına çevirirken bile Riley kardeşi için sadece en iyisini istiyordu.

Hayat boyu en iyi arkadaş.

Nikki, "Belki onunla konuşabilirim," dedi.

"Lütfen yapmayın. Bunun bir faydası olmayacak. Ama teklifiniz için minnettarım."

"Seni acı çekerken görmekten nefret ediyorum."

Finn'in yüzü küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"Teşekkürler, Nicholas. Ama hayatta kalacağım. Diğer bir haber de Missy'nin

telefonuma deli bir sapık gibi bakıyor.

tekrar bir araya gelmek." Finn telefonuna baktı. "İki yüz mesaj ve on altı sesli mesaja ulaştık. Şimdiye kadar."

"Neden onu engellemiyorsun?" Riley sordu.

"Ben yaptım. Başkalarının telefonlarını kullanıyor. Numaraları engelleyip duruyorum ve sonra yeni bir numara çıkıyor."

Nikki'nin nefesi kesildi. "Vay anasını! Bunu kim yapar?"

"Hayır cevabını kabul etmeyen insanlar," dedi Riley.

"Sence polisleri bu işe dahil etmen gerekiyor mu?"

"Tanrım, hayır. Polis yok. Bir yere varamayacağını anladığında pes edecektir. O benim endişelerimin en küçüğü."

Geçmişte onu iş başında görmüş olan Riley, Missy'nin Finn'den savaşmadan vazgeçeceğini düşünmüyordu ama bu düşünceyi kendine sakladı. En azından şimdilik.

"Siz eve gidebilirsiniz. Ben gerçekten iyiyim. Yemin ederim."

Nikki Finn'in dizini okşadı. "Bu gece burada kalabiliriz."

"Buna gerek yok."

"Emin misin?"

"Olumlu. Beni aramaya gelmeniz çok anlamlı."

Nikki ona sarıldı. "Sabah seni kontrol ederiz." "Kulağa hoş geliyor."

Riley Finn'i daha iyi hissettirmek için söyleyebileceği bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Şu anda umutsuz görüldüğünü biliyorum ama pes etme."

"Vazgeçiyorum. Duygularını açıkça ifade etti. Onlara saygı duymaktan başka çarem yok."

"Bu şekilde sonuçlandığı için üzgünüm."

Finn omuz silkti, Riley'nin fark ettiği kayıtsızlığı yansıtıyordu. "Bunu atlatacağım."

"Biraz uyu." "Tekrar teŖekkürler çocuklar."

Riley onu kapıdan çıkarırken Nikki, "Bize ihtiyacın olursa ara," dedi.

"Yapacağım."

Riley onun için yolcu kapısını tuttu ve yerleŖtiđinde eğilip onu öptü. "TeŖekkürler."

"Ne için?"

"KardeŖime çok iyi bakıyorum." "Onu seviyorum."

Riley gülümsedi, kalbi çok geçmeden karısı olacak bu inanılmaz kadına duyduğu sevgiyle dolup taşıyordu. En azından henüz bilmiyordu. "Ben de seni seviyorum."

"Onun için her Ŗeyin yolunda gitmesini çok istiyorum. Onun da bizim kadar mutlu olmasını istiyorum."

"Oraya varacak, bebeğim. Kendi zamanında." "KeŖke bizi terk etmeseydi."

"Ben de istiyorum. Belki Chloe'yi ona bir Ŗans vermesi için ikna edebilirse, burada kalabilir."

"Bu harika olmaz mıydı? Saçımı kestirmek için çok geç kaldım..."

"Nikki, bu iŖe karıŖma."

"KarıŖacađımı kim söyledi?"

Riley ona kurnazca baktı. "Senin o alaycı bakıŖını biliyorum."

"Kız arkadaŖına katır mı diyorsun?"

"Konuyu değiştirme ve Finn'in işine karışma. Ciddiyim."
Tatlı tatlı gülümsedi ve kirpiklerini ona doğru
kırpıştırdı. "Evet, canım."

Riley kapıyı kapattı ve sürücü tarafına doğru yürüdü,
onun kendisini dinlemesini ve bu işe karışmamasını
umuyordu. Ama

Bu düşünceyi aklından geçirirken bile Finn için elinden
gelen her şeyi yapacağını biliyordu. Finn'i takdir etse ve
ondan hoşlansa da

Onunla kardeşi arasındaki dostluk, Finn için işleri daha da
kötüleştirecek bir şey yapmamasını umuyordu.

Bu gerçekten berbat olurdu.

CHAPTER 13

Sabah, Chloe ağrıyan vücudunu her zamankinden bir saat önce yataktan kaldırıp duş aldı ve klinikte Dr. Lawrence ile randevu için hazırlanın.

Her zamanki ağrı ve sızılara ek olarak göğsü de ağrıyordu. Bugün de. Kırık kalplerin gerçekten acı verdiğini kim bilebilirdi? Duş alırken, saçını ve makyajını yaparken ve güne başlamak için gereken iki fincan kahveden ilkini içerken,

Chloe dün gece Finn'le olan sahneyi yeniden yaşamaya devam etti. O da

Onu incittiği ve kafasını karıştırdığı için nefret ediyordu. Bununla birlikte, doktorlar, uzmanlar, kan testleri ve sonunda ortaya çıkana kadar birbirini tutmayan semptomlarla bir yıl süren sinir bozucu bir dansın ardından yakın zamanda aldığı teşhis hakkında nasıl konuşacağını henüz bulamamıştı.

Romatoid artrit, onu tamamen olmasa da kısmen sakat bırakacak, genellikle güçten düşüren, korkunç derecede ağrılı bir hastalıktı. Hastalığın ilk olarak ellerinde ortaya çıkması onun şanslıydı ve bu da geçimini hemen tehlikeye atmıştı.

Üç hafta önce nihayet kesin bir teşhis almıştı ve o zamandan beri neredeyse her dakikasını

endişe ve korku onu ele geçirdi. Elleri olması gerektiği gibi çalışmazsa nasıl çalışacaktı?

Saç kesemezse kendini nasıl geçindirecekti?

Sağlık sigortasını nasıl karşılayacaktı?

salonu açık tutamazsa umutsuzca ihtiyacı olacaktı? Kendi başına yeterince iyi iş yapmasına rağmen, işlerin önemli ölçüde düştüğü kış aylarını karşılamak için birini işe alacak kadar kazanamıyordu.

Bir de otoimmün hastalıklar üst üste yığılma eğiliminde olduğundan RA'nın bunun sadece başlangıcı olma ihtimali vardı. İnternetteki bir forumda, RA'ya ek olarak on dört farklı otoimmün rahatsızlığı olan bir kadın hakkında bir şeyler okumuştı.

Bu bilgi onu o kadar korkutmuştu ki o zamandan beri ortalıkta görünmüyordu.

Chloe, on sekiz yaşında koruyucu aile sisteminden çıktığından beri tüm yetişkin hayatı boyunca geçinmek için kendinden başka kimseye güvenmemişti. Yıllar boyunca arkadaşlık ettiği diğer gençlerin aksine, sırtını dayayabileceği bir aile destek sistemi yoktu. Koruyucu ailesi ona karşı nazikti ve

ama şimdi Alaska'da yaşıyorlardı, bu yüzden onları çok sık göremiyordu. Bir arkadaşı yoktu.

Diğer insanlar gibi aile destek ağına sahipti ve genellikle kaba ve affetmeyen bir dünyada yolunu çizerken bu gerçeğin üzerinde çok fazla durmamaya çalışmıştı.

Gansett'e gelmek, bir işletme sahibi olmak ve kalbinin evini bulmak, başına gelen en güzel şeydi.

asla başına gelmeyecekti. Onu tatmin eden bir hayat bulmuştu.

Ancak şimdi bu da tehlikedeydi, çünkü hastalığı uzmanlar gerektirecek ve muhtemelen bakımı mümkün olmayacaktı. uzak bir adada sağlanmıştı.

Yirmi dokuz yaşındaydı ve korkutucu ve belirsiz bir geleceğe bakıyordu.

Bu yüzden Finn'e, onu herhangi bir erkeği istediğinden daha çok istese bile, bunun olamayacağını söylemişti. Hiçbir zaman. Finn'le bir şeye başlamak adil olmazdı. Şimdi, dünyasında her şey altüst olmuşken. Geçimiyle ilgili korkularının yanı sıra, çocukluğundan beri zevk aldığı bir şeyi artık çizemeyeceği düşüncesi de kalbini kırıyordu.

Chloe Ranger'ın karnını doyurdu ve işini görmesi için arka bahçeye çıkardı, eskisi gibi çalışmayan bacaklarıyla küçük rampadan aşağı inerken onu izledi. İkisi de oldukça iyi bir çifttiler. Güvenli bir şekilde çimlerin üzerine çıktığında,

Dünyanın geri kalanına gösterdiği derli toplu görünümü tamamlamak için bir kat daha maskara sürmek üzere banyoya gitti. İçten içe çökmüş olsa bile havalı, yetkin ve şıktı. Kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu, en azından Dünyasına adım attığı anda kalbini pır pır ettiren sevimli adam.

Bu sadece birkaç gün önce miydi? Görünüşe göre onu çok daha uzun zamandır tanıyordu. Onu uzağa göndermek, ailesini kaybettiğinden beri başına gelen en acı verici şey olmuştu. Şimdiye kadar nasıl bir insan olduğunu bilecek kadar uzun yaşamıştı.

onunla kurduğu bağ her zaman ortaya çıkmıyordu. Özellikle de okyanusun ortasında küçük bir adada yaşıyorsanız.

Boğazından bir hıçkırık patladı ve onu irkiltti.

"Hayır. Onun için ağlamayacağım. Benim zaten yeterince şey var. Her şeyin üstüne bir de kendi kendime açtığım yaraya ihtiyacım yok. Bu kadarı yeter."

Kendi kendine söylediklerine rağmen, gözleri yaşlarla
doldu

Her neyse. Su geçirmez maskara için şükrederken onları
bir mendille sildi. Bugün bitmeden ona tekrar ihtiyaç
duyacağını hissediyordu. Başından beri kendisine ait
olmayan bir adamı kaybetmekten daha kötü şeyler
atlatmıştı ve bunu da atlatacaktı.

Duygularının kendisini ele geçirmesine izin vermeden
günü karşılamaya kararlı bir şekilde Ranger'ı içeri aldı, onu
yerleştirdi ve randevusuna doğru yola çıktı.

David Lawrence, ellerinin ona sorun çıkarmaya
başlamasından bu yana geçen bir yıl içinde tam anlamıyla
bir nimet olmuştu

Geçen yaz. İlk başta bileklerinde, sonra da parmaklarında
bir rahatsızlık hissi vardı. Birkaç ay içinde kalçaları, dizleri
ve ayak bilekleri uzun günleri protesto ediyordu.
İşteyken ayakları üzerinde duramıyordu ve elleri şişiyor ve
şiddetle ağrıyordu.

Anti-enflamatuar ilaçlar ağrı ve şişliği hafifletmeyince
David onu bir doktora yönlendirdi.

Anakaradaki romatolog onu sayamayacağı kadar çok
testten geçirmiş ve hepsi de

Sonuçsuz. RA faktörü negatif çıkmıştı, bu da gizemi
uzatmıştı, ancak hastalığınız olsa bile bunun olabileceğini
öğrenmişti.

Sonunda, teşhis onu harap etmişti. Hastalığın
Semptomları hafifletmek için reçete edilen ilaç da bir
kemoterapi ilacıydı ve çoğu zaman midesini bulandırıyor.
Yerel eczacı Fiona, ihtiyacı olan ilaçlar nedeniyle Chloe'nin
teşhisini biliyordu, ancak
Adada bunu bilen tek kişi o ve David'di.

İşini olabildiğince uzun süre korumak isteyen Chloe, mecbur kalmadıkça kimseye söylememeye karar vermişti.

Bu plan Finn'e kadar iyi işliyordu. McCarthy salona girdi ve sahip olamadığı bir şeye -ve birine- duyduğu yoğun özlemi tetikledi.

Kliniğe giderken, onu göndermenin yapılacak en doğru şey olduğunu biliyordu. Önünde koca bir hayat vardı ve istediği her kadına sahip olabilirdi. O on yıl içinde sakat kalabilecek birine yük olmak istemiyordu, eğer o kadar uzun sürerse.

David ve romatolog daha pembe bir tablo çizmişlerdi - yeni ilaçlar ve tedaviler RA'yı geçmişte olduğundan çok daha yönetilebilir hale getiriyordu, bu harika bir haberd, ancak bu onun için gerçeği değiştirmiyordu. Elleri işbirliği yapmazsa çalışamazdı ve eğer çalışmadığı için geçim kaynağını ve sağlık sigortasını kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı. Ne yazık ki, güçlü ilaçlara rağmen elleri iyileşmek yerine daha da kötüleşiyordu.

Kliniğe girdi ve resepsiyona adını verdi. Bekleme alanında bir yere oturduktan sonra bir dergiye bakmaya çalıştı ama dergi dikkatini çekmedi. İçinde Teşhis konulduktan sonraki haftalarda İş dışında herhangi bir şeye konsantre olmakta zorlanıyordu. Ne bir kitap okumuş ne de bir dizi ya da film izlemişti.

genellikle zevk aldığı şeyler. Sanki beyni korku, endişe ve acıdan başka bir şeye odaklanmayı reddediyordu. Aynı zamanda, şu anki durumu hiç düşünmemek için çok çaba sarf ediyordu

Hastalık, yatağına girip cenin pozisyonunda kıvrılmasını engelleyen bir inkar durumunda yaşıyordu.

Bu bir seçenek olmadığından, inkar çalışıyordu oldukça iyiydi. Ama Finn'le tanışması inkârı imkânsız hale getirmişti. Üzerinde büyük bir belirsizlik bulutu dolaşırken, harika bir adamla yeni bir şeye başlamayı nasıl haklı çıkarabilirdi?

Chloe insanlarla ilişkilerinde dürüst ve açık olmakla gurur duyardı. Finn'le daha fazla ilişki kurarken böyle bir şeyi ondan saklamak, yüzüne karşı yalan söylemek anlamına gelirdi.

"Chloe."

Katie Lawry'nin neşeli sesi Chloe'yi uykusundan uyandırdı.

huzursuz düşünceler. Katie, Chloe'nin klinikteki düzenli randevularını merak etmiş olmalıydı.

Her şeyin yolunda olup olmadığını sordu ve Chloe teşhisini paylaşmadı. Katie'nin düğünü yaklaşırken, yeterince işi vardı.

Ayrıca, bu kadar uzun süre tek başına kaldıktan sonra Chloe için işini kendine saklamak ikinci doğasıydı.

Katie onu bir muayene odasına götürdü. "David birkaç dakika gecikecek ama birazdan sizinle ilgilenecek."

"Teşekkürler Katie. Düğün merkezinde işler nasıl gidiyor?" "Oturma planları ve son provalar kaldı. Ev gergin. Tek söyleyebileceğim annem ve Laura için Tanrı'ya şükretmek. Aklımı başımda tutuyorlar."

"Büyük gün siz farkına bile varmadan gelmiş olacak."

"Sabırsızlanıyorum. Kardeşlerim yakında burada olacak ve dört gözle bekleyeceğim çok şey var."

"Çok heyecan verici." Chloe kendini ölü gibi hissediyordu. Dört gözle bekleyecek neyi vardı ki? Dün geceden sonra hiçbir şey.

"Bunun bir parçası olduğunuz için teşekkürler."

"Bana sorulduğu için çok memnunum." "Sana sonra yetişirim." "Kulağa hoş geliyor."

Katie muayene odasının kapısını kapattı ve Chloe'yi geceleri onu uyutmayan, korku ve senaryolarla çalkalanan düşünceler yumağıyla tekrar baş başa bıraktı.

Sonunda uykuya daldığında kabusları körükledi.

Birkaç dakika sonra David geldi; uzun boylu, esmer, yakışıklı ve Eylül ayında karısı olacak olan nişanlısı Daisy'ye gülünç derecede aşıktı. David'in babası geçen yaz ağır bir kalp krizi geçirdikten sonra düğünlerini bir yıl ertelemişlerdi. Neyse ki babası artık çok daha iyiydi ve bu mutlu

çift büyük günleri için geri sayım yapıyordu. Bazen Chloe'nin karşılaştığı herkes mutluymuş gibi hissediyordum.

Aşk. Yakın zamana kadar hiç kimseye aşık olmamıştı, bu da onun için sorun değildi. Şimdi çok uzun zamandır ilk kez kendini yalnız hissediyordu.

David oturdu ve her zaman yaptığı gibi, sanki tek hastasıymış gibi tüm dikkatini ona verdi. "Nasıl gidiyor?"

"Ellerim oldukça kötüydü."

Taburesini muayene odasının karşısına çekerek ellerini kadına uzattı. "Bir bakalım."

Chloe ellerini onun ellerinin arasına koydu ve adam onları nazikçe incelerken irkilmemeye çalıştı.

"Daha önce olduklarından daha şiş görünüyorlar."

"İlaçlar da midemde işe yarıyor."

"Bu talihsiz bir yan etki. Size yardımcı olacak bir steroid başlamak istiyorum. Sizi biraz şişirebilir ama şişkinliğe iyi gelecektir. Bu ilaçla iyileştüğınızı hissedeceksiniz ama sonsuza kadar işe yaramayacağını da hatırlatmak isterim. Konuştuğumuz gibi, ayarlamalar yapacağız ve ince ayar yapıyoruz. Bu sürekli bir süreç."

"Çalışmaya devam edebilmem için yardımcı olabileceğini düşündüğünüz her şeyi denemeye hazırım."

David senaryoyu yazdı ve ona uzattı. "Fiona'nın sipariş etmesi gerekebilir."

"Bir adada hayat böyledir."

"Aynen öyle." Arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve onu inceledi. "Akıl sağlığın nasıl?"

Soruya hazırlıksız olduğu için nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Teşhisten kimseye bahsettiniz mi?" "Hayır."

"Bir arkadaşınıza güvenmeniz yardımcı olabilir."

"İşimi korumam gerekiyor. İnsanların saçlarını kesmenin bana acı vereceğinden korktukları için gelmemelerini istemiyorum."

"Yeterince adil. Size verdiğim çevrimiçi destek topluluklarını kontrol ettiniz mi?"

"Kısaca. Bana endişelenecek yeni şeyler verdiler." "Bu hiç iyi değil. Bir profesyonele ne dersin? Ben yapabilirim."

Dr. McCarthy'ye yönlendirmek için yazdım. Kendisi çok iyi bir

psikiyatrist olarak görülüyor ve toplumumuzda olduğu için şanslıyız."

Chloe'nin beyni "McCarthy" kelimesinde donup kalmıştı. Finn'in babasında olduğu gibi. "Ben, şey... Bunu bilmiyorum."

"Bence yardımını olur. şu anda size nasıl göründüğünün aksine, RA çoğu vakada bir ölüm cezası değildir. Yoğun yönetim gerektiren zor bir hastalıktır, bu nedenle teşhis konulduktan sonra hastalar için büyük bir ayarlama yapmak gerekir.

Yardıma ihtiyacınız olduğunu kabul etmekte utanılacak bir şey yok

Kafanı toparla." Reçete defterine başka bir şey yazdı ve sayfayı yırtarak ona uzattı. "Kevin'in numarası. Onu aramaya karar verirsen diye sigortanın yönlendirmesini yapacağım."

Chloe kâğıdı ondan aldı. "Bunu düşüneceğim."

"Bir kere git. Bunu benim için yap." Adamın sıcak ve şefkatli gülümsemesi kızın da ona gülümsemesini sağladı.

"Bu çok manipülatif, Doktor."

"Biliyorum. Üzgünüm ama bunun kabullenmene ve huzur bulmana gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum."

Son üç hafta boyunca bu iki şey onun için kısa sürede gerçekleşmişti. İnkâr işe yaramıyordu, o halde neden Yeni bir şey mi? "Bunu kesinlikle düşüneceğim."

"Mükemmel."

"Yaptığın işte çok iyisin David."

"Teşekkür ederim. Kimsenin gereksiz yere acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorum ve son birkaç haftadır acı çektiğinizi biliyorum."

Chloe bunu inkar edemezdi, o yüzden denemedi.

"Geleceğin getireceklerinden çok korkuyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Kevin yardım edebilir. Arkadaşların da öyle. İnsanlar seni önemsiyor, Chloe. Bunu

tek başına yapmak zorundaymışsın gibi hissetme."

"Ayrıca, insanların her gün çok daha kötü teşhisler aldığını bildiğim halde bu konuda çıldırdığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Kendini suçlu hissetme. Bu senin için zor bir durum. Acı verici ve geçim kaynağınızı tehdit ediyor. Ben tamamen anlıyorum."

Onun nazik sözleri karşısında gözyaşlarını tutamadı. İkinci kez, birkaç saat içinde. "Nezaketiniz ve desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor."

"Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı."

Aralarında konuşulmayan şey, bir gün küçük adalarında sağlayabileceğinden çok daha özel bir bakıma ihtiyaç duyabileceği gerçeğiydi. Kendisine yük olan diğer her şeyin üzerine bir de bunu düşünmeyi reddetti.

"Yakında olduğunuzu bilmek yardımcı olur."

David onu dışarı çıkardı. "Beni gece ya da gündüz istediğin zaman ara.

Numaram sende var. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Yapacağım. Tekrar teşekkür ederim." Reçeteyi ve David'in ona verdiği, üzerinde Dr. McCarthy'nin numarasının yazılı olduğu kâğıdı alan Chloe klinikten çıktı ve Ryan'ın evine gitti.

Eczane.

Porselen tenli, göz alıcı bir kızıl olan Fiona arkadaki eczane tezgâhında tek başına çalışıyordu ve Chloe'nin geldiğini görünce gülümsedi. "Merhaba."

"Nasıl gidiyor?"

"Yine meşgulüm. Grace yardım etmek için eve döndüğünde memnun olacağım." Eczanenin sahibi Grace Ryan McCarthy, Evan McCarthy ile evliydi. Bir süredir tura çıkmışlardı.

Kış boyunca müzik kariyerini desteklemek için.

"Eve ne zaman dönüyorlar?"

"Gelecek hafta sonu kuzeninin düğünü için tam zamanında."

"Doğru. Bu mantıklı." Chloe reçeteyi uzattı.

Fiona hızlıca taradı. "Bunu anakaradan sipariş etmem gerekecek. Yarın burada olur. Geldiğinde seni ararım?"

"Bu harika olur. Teşekkür ederim." "Benim için bir zevk."

Chloe eczaneden çıktı ve öğle yemeği için salata almak üzere yandaki bakkala gitti. Kendi içinde kaybolmuş

Düşünceleri yüzünden, kendisine doğru gelen adamı, ona çarpıp ikisinin de tökezleyip düşmesine neden olana kadar göremedi. Sağ kalçasının üzerine sert bir şekilde düştü ve çarpmanın acısıyla homurdandı.

Kahve kokusu, çarpıştığı adamın kahveyle ıslanmış, solmuş kot kasıklarına bakmasına neden oldu.

"Bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız."

O ses. Başını kaldırdı ve bakışları Finn'inkilerle buluştu. Finn gülümsemişti ama bu, şaşırtıcı mavi gözlerini meşgul eden her zamanki büyük gülümseme değildi. Bu seferki hüznüydü ve bunu ona kendisinin yaptığını bilmek onu öldürüyordu.

Ayağa kalktı ve ona yardım etmek için uzandı. "İyi misin?"

Teklifini görmezden geldi ama bunun tek nedeni elini çekmesinin onu incitecek olmasıydı. Ona dokunmak istemediği için değil. Hiç de öyle değildi. Dehşet içinde, kalça

Üzerine düştüğü şey işbirliği yapmak istemedi ve büküldü.

Finn tekrar düşmeden önce onu yakalamak için hızla hareket etti ve bacaklarını altına alana kadar onu tuttu.

"Sen

Yaralandın mı?"

"Hayır." Adamın yakınlığı kalbini öyle bir çarptırmıştı ki yıldızları gördü. Sonra nefes almayı hatırladı. Kalçası

zonkladı ve düşüşün bedelini bütün gün ödeyeceğini hissettirdi.

"Emin misin?"

Chloe başını salladı ve kendini onu bırakmaya, geri adım atmaya, yapmak istediği en son şey olduğu halde gitmesine izin vermeye zorladı. İsteddiği her şeyi yapabilseydi, başını onun göğsüne yaslar ve ona istediği kadar sarılmasına izin verirdi. Ama bu bir seçenek değildi.

Marketten bir çalışan elinde paspasla geldi ve hızlı bir şekilde kahveyi temizledi.
yere döküldü.

"Sana bir kahve daha getireyim," dedi Chloe. "Bu benim hatamdı. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

"Merak etme. Bir tane daha alırım. Sana bir tane ısmarlayabilir miyim?" Bunun akıllıca olmadığını bildiği halde karşılaşmayı uzatmak isteyen Chloe başını salladı. "Elbette. Teşekkürler."

"Bu taraftan."

Sağ ayağının üzerine yavaşça bastı, topallamamaya çalışarak adamın peşinden kahve barına gitti, adam ikisi için de birer fincan doldurup Chloe'ye uzattı. Chloe kendi kahvesine krema ve bir tutam şeker karıştırdı. "Seninkini sade mi içiyorsun?"

"Evet."

"Bu biraz iğrenç."

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Seninkinin içine koyduğun tüm o saçmalıklar da öyle."

Kalabalık dükkânın ortasında durmuş kahvelerini içiş biçimleriyle dalga geçerlerken bile Chloe aralarındaki yadsınamaz bağı, havadaki elektriği hissetti.
ne zaman yaklaşırsa aralarında bir cızırtı oluyordu ve hatta

o olmadığı zaman. Zing'i hissetmek için tek yapması gereken onu düşünmekti.

"Dün gece için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

"Özür dilemene gerek yok. Ama bilmeni isterim ki..." Etrafına bir göz attı. "Burada olmaz. Hadi dışarı çıkalım."

"Öğle yemeği için salata almaya gidiyorum." "Yolu göster."

Salata barını ziyaret ederken onunla kaldı ve kasaya geldiklerinde kahve ve salata için ödeme yapmakta ısrar etti.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ben istedim." Onunla arabasına kadar yürüdü. "Orada söylemek istediğim şey, daha büyük bir şey varmış gibi hissettiğim.

daha iyi olurdu." Aralarında bir el salladı. "Daha yeni tanıştığımızı ve bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama bir dosta -ve sadece bir dosta- ihtiyacın olursa burada olduğumu ve yardım etmek istediğimi bilmeni istiyorum."

Nazik sözleri, artık tanıdık gelen bir özlemle doldurdu onu. Birine sahip olmak nasıl bir şey olurdu?

onun yanında olmasını ister miydi? O inanılmaz, destekleyici ve şefkatli biri olacaktı. Onu daha birkaç gündür tanıyordu ve güvenebileceği biri olacağını şimdiden biliyordu. İçindeki yükü boşaltmak için çok istekliydi ama bunu ona yapamazdı. Bir kez daha, konu adalete geldi.

Chloe kendini ona bakmaya zorladı, ona bakmanın herhangi bir zorluğu olduğundan değil. "Teşekkür ederim. Bu çok güzel.

Çok tatlısın ve bunu takdir ediyorum." Söylemek istediği sözler dilinin ucundaydı ve dışarı çıkmak için yanıp tutuşuyordu. Eğer onu kendisine yakın tutmak için tek

gereken şey gerçekse...

Ona baktığını, onun muhteşem gözlerinin mavisinde boğulduğunu fark etti ve gözlerini kaçırdı. "Benim gitmem gerekiyor. Saat onda bir müşterim var."

Hayal kırıklığı aşikârdı. "Sanırım sonra görüşürüz."

"Umarım öyledir."

Arabanın kapısını onun için tuttu, yerleşmesini bekledi ve sonra uzaklaşırken el salladı.

Yüzünden akan gözyaşlarını görmemesini umuyordu.

CHAPTER 14

W

Giderken yüzünde gördüğü o gözyaşları mıydı?
Giderken bu soru kafasını kurcalıyordu.

eve gidip kahveden ıslanmış pantolonunu değiştirdikten
sonra

Curtis'in evinde Mac ve diğerleriyle buluşacaktı. Finn o işte
çalışmak için burada kalmayacaktı ama yine de merak
ediyordu. Ya da Chloe'yle karşılaşana kadar öyleydi.

-Ve duygusal hız treninde bir kez daha çılgınca bir yolculuğa
çıktı.

Nasıl olmuştu da iki yıl boyunca aynı küçük adada
yaşamışlar ve birbirlerini hiç görmemişlerdi de şimdi
baktığı her yerde o vardı, ya da öyle görünüyordu.
Kendini çoktan

onu ezelden beri tanıyordu. Çocuklar saçını onun
kuaföründe kestirmesi için onu ikna edeli gerçekten de
sadece birkaç gün mü olmuştu?

Bir hayatın birkaç gün içinde bu kadar dramatik bir şekilde
değişmesi mümkün müydü?

Kendi başına gelene kadar böyle düşünmezdi.

Finn geldiğinde diğerleri çoktan oradaydı ve Finn
onlara katılırken sıkıntılı ruh halinden kurtulmaya çalıştı.

Shane, "Bunun için burada kalmayacağını sanıyordum,"
dedi.

"Değilim ama yine de merak ediyorum."

"Keşke fikrini değiştirebilseydik." Luke'un sesi kederli geliyordu. "Sen ve Riley bütün gün birbirinize sataşmadan eskisi gibi olmayacak."

"Ama daha sessiz olacak," dedi Mac, onları güldürerek.

"Özleneceğimi bilmek güzel." Finn onları özleyecekti ve yoldaşlıkları. Birlikte iyi iş çıkarıyor ve eğleniyorlardı da. Onları her gün göremeyeceğini düşünmek, sadece o olaydan sonra içine düştüğü asık suratlı ruh halini daha da kötüleştiriyordu.

Chloe ile son karşılaşması.

Mac onları Gotik tarzdaki üç katlı binaya götürdü. Adanın batı yakasındaki sarp kayalıkların arkasında yer alan ev. İçerisi karanlık, kasvetli ve kötü durumdaydı. bir güncellemeye ihtiyacım var.

Riley, Finn'in düşüncelerini yankılayarak, "Lütfen bana tam bir bağırsak ameliyatı yapacağımızı söyle," dedi.

"Evet, ama bazılarını korumaya çalışacağız Merdivindeki vitray pencereler ve pervazlar gibi orijinal detaylar."

Luke, "Ahşap işçiliği inanılmaz," dedi.

"Gerçekten de öyle." Mac, eskiden kütüphane olması gereken yerdeki gömme kitaplıkları işaret etti. "Buradaki ahşap işçiliğini restore etmek istiyorlar."

Finn elini kitap raflarından birinin üzerinde gezdirdi. Eski bir binayı yeniden ayağa kaldıran restorasyon işlerini yapmayı seviyordu.

bakıma muhtaç bir haldeyken hayata geri dönmüştü. Bunun anlatacak bir hikâyesi vardı ve çocukların bununla ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Cep telefonu çaldı ve tanımadığı bir Connecticut numarasından gelen aramayı görmek için cebinden çıkardı.

"Alo?"

"Sonunda telefonuna cevap vermek ne güzel."
Missy. Sikeyim. "İşteyim ve senden beni yalnız bırakmanı istedim."

"Nerede olduğun umurumda değil! Benimle hemen şimdi konuşacaksın ya da-"

Finn aramayı sonlandırdı, telefonu kapattı ve cebine geri koydu.

"Bu da neydi böyle?" Riley sordu.

"Hiçbir şey." Finn ellerinin titrediğini fark etti ve onları kazağının ön cebine soktu.

Riley Finn'e bakarken gözleri kısıldı. "Yine mi Missy'ydi o?"

"Belki."

"Kardeşim, polisi aramalısın."

"Polisleri aramıyorum." Fikrini değiştirmeyeceğini anladığında vazgeçecekti.

Mac yanlarına geldi. "Neler oluyor?" "Anlat ona, Finn."

Finn iç geçirerek, "Eski sevgilim benimle uğraşüyor. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Nasıl rahatsız ediyorsun?"

Riley onun yerine cevap verdi. "Telefonunu patlatıyor ve ona bağırıyor. Son aramayı yeni duydum."

"Onu engelledin mi?" Mac sordu.

"Evet, ama beni başkalarının telefonundan arıyor. Clint'in işle ilgili aradığını düşündüm. arayın."

"Belki de bundan Blaine'e söz etmelisin," dedi Mac. "Ne olur ne olmaz."

"Ne olursa diye?"

"İşler kızırsa diye."

"Olmayacak. Kızgın ama bunu atlatacaktır."

Riley kollarını kavuşturdu ve ona dik dik baktı. "O bir düğün yeri ayırttı, Finn. Bunu öylece atlatacak değil."

Mac'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptı?"

Riley, "Gelecek yıl için bir düğün yeri ayırtmış," dedi.

"Tanrım. Evlenmek hakkında konuşmuş muydunuz?"

"Bir kez bile, asla."

"Üzgünüm dostum, ama bu çok boktan."

Şimdiye kadar Shane ve Luke da onlara katılmış, dört adam Finn'in etrafında bir daire oluşturmuştu.

"Akli başında insanlar, ilişkinin diğer yarısı evleneceğini bilmediği zaman düğün rezervasyonu yapmazlar."

Luke dedi ki. "Bence bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirmemelisin."

"Katılıyorum," dedi Shane. "Telefonunu Blaine'e göstermeli, ona ne yaptığını ve ne söylediğini anlatmalısın. Bakalım o ne düşünecek."

"Blaine'in ada dışında olduğunu duyduğumu sanıyordum." Finn, Missy'yi polise ihbar etme düşüncesiyle kendini kötü hissetti. İş gerçekten o noktaya gelmiş miydi?

"Kardeşi Deacon ile geri döndü, görünüşe göre Gansett'in yeni liman başkanı olacak," dedi Mac. "Onunla konuşmak için seninle geleceğim."

"Oh. Um. Tamam."

"Hadi yapalım."

"Şu anki gibi mi?"

Mac her zamanki mizah anlayışından eser kalmadan ona baktı. "Hemen şimdi."

Finn zorlukla yutkundu ve kuzeninin onu evden çıkarmasına izin verdi. Bununla ilgili her şey yanlış geliyordu. O ve Missy liseden beri arkadaşlıklar, Gansett'e taşınmadan önce beş yıl boyunca aralıklarla çıkmışlardı. Gerçekten de onu taciz ettiği için polise ihbar etmek üzere miydi?

Mac onu kamyonetinin yolcu koltuğuna doğru nazikçe itti ve Finn onu asla yanlış yönlendirmeyen ve her zaman arkasını kollayan kuzenine bırakarak bindi, Finn'in küçük bir çocuk olduğu zamandan beri büyük kuzenlerinin dikkatini çekti. Mac rapor etmesi gerektiğini söylerse, rapor ederdi.

Mac kamyoneti çalıştırdığında Riley arka koltuğa atladı ve Mac'in çocuklarına ait araba koltuklarının arasına garip bir şekilde yerleşti.

Gergin bir sessizlik içinde kamu güvenliği binasına doğru yol aldılar. "Telefonunu tekrar aç," dedi Mac, tam da onlar

Blaine'in departman tarafından tahsis edilen cipinin şef için ayrılan yerde durduğu otoparka girdi.

Finn telefonu açtı ve telefon mesajlar ve bip sesleriyle cılgına döndü.

"Israrcı biri," dedi Riley. "Hakkını vermek lazım." "Onu taciz ediyor," dedi Mac. "Bu kadar basit. Eğer bir bir erkek bunu bir kadına yapsaydı, bu büyük bir olay olurdu. Bir kadın bunu bir erkeğe yaptığı için daha az büyük bir mesele değil. Taciz tacizdir ve doğru değildir."

Mac park ettikten sonra Finn kamyondan indi ve gerçekten kusmadığını umarak onu içeri kadar takip etti.

Riley onun omzunu sıkarak yanında olduğunu belli etti, Finn de bunu takdir etti. Bu tamamen berbattı ve

hiçbir şey yapmak istemiyordu ama kuzeni haklıydı.
Davranışları iyi değildi.

Blaine onların geldiğini görünce sırtarak, "Mac ve tek yumurta ikizi kuzenleri," dedi.

Riley ve Finn hayatları boyunca Mac ve kardeşi Adam'a olan şaşırtıcı benzerliklerini duymuşlardı, bu yüzden Blaine'in yorumu yeni bir şey değildi.

"N'aber çocuklar?" Blaine, güneşten kavrulmuş kahverengi saçlarını, altın sarısı gözlerini ve kaslı yapısını paylaşan ama arkadaş canlısı mizacını paylaşmayan daha genç bir adamın yanında durdu.

Finn'in kardeşi olduğunu düşündüğü diğer adam, Blaine'e arkasından ters ters baktı. Finn onun amacının ne olduğunu merak etti.

"Söyle ona, Finn," dedi Mac, Finn'i daha önce sinirlendiren o saçma sapan ses tonuyla. Genelde, Mac her şeyi saçmalık.

"Evdeki eski sevgilime temelli ayrıldığımızı söyledim ve o da biraz kendini kaybetti."

"Az değil," dedi Riley. "Çok fazla. Ona telefonu göster." Finn telefonun kilidini açtı ve Blaine'e Missy'den aldığı mesajları ve sesli mesajları gösterdi. "Hepsini okumadım-"

"Muhtemelen yapmalıydın." Blaine bunları gözden geçirirken yüz ifadesi ciddileşti. "'Eğer varsa başka biri varsa, ona arkasını kollamasını söyleyen iyi olur. Onu bıçaklarım.' Bu en sonuncusuydu."

Telaşlanan Finn'in aklına hemen Chloe geldi. "Chloe Dennis'le görüşüyorum."

"Devriyenin salondaki işlere göz kulak olmasını sağlayacağım ve arkadaşınızı arayıp ne tür

Bu şekilde davranmaya devam ederse bakabileceği suçlamalar. Bu onun numarası mı?"

"Hayır, beni aramak için birinin telefonunu ödünç aldı. onu engelledi." Rehberinde numarayı buldu. "Bu onun numarası."

"Numara engelini kaldırın. Onu arayalım."

"Hemen şimdi mi?"

"Başka bir şeyle mi meşgulsün?"

Finn, Missy'nin üzerine polis salmak yerine dünyanın başka bir yerinde olmayı diliyordu ama bunu kendi başına o getirmişti.

Belki kendine bunu söylemeye devam ederse mide bulantısı. Numarasının engelini kaldırdı, aramayı yaptı ve telefonu Blaine'e uzattı, o da hoparlöre aldı.

"Beni geri aramanın zamanı gelmişti." "Finn değil."

"Kimsiniz?"

"Şef Blaine Taylor, Gansett Adası Polis Departmanı. Burada Finn'le birlikteyim, bana ona bıraktığınız mesajları gösterdi ve mesajlarınızda söylediğiniz şeylerin suçlamalara neden olabileceğinin farkında olmayabilirsiniz. Ağır suçlamalar."

"Sana ne yaptığını söyledi mi? Yıllarca beni kandırdı ve bunca zaman onu bekledikten sonra eve gelmeden hemen önce beni terk etmeye mi çalıştı?"

"Hanımefendi, biz onun ne yaptığından bahsetmiyoruz. Biz

Bay McCarthy'nin suç duyurusunda bulunmayı tercih etmesi halinde mahkemede kabul edilebilecek mesajlar ve sesli mesajlarda ona karşı yaptığınız tehditlerden bahsediyor."

"Bay McCarthy gidip kendini becerebilir!"

"Bunu senden bir daha haber alamayacağı anlamına mı almalıyım?"

Çünkü bunu yaparsa, Connecticut eyalet polisindeki arkadaşlarımla sizi alıp gözaltına almaktan mutluluk duyacaklarından eminim, çünkü yaptığınız bu tür tehditler kolluk kuvvetleri tarafından çok ciddiye alınmaktadır."

Yüksek sesli bir klik sesi onun cevabı oldu.

"Güzel genç bayan," dedi Blaine Finn'in telefonunu ona geri verirken.

"Evet," dedi Riley, "o gerçek bir ödül."

"Eğer ondan bir daha haber alırsan," dedi Blaine, "hemen bana haber vermeni istiyorum. Onu aramak için elimden geleni yapacağım.

Connecticut Eyalet Polisi."

"Yapacağım.

Teşekkürler, Blaine."

"Çok teşekkürler," diye ekledi Mac. "Yardımanız için minnettarım." "Her zaman yardım etmekten mutluluk duyarım. Bu benim kardeşim, Deacon."

Onları işaret ederek, "Deacon, Mac'i tanıyorsun. Bunlar da kuzenleri Riley ve Finn."

Deacon onlarla el sıkıştı. "Nasılsınız?" "Kardeşim çılgın eski sevgilisini ihbar ettiği için daha iyiyim."

Riley söyledi.

"Demek liman başkanlığı işini kabul ediyorsun?" Mac, Deacon'a sordu.

"Bu onun büyük fikri. Ben hiçbir şeyi kabul etmedim."

Blaine kardeşine ters ters baktı, o da ona ters ters baktı. "İşi kabul ediyor."

"Bunu halletmeniz için sizi yalnız bırakalım." Mac, Riley ve Finn'i karakoldan dışarı çıkardı. "Ondan bir daha haber alırsanız Blaine'i arayın, beni duydunuz mu?"

"Evet, öyle yapacağım. Teşekkürler, Mac."

"Arkadaşın olan biri hakkında polise gitmenin zor olduğunu biliyorum ama sen doğru olanı yaptın."

Finn bunun doğru olduğunu biliyordu ama yine de midesi bulanıyordu.

bunu yapmak zorundayım. "Babalara söyleme, tamam mı? Bu konuda benimkilerin kışımı kaldırmasına gerek yok."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim,"
dedi Mac. "Ben de söylemem,"
dedi Riley.

Mac saatini kontrol etti. "Bu gün benden uzaklaşıyor. Maddie ve ben bu gece gıda bankasının bağış kampanyasına gidiyoruz, bu yüzden Curtis'lerin evine dönüp biraz ölçüm yapmam gerekiyor, böylece malzemeleri sipariş edebilirim." Mac'in kamyonetine bindiler ve Finn'in kamyonetini bıraktığı Curtis'lerin evine geri döndüler.

Riley, "Ölçüm işinde sana yardım edeceğim," dedi.

"Bağış toplama etkinliğinde görüşürüz." Kuzenini tanıdığı için

Finn'in dün gece Chloe'yle yaptığı "randevuya" sadık kalma kararlılığını pekiştirdi. "Evi toparlamam ve bu gece birkaç şey daha yapmam gerekiyor.
öğleden sonra."

"Nik ve ben de bağış gecesine gidiyoruz," dedi Riley.
"Orada görüşürüz."

Finn, Riley'nin Nikki'yle birlikte ona göz kulak olabilmek için mi gitmeye karar verdiğini merak etti. "Kulağa hoş geliyor."

Riley ve Mac'ten ayrıldıktan sonra arabayı camı açık bir şekilde eve sürdü.

rüzgar esiyor, Yariş Haftası'nda yarışan yelkenlilerin belli belirsiz hatları ufukta görülebiliyordu.

Finn, Missy'yle yaşadığı çirkinliği, Chloe'yle ilgili umutsuzluğu ya da başka bir şeyi düşünmemeye çalıştı.

Connecticut'a taşınmaya hazırlanmak için harekete geçti. Gerçi Missy'nin aklını kaçırmamasıyla birlikte, eve taşınmanın hâlâ iyi bir fikir olup olmadığını düşünmek için nedenleri vardı. Emin olduğu tek şey Chloe'yle tanıştıktan sonra Gansett'te kalamayacağı ve gittiği her yerde onunla karşılaşmaya devam edemeyeceğiydi. Bu uzun süre katlanamayacağı kadar acı vericiydi.

Yetişkin hayatında ilk kez Finn'in nereye ait olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

CHAPTER 15

"Y İşı kabul ediyorsunuz," dedi Blaine, McCarthy'ler ofisinden ayrıldıktan sonra Deacon'a.

"Neden? Her hareketimi izleyebilesin diye mi? Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Birinin seni takip etmesi gerekiyor ki tekrar hapse girmeyesin."

Deacon gözlerini devirdi. "Sanki hapishane müdavimiymişim gibi konuşuyorsun."

"Bildiğim kadarıyla öyle olabilirsin. Bir kelime bile duymadım

Aylardır senden haber alamıyorum, sonra da gecenin bir yarısı arayıp polislerle aranı düzeltmemi istiyorsun."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Beni rahatsız etmedin! Ama senin neyin var Deac? Bar yaşını biraz geçmedik mi? Kavga mı?"

"Artık evcilleştığinize göre belki de öylesinizdir."

"Ben evlenmeden çok önce oldu. Unuttuysan söyleyeyim, bir süredir polislik yapıyorum."

"Sanki herhangi birimizin unutmasına izin verecekmişsin gibi."

Blaine küçük kardeşinin yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeye yumruk atma isteğine karşı koymak zorunda kaldı. "Bunu bana çevirme.

Bir barda kavga ederek ne yapıyorsun?"

"Sana söylemiştim. Adamın biri bir kadını rahatsız ediyordu. Ona kesmesini söyledim. Yapmak istemedi ve tartışmaya başladık."

"Kimdi o kadın?"

"Garsonlardan biri."

"Tanıdığınız biri mi?"

Deacon omuz silkti. "Birlikte takıldık."

"Başka bir deyişle, onunla yattın ve başka bir erkeğin onunla konuşmasını istemedin."

"Öyle bir şey değildi. O iyi bir kız. Çalışkan, bekar bir anne."

"Çocuk senin değil, değil mi?"

"Tanrı aşkına, Blaine. Çocuk benim değil. Ondan hoşlanıyorum ve o dangalağın onunla konuşma şeklinden hoşlanmadım. Bu kadar basit."

"Onu da tutukladılar mı?"

"Hayır."

"Nasıl olur?"

"Herkes ona saldırdığımı söyledi. Ona ne dediğini duymadılar."

Ellerini kalçalarına koyan Blaine, her zaman fazlasıyla yakışıklı olan yüzü inceledi. Deacon ergenlik çağından beri kadınların peşinden koştuğu biriydi, Buna arkadaşlarından birinin annesi de dahildi. Deacon on sekizinci doğum gününün ertesi günü adadan ayrılmış ve

nadiren dönerdi, Blaine'in düğünü için bile.

Deacon Taylor ailesinin yüz karasıydı ya da anneleri öyle derdi. Blaine bu etiketin adil olmadığını

düşünüyordu.

Deacon'ın kendi bildiğini okuduğu kesindi ama Blaine'in bildiği kadarıyla başı hiç belaya girmemişti - ta ki şimdiye kadar. Kardeşinin tutuklandığı kasabanın polis şefi, Blaine'in Deacon'ı şahsen gözaltına alması ve onu kasabadan uzaklaştırması halinde suçlamaları düşürmeyi kabul etmişti. şimdilik.

Deacon, Blaine'in Gansett Adası'ndaki ofisine bu şekilde gelmişti.

Deacon, Blaine'in masasından Tiffany ve kızların çerçeveli bir fotoğrafını aldı. "Artık beni burada tuttuğuna göre, sevgili kardeşim, benimle ne yapacaksın?"

Blaine fotoğrafı ondan kaptı ve yerine koydu. ait olduğu yere. "Sana söyledim, bu sezon için Gansett'in yeni liman başkanı olacaksın ve yaz bittiğinde göreceğiz." Kardeşi bir önceki yıl Cape Cod'daki kasabalardan birinde liman başkanı olarak çalışmıştı ve sertifikaları günceldi. Onun burada olması

Blaine'in en önemli sorunlarından birini çözecekti. Belediye Başkanı bu pozisyonu doldurması için ona baskı yapıyordu ve Yarış Haftası Gansett'te tekne sezonunun gayri resmi başlangıcı anlamına geldiğinden, Deacon'ın gelişi çok iyi bir zamanlamaydı, her ne kadar kardeşi muhtemelen onun için büyük bir baş belası olacak olsa da.

"Yani beni yaz boyunca burada rehin tutmayı, beladan uzak tutmayı ve İşçi Bayramı'ndan sonra uslu durursam gitmeme izin vermeyi mi planlıyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey."

"Peki tutsaklığım boyunca nerede yaşayacağım?"

"Benim evimdeki garaj dairesinde."

"Oh, harika. Böylece beni takip edebileceksin. gece gündüz. Burası cehennemden gelen bir yaz kampı gibi."

"Saçmalamayı kes, Deacon. Seni takip etmek gibi bir niyetim yok ama saldırı suçlaması ve olası bir

"Siciline bakılırsa, bu yaz burada kalacaksın."

"Kıçındaki o çubuk hiç rahatsız ediyor mu? Bir süre sonra acımaya başlayacağını tahmin ediyorum."

Blaine bir kez daha onu yumruklamak istedi ama bu dürtüsüne direndi. "Bir sonraki feribotla anakaraya dönmekte özgürsün. Şef Overmeyer'i arayıp artık benim gözetimimde olmadığını bildireceğim."

"Buna bayılırdın, değil mi?"

"Tek istediğim, senin saçmalıkların yüzünden yirmi dört saattir görmediğim karıma ve kızlarıma kavuşmak."

"Sen tam bir aile babasısın. Çok dokunaklı."

"Bir gün sen de denemek isteyebilirsin."

"Eww, iğrenç." Deacon dramatik bir şekilde ürperdi. "Asla olmaz. Bana tasma takamazsın." Gömleğinin boynunu çekiştirdi. "Bu beni öldürür."

Blaine gözlerini devirdi. "Evlilik başıma gelen en iyi şey. Şiddetle tavsiye ederim."

"Hayatının geri kalanında yatağında bir kadın mı olacak? Hayatta olmaz, Jose. Bu bana göre değil."

"Eğer doğru kadınsa, başka birini asla istemezsiniz."

Deacon kaşlarını salladı. "Çeşitlilik hayatımın baharatıdır."

"Bu yaz adamda bir saniye bile sorun çıkarırsan, seni müzikle yüzleşmen için geri gönderirim, duydun mu beni?"

"Evet efendim," dedi Deacon alaycı bir tavırla. "Sizi gayet net ve yüksek sesle duyuyorum. Sanırım Martha's Vineyard'da da sizi duydular."

"Hadi gidelim."

Blaine onları departmana ait SUV ile evlerine bıraktı, trafikten ve yayalardan kaçarak Her bahar Yarış Haftası'nda yeniden canlanan bir kasaba. İşçi Bayramı sonrasına kadar bir daha yavaşlamazdı. Yaz, Blaine'in yılın en sevdiği ve en sevmediği zamanıydı. Sıcak hava ve aile ve arkadaşlarla açık havada geçirilen zaman nedeniyle en sevdiği. En az sevdiği ise Adaya parti yapmak için gelen büyük turist akını onu yılın en güzel zamanında ailesinden uzaklaştırdı.

"Yıl boyunca burada sıkışıp kalmaya nasıl dayanıyorsun? Çocukken tek konuştuğumuz buradan gitmekti."

"Artık farklı." "Nasıl yani?"

Tiffany. Ashleigh. Addie. Böyle oldu, ama o değildi Deacon'ın evliliği ve bağlılığı küçümsemesinden sonra bunu ona söylemek üzereydi. "Öyle işte. Bir süre burada kaldıktan sonra bunu anlayabilirsin."

"Şüpheli. Şimdiden gerçek hayatıma dönmek için gün sayıyorum."

Blaine onu görmezden geldi ve arabayı sürmeye odaklandı, onlarsız geçen bir günün ardından kızlarını görmek için can atıyordu. Evet, bunun saçma olduğunu biliyordu ama olsun. Onları delicesine seviyordu ve özlemişti. Eve giden uzun araba yoluna girdi ve her gece yaptığı gibi kornaya bastı. Nasıl

Ashleigh'in artık işten sonra onu karşılamaya koşmayacağı yaşı merak ediyordu.

Beş yaşındaki kız merdivenlerden fırlayıp kollarına atıldığında onu yakalamak için tam zamanında sürücü tarafından indi. "Hey, böcek." Onu sıkıca kucaklayarak Annesinin kullandığı şampuandan gelen taze çilek kokusu saçlarına sinmişti. "Nasılsın?"

"Güzel. Nerelerdeydin?"

"Nerede olduğumu biliyorsun." Olan biten her şeyi biliyordu. O ve Tiff, kızın doğuştan ruhuna sahipti. Ve "sadece" üvey babası olmasına rağmen, onun her bir santimetresine tapıyordu.

"Kardeşini buldun mu?"

"Kesinlikle. Şuradaki o." Deacon'ı görebilmesi için onu çevirdi. "Ashleigh, Deacon'la tanış. Deacon, bu Ashleigh."

Yüzünü Blaine'in boynuna gömdü ve yeni insanlara karşı her zaman yaptığı gibi utangaçlaştı. "Sana benziyor."

"Bilmiyorum," dedi Deacon. "O benden çok daha çirkin." Blaine onu azarlayamadan Ashleigh kıkırdadı.

"Hey." Blaine onu şakacı bir şekilde salladı. "Hiç komik değil." "Evet, komik."

Deacon, "Evet, öyleyim," dedi.

Tiffany kalçasında Addie ile dışarı çıktı ve Blaine'in Onları görünce kalbi eridi. Kızlarının üçünün de siyah saçları ve zarif yüzleri vardı. Kızlar, tanıdığı en seksi, en zeki, en şımarık, en komik, en sevimli kadın olan annelerinin bir benzeriydi. Onunla evli olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Onunla ilgili her şeyi unutarak

Baş belası ağabey Blaine, Ashleigh'i merdivenlerden yukarı taşıyarak karısına ve küçük kızına sarılıp öptü.

Addie annesinin kollarında zıplayarak ona ulaşmaya çalıştı. "Dadadadada."

"Biri babasını özlemiş," dedi Blaine, onu Tiffany'den alıp iki kızı da kucaklayarak.

"Hepimiz babamızı özledik." Tiffany, onu ilk gördüğü andan itibaren aklını başından alan yeşil gözleriyle ona baktı. O zamanlar hâlâ Jim Sturgil denen pislikle evliydi. Blaine onun boşanmasını beklerken sabırsızlıktan öleceğini düşünmüştü. Ve şimdi onun olduğuna göre... Yatma vaktine kaç saat vardı? Çok fazla.

Onu çabucak öptü. "Baban da seni özledi."

Deacon boğazını temizledi. "Bölmeme izin vermeyin."

Blaine bu yaz bitmeden onu öldürecekti.

Buna şüphe yok. "Tiffany, kardeşim Deacon'la tanış. Deacon, karım Tiffany ve kızım Adeline. Biz ona Addie diyoruz."

Tiffany, Deacon'ı görebilmek için Blaine'e doğru eğildi. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Hakkınızda çok şey duydum."

Deacon merdivenlerden çıktı. "Eminim öyledir. Umarım her şey yolundadır?"

"Ummm."

Deacon güldü. "Duyduklarınızın yarısına inanın."

Yapmak istediği son şey olmasına rağmen, Blaine Tiffany'yi serbest bıraktı, iki kızı da öptü, Ashleigh'yi yere bıraktı, Addie'yi annesine teslim etti ve Deacon'ı kolundan tuttu. "Size nerede kalacağınızı göstereyim."

Deacon Tiffany'ye, "Sanırım seni buralarda göreceğim," dedi.

"Akşam yemeği hazırladım. Bize katılabilirsin." "Hayır, değil," dedi Blaine.

"Evet, öyle. Yarım saat içinde buraya gel, Deacon."

Blaine kardeşini merdivenlerden indirip garaj yolundan geçirerek Tiffany'nin dans stüdyosu olarak da kullanılan garajın üstündeki daireye götürdü. Naughty & Nice butiğini açtığından beri artık ders vermiyordu ama Ashleigh'le birlikte burayı hâlâ pratik yapmak için kullanıyorlardı.
zaman zaman.

Dairenin kapısını açtı ve onları karşılayan taze koku, Tiffany'nin onlar gelmeden önce daireyi temizlediğini gösteriyordu. "Karıma teşekkür edebilirsin. senin için evi temizliyor."

"Çok nazikti."

"Yatak odası arka tarafta. Banyo şurada. Umarım burada kalabileceğiniz ücretsiz bir yer sayesinde anakaradaki dairenizi tutabilirsiniz."

"Her şeyi düşündün, değil mi?" "Seni hapiste çürümeye terk etmemi mi tercih ederdin?"

"Bu retorik bir soru mu?"

Blaine sınırına ulaştı. "Ailemi görmeye gidiyorum. İstiyorsan yemeğe gel. İstemiyorsan gelme. Sabah sekizde işe gel. Beladan uzak dur. Yoksa seni suçlamalarla yüzleşmen için geri gönderirim."

Deacon cevap veremedi Blaine kapıdan çıkmış ve merdivenlerden inmişti. Avluyu geçti ve kendi evinin serin konforuna adım attı, kapıya yaslandı, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Onu hissetmeden ya da duymadan önce tatlı çilek kokusunu aldı.

"O kadar kötü mü?" Tiffany kollarını ona sarıp başını göğsüne yaslariken sordu.

Her şeyi daha iyi hale getirmek için tek gereken buydu. Ona sıkıca sarıldı, nefesini içine çekti ve son iki günün stresini üzerinden attı. Kardeşi için elinden geleni yapmıştı. "Düğmelerime basmayı seviyor."

"Bir kardeşe benziyor."

"Bu işte son derece iyi." Tiffany güldü.

"Hem onu komik bulup hem de benimle yatamazsın. Anladın mı beni?"

"Evet, bebeğim. Tuttum seni. Yine de gitme, tamam mı? Yalnız uyumaktan nefret ediyorum."

Blaine inledi ve ereksiyonunu kızın yumuşak karnına bastırdı. "Yatma vaktine kaç saat var?"

"Çok fazla."

"Başaramayacağım. Kızlar ne yapıyor?" "Dora'yı izliyorlar."

"Dora'ya bayılırım." Dora televizyonda olursa kızlarının bir nükleer bombayı bile izleyebilecekleri konusunda şakalaşmışlardı. Blaine, Tiffany'nin elini tuttu ve onu mutfaktaki yarım banyoya götürdü.

"Um, ne yapıyorsun?"

"Bu." Çocukları duyabilmeleri için kapıyı aralık bırakarak döndü ve onu arzudan başını döndüren sıcak bir öpücüğün içine çekti. Elleri onun üzerinde geziniyor, sanki onu bir gündür değil de haftalardır görmemiş gibi her yerine dokunmak istiyordu.

Zor nefes alarak öpüşmeyi kesti. "Blaine."

"Sana ihtiyacım var."

"Sonra görüşürüz."

"Şimdi."

"Yapamayız." Kızın gergin kahkahası onu heyecanlandırdı.

Onunla ilgili her şey onu heyecanlandırıyordu.

"Evet, yapabiliriz." Kızın şortunu ve külotunu indirdi.

"Blaine!"

"Şşş. Dora'yı izliyorlar. Sorun yok."

"Kapıyı kapat."

Onun da gemide olduğunu fark ettiğinde havayı yumruklamak istedi. Ashleigh, Addie'ye bir şey olmasına izin vermezdi.

iki dakika içinde bitecekti. O kadar hazırdı ki, o kadar uzun sürse şaşırırdı.

Tiffany, üniforma pantolonunun düğmesini çekiştirdi ve çözülmeyince hayal kırıklığıyla hırladı.

"Sakin ol, bebeğim. Ben hallederim." Pantolonundan kurtuldu, bir kolunu kadının beline doladı, onu kaldırdı ve sıcaklığının içine itti, kontrolünü çok çabuk kaybetmemeye çalışırken başı geriye düştü. Her lanet olası sefer sanki ilk seferin tekrarı gibiydi. "Tanrım, seni seviyorum."

Kollarını onun boynuna doladı. "Ben de seni seviyorum."

Ondan sonra başka söz yoktu, sadece onunla bulduğu umutsuz zevk vardı. Deacon onun çeşitlilik. Blaine hayatının geri kalanında onu ve sadece onu istiyordu.

"Blaine," dedi nefes nefese.

Bu sesi biliyordu. Yakın olduğu anlamına geliyordu.

Ulaşmak

Aralarında, parmaklarını kızın klitorisine bastırdı ve onu da kendisiyle birlikte götüren bir orgazma doğru itti.

Vay anasını.

Onu öperken güldü. "Sen delisin." "Senin hakkında, bebeğim."

"Anne! Addie kakasını yaptı!"

"Görev çağırıyor. Bırak gideyim."

"Sadece mecbur olduğum için." Onu üzerinden kaldırdı ve nazıkçe ayaklarının üzerine koydu.

Tiffany kapıyı bir santim açtı. "Hemen geliyorum."

Çabucak temizlendiler ve giyindiler.

"Bu bana ilk günleri hatırlatıyor," dedi. "Dükkânda duvara karşı oturduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

"Her şeyi hatırlıyorum." Ona uzun bir öpücük verdi. "Her şeyi. Ve sana söylemeyi unutursam diye söylüyorum, yaz boyunca pislik kardeşime katlandığın için teşekkürler."

"Eminim iyi olacaktır."

"Keşke o kadar emin olabilseydim." Blaine, Deacon'ın yaz boyunca yanında olmasının her şeyin yolunda gitmesinden başka bir şey olmayacağını hissediyordu.

CHAPTER 16

W Finn eve döndüğünde biraz çamaşır yıkadı ve toparlandım ve kendimi kanepede erken sezon Red Sox maçı. Duş alması ve yardım için giyinmesi gerekmeden önce iki saati vardı ve Telefonu kuzeni Adam'dan gelen bir aramayla çaldığında çimleri kesmeyi düşünüyordu.

"Hey, naber?"

"Gitmenle ilgili duyduğum şey de ne?"

"Zamanı geldi ve kira kontratım ay sonunda bitiyor."

"Zamanının geldiğini kim söyledi ve uzatmayı sordun mu?" Finn arka planda Adam'ın oğlu Liam'ın sesini duyabiliyordu,

Ağlıyor.

"Bir saniye bekle." Adam geri gelmeden önce bir dakikalığına gitmişti. "Liam selam söylüyor."

"Merhaba Liam. O nasıl?"

"O olağanüstü. Tanıdığım en zeki bebek." Finn güldü.

"Her yeni baba bunu söylemez mi?"

"Belki öyle, ama benim durumumda, bu doğru.

Oğlum yaşından beklenmeyecek kadar bilge. Ama bu yüzden aramadım. Bunu yapamazsın.

Bizi bırak, Finny. Sensiz buralar eskisi gibi olmayacak. Liam'ın büyümesini özleyeceksin."

"Vay be. Suçluluk duygusu yaratmanın yolu."

"Evet, bu doğru. Herkesin burada olması çok güzel ama Wayfarer'la olan tüm eğlenceyi de kaçıracaksın."

"Wayfarer'da çok eğlendim."

"İyi eğlenceden bahsediyorum. Plajlar, barlar, bikiniler." "Merhaba, sen evlisin."

"Senden bahsediyorum, salak. Benden değil."

Bir hafta önce, Adam'ın tarif ettiği gibi bir yaz ona cazip gelebilirdi. Ya şimdi? Hiçbir şey çekmiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Adam sordu. "Şu anda mı? Hiçbir şey."

"Buraya gel. Abby dükkânda biraz iş yaparken ben de Liam'la takılacağım."

"Bir duş alayım, bu akşamki gıda bankası yardımından önce uğrarım."

"Eskiden yardımlara giderdim. Şimdi ise inanılmaz derecede zeki oğlunun yaptığı hiçbir şeyi kaçırmak istemediği için evinden zar zor çıkan bir babayım."

"Berbat durumdasın. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Çok mutlu bir karmaşayım. Yakında görüşür müyüz?"

"Orada olacağım."

Finn duş alıp tıraş olduktan sonra haki pantolonunu ve ütölemesi gereken düğmeli gömleğini giyerken, Adam'ı ve erkek bebeklerini evlat edinen eşi Abby'yi düşündü. Geçen kış ve Liam geldiğinden beri bok içindeki iki domuzdan daha mutluydular. Kendi çocuklarına hamile kalmak için verdikleri mücadeleyi açıkça dile getirmişlerdi ve şimdi

Sanki o mücadeleler hiç yaşanmamış gibi. Hepsi

Adam ve Abby, biyolojik ebeveynlerin artık biyolojik ebeveynlik yapamayacağı noktayı geçtiklerinde rahat bir nefes aldılar.

her an sonuçlanabilecek olan evlat edinme konusunda fikirlerini değiştirebilirler.

Küçük bir sevinç yumağının o gelmeden önce yanlış olan her şeyi düzeltebilmesi ne tuhaf.

Arabayla Adam'ın evine gitti, çamurluğun kapısını hızla çaldı ve Liam'ın uyuyakalmış olma ihtimaline karşı sessiz kalarak içeri girdi.

"Buradayım, Finn!" Adam aile odasıdaydı, yere uzanmış bebekle oynuyordu.

Başının üstünde bir şey var.

"Bebek spor salonunda takılıyoruz." "Eğlenceli görünüyor."

Adam oğluna baktı. "Hayatım boyunca yaşadığım en büyük eğlence."

Bebek gerçekten de çok sevimliydi, anne ve babası gibi koyu renk saçları ve uyanık gri gözleri vardı. Bebek mızızlanmaya başlayınca Adam onu kucağına aldı ve Finn'e verdi. "Git kuzenin Finny'yi gör ve ona tam da buralarda işler ilginçleşmeye başlamışken gidemeyeceğini söyle."

Finn bebeği dikkatle kucağına aldı, bebeğin sorumluluk. "Baban bana suçluluk duygusu aşılamakta çok iyidir, dostum. Sana bu saçmalığı yapmasına izin verme."

"Bebeğin önünde saçma sapan şeyler söyleme."

Finn kuzenine alaycı bir bakış attı. "Ciddi misin?" "Abby davranmaya başlamak için asla çok erken olmadığını söylüyor kendimizi onun etrafında."

"Bakalım bu ailede bu ne kadar sürecek. O olacak

kuzenleriyle ıplak Kız-ıplak Oğlan oynayacak."

Adam güldü. "Hepimiz bu oyunun tek seferlik bir şey olmasını umuyoruz."

Hiçbiri beş yaşındaki Thomas ve Ashleigh'in McCarthy ailesinin Noel kutlamalarında cırılçıplak koşup Çıplak Erkek-Çıplak Kız adını verdikleri oyunu oynadıklarını unutamaz.

Finn, "Eminim McCarthy kuzenlerinin bir sonraki dalgası da bizim yaptığımız gibi her türlü kötülüğü yapacaktır," dedi.

"Oğlumun kuzenleriyle hiçbir ilgisi olmayacak."

Finn gülerek homurdandı. "Doğru... Hayal görüyorsun. Onlar onun en iyi arkadaşları olacak, tıpkı bizimkilerin olduğu gibi."

"Az önce ne dediğini duydun mu? Gerçekten en iyi arkadaşlarından ayrılmak mı istiyorsun?"

"Bir hafta önceki kadar değil." "Nasıl olur?"

"Biriyle tanıştım."

Adam'ın kendisinininkine, Riley'ninkine ve Mac'inkine çok benzeyen mavi gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı. "Kim?"

"Chloe."

"Curl Up and Dye Chloe'deki gibi mi?"

"Evet." Finn Liam'a odaklanmaya devam etti ama Adam'ın ona baktığını hissedebiliyordu.

"Bu ne zaman oldu?"

"Geçen hafta saçımı kestirmek için gittiğimde. "Geçen hafta

en çılgınca şeydi. Ona bir kez baktım ve... Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Sanki birisi Havaya elektrik falan verdi ve bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındayım."

"Hiç de aptalca değil. O duyguyu bilirim. Abby'yi ilk kez yepyeni bir ışık altında gördüğüm zamanı hatırlıyorum. On yıl boyunca ağabeyimin kız arkadaşıydı ve benim için tamamen yasaktı. Onu asla bir kız arkadaştan başka bir şey olarak düşünmemiştim. arkadaşımı. Sonra yarı sarhoş bir halde feribotta erkeklerle işinin bittiğini anlatıyordu ve sanki onu ilk kez görüyordum."

"Grant'in eski sevgilisiyle görüşmeye başlaman tuhaf mıydı?" Finn hep merak etmiş ama hiç sormamıştı.

"O zamana kadar Abby ile yıllardır birlikteydiler ve Steph ile mutluydu, bu yüzden bu konuyu konuştuk ve herkes mutluyken bunu bir şeye dönüştürmemeye karar verdik."

"Çok evrim geçirmişsin."

"İkimizin de isteyeceği son şey Birbirimize. Her zaman yakındık ve hala da öyleyiz. Her şey yolunda. Kız arkadaşını arzulamadığımı biliyor. birlikte oldukları zaman. Bu tamamen farklı bir oyun olurdu."

"Doğru." Finn Liam'ı ayağa kaldırdı ve lastik gibi bacaklarının üzerinde zıplamasına izin verdi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

"Herkes için sadece bir kişi olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır. Buna inanmıyorum. Ama şuna inanıyorum ki Bunu sizin için gerçekten yapan, sizi her düzeyde anlayan ve onsuz yaşamayı hayal bile edemeyeceğiniz birini bulduğunuzda, o kişiyi hayatınızda tutmak için elinizden gelen her şeyi yapmalısınız."

"Ya istediği bu değilse?"

Adam derin bir nefes verdi. "Bu zor bir soru."

"Evet, gerçekten öyle, özellikle de çekim tamamen karşılıklı. Ama o bu işe karışamayacağını söylüyor."

"Peki nedenini söylemedi mi?"

"Hayır, sadece kendine göre sebepleri var."

Adam bunu bir dakika düşündü. "Belki de sen Sizi birlikte olmaktan alıkoyan şeyleri anlatmasını isteyebilirsiniz."

"Denedim. Bu konuda konuşmuyor. En azından benimle."

"Üzgünüm, Finn."

"Bu gerçekten berbat. O yanımdayken başıma gelenler gibi bir şeyi hiç hissetmemiştim. Bana bir şans verirse Gansett'te kalabileceğimi bile söyledim. Ama onun için doğru zaman olmadığını söyledi." Finn iç çekti. "Shane'in düğünü olmasaydı, şimdi buradan gitmiş olurdum. Kasabada sürekli onunla karşılaşıyorum. Bu bir işkence."

"Kahretsin, bu çok kötü. Keşke söyleyecek birkaç sözüm olsaydı."

"Senin için bilgelik, ama eğer o istemiyorsa, yapabileceğin pek bir şey yok."

"Biliyorum. Bunu kabullenmeye çalışıyorum."

Liam biraz tükürdü ve Finn, korkak olduğu için tükürmeye geldi, onu babasına teslim etti. Adam onu bir uzman gibi temizledi ve bebeği Liam'ın evindeymiş gibi görüldüğü kolunun kıvrımına yerleştirdi.

"Karım, çocuklarım ve çitlerle çevrili bir evim olmasını hiç istemedim ama Chloe ile tanıştıktan sonra neden sizin birlikte olacağın anlamına gelseydi, o hayat için her şeyden vazgeçerdin. her gün."

"Abby'siz bir hayat düşünemiyorum. Çocuk sahibi olamayacağını öğrendiğimizde, beni özgür bırakmak istedi, böylece bebek sahibi olabilecek başka birini bulabilirdim."

Finn bunu hiç duymamıştı. "Gerçekten mi? Buna ne diyorsun?"

"Başka birinden altı çocuk sahibi olmaktansa onunla çocuksuz olmayı tercih edeceğimi söyledim. Onu istedim, herhangi birini değil."

"İşlerinizin yolunda gitmesine çok sevindim."

"Ben de öyleyim ve senin için her şey yoluna girecek Finn. Belki Chloe ile değil ama Abby'ni bulacaksın."

Büyük bir gürültüyle irkildiler. Abby iri kahverengi gözleri kocaman ve yüzü solgun bir şekilde eve koştu. Çılgınca bir mutfağın dışındaki banyoya koştu. Öğürme sesi büyük evin içinde yankılandı.

"Eyvah," dedi Finn.

Adam bebeği Finn'e teslim etti ve onu kontrol etmek için ayağa kalktı.

ADAM banyonun kapısını çaldı. "Bebeğim? İyi misin?"

"Buraya gelme."

"Seni daha önce kusarken görmüştüm."

"Ciddiyim, Adam. Buraya gelme."

Yine de içeri girdi ve onu bir kusmuk havuzunun içinde yere yığılmış halde buldu. Yüce Tanrım... "Ne oldu tatlım?"

"Eve gidiyordum ve kendimi hasta hissetmeye başladım. bir sonraki bildiğim şey..." Hıçkırıklara boğuldu. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim! Liam nerede?"

"Finn ile. O iyi. Hadi seni kaldırıp duşa sokalım."

"Hareket edemiyorum."

"Her şeyi yaparım."

"Lütfen." Bu tek kelime bir iniltiden öteye geçmiyordu.

"Sadece beni yalnız bırak. Ben iyi olacağım."

"Öyle bir şey olmayacak, o yüzden ya seni temizlemek için birlikte çalışırız ya da Liam kakasını yapana kadar burada takılırız.

ve Finn çıldırıyor." "Adam."

"Ben buradayım, tatlım. Ne yapabilirim?"

"Yine hasta olacağım."

Çöp kutusunu kaptı ve tam zamanında ona ulaştırdı.

Kuru kabartılardan başka bir şey kalmayana kadar şiddetle kasıldı.

"Beni korkutuyorsun Abs. Ne zamandır kendini kötü hissediyorsun?"

"Yirmi dakika. Dükkândan çıkarken birdenbire ortaya çıktı."

"Hadi seni duşa sokalım."

"Önce git Liam'ı kontrol et." Sesi ancak bir fısıltı gibiydi, yüzü o kadar solgundu ki onu korkutmuştu. Bu da neydi böyle? Adam banyonun kapısını açtı. "İyi misin Finn?"

"Biz iyiyiz."

Adam dikkatini Abby'ye geri verdi. "Onlar iyi. Gel hadi. Kalkmana yardım edeyim."

Kız bez bebek gibiydi ama onu duşa sokmayı başardı ve bir yandan saçındaki kusmuğu yıkarken bir yandan da onu tutarak sırlıklam etti. Onu bıraktı

ıslak giysilerini duşun altına koydu ve onu yatağa taşıyabilmek için bir havluya sardı.

"Adam... Beni yere bırak. Belini kıracaksın." "Sus.

Tuttum seni. Bana tutun." Yukarı çıktı ve onu yataklarına yatırdı. Kız gözlerini kapadı ve adam daha üstünü örtmeyi bitirmeden uykuya daldı. Güvende olmak için ana banyodan çöp kutusunu aldı ve aşağıya inmeden önce komodinin üzerine koydu.

Finn'i kurtarmak.

"O iyi mi?"

"Şimdilik öyle görünüyor ama bulaşıcı olma ihtimaline karşı buradan çıksanız iyi olur."

Finn bebeği Adam'a geri verdi.

"Yardımın için teşekkürler."

"Yardım edebildiğime sevindim. Umarım iyidir."

"Ben de öyle umuyorum." İyi olmak zorundaydı. Adam bundan emin olacaktı.

CHAPTER 17

Finn, Adam ve bebeğin Abby'nin başına gelenlerden etkilenmemesini umarak Adam ve Abby'nin evinden ayrıldı.

o da yapmazdı. Bu tam da onun ihtiyacı olan şeydi. eve taşınmaya hazırlandı. Bir an için bağış gecesine katılmamayı düşündü ama Chloe'yi görme fırsatı kamyonetini Stephanie's Bistro'ya ev sahipliği yapan Sand & Surf Hotel'e doğru yöneltti.

Cezalandırılmaktan hoşlanmayan biri değildi.

Yakında onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. Bu arada, ondan alabileceği her şeye açlık duyuyordu. Sand & Surf'ün otoparkına girdiğinde Riley, Nikki'nin kamyonetinden inmesine yardım ediyordu. Bir süre beklediler.

Finn'i parka götürdü ve getirdiği lacivert blazer ceketini giyerken onunla birlikte içeri girdi.

"Çok şık görünüyorsun, Finnbar."

"Teşekkür ederim, Nicholas. Siz ikiniz oldukça güzel temizlik yapıyorsunuz." "Gerçekten çaba gösterdik." O güldü

Riley'ye baktı. "Ona çok sık dışarı çıkmadığımızı ve en azından şık olmaya çalışmamız gerektiğini söyledim."

Riley, "Bütün bir kışı bir evi yenileyerek geçirirseniz böyle olur," dedi.

"Bitirdiğimizde eğlence için ne yapacağımızdan emin değilim."

Riley pis bir kahkaha attı. "Birkaç fikrim var."

Nikki onun karnına bir dirsek atarak sevgilisinden bir ses çıkardı.

Riley karnını ovuşturdu. "Bu hiç hoş değildi."

"Az önce Adam'daydım ve Abby gerçekten hasta. Bağırsaklarını kusuyor."

"Ah, zavallı şey," dedi Nikki. "Bugün klinikteydim ve Katie birkaç kişinin bu hastalıktan muzdarip olduğunu söyledi."

"Umarım bebeğe bulaşmaz," dedi Finn. "Bu gerçekten berbat olurdu," dedi Riley.

"Evet." Finn'i bir korku sardı. Eğer bir şey olursa O bebeğe ne olduğunu... Hayır. Sadece hayır. Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Adam'ın ailesiyle ilgili düşüncelere dalmışken, Chloe'yi ilk görüşünde neredeyse kaçıırıyordu.

bir grup insan tarafından çevrelenmişti. Ama gördüğü tek kişi oydu. Üzerinde kocaman kırmızı çiçekler olan siyah elbisesiyle göz kamaştıran, saçları toplanmış ve makyajı kusursuz, Vogue sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu.

Nikki büyüğü bozarak, "Finnbar'ımız şaşkına döndü," dedi.

Finn bakışlarını Chloe'den ayırıp Nikki'ye baktı. "Ne dedin sen?"

"Şaşkına döndüğünü söyledim."

"Bu ne demek oluyor?"

"İngiliz argosunda hayrete düşmek demek."

Bunu inkâr edemedi ve kendini tekrar ona bakarken buldu, gözlerini kaçıramıyordu, kaçırırsa kaybolacağından korkuyordu. Ani ve acı verici bir aciliyetle, eğer kaybolursa, onu bir daha görmezse, asla Unut onu.

Nikki ellerini onun koluna doladı. "Onunla konuşmamı ister misin Finn?"

"Hayır." Bu tek kelime niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı. Onun iyi niyetli olduğunu biliyordu, bu yüzden ses tonunu yumuşattı. "Lütfen yapma."

"Senin için bundan nefret ediyorum," dedi aynı yumuşak tonda. "Ben iyi olacağım."

"Onu daha sonra dansa kaldırmalısın."

"Neden? Her şeyi daha da kötüleştireyim diye mi?"

"Belki bir şekilde her şeyi daha iyi hale getirir."

Finn ona tek koluyla sarıldı. "Önemsediğin için teşekkürler." "Önemişiyim. Sana sahip olana kadar hiç kardeşim olmamıştı." Onu alnından öptü.

"İnanılmaz derecede tatlısın ve

Bana göz kulak olacak bir kız kardeşim olduğu için çok heyecanlıyım."

Riley elinde hepsine içki getirmişti. Finn Chloe'ye o kadar odaklanmıştı ki onun yürüdüğünü görmemişti.

uzakta. "O pis pençelerini kadınının üzerinden çek."

Nikki Finn'in kolunu kavradı. "Onu dansa kaldır. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Riley kolunu ona dolayarak, "Onu rahat bırak Nik," dedi.

Finn ona göz kırptı. "Bana yardım ediyor." "Kimse sana yardım edemez."

İşleri özetlemeyi kardeşine bıraktı. Hiç kimse onu eğlendirmemiş ya da kızdırmamıştı -bazen aynı anda

İkincisi, Riley'nin yaptığı gibi.

Birkaç dakika sonra babaları ve Chelsea de onlara katıldı. "Oğullarım bu gece oldukça yakışıklı görünüyorlar, değil mi Chels?"

Chelsea her zaman yaptığı gibi onu şımarttı. "Hem de çok."

"Artık on iki yaşında değiliz baba," dedi Riley küçümseyerek. "Yine de her zaman benim küçük oğullarım olacaksınız."

"Yüce Tanrım," dedi Finn. "Bir biraya daha ihtiyacım var." Neyse ki, iş o noktaya gelirse Surf'ten eve yürüyerek dönebilirdi ve

Bu gecenin gidişatına bakılırsa olabilirmiş gibi bir his vardı içimde.

O GELDİ. Onu gönderdikten sonra bile etkinliğine gelmişti. Günahkâr bir yakışıklılıkla odaya girdiği anda diğer herkes gözden kaybolmuştu. Görebildiği tek şey oydu ve Tanrım, onu istiyordu. Mesafesini koruması gerektiğini bildiği tüm nedenlere rağmen, onu tüm kalbi ve ruhuyla istiyordu. Onu gördü ve istedi. Bu kadar basitti.

Ama bu basit bir şey değildi. Ağrıyan ellerini birbirine sürttü, birçok şeyi hatırlamaya çalıştı.

Şimdiye kadar ona direnmesinin sebepleri. Ama onun savunmasını kırmak için tek yapması gereken lacivert bir blazer ceket giyerek odaya girmekti. Misafirleri selamlarken, onun

Her hareketini izliyor, bu da vücudunu sadece onun gerçekleştirdiği bir farkındalıkla karıncalandırıyordu.

Neden o? Neden şimdi?

Hiçbir fikri yoktu ama adam onunla gerçekten konuştuğunda direnci yok olma noktasına gelmişti.

"Müthiş bir katılım var."

Stephanie's tamamen doluydu ve insanlar Surf'ün lobisine taşıyordu.

Chloe kendini ona bakmaya, göz teması kurmaya zorluyor, bir yandan da onun varlığından ne kadar etkilendiğini belli etmemeye çalışıyordu. "Yaptık. Çok heyecanlandım."

"Çok güzel görünüyorsun."

Başka erkeklerden de iltifatlar almıştı ama hiçbiri onun söylediği o üç basit sözcük kadar büyük değildi. "Sen de oldukça güzel görünüyorsun."

O güçlü gülümsemesini, kadının içinde dalgalanan arzu selinden dizlerinin bağının çözülmesine neden olan gülümsemesini serbest bıraktı. "Ütüledim ve her şeyi yaptım."

Tanrım, çok sevimliydi. Ve seksiydi. Çok seksiydi. Ve tatlıydı. Endişelenmesi gereken başka şeyler varken düşünceleri sadece ona odaklanmıştı. Gönüllülerden biri gelip ona programı başlatması gerektiğini söyledi. "Ben gidiyorum. Sonra görüşür müyüz?" Lütfen, evet. Lütfen sonra görüşelim.

Başını salladı. "İşin bittiğinde hemen burada olacağım. Gelip beni bulur musun?"

"Bulacağım."

Bu kısa karşılaşma onu sersemletmiş ve sahnede mikrofona doğru adım atarken oyundan düşürmüştü Owen Lawry'nin gecenin resmi bölümü sona erdikten sonra sahne alacağı yer. "Bir dakikanızı alabilir miyim?" Chloe ilgi odağı olmaktan nefret ediyordu, ama iyi bir amaç içindi, bu yüzden topluluk önünde konuşma çilesini atlattı. "Hoş geldiniz demek, burada olduğunuz için teşekkür etmek ve sizlere

kocaman bir teŖekkür sunmak istiyorum.

sponsorlarımıza, Stephanie's Bistro'ya, McCarthy's Gansett'e

Island Marina and Hotel, Beachcomber Hotel, Sand & Surf Hotel, Gansett Island Ferry Company, Naughty & Nice, Ryan's Pharmacy, Island Breeze Records, the Oar Bar, Lobster Pot, Domenic's, Abby's Attic, McCarthy's Wayfarer, McCarthy Construction ve benim kendi Curl Up & Dye Salon."

Sessiz müzayede öğelerini gözden geçirdi ve sordu Mevsimlik işçilerin sezonu atlatmalarına yardımcı olmak için herkesi olabildiğince cömert olmaya davet ediyorum. "Ve bu arada, ben herkesi eğlenmeye ve Owen Lawry tarafından sunulan müziğin keyfini çıkarmaya teşvik ediyoruz."

Owen sahneye çıkıp gitarını tıngırdatarak "Tequila Sunrise" parçasını seslendirmeye başladığında katılımcılar onu coşkuyla alkışladı.

Chloe sahneden indi, Finn'in yanına olabildiğince çabuk dönmeye kararlıydı. Sadece bu gece için, Sahip olamayacağı bir adama bu kadar çılgınca ilgi duymanın kötü bir fikir olmasının birçok nedenini düşünmemeye çalışacaktı.

Finn'e arkadan bir kol dolandı ve döndüğünde kuzeni Laura'nın kendisine yapıştığını gördü.

"Merhaba. Kocanızın sesi her zamanki gibi harika geliyor." "O en iyisidir."

"Bu gece mutlu görünüyorsun."

"Üç yaşından küçük üç çocuk için banyo ve yatma saatlerine bir gece ara verdim. Sen de mutlu olursun."

Onun sevinciyle eğlenen Finn, ęenesine kelepęe taktı.
"Bu k¼¼¼k hayvanlar da kim?"

"Sarah ve Charlie," dedi Owen'ın annesi ve nişanlısına atıfta bulunarak. "Banyo ve yatma zamanı için ęok heyecanlılar."

"Annem, b¼¼¼kanne ve b¼¼¼kbabalar için ř¼¼¼rler olsun derdi." "Deb Teyze nasıl?"

"Tamam, sanırım. Neler olup bittiği hakkında pek bir şey s¼¼¼lemiyor. Son duyduğuma g¼¼¼re internetten randevulaşıyormuş ve bu konuda bazı talihsizlikler yaşamış."

"Justin'le olanlardan sonra bununla başa ¼ıkabileceęimden emin değilim. Kararlarıma g¼¼¼venmezdim."

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun bir pislik olmasıyla ilgiliydi." Laura'nın ilk kocası Evlendikten sonra da iki arkadaşı tarafından ¼ęrenilene kadar internetten randevu ayarlamaya devam etmiş.

"Ayrıca, ikinci kocan seni ve kararlarını affettirdi."

Sevgi dolu bakışlarını Owen'a y¼¼¼neltti. "Evet, kesinlikle ¼yle."

Chloe kalabalığın arasından geçerek ona doğru geldi.

Finn'in kalbi hızla ęarpmaya başladı ve onu beklerken neredeyse nefes almayı bıraktı.

"Bu g¼¼¼rd¼¼¼ę¼¼¼m de ne?" Laura sordu.

Finn, Chloe'ye bakarken pek de ince davranmadığını fark etti.

"Sen ve Chloe..." "Hayır, değiliz."

"Ama olmak ister misin?"

Omuz silkti, her parçası ona daha iyi bakmak için ayağa kalkarken bile umursamazmış gibi davrandı.

Shane, Katie, Mac, Maddie, Janey ve Joe da onlara katıldı ve Finn bir an için kuzenleri ve eşleriyle dolu bu denizde Chloe'nin izini kaybetti.

"Affedersiniz." Joe ve Mac'in arasına daldı. Heyecandan pembeleşmiş yanakları ve sıcaktan bunalmış haliyle her zamankinden daha telaşlı ve seksi olan Chloe'yi karşılamaya giderken

insanlarla dolu bir oda. Ailesinin yarısının kendisini izlediğinden habersiz olan Finn, sanki buna hakkı varmış gibi kolunu kıza doladı ve onu koruyucu kucağına çekti.

"Elinizde büyük bir başarı olduğunu söyleyebilirim."

"Öyle görünüyor."

"Biraz hava almak ister misin?" "Çok isterim."

Aile üyelerinin meraklı bakışlarını görmezden gelerek onu Surf'ün lobisine doğru yönlendirdi ve ona tüm dikkat. Eğer sahip olacakları tek şey buysa, onunla geçirdiği her saniyenin tadını çıkarmayı planlıyordu. Elini kızın beline koyarak onu lobiden arka verandaya doğru yönlendirdi. Okyanustan esen serin bir meltemin içine adım attılar.

Finn ceketini çıkardı ve kızın omuzlarına örttü.

Ceketin içine sokuldu ve derin bir koku aldı. "Ceketimi mi kokluyorsun?"

"Gerçekten güzel kokuyor ve benim için onu ısıtarak harika bir iş çıkardın."

"Amacım seni memnun etmek."

"Ediyorsun."

Kaşlarını kaldırarak, "Ne yapıyorum?" dedi. "Beni memnun ediyorsun. Hem de çok."

"Chloe..."

"Bana sarılır mısın, Finn?"

"Asla ama asla sormak zorunda değilsin." Kollarını Etrafını sardı, bir elini giydiği ceketin altına soktu ve onu kucağına çekti, çenesini başının üstüne yasladı ve ona özgü kokuyu içine çekti. Onunla ilgili her şey onu etkiliyordu. Orada durdular, uzun süre birbirlerine sarıldılar. Arkasında tanıdık sesler duydu -Slim Jackson, Alex Martinez, Tiffany Taylor.

Odaklanmak için her şeyi ve herkesi susturdu. Sadece birkaç gün içinde bir şekilde evreninin merkezi haline gelen kadına. Her zaman olduğu gibi, etraflarındaki hava olasılıklarla titreşiyordu.

"Bu gece benimle eve gel," diye fısıldadı, duyulmaması için dudakları kızın kulağına yakındı.

"Yapamam. Ranger'ım var." Geri çekildi ve ona baktı. "Benimle eve gelebilirsin."

Boğazındaki bir yumru konuşmasını imkânsız hale getirdi, bu yüzden sadece başını salladı ve sonra onu tekrar kendine yaklaştırdı onu sonsuza dek yanında tutmak istiyordu. Neyin değiştini bilmiyordu ama sormaya da niyeti yoktu. Hele de onunla geçireceği koca bir geceyi iple çekerken. Oysa geçen bir gecelik teklifini geri çevirmişti, ama bu gece hayır diyemezdi. Hayır diyemezdi.

"Chloe?"

Finn onu serbest bıraktı, böylece kendisini arayan kadına cevap verebilecekti.

"Ne oldu?"

"Böldüğüm için özür dilerim. Sessiz müzayedeyi kapatmaya hazırlanıyoruz. Bir duyuru yapmak ister misiniz?"

"Tabii, hemen geliyorum." Finn'e, "Gitmem gerek." dedi.

"İşin bitince benimle dans eder misin?"

"Tamam." Blazer ceketini çıkardı ve ona geri verdi.

"Ödünç verdiğin için teşekkürler."

"Benim için zevkti." Onun uzaklaşmasını izledi, önümüzdeki birkaç saatin göz açıp kapayıncaya kadar geçmesini diledi, böylece onunla yalnız kalabilirdi. Bu gerçekten oluyordu. Kendini toparlamak için birkaç dakika harcadıktan sonra, Mac amcası ve Linda yengesinin yanı sıra Frank amcası ve nişanlısı Betsy'nin de aralarında bulunduğu ailesine katılmak üzere içeri girdi.

"Bizi terk etmenle ilgili duyduğum şey de ne?" Big Mac, Finn'e taze bir bira uzatarak sordu.

"Son birkaç yıldır ara verdiğim gerçek hayatıma dönme vakti geldi." Bu sözleri söylerken Bakışları odanın öbür ucundaki Chloe'ye

kilitlendi. "Bana öyle geliyor ki burada gerçek bir hayatın var."

"Biliyorum ama buraya sonsuza dek taşınmayı hiç düşünmedim." "Buraya ilk geldiğimde ben de öyle düşünmüştüm. Duyduğuma göre

Çok ucuza satılık marina arazisi, kontrol etmek için geldi ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"Bunca zaman bir adada yaşayarak bir şeyleri kaçırdığınızı hiç hissetmediniz mi?"

"Neyi kaçırıyorsun?"

"Bilmiyorum. Daha büyük bir hayat, sanırım?"

"Gansett'teki hayatım biraz daha büyük olsaydı, çok

fazla olurdu. İhtiyacım olan her şey burada var. Bak, ben

bu durumda tam olarak tarafsız. Senin, kardeşinin ve kuzenlerinin burada olmasını seviyorum. Tüm ailenin benim adama gelmesini seviyorum ama bu hayatın herkese göre olmadığını da anlıyorum. Sadece diğerlerine olduğu gibi sana da uzun vadede uygun olacağını umuyordum."

"Burada mutsuz değildim. Böyle düşünmenizi istemem."

"Olmadığını biliyorum. Dikkat ediyorum ve kardeşinle, kuzenlerinle ve biz yaşlılarla birlikte olmayı ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum."

"Ailemle birlikte olmayı gerçekten çok seviyorum. Eğlence sıkıntısı çekmiyorum."

Koca Mac güldü. "Kesinlikle öyle." Kocaman elini Finn'in omzuna koydu ve nazıkçe sıktı. "Tek söyleyeceğim, bazen istediğin her şey

İhtiyacınız olan şey burnunuzun dibinde."

O anda Chloe mikrofona çıktı ve herkesin dikkatini çekmek istedi.

Şimdiden tüm dikkatini ona vermişti. Sessiz müzayede öğelerinin ve kazananların listesini gözden geçirirken Finn gözlerini ondan hiç ayırmadı, her ayrıntıyı içine çekti. Asla istemedi

Bu gece nasıl görüldüğünü unut.

Bazen istediğiniz ve ihtiyaç duyduğunuz her şey burnunuzun dibindedir.

Onunla geçireceği bu geceyi dört gözle bekliyordu. Ama yarın ne getirecekti?

CHAPTER 18

C hloe bir yandan bağış kampanyasını yürütürken bir yandan da vücudundaki ısrarlı ağrıyı görmezden geldi.

Ayakta çok fazla kalmaktan kalçaları, dizleri ve ayak bilekleri

-Son üç saatini artık giymediği topuklularla geçirdi.

Katılan herkes onunla bir şey hakkında konuşmak istiyordu ya da öyle görünüyordu. Konuşmak istediği tek kişi, odanın arka tarafındaki siyah saçlı adamdı.

Çeşitli aile üyeleri ve arkadaşlarıyla konuşup gülerken bile onu dikkatle izledi.

Bakışları onunkilerle her karşılaştığında, vücudu ona dokunduğunda verdiği tepkiyi veriyordu. Bunu nasıl yaptı? Sadece bir bakışla mı? Ve geceyi onunla geçirmeyi kabul ederek ne yapıyordu? Hiçbir fikri yoktu ama artık bu ezici çekime karşı koymaya dayanamıyordu.

Diğer kadınlar her zaman tek gecelik ilişkiler yaşırdı. O neden yapamıyordu?

Bu düşünceyi aklından geçirirken bile, bir gecenin asla yeterli olmayacağını biliyordu. Ama sunabileceği tek şey buydu.

Owen sahneye döndü ve bir tabureye oturdu, gitarını tıngırdatmaya başladı. "Eskiden bir konserden diğerine seyahat ederek serseri bir hayat yaşıyordum. Ta ki Büyüleyici güzellikteki Laura McCarthy ile tanıştım ve hayatımda ilk kez burada, büyükannem ve büyükbabamın elli yıl boyunca işlettiği bu otelde kök salmak istedim. Bu 'Better Jack Johnson'dan 'Together', üç güzel çocuğumun annesi ve hayatımın aşkı olan eşim Laura için. Birlikte olduğumuzda çok daha iyi oluyorum bebeğim."

Laura elini kalbinin üzerine koyarak bayılmış gibi yaptı ve ardından sevimli kocasına bir öpücük kondurdu. Chloe Bir erkekle böyle bir bağ kurmanın nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirdi. Laura'nın Owen'la yaşadıklarına hiç yaklaşamamıştı.

"Bana dans sözü vermiştin."

Finn'in kulağına değen nefesi tüylerini diken diken etti. Kollarından aşağıya sıçradı ve meme uçlarını sıkılaştırdı. "Ben de öyle yaptım."

Adam onu dans pistine götürdü, kollarının arasına aldı ve kadın da ceketinin içinden beline sarıldı.

Kamuoyuna şu açıklamayı yapıyorlardı Gansett Adası'nın diline düşecekti ama umurunda bile değildi. Ona ve o lezzetli Onun kokusuna odaklanmak için.

"Bu şarkıyı seviyorum." Kontrolde çıkmış hormonlarına odaklanmamaya çalıştı. "Hiç duymamıştım."

"Ben de beğendim. Ne kadar kalman gerekiyor?" Adamın sertçe sorduğu soru, kadının hormonlarını alarma geçirmişti.

"Artık her an ayrılabilirim. Sessiz müzayede duyurusu benim son resmi görevimdi."

"Gitmek mi
istiyorsun?" "Hemen
şimdi mi?"

"Seninle yalnız kalmak için ölüyorum."

Daha önce hiçbir erkek ona böyle bir şey söylememiştir ve nefes almaya devam etmek için tek yapabildiği buydu.

"Bu şarkıdan sonra."

"O kadar bekleyebileceğimden emin değilim." Tüm vücudunu saran bir ürperti onu sarstı ve adamdan acı dolu bir inilti çıkardı. "Hadi gidelim."

"Ailenle vedalaşman gerekmiyor mu?"

"Eğer bunu yaparsam, bir saat daha burada kalırız ve bu bir seçenek. Sorun değil. Umursamayacaklar." Şişmiş parmak eklemlerine her zaman dikkat ederek elini nazikçe tuttu ve onu Stephanie'nin evinden çıkardı. Bir restorana gidiyorlardı. Riley lobideki erkekler tuvaletinden çıkıp onları fark ettiğinde temiz kaçış.

"Bu kadar erken mi gidiyorsunuz çocuklar?"

Finn yüzünü buruşturdu. "Chloe'nin erkenden işe gitmesi gerekiyor." "Hikâyen bu mu ve buna sadık mı kalacaksın?"

"Hoşça kal Riley." Elini kızın beline koyarak Chloe'yi otelin ön kapısından dışarı çıkardı ve ceketini bir kez daha kızın omuzlarına yerleştirdi.

"Teşekkür ederim. Kazak getirmeyi unutmuşum."

"Bu gece ne kadar harika görüldüğünü söylemiş miydim?"

Chloe'nin yüzü sıcaktan kızardı. "Daha önce bu konuda bir şeyler söylemiş olabilirsin."

"Tekrar etmekte fayda
var." "Teşekkür ederim."

"Bu gerçekten adil değil," dedi.

"Ne değil ki?"

"Ben senin isteklerini yerine getirmeye ve mesafemi korumaya çalışırken sen bu kadar çarpıcı bir şekilde güzel oluyorsun." Kolunu onun omuzlarına doladı ve adımlarını onun çok daha yavaş olan adımlarına uydurdu. "Beni alt üst ettin ve içimi dışına çıkardın, Chloe."

"Özür dilerim. Sana bunu yapmak istememiştim."

"Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım."

"Bunun nesi farklı?"

"Her şey farklı. Her şey." Otoparkta, onu kamyonetine doğru yönlendirdi. "Sabah arabayı alman için seni geri getireceğim." Yolcu kapısını açtı, ona yardım etti ve o niyetli, her şeyi tüketen tarzıyla onu inceledi. Eğilerek şöyle dedi: "Seni isteme şeklim farklı. Senin hakkında düşünme şeklim farklı. Seninle birlikteyken hissettiklerim farklı. Hissettiklerim bile

"Seninle olmadığım zamanlar farklı."

Chloe'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, göğsünden fırlayacağından korkuyordu. Bir elini kaldırıp adamın yüzüne koydu ve onu bir öpücüğün içine çekti.

Boğazının arkasından gelen muhtaç ses, aralarında yanan ve zaten kontrolden çıkmış orman yangınına bir gaz iğnesi gibiydi. Öpüşmeleri o kadar hızlı ilerledi ki, nerede olduğunu ya da birilerinin onları öpüşürken görebileceğini unuttu. Öpüşmeyi kesmek için başını çevirdi. "Bu benim için de farklı."

Titreyerek derin bir nefes aldı. "Hadi gidelim."

Onları evine götürürken, orta konsola doğru uzandı, avuç içi yukarıdaydı ve onu elini tutmaya davet etti. Chloe onun acıyan elini tutup canını yakmak yerine bunu yapmasını takdir etti. Kendi elini onunkinin üstüne koydu.

avuç avuca, bu bir şekilde diğer erkeklerle tam seks yapmaktan daha erotikti.

Bu adam farklıydı. Ona güvenmek istiyordu. Ama bunu kimseye, hatta ona bile söylemek istemiyordu. İşini korumak onun en önemli önceliğiydi. Zayıf güvenlik ağının tehlikeye atacak herhangi bir risk almayı göze alamazdı.

onun altında.

Eğer durumu hiç çalışamayacağı bir noktaya gelirse, maluliyet için başvurması gerekecekti.

Ve geceyi evrendeki en seksi adamla geçirmek için eve giderken neden bu tavşan deliğine düşüyordu? Bu gece yapacak çok daha iyi işleri vardı.

belirsiz geleceğinden korkmak yerine.

"İyi misin?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra. "Uh-huh."

"Bu gece hakkında fikrinizi değiştirdiyseniz, bunu söylemenizde bir sakınca yok."

"Yapmadım."

"Oh iyi," dedi dramatik bir şekilde nefes vererek.

Elini onunkine sürttü. "Bu senin de fikrini değiştirmedeğin anlamına mı geliyor?"

"Um, hayır. Fikrimi değiştirmedim."

Chloe onun hızlı yanıtına güldü.

Ona doğru baktı. "Bunu sevdim." "Ne?"

"Gülüşünün sesi. Duymak beni mutlu ediyor."

"Son zamanlarda gülecek pek bir şey bulamadım. Bana sebep verdiğin için teşekkürler."

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Biliyor musun... Bana çok iyi bir dinleyici olduğum söylenir. Eğer konuşmak istersen

"Sana yük olan her ne varsa, ben buradayım."

Tanrım, baştan çıkmıştı. Ona güvenmeyi bu kadar kolaylaştıran tatlı, seksi adama içini dökmek çok kolay olacaktı. O kimseye söylemezdi. Bundan emindi ama onun da bilmesini istemiyordu. Onun acımasını, hatta empati kurmasını bile istemiyordu.

Kendimi ona karşı herhangi bir şekilde borçlu hissediyorum. "Çok tatlısın, ama bu dünyada konuşmak istediğim son şey. hakkında."

"Teklif masada. Son kullanma tarihi yok."

"Teşekkür ederim." Chloe onun sadece tanıdığı en seksi erkek değil, aynı zamanda çok iyi bir arkadaş da olabileceğini anlayınca büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Onu bir sevgili, bir arkadaş, bir sırdaş ve bir ortak olarak sahip olabileceği her şekilde istiyordu.

Ama ellerindeki ve eklemlerindeki inatçı ağrı, neden onunla oraya gidemeyeceğini hatırlatıyordu. Herhangi birine sahip olabilirdi. Chloe kendi sorunlarını onun sorunları haline getirme fikrine katlanamıyordu. Onu eve bile götürmemeliydi ve bu akşamki planlarına neden olan zayıflığına lanet okudu.

Ona uzun vadede sahip olamazdı ama bu gece sahip olabilirdi ve diğer her şey bu kadar belirsizken, onunla geçireceği bu tek gecenin tadını çıkarmayı planlıyordu. Dırdırcı bir endişe

Bu geceyi birlikte geçirdikten sonra ne olacağını düşünüyordu?

"Finn..."

"Hmm?"

"Bunun sadece bu gece olduğunu biliyorsun, değil mi?"
İlk başta hiçbir şey söylemedi, bu da onun ne düşündüğünü merak etmesine neden oldu.

"Neden böyle olması gerektiğini anlamıyorum Chloe. Aramızda bir şeyler var. Sen de bunu en az benim kadar hissediyorsun."

"Bunu inkar etmiyorum. Sadece bazı şeyler var..." "Ne gibi şeyler? Bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok. bunu ya da seni istemememe neden olur. Hiçbir şey."

Gülüşünde acı bir yan vardı. Bu doğru değildi. Yirmi yedi yaşındaydı ve önünde koca bir hayat vardı. İhtiyacı olan son şey, onu bekleyen şeylerle uğraşmaktı.

"Anlamamı sağla, Chloe." Onun eline bir nazıkçe sıktı. "Senin için hissettiklerimi hiçbir kadın için hissetmedim ve seni çok az tanıyorum. Söyleyebileceğin hiçbir şeyin bunu benim için değiştiremeyeceğini söyledüğimde

Ciddiyim. Gerçekten

ciddiyim." "Öyle olduğunu biliyorum."

"Ve hala bana söylemiyorsun."

"İstemediğimden değil. Sadece..." Kendisi hâlâ bu konuyu kavramaya çalışıyordu ve diğer insanları bu konuya nasıl dahil edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de artık

David'in tavsiyesini dinledi ve teşhisiyle başa çıkmak için profesyonel yardım istedi, çünkü kendi başına başa çıkma konusunda çok kötü bir iş çıkarıyordu. Keşke adanın psikiyatristi

Finn'in babası değildi. Bununla birlikte, bazı başa çıkma becerileri için Dr. McCarthy'ye ulaşmak zorunda kalabilecek kadar çaresiz hale geliyordu. Doktor-hasta gizliliği

Kendi oğlu işin içinde olsa bile onu sırlarını saklamaya zorladı. "Bu konuda konuşamıyorum. Konuşamıyorum işte."

İç çekti. "Tamam."

"Daha fazlası olamayacağı için üzgünüm ve bu gece takılmamayı tercih edersen anlayışla karşılarım."

"Beni göndermiyorsan, kalıyorum." "Seni göndermiyorum."

FINN HİÇ BU KADAR İSTEDİKLERİ ARASINDA KALMAMIŞTI ve onun için en iyisinin ne olduğunu biliyordu. Bu geceyi onunla geçirmeyi her şeyden çok istiyordu ama onu yatağına davet ederken bile kol mesafesinde tutmaya devam eden bir kadınla daha fazla ilişkiye girmenin kendi yararına olmayacağını biliyordu.

Büyüleyici hayatında ilk kez kalp kırıklığı riskiyle karşı karşıyaydı ve bunu bilse bile ondan uzak duramıyordu.

Evine vardılar ve onu içeri kadar takip ederken, bunun ne olduğunu ve ne olmadığını kendine hatırlattı.

Bir gece. Teklif ettiği tek şey buydu ve bunu kendine sürekli hatırlatması gerekiyordu. Ona yol gösterecekti.

Ranger onları karşılamak için dışarı çıktı ve Chloe belinden eğilerek bebeğinin başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Finn'in bakışları, kız doğruldu, döndü ve onu bakarken yakalayana kadar kışına çekildi. Utanarak gülümsedi. "Manzara kaçırılmayacak kadar güzeldi."

Gülümseyerek köpeği arka bahçeye saldı ve Finn'in mutfağının ortasında durduğu yere döndü. "Bir kıza kendini nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyorsun. kendisi."

Ellerini kadının kalçalarına koyarak alnını onunkine yasladı. "Seni nasıl gördüğüme bakarak karar veriyorsan, kendini muhteşem hissetmelisin. Öylesin, eller Hayatımda tanıdığım en seksi, en güzel kadın." Onu usulca öptü, yaban mersini aromalı dudaklarının yastığında oyalandı. "Saçındaki mor çizgilerden kolundaki mürekkebe ve bu küçük mücevhere kadar." Burnundaki ışıltılı çiviye öptü. "Seninle ilgili her şey beni etkiliyor. Çok seksisin, nefesimi kesiyorsun. Ve bil diye söylüyorum, seninle konuşmayı da sana bakmayı sevdiğim kadar seviyorum." Ruhunu ona açarken, her şeyi kontrol altında tutmak buraya kadarmış, diye düşündü.

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu, tanıştıkları günden beri aralarında biriken bastırılmış ihtiyaçla beslenen, cızırtılı, çılgın bir öpücüğe çekti. Ağzı adamın diline açıldı ve dilinin adamın diline değmesi hayatının en erotik anını yaratmak için bir araya geldi. Bir öpücük onu sertleştirmiş ve daha fazlası için hazır hale getirmişti.

Ranger kapının dışında havladı ve yine havlayana kadar öpüşmeye devam ettiler, bu sefer daha keskin bir şekilde ve gülerек ve nefes nefese ayrıldılar.

Köpeği içeri alıp kapıyı kilitlerken, "Bu düşünceni unutma," dedi.

"Şu anda aklımdaki tek düşünce bu."

Ona döndüğünde, ereksiyona baktı. saklayamadı, dudaklarını yaladı ve ona baktı.

kırılganlıkla dolu menekşe rengi gözleri içini sızlatıyordu. Onu istiyordum, her şeyini. Sadece bedenini değil, kalbini ve ruhunu da. Bu onun için kesinlikle bir ilkti.

Elini tuttu, onu mutfaktan çıkardı ve odadan çıkarken ışığı kapattı.

Finn onu koridordan yatak odasına kadar takip etti, hâlâ bunun gerçekten olacağına inandığından tam olarak emin değildi. Bazı açılardan bir rüya gibiydi. Bunun olamayacağını bilmesinin tüm nedenlerine rağmen, bu ona en iyi hissettiren şeydi.

başına gelen en önemli şeydi. Eğer o

Bu düşünceyi onunla paylaşırdı, kesinlikle gitmesini söylerdi.

Bu yüzden bunu kendine sakladı ve kızın ona ne istediğini göstermesini bekledi.

Sırtı ona dönük olacak şekilde döndü. "Fermuarımı açar mısın?"

Nefes almayı unutmamaya çalışarak fermuarı sırtından aşağıya doğru çekerken parmakları başparmak gibiydi. Kadın

Kendisini ilk kez sevişmek üzere olan bir genç gibi hissetmesine neden oldu; dudaklarını kızın boynunun kıvrımında gezdirirken kıkırdamasına neden olan bir düşünce.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Aslında gerginim. Bana Mary Jane O'Connor'ın beni ailesinin evinin bodrumuna götürdüğü ve benden bir erkek yaptığı zamanı hatırlattı. O zaman ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve şimdi de aynı şekilde hissediyorum."

Elbiseyi bir eliyle göğsüne doğru tutarak ona döndü. "Bu Mary Jane O'Connor hakkında endişelenmeme gerek var mı?" Sorusunun alaycı tonuna uygun olarak kaşlarını kaldırdı.

"Bebeğim, kimse için endişelenmene gerek yok."

Bakışları kızın elbisesini tutan eline kaydı.

şışmış eklemleri ona bu kadar acı veriyordu. Onun için bundan nefret ediyordu. Sonra elini çekti ve elbise yere düşerek onu askısız bir sutyen ve tanga gibi görünen bir şey dışında çıplak bıraktı.

Göğsünde, elinde asası olan bir perinin dövmesi, göğüslerinin dolgun tepelerine kalpler serpiştiriyordu.

Ulaşabildiği minik kalplerin her birini öperken ağzı kurudu.

Ceketi omuzlarından itmek için uzandı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Parmaklarının çalışmadığını fark ettiğinde kızın istediği gibi, gömleğini ve altına giydiği tişörtü başının üzerinden çekip bir kenara fırlattı.

Adamın çıplak göğsünü gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Parmak uçlarını göğsünün ve karnının tepelerinde ve vadilerinde gezdirirken "Vay canına," diye fısıldadı. "Sekiz paket hakkında bir şeyler duymuştum."

Ağır fiziksel çalışma onu mükemmel bir formda tutuyordu ve kadının bariz takdiri onu olduğundan daha da sert yapıyordu.

zaten öyleydi. Onun hakkında bilgi topladığından bahsetmiyorum bile.

Adamın kemerini çekiştirdi ve bir türlü gevşemeyince hayal kırıklığıyla inledi.

Finn devraldı, kemeri ve düğmeyi serbest bıraktı ve fermuarı açtı, bu da ona nefes almak için çok ihtiyaç duyduğu bir alan sağladı.

Kendisini Süpermen gibi hissetmesine neden olan bir huşu içinde ona baktı. "Sana ilk nerede dokunacağımı bilmiyorum."

"Yardıma olacaksa size bazı ipuçları verebilirim."

Kıkırdadı ve bu neşeli ses onu gülümsetti. Bu kıkırdamayı daha fazla duymak istiyordu.

Ellerini adamın sırtında düz tutarak aşağıya, pantolonunun arkasına doğru sürükledi ve kışını kavradı. O zaman

biraz sıkıldığında, vücudundaki kanın yarısı büyük bir ihtiyaç dalgasıyla güneye yönelirken neredeyse bayılıyordu.

Sonra pantolonunu aşağı itti, sert sikine takılınca tekrar güldü.

"Gülmenin sırası değil," dedi alaycı bir ses tonuyla sert bir tonda. Onun tarafından soyunmak, mutfaktaki öpücüğü gölgede bırakarak hayatının en erotik deneyimi haline gelmişti. "Beni kaybetmenin eşiğine getirdin ve sen gülmek."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Buradasın, nefes alıyorsun, bana dokunuyorsun ve çoğunlukla çıplaksın."

Ona doğru baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Seninle, bundan daha azına bile ihtiyacım var. Tek yapman gereken odada olmak ve ben gidiciyim."

"Finn..."

"Biliyorum." Onu öptü, sütyeninin kopçasını çözdü ve tam zamanında aşağıya bakarak elbisenin düşmesini ve muhteşem göğüslerinin ortaya çıkmasını izledi. "Bir gece. Seni duydum. Ama bu bir geceden çok daha fazlasını istemediğim anlamına gelmiyor." Kız cevap veremeden ya da itiraz edemeden onu tekrar öptü, bu sefer daha ciddi bir niyetle ve ellerinin kızın lezzetli kıvrımlarında dolaşmasına izin vererek. Sert kışını avuçladı ve onu ereksiyonunun sert uzunluğuna karşı daha sıkı çekti, onu öperken ona karşı hareket etti.

Göğüslerini göğsüne bastırduğında nefesi kesildi. Eğer onun yanında olmak onu elektriklenmiş hissettirdiyse, onunla çıplak olmak onu tamamen büyülemişti.

Finn'in işleri yavaşlatması gerekiyordu. Bu yüzden kollarını ona doladı ve nefes almaya odaklanarak birkaç kritik dakika boyunca sıkıca tutundu.

"İyi misin?"

"İyiden çok daha iyiyim." Onu yatağa yatıran Finn, muhteşem tenini, mürekkebinin, sıkı meme uçlarını ve dümdüz karnını seyrederek üzerine eğildi. "Sen bir lanet tanrıça, Chloe." Onu her yerinden öpmek istiyordu ama köprücük kemiklerinden başlayıp Göğüslerinin arasındaki derin vadiden karnına doğru iniyordu.

Elleri adamın saçlarında tünel açtı ve kalçaları yataktan kalkarak onu aramaya başladı.

Göğüslerini avuçlayarak, dilini sol meme ucunun üzerinde gezdirdikten sonra ağzının derinliklerine çekti.

Kızın keskin zevk çılgılığı onu daha fazlası için çıldırttı.

Bundan önce, elbette gerçek bir arzu yaşadığını söylerdi ama yanıltırdı. Bu gerçek bir şeydi ve daha önce başına gelen hiçbir şeye benzemiyordu. Sadece ona odaklandı, sağ meme ucuna doğru ilerledi ve sonra göbeğinin üzerine gelene kadar önünden aşağı doğru öptü. Tek düşünebildiği, ona bu geceden daha fazlası için yalvaracak kadar çok zevk vermektir. Boş bir hayaldi belki ama Denemeye değirdi. Sahip oldukları tek şey buysa, bu gecenin anılarının sonsuza dek peşini bırakmayacağını zaten biliyordu.

Üzerini örten ipeği çekiştirerek sonunda onu tamamen çıplak bıraktı. Kalbi öyle bir sarsıldı ki başka bir zaman da onu endişelendirmişti. Ayaklarını yatağın kenarına yerleştirdi ve nazıkçe birbirinden ayırdı. Eğildiğinde bir başka küçük dövme daha fark etti. Bacaklarının arasındaki küçük saç parçasının hemen üzerindeki çiçek. Çiçeği öptü ve sonra dizlerinin üzerine çökerek kızın geri kalanını öptü.

"Finn..." Sesi gergin ve tereddütlüydü.

Buna izin veremezdi. "Rahatla, tatlım. Seni sevmeme izin ver." Onu diline açarak, diğer tüm erkekler için onu mahvetmeye koyuldu. Hiçbir şey onun için daha önemli olmamıştı.

Bu gece bu yatakta olacıklardan daha çok. Yine de çekip giderse, en azından ona birlikte ne kadar inanılmaz olabileceklerini göstermek için elinden gelen her şeyi yaptığını bilecekti.

Parmakları ve diliyle okşadı, okşadı ve emdi, birçok orgazm olacağını umduğu şeylerin ilkinde çığlık atana kadar devam etti. Çabucak hareket ederek cüzdanında bir prezervatif buldu, taktı ve serbest bırakılmasının son dalgalarını sürerek ona doğru itti.

Oh Tanrım... Oh Tanrım. Sıcak, ıslak, sıkı. Cennet böyle bir yer olmalı.

Kıçındaki elleri onu vücudunun daha derinlerine çekiyordu ve bu neredeyse onun felaketi olacaktı.

Derin bir hamleyle kendini onun içine gömdü ve sonra acı içinde haykırdığında dondu kaldı. Hemen farkı anladı ve geri çekildi. "Ne acıyor?"

"Kalçam." Yüzü utançla kızardı. "Özür dilerim." "Üzülme. Başka bir yol deneyelim mi?"

"Hayır, böyle iyi. Sadece yavaş git."

"Bunu yapabilirim." Tekrar onun içine girdi, herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını yakından izledi ve herhangi bir şey görmeyince hareketsiz kalarak onun kendisine yetişmesini bekledi. "Bu iyi mi?"

"Bu çok iyi."

"Acırsa beni durdurur musun?"

Başını salladı ve dudakları ayrıldığında onu öpmek için eğildi, ona mümkün olan her şekilde bağlanmak istiyordu. bir şekilde. Ona mümkün olan her şekilde bağlı kalabilseydi -sonsuz dek- başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi istemezdi. Onun içinde bir dakika geçirince, ağabeyinin neden Nikki için aklını kaçırdığını, kuzenlerinin neden eşlerine köle gibi bağlı olduklarını anladı. Eğer onlar için böyleyse, o da şimdi anlıyordu. Artık onu bulduğuna göre sonsuz dek ona tutunmak için her şeyi, her şeyi yapabilirdi.

"Chloe," dedi, sesi nefessiz kalmış gibi çıkıyordu, "kendini çok iyi hissediyorsun."

"Sen de öyle."

Sanki bunu yıllardır yapıyorlarmış gibi birlikte hareket ediyorlardı ama bu sırada adam rahatsızlık belirtisi olup olmadığına dikkat ediyordu. Bunun kendisi için olduğu kadar onun için de mükemmel olmasını istiyordu.

Sonsuz kadar devam etmesini istiyordu, ama iç kaslarının onu sıkıştırdığını hissettiğinde, ona ihtiyacı olan itiş vermek için aralarına uzandı.

Kadın patladı, haykırdı ve adam kadının doruk dalgalarını doğrudan kendi doruk dalgalarına doğru sürerken adamın sırtını pençeledi.

O kadar keskin ve her şeyi tüketen bir zevkti ki neredeyse bayılıyordu.

Vay canına. Kahretsin.

Onu ezmeye dikkat ederek üzerine inerken, zihni planlar, senaryolar ve olasılıklarla dolup taşıyordu. O

onu burada, kendi evinde tutmak için ne gerekiyorsa yapardı.

ait olduğu yere. Onu Şimdi kaybederse, asla hayatta kalamazdı.

CHAPTER 19

H

Finn ile seks yapmak
hata yapmıştı. Aslında, bir dakika

Tişörtünü çıkarıp muhteşem göğsünü ve karnını ortaya çıkardığında, bunun büyük bir hata olacağını biliyordu. Bunun olmasına izin vererek ezici bir kalp kırıklığına davetiye çıkarmıştı.

Kollarında hayallerinin erkeği vardı: yakışıklı, tatlı, komik, düşünceli, olabildiğince seksi ve herkesin parçası olmak isteyeceği bir aileye bağlıydı. Tam bir paketti ve boşuna değil, oldukça dolu bir paketi vardı.

Ağlamamak için kendini zor tutuyor olmasaydı bu düşünce onu güldürebilirdi.

Bunu bir kez yapabileceğini, onu sisteminden çıkarabileceğini ve hayatına devam edebileceğini düşünecek kadar nasıl aptal olabilirdi?

Bunun yerine, onun içine girmesine o kadar izin vermişti ki, bir daha asla ondan kurtulamayacaktı.

Parmaklarını onun saçlarında tekrar tekrar gezdirdi, çünkü bunu yapabiliyordu. Çok yakında, bu akşam

Adam anakaraya geri döndüğünde ve o hayatına devam ettiğinde, onu tanıdığı için daha zengin ama onu elinde tutamadığı için her zaman üzgün olan, hazine için uzak bir anı olacaktı.

"Seni eziyor muyum?"

"Hayır." Bunun bedelini yarın ödeyecekti, ağrıları ve sızıları fiziksel olarak daha da şiddetlenecekti.

Aktivite. Durumu kötüleştikçe, salonda geçirdiği uzun günler boyunca dayanıklılığını korumak için spor salonundaki egzersizlerini ve keyif aldığı doğa yürüyüşlerini bırakmak zorunda kalmıştı.

"Gitmemi ister misin?"

"Sen istemedikçe olmaz."

"İstemiyorum."

Henüz gitmiyordu ama sabah gidecekti ve hepsi bu kadar olacaktı. Göğsündeki ağrı, birçok ağrı ve sızı arasında en endişe verici olanıydı.

Daha kötülerini de atlatmıştı, ya da kendine öyle diyordu. Hayatın ona attığı çeşitli ters yumruklar karşısında acı çekmemek için çaba sarf etti.

ona vurmaya devam etti. Ailesini bu şekilde kaybetmesi yetmemiş miydi? Neden kendisine böyle boktan kartlar dağıtılmaya devam ediliyordu? Bencil bir sürtük olmaması çok kötüydü. Eğer öyle olsaydı, o zaman her şeyi Finn, her ikisi için de sonuçların canı cehenneme diyerek. Peki ya kız ona yük olmaya başladıysa?

Ama onun yapısı böyle değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Şimdi değişmek için çok uzun zamandır kendini kolluyordu. Hayır, kendi sorunları vardı ve bunları Finn gibi tatlı bir adama asla yansıtmazdı.

Kıpırdandı ve dudaklarını onun boynuna değdirdi.
"Biraz su almam lazım. Bir şey ister misin?"
"Su kulağa hoş geliyor. Bardaklar lavabonun sağında."
Kollarının üzerinde yükseldi, onu öptü ve geri çekildi.
Chloe onun önce banyoya girmesini izledi ve şunları not etti

Arkadan görünüşü de en az önden görünüşü kadar güzeldi.
Hiçbir şey o yüzden, o gözlerden, o gür siyah saçlardan
daha iyi olamazdı... Ürperdi. Şimdiye kadar yattığı en ateşli
adamdı, bundan kesinlikle emindi.

Banyodaki tuvaletin sifonu çekildi. Mutfaktaki ışık
yandığında, ilacının yanında olduğunu hatırladı.
Pencere kenarında, onu görebileceğinden emin olduğu bir
yerde oturuyordu. "Lanet olsun."

Bir bardak su içerken Finn bakmamaya çalıştı ama merakı
onu alt etti.

Metotreksat.

Prednisone.

İkisini de daha önce hiç duymamıştı ama kulağa ciddi
geliyorlardı. Reçete şişelerine bakarak
ona söylemediği şeyi anladı. Elleriyle ilgili durum, ağrı ve
sızıdan daha öte bir şeydi. Ve kalçası, az önce, seks
yaptıkları sırada.

Finn telefonundan ilaçlara bakabilmenin bir yolu
olmasını diledi ama telefonu pantolonunun cebinde, kızın
su getirmesini beklediği yatak odasının zeminindeydi.
Bardağı yeniden doldurdu ve yanında getirdi.

ışığı kapattı ve ona dönerek gülümsemeye zorladı.

İlaçları gördüğünü bilmesini istemiyordu. Gerçeği onunla paylaşacak kadar ona güvenmesini istiyordu. Belki bu gece bu gerçekleşmeyecekti ama şimdi en azından aralarında ne olduğuna dair bir ipucu vardı.

Yine de sağlık sorununun neden yollarına çıkacağını düşündüğü onu aşırıyordu. Ona söylediğinde söyleyebileceği hiçbir şey onu istememesine neden olamazdı, ciddiye. Buna sağlık sorunları da dahildi.

Adam onunla birlikte yatağa girip ona bir bardak su uzattığında ve yorganı ikisinin üzerine çektiğinde Chloe gergin görünüyordu.

"Teşekkürler."

Bu onun hayal gücü müydü yoksa kadın ona bakmakta zorlanıyor muydu? Ona bakmasına izin verdikten sonra ne göreceğini fark etmiş miydi?

Mutfağa mı gitti?

Finn odadaki fili ele almaya karar verdi. "Chloe..."

Esnedi. "Tanrım, çok yorgunum ve geç oluyor. Biraz uyumam lazım, yoksa yarın zombi olacağım."

Tamam, yani konuşma bu gece olmayacaktı. Finn sabırlı olabilir ve onun

hazır olduğunda ya da olmadığında ona söyleyecekti. Onu kendisine bir şey söylemeye zorlayamazdı, onu rahatsız edecek bir şey yapmaya da zorlayamazdı. Hayır, sadece neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi için ona karşı dürüst olmasını umabilirdi.

Peki ya yapmazsa? Bu soruya verecek bir cevabı yoktu. "Buraya gel." Bir kolunu kaldırarak bekledi ve onun

ona sarılırdı.

Kısa bir tereddütten sonra ona doğru döndü ve başını onun göğsüne yasladı.

Finn bir kolunu ona doladı. "Biraz dinlen." Sırtında küçük, yumuşak daireler çizdi, umuyordu ki uyuyacak kadar rahatlayacaktı. "Ve bilmeni isterim ki, seninle daha fazlasını yapmak için yapamayacağım hiçbir şey yok. Hem de hiçbir şey. Yani Başa çıkamayacağım ya da başa çıkmak istemeyeceğim bir şey olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Seninle olmak istiyorum, sana sahip olabileceğim her şekilde."

CHLOE, onun tatlı sözlerinden sonra akmak isteyen gözyaşlarını zapt etmeyi umarak gözlerini kapadı. Acaba bu sözlerin onun için ne anlama geldiği hakkında bir fikriniz var mı? Bunu oraya koyacak kadar önemsediyini bilmek, mükemmel bir şekilde özetlemek tanıştıklarından beri düşündüğü ve hissettiği her şeyi biliyor muydu? İlaçların ne işe yaradığını bilemezdi ama iki artı ikiyi bir araya getirdiğinde onun ciddi bir sağlık sorunuyla karşı karşıya olduğunu anlıyordu.

Söyle ona.

İç sesi, daha iyi olan sesi bile oyunu kaydederken paylaşmama kararı aldı. Henüz başlamamış yepyeni bir ilişkiye bu kadar yüklenmek çok fazlaydı. gerçekten bir ilişkiydi. Daha ziyade, kontrolden çıkmış bir flört gibiydi.

Kendine bunu söylemeye devam ederse, belki de kendi yalanlarına inanmaya başlayacaktı.

Bu, başından beri bir flörtten çok daha fazlasıydı. Ve taze, temiz kokusunu içine çekerken

Göğüs kılları yüzünü gıdıklarken ve eli sırtında yumuşak daireler çizerken, onun söz konusu olduğunda birden fazla yönden mahvolduğunu kabul etmeye başladı.

Seks hayret vericiydi, buna şaşırması gerekirdi. Adam onu neredeyse sadece aynı odada olmak. Hayatının geri kalanında, onun gömleğini seksi bir şekilde üzerine çekişini asla unutamayacaktı. başını, şimdi yastığı olarak hizmet eden güzel göğsünü ortaya çıkarmak için kaldırdı.

Seksi düşünmek daha fazlasını istemesine neden oluyordu ama bunu yapamazdı. En azından şimdi. O değildi

Bağış gecesinde bütün gün ayakta kaldıktan ve ardından yatakta vücuduna agresif bir egzersiz yaptırdıktan sonra sabah berbat olacağını söylediğinde şaka yapıyordu onunla birlikte.

Söyle ona.

Kelimeler dilinin ucuna gelip oturdu. Ben romatoid artrit. Önümüzdeki birkaç yıl içinde, diğer olası hastalıkların yanı sıra muhtemelen çalışamaz hale geleceğim.

Zorluklar. Geleceğin getireceklerinden korkuyorum ve yapmak istediğim son şey senin gibi tatlı bir adamı da kendimle birlikte aşağı çekmek.

İkisi de bunun önemli olduğunu bildiği halde onunla tartışır, bunun önemli olmadığını söylerdi. Hem de çok önemliydi. Eğer birkaç yıldır çıkıyorlarsa Teşhis, bu başka bir hikaye olurdu. Ama daha yeni tanışmışlardı ve aralarındaki çekim yoğun ve karşılıklı olsa da bundan fazlası olamazdı. Olamazdı işte.

Chloe'nin bu konuda biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Her ne kadar bir profesyonele içini dökmek istese de, bu konuyu Finn'in babasına açmaya cesaret edemiyordu. Bu ne Finn'e ne de babasına haksızlık olurdu. Sabah Katie'ye işten sonra bir şeyler içmek için buluşmayı teklif edecek ve Chloe de arkadaşının bu konudaki görüşünü soracaktı. O da Katie'ye durumuyla ilgili bilgileri gizli tutması konusunda güveniyordu ama daha da önemlisi Katie, Finn'in kuzeniyle nişanlıydı ve bu da ona, kafası kafasına çarptığı anda düzenli hayatını altüst eden adamla ilgili ne yapması gerektiğine dair umutsuzca ihtiyaç duyduğu bilgiyi verecekti.

Bir planı olduğundan emin olan Chloe gözlerini kapadı, tuttuğu derin nefesi bıraktı ve uykuya daldı.

Adam gece yarısı, bir başka kusma nöbetinin ardından iki saattir uyuyan Abby'yi kontrol etmek için parmak uçlarında merdivenlerden yukarı çıktı. Adadaki diğerlerinin de aynı şeyi yaşadığını duyunca Grip onu biraz daha iyi hissettirmişti ama yine de Liam'ın daha önceki uyuşuk halinden dolayı endişeliydi. Liam'ı kucağına alacak enerjisi bile yoktu, bu da demek oluyordu ki

gerçekten hastaydı. Normal şartlar altında bebeği nadiren yere bırakır, hatta mağazada çalışırken onu göğsüne bağlayacak kadar ileri giderdi.

Liam son biberonunu da babasından aldıktan sonra derin bir uykuya dalmıştı.

Adam'ın günlük hayatının bir parçası haline gelen küçük pijamalar

Bir bebek sahibi olmanın getirdiği diğer birçok Şeyle birlikte hayat.

Küçük adam hayatlarını tamamen değiştirmişti ve başka türlü olmasını da istemezlerdi. Adam hayatlarını Zamanının çoğunu Liam'la geçirebilmek için işine geri dönmüştü ve Abby haftada birkaç saat mağazada yardımcı olması için birini bile işe almıştı, böylece yoğun yaz sezonu.

Hayat ikisi için de hiç bu kadar iyi olmamıştı. O bir öğleden sonra karısını ne kadar sevdiği hakkında ne söylüyordu?

ve onsuz geçirdiği bir akşam ona eşlik etme arzusu mu uyandırmıştı? Dişlerini fırçaladı ve hafif pijamasını giydi, bebeği bir kez daha kontrol ettikten sonra uyuyan karısının yanında yatıyordu.

Adam bir elini yavaşça onun alnına koydu, neyse ki alnı serindi. En azından ateşi yoktu. Liam'ın onu düşüren Şeye yakalanmayacağını umuyordu.

Abby bir iniltiyle kıpırdandı.

"İyi misin?" Adam fısıldadı. "Yine hasta hissediyorum."

Adam ışığı açtı, yataktan fırladı ve komodinin üzerine koyduğu kaseyi bir eliyle tutarken diğer eliyle de saçlarını tuttu.

O ise daha fazla kuru kusma yaşadı. "Eğer hala Sabah kendimi bok gibi hissedersen seni kliniğe götürmek isterim." İnledi. "Bu şekilde hiçbir yere gidemem."

"O zaman David'i arayıp buraya gelmesini isteyeceğim. Beni korkutuyorsun, tatlım."

"Özür dilerim."

Onu alnından öptü. "Üzülme."

"Sanırım geçti. Şimdilik."

Adam onu tekrar yatağına yatırdı ve koyu renk saçlarını solgun yüzünden geriye doğru düzeltti. İlk iş David'e mesaj atacaktı.

ve kliniğe giderken uğramasını söyle.

Gece boyunca iki kez kuru kabarcıklarla ayağı kalktı ve Adam da Liam'la birlikte bir kez daha ayaktaydı. Bir geceden sonra bitkin

Zorlu gecede, saat altıyı on geçe David'e mesaj atarak, işe giderken Abby'yi kontrol etmek için uğrayıp uğrayamayacağını sordu.

David hemen cevap yazdı. Sevindim. Yıllık mide Yarış Haftası'yla birlikte böcek geldi. Yedi buçuk gibi gelirim.

Çok teşekkür ederim.

Bir zamanlar kayınbiraderi olacak adam
Bir zamanlar Mac'in kızı Hailey'i kurtararak Janey'i aldattığı için kendini affettirmiş ve daha sonra David olmasaydı ölecek olan Janey ve oğlu PJ'i kurtarmıştı.

acil bir sezaryen gerçekleştirdi. McCarthy ailesi David'e asla geri ödenemeyecek bir minnet borçluydu.

Adam her zamankinden daha küçük bir fincan kahve hazırladı ve mutfakta tek başına oturup, o gıcırtıyı bekledi her yeni güne başlayan kreşten. Baba olana kadar hiç sabah insanı olmamıştı. Şimdi erken sabahlar, uykusuz geceler ve daha kısa iş günleri

Liam'ın onlara getirdiği sınırsız mutluluk için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Esnedi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi, Abby hasta olduğu için bebek görevinde uzun bir gün bekliyordum.

Liam tam zamanında, babasının yüzüne bir gülümseme getirerek sabah sohbetine başladı. Adam kendi

ikinci fincan kahvesini içti ve küçük adamıyla ilgilenmek için yukarı çıktı.

Kırk dakika sonra çamurluğun kapısı hafifçe vurularak David'in geldiği duyuruldu.

Bebegi kucağında taşıyan Adam, onu içeri almak için aşağı indi. "Günaydın."

"Nasıl gidiyor?" David parmağını Liam'a uzattı, o da küçük yumruğunu parmağına doladı.

"Daha iyiydik. Annen kendini iyi hissetmiyor, değil mi dostum?"

"Yayayayaya."

"Yemin ederim erken konuşacak."

David gözlerini devirdi. "Tüm ebeveynler bir sonraki Albert Einstein'a sahip olduklarını düşünürler."

"Çok geçmeden bu şarkıyı söylemeye başlarsın."

"Umarım öyle olur. Denemekten kesinlikle keyif alıyoruz."

"Detayları anlatma doktor."

David güldü.

"Gidip Abby'ye burada olduğunu söyleyeyim ve uyanması için ona bir dakika vereyim. Kendine biraz kahve al."

"Sakıncası yoksa."

Adam hâlâ Liam'ı tutarken üst kata çıktı. "Annemi uyandıralım ve Doktor David'in onu görmeye geldiğini söyleyelim."

Liam, Adam'ın saçını bir avuç tutmayı ve iyice çekmeyi başardı.

"Yow, dostum. Bu acıttı."

Liam'ın göbek kahkahası Adam'ı da gülmenin eşiğine getirmişti ama bebeğin yaptığı her yaramazlığa gülmemeye çalışıyordu. "Hayır, hayır. Bu acıtıyor. Nazik eller kullan."

Liam, Adam'ı macuna çeviren yüzünü okşadı.

"Evet, dostum. Aynen böyle." Yatağın kenarına oturdu ve Abby'nin ne kadar solgun olduğunu görünce bir kez daha telaşlandı. "Hey, tatlım. David seni görmeye geldi." Ona nazikçe

Titreyerek onun muhteşem gözlerinin açılmasını bekledi. Ama bu sabah, Liam'ın görüntüsü bile onlara bir hayat kıvılcımı getirememişti.

"David burada mı?"

"Ona mesaj attım ve kliniğe giderken uğramayı kabul etti. Yukarı gelmesine izin versem sorun olur mu?"

"En azından önce dişlerimi fırçalayayım."

Kızın kalkabilmesi için ayağa kalktı ve düşmesini engellemek için onu tutmak zorunda kaldı. Neler oluyordu böyle? "Sakin ol, bebeğim."

Baş dönmesi geçene kadar ona tutundu. "Ben iyiyim."

Kadın banyoya ve sonra da yatağa doğru yürürken Adam ona yakın durdu. Bu küçük aktivite onu tamamen bitkin bırakmışa benziyordu. Adam ondan daha çok endişeliydi.

Hiç. "David'i çağırayım." David'e yukarı gelmesi için seslendi ve ona ana yatak odasını gösterdi.

Liam bezini yüksek sesle doldurmak ve ulumaya başlamak için o anı seçti.

"Ben onunla ilgilenirken siz de konuşun." Adam David'in söyleyeceklerini duymak için orada olmak istiyordu ama Liam'ın üstünün değiştirilmesi ve karnının doyurulması gerekiyordu. Bu sırayla.

Yirmi dakika sonra, David bebeği mama sandalyesine oturtup yulaf ezmesi ve elma püresi yedirirken aşağıya geldi.

Adam'ın kalbi boğazında düğümlendi. "O... O iyi mi?" Onun için gerçekten önemli olan tek şey buydu.

O, Liam ve ailesinin geri kalanı iyiydi.

"O iyi olacak. Seni bilgilendirmesine izin vereceğim. Benim kliniğe gitmem gerek."

Adam onun elini sıkmak için ayağa kalktı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Hiç sorun değil. İyi günler, Adam." "Sana da."

Merakla yanıp tutuşan Adam, bebeğin şiddetli itirazlarına rağmen Liam'ı çabucak temizledi ve mama sandalyesinden kaldırdı. "Bana annenle beş dakika ver dostum, sonra tepsini Cheerios ile dolduracağım." Adam bazen Liam'ın söylediği her kelimeyi anladığından emindi. Bu da onlardan biriydi. Çünkü Cheerios vaadi onu sakinleştiriyordu.

Adam merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı yöneldi. Yatak odasına girdi ve Abby'nin yatağa uzanmış, gözyaşları içinde yüzünü gördüğünde durdu. "Abby... Sorun ne?" Neredeyse sormaya korkuyordu.

Ona bir el uzattı. "Buraya gel."

Adam kendini yatağa doğru adım atmaya zorladı. Kalbi endişe ve korkuyla çarparken onun eline uzandı, yatağın kenarına oturdu. "Eğer yapmazsan bana sorunun ne olduğunu söylersen, beni hastanede ziyaret edebilirsin."

Abby Liam'a uzandı.

Adam onu teslim etti ve terli avuçlarını pijama pantolonuna sildi.

"David olabileceğimi düşünüyor..." Derin bir nefes aldı. Bıraktı.

Adem on bin kez öldü.

"Hamile."

Kelimeyi algılaması bir saniye sürdü ve algıladığında, onu doğru duyduğunu umarak başını eğdi. "Sen... Sen... Bu nasıl mümkün olabilir?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bile güldü. "Liam'ın önünde bunun nasıl mümkün olduğunu açıklayamam ama Adam öyle olduğunu düşünüyor."

Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak Liam'a uzandı ve ikisini de sımsıkı kucakladı.
protesto için gıcırıyor.

"Mutlu musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Abby, tatlım, biraz daha mutlu olsaydım kalbim yerinden çıkacaktı. Buna inanamıyorum."

"Bunun insanların başına geldiğini duydum - benimsiyorlar ve denemeyi bırakıyorlar ve sonra bingo. Olur böyle şeyler."

"Duydun mu Liam? Gizli silah sendin."

Abby boğazını temizledi. "Şey... Aslında gizli silahın sizde olabileceğini düşünüyorum."

Gözyaşları arasında gülüştüler ve sonra adam onu öptü ve alnını onunkine yasladı. "Bu gerçek mi?"

"Klinikte doğrulayana kadar emin olamayacağız ama rahminin büyüdüğünü hissettiğini söyledi. Ve o onaylayana kadar

Son reglimin ne zaman olduğunu sorduğunda, kaçırdığımı bile fark etmemiştim. Ne zaman regl olacağımı saatine kadar bildiğimiz zamanları hatırlıyor musun?" Gözyaşlarını sildi

yanaklarından aşağı kaymaya devam etti. "Şimdi dikkat bile etmiyoruz."

"Çünkü istediğimizi elde ettik, bu yüzden endişelenmeyi bıraktık," dedi şaşkın ve müteşekkir bir ifadeyle. İnanılmaz derecede müteşekkir. "Kliniğe ne zaman gidebiliriz?"

"Saat 11'de Victoria ile randevum var."

"Önceden kalan testlerimiz var mı?"

Nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım! Evet!" Bebeği adama geri vererek yataktan fırladı ve baş dönmesi onu tekrar yakaladığında durdu.

Adam hemen oradaydı ve bir kolunu beline dolayarak onu tuttu. "Yavaşla, tatlım."

"Çok heyecanlıyım, zor nefes alıyorum."

"Biliyorum. Ben de öyleyim ama düşmeni istemiyoruz. Özellikle de şimdi."

"Hayır, bu iyi olmaz." "Nefes almalısın."

Bir dizi derin nefes aldı ve onun kolunu sıktı. "Ben iyiyim."

"Yavaş git."

Banyo kapısının dışında durmuş, dikkatini Liam'ı eğlendiriyordu, böylece beklerken çıldırmayacaktı. Zaman yavaşladı, ya da öyle görünüyordu.

"Adam. İçeri gel."

İlk adımı atarken bayılacakmış gibi hissetti, bu yüzden kendi tavsiyesine uydu. Derin bir nefes aldı ve sonra Abby'ye banyoda katılırken bir nefes daha aldı; Abby'nin kocaman, ağlamaklı gülümsemesi ona bilmek istediği şeyi anlatıyordu.

"Evet?"

Başını salladı. "Başardık, Adam. Gerçekten başardık."

Kolunu ona doladı ve onu öptü. "Kesinlikle yaptık ve şimdi..."

"Bir bebek daha." Nefes nefese ona baktı. "Bir yıl içinde iki bebeğimiz olacak. Adam!"

Kahretsin, bunu hiç düşünmemişti. Ona daha sıkı sarıldı.
"Harika olacak. Söz veriyorum." O sadece
bunun tutabileceği bir söz olmasını umuyordu.

CHAPTER 20

Finn Chloe'den önce uyandı ve güneş Chloe'nin üzerine vururken onun uyuduğunu görmenin keyfini çıkardı.

rengarenk dekore edilmiş bir oda. Duvarlar ilgi çekiciydi. Yatağın arkasındaki duvarda pembe tabanın üzerine boyanmış beyaz bir desen vardı. Bunu kendisinin mi yaptığını yoksa yaptırdığını mı merak etti. Mesela Burada uyuyan kadının odası korkak, orijinal ve eklektikti.

Telefonu bir mesajla çalınca yataktan kalkıp telefonu aldı ve Mac'ten gelen mesajı okudu. Saat on bir civarında Wayfarer'da bir şey için bana yardım edebilir misin?

Finn cevap yazdı. Evet, sorun değil. Teşekkürler!

Wayfarer bitmek üzereyken ve Curtis'in yerinde çalışmalar büyük açılıştan sonraya kadar başlamayacakken

Mac, inşaat ekibine biraz dinlenmelerini, Luke'la birlikte Wayfarer'ın bakımını yapmalarını söylemişti.

marina sezon için hazır ve çalışır durumda. Finn, Mac'in bu kadar çok topu nasıl havada tuttuğu ve her şey olması gerektiği gibi olması gerekirken nasıl bu kadar zahmetsiz görüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve şimdi o

ikizleri olacaktı ve beş çocuk sahibi olacaktı, her zamankinden daha meşgul olacaktı.

Telefonu yanına alan Finn, Chloe'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek yatağa uzandı. Saat ona kadar işte olması gerekmiyordu ve saat daha yedi buçuktu. Belki de Onu işten önce kahvaltıya gitmeye ikna edebilirdim. Onunla daha fazla vakit geçirmek için her şeyi yaparım.

Onun hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra telefonunun tarayıcısını açtı ve metotreksat için bir arama yaptı; ilacın tanımında gördüğü ilk şey olan kemoterapi kelimesi karşısında kalbi neredeyse duracaktı.

Aman Tanrım. Kanser mi olmuş?

İlaç hakkındaki bilgileri gözden geçirirken daha da umutsuzluğa kapıldı. Yeterince şey gördükten sonra tarayıcıyı kapattı.

Bu yüzden mi onunla ilişkiye girmek istemiyordu? Hasta ve korkmuş olduğu için mi? Bunun onun için önemli olacağını mı düşünüyordu? Etmezdi. Ama aldığı ilaçlara bakarak onun mahremiyetini ihlal ettiğini belli etmeden bunu ona nasıl ifade edebilirdi?

Ne ikilem ama.

"Hey."

Nasıl olur da bir kelime hayatında duyduğu en seksi şey haline gelebilirdi? Tanrım, bu kadın için kötü bir durumu vardı ve her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Daha kötüsü hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. "Günaydın. İyi uyudun mu?" Finn sesini normal tutmaya, ilaçlarla ilgili keşfettiklerinden dolayı yaşadığı paniği gizlemeye çalıştı.

"Yatmadan önce verdiğin ilaç sayesinde uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim."

Sırıttı. "Çözümüm talep üzerine hazır." Sadece onun muhteşem yüzüne baktığı için, bunun zaten olduğundan daha fazla bir şey olamayacağının tüm nedenlerini hatırladığı anı tam olarak gördü.

Canı cehenneme. Onun bu yolu göremeyeceğini mi sanıyordu?

Ona baktı mı? Sanki sahip olamayacağı bir şeyi istiyormuş gibi. Ona sahip olabilirdi. Onun her şeyine sahip olabilirdi, Ve onu önündeki şeyi almaya ikna etmenin bir yolunu bulacaktı. Yanlış olan her neyse, bununla birlikte başa çıkacaklardı.

"Hadi kahvaltıya gidelim."

"Benim işe gitmem gerek."

"Salon saat 10'da açılıyor. Saat sekiz bile değil. Daha sekiz bile olmadı.

Hem zaten arabayı almak için seni geri götürmem gerekiyor." Karnını ovuşturdu. "Ben büyüyen bir çocuğum ve dün gece beni yordun. Proteine ihtiyacım var."

Ona öyle bir baktı ki, bilmesi gereken her şeyi söyledi. Dün gece de onun için yeterli olmamıştı. Bununla başa çıkabilirdi.

"Hadi ama..." Dudağını uzattı. "Güne aç başlamamı istemezsin, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Bu saçmalık sende işe yarıyor mu?"

"Her seferinde."

Bu onu güldürmüştü, amacı da buydu zaten. Onun gülüşünü seviyordu.

"Pekâlâ. Güzel. Kahvaltı. Ama hepsi bu kadar. Ondan sonra..."

"Her seferinde bir adım, tatlım. Her seferinde bir adım." Yataktan fırladı, dramatik bir şekilde gerindi ve gözlerini açtığı anda onu kendisine bakarken buldu. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Başka tarafa baktı, çarşafı vücuduna sardı ve onunla birlikte banyoya sürükledi, kapıyı arkasından kapattı.

"Acele etme bebeğim," dedi, kapalı kapıdan duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ranger'ı dışarı çıkaracağım ve onu besleyeceğim." Finn, yerdeki yatağından kendisine temkinli bir şekilde bakan köpeğe bakarak, "Bence çok iyi gitti. Sence de öyle değil mi?"

Onunla kahvaltıya gitmeyi kabul ederken aklından ne geçiyordu? Neden acıyı uzatıyordu? Bu tek seferlik olması gerekiyordu. Bir kere yapmıştı. gece ve iyi ve gerçekten yapılmıştı. Onunla kahvaltıya gitmek onu daha da açgözlü yapmıştı.

Bu kadar seksi, tatlı ve iyi olması onun suçuydu. O çok iyi biriydi. Bu özelliğini diğer tüm çekici özelliklerinden daha çekici buluyordu.

Onu. Çıktığı diğer erkeklerin aksine, oyun oynamıyor ya da hayır cevabını kabul etmekte zorlanmıyordu. Ona yaklaştı. Bir partnerde aradığı ve ona kadar hiç bulamadığı türden bir saygı ve anlayışla.

Anlaşıldı, değil mi? Kimseyle ilişkisinin olmadığı bir zamanda, hayallerindeki adamla tanıştı.

"Ona sahip olamazsın." Chloe bu sözleri söylerken aynada kendine baktı. "Sen. Sahip. Sahip. Ona. O yüzden kes şunu. Hemen şimdi." Duşu açtı ve sıcaklığın ağrıyan eklemlerini yatıştırmasına izin verdi. Ilık bir duş güne başlaması için kritik hale geldi. O hareket ettikçe

sabah rutini boyunca, o görmezden gelmeye çalıştı
Yaygın ağrılar ve sızılar, olacağını bildiği gibi, bugün her
zamankinden daha kötüydü. Duş, ağrılarını zar zor
dindirmişti.

Vücudunun her santimi acıyordu, ama
Finn'le geçirdiği geceyi acısız bir günle takas etti.
Dünyadaki tüm para için değil. Bu onun için her şeydi.
Bu da bugün yapılması gerekenleri yapmayı çok daha zor
hale getiriyordu.

Kahvaltıdan sonra, harika bir gece geçirdiği için ona
teşekkür edecekti.
ve vedalaşmak. Çok canı yanacaktı ama ikisi için de
yapılacak en doğru şey buydu.

Senin için doğru olan bu değil. Senin için doğru olan o.
İçindeki aykırı olmak zorunda olan o sese lanet olsun.
Saç kremi saçlarından arındırdı ve kalçalarındaki acıdan
dolayı yüzünü buruşturarak duştan çıktı. Buna değmişti.
İnanılmaz derecede değmişti. Kendisine onunla bir gece
izin vermeyi kabul etmişti. Bunu yapmıştı ve şimdi hayatına
devam etme zamanıydı.

Bu noktada, hayatında o kadar çok kez baştan başlamıştı
ki, bunun nefes almak kadar kolay olması gerekirdi.

Ama bu sefer... Bu sefer kolay olmayacaktı. Hem de hiç
kolay olmayacak.

Onu bir daha asla göremeyeceğini düşündüğünde içi
acıyordu, bu acı ona nasıl olduğunu çok fazla
hatırlatıyordu.

Ailesini aniden kaybettikten sonra böyle hissetmişti. Eğer
istediği olsaydı, bir daha asla böyle hissetmezdi ve eğer
onunla geçirdiği bir geceden sonra bu kadar acı veriyorsa,
şimdi bitirerek doğru şeyi yapıyordu.

Acı, onunla daha fazla zaman geçirerek iyileşmeyecekti. Hayır, bu dayanılmaz bir hal alacaktı ve zaten baş etmesi gereken yeterince acı vardı.

Saçlarını aceleyle kurutup şekillendirdi ve Her gün işe giderken yaptığı makyajla, diğer kadınları güzel gösterebilen, birlikte, şık bir kadın "gibi görünmek" istiyordu. En azından dış görünüşü toparlanmış görünecekti. Müşterileri onun içten içe çökmekte olduğunu bilmeyecekti.

Banyo kapısını açtığına yatak odasının kendisine ait olduğunu gördü ve işe giderken giydiği siyah pantolon ve kolsuz üst kombinasyonlarından birini giyindi. Muhteşem mürekkebinin tümüyle sergilenmesi hoşuna gidiyordu. Müşterileriyle birçok sohbeti başlatmıştı. yorumladı. Bazıları onaylamadı ama hiçbiri güzelliğini inkar edemedi.

Saçını tamamen düzleştirmek yerine, stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç toka ile topladı ve böylece iş sırasında saçının önünden çekilmesini sağladı.

Telefonunu şarj aletinden alıp mutfağa yöneldi ve bir metre boyundaki adamı görünce kısa bir süre durdu. yere yığılmış bir adam, hiç bu kadar mutlu görünmemiş olan Ranger ile güreşiyordu.

Ranger güreşmeyi sever miydi? Kim bilebilirdi ki? Ona karşı çok tatlı ve nazikti ama Finn'e karşı hırslıyor ve sanki hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi şakacı bir şekilde atladı. her zamanki ağırları ve sızıları.

Chloe pencere kenarındaki ilaçlarına baktı ve onları alıp kahvaltıdan sonra almak üzere iş çantasına atmak için lavaboya doğru ilerledi. İlaçlar midesini bozmuştu, o yüzden

onları asla yiyeceksiz bırakmazdı. O zaman bile, bazen hala onu hasta ediyordu. Ama bu, sundukları rahatlama için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Finn'e, "Sen hazır olduğunda ben de hazırım," dedi.

Ranger'ı okşadı ve yerden kalktı. "Bir dahaki sefere senin kazanmana izin vereceğim."

Ranger havladı, oyunu bitirmeye hazır olmadığı belliydi. Finn güldü. "Sen bir şeytansın."

"Genelde değil. Sen onu ortaya çıkarıyorsun."

"Aww, bunu söylemen çok hoş. Ben de her zaman biraz şeytan olmuşumdur."

"Bu son on yılın en hafif ifadesi olabilir. Sen şeytanın ta kendisisin."

"Seni yağcı."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edersin."

"Kardeşim ve ben her zaman orada iyi bir arkadaş olacağımızı söyleriz." Dün gece giydiği blazer ceketini omzuna atarak kamyonetinin kapısını açtı ve kızın kalkıp yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti.

Onun tavırlarını ve kurnazca yardıma ihtiyacı olduğu gerçeğini büyük bir mesele haline getirmeden ona yardım etti. Kimi kandırıyordu ki? Onunla ilgili her şeyi seviyordu.

"Dün gece giydiğin kıyafetlerle kahvaltıya giderek bir nevi utanç yürüyüşü yapıyorsun."

"Utanç yürüyüşümden hiç utanmıyorum. Dün geceyi seninle geçirdim. Hayatımın en güzel gecesiydi."

"Finn..."

"Ne?"

"Böyle şeyler söylememelisin."

"Neden olmasın? Gerçek
bu." "Bu bir hataydı."

"Hayır, değildi."

"Evet, gerçekten öyleydi. Hâlâ
yapamıyorum-" "Hasta olduğun için
mi?"

Biri karnına yumruk atsa, Chloe onun sorusundan
daha fazla şaşırmaz ya da nefessiz kalmazdı.

"Bu beni ilgilendirmez. Bunu biliyorum. Ama ilaçları
gördüm ve merak ettim. Üzgünüm ama anlamak istiyorum
ve eğer bunun olamayacağını düşünmenizin nedeni buysa,
benim için fark etmez."

"Ne olduğunu bile bilmeden bunu nasıl söylersin?"

"Benim için önemli olan tek şey
Bunu yenmek için elimizden ne geliyorsa yapalım ki birlikte
mümkün olduğunca çok zaman geçirebilelim."

Elimizden geleni yapalım. Biz. İkisi olarak.
Birlikte. O gerçek miydi?

"Onu yenmeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü bu asla kurtulabileceğim bir şey değil. Bu, birlikte
yaşamayı öğrendiğim bir şey."

"Tam olarak nedir?"

"Romatoid artrit."

"Oh." Derin bir nefes aldı. "Çok rahatladım. Kanser
olduğunu sanmıştım."

"Kanser değil ama eninde sonunda şu anda olduğundan
daha büyük bir mesele haline gelecek."

"Tamam."

"Tamam ne?"

"Tamam, bunu gerçekleştiğinde hallederiz."

"Finn, sana bunun böyle gitmeyeceğini söylediğimde beni duymalısın. Dün gece güzel vakit geçirdik ama bundan sonra sadece bu kadar olacak."

"Neden ikimize de yalan söylüyorsun?" "Yalan söylemiyorum."

"Evet, ylesin. Dün gece aramızda olanlar tek gecelik bir ilişki değildi, Chloe. Bu bir başlangıçtı. Çok daha önemli bir şeydi." "Hayır, değildi!"

"Evet, yleydi!"

O gelene kadar birbirlerine tek kelime etmediler. Rebecca'nın lokantasının önüne park etmiş. Motoru kapattı. Ama dışarı çıkmak için bir hamle yapmadı. Uzun ve gergin bir sessizlik anından sonra, "Hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Hiç." Ona doğru baktı. "Eğer sen aynı şekilde hissetmiyorsan, bununla yaşayabilirim. Ama bana yalan söyleme, Chloe.

Lütfen bana yalan söyleme. Dün gece oradaydım. Senin de aynı şeyleri hissettiğini biliyorum."

"Biliyorum, ama-"

"Aması yok. Bununla birlikte başa çıkacağız ve bunu birlikte zeceğiz."

Başını iki yana salladı. "Bunu sana yapamam."

"Bana en çok istediğim şeyi vermekten başka ne yapıyorsun? Seninle birlikte olmak için bir şans."

"Neyin üstesinden geleceğini bilmiyorsun."

"O zaman söyle bana." Emniyet kemerini çözdü ve yüzünü ona dönmek için koltuğunda döndü. "Neden bu kadar endişelendiğini söyle bana."

"Birincisi, artık alışamayacağım bir zaman gelecek, muhtemelen çok geçmeden."

"Tamam."

"Bu iyi değil! alışmazsam sigortam da olmaz. Eğer sigortam yoksa, tamamen mahvolurum."

"Seni sigortama kaydettireceğim. Bir sonraki endişen nedir?"

Kadın ona inanamayarak baktı. "O kadar basit değil."

"Kesinlikle bu kadar basit olabilir. Benim için başka neyin var?"

Onun alaycı bakışına kendi bakışıyla karşılık vererek, "RA sadece bir başlangıç olabilir. Sonunda başka koşullar."

"Tamam. Başka ne var?"

"Doğurganlık sorunlarım olabilir." "Tamam. Ee?"

"şu anda çok iyi çalışan ilaçlar artık çalışmayabilir."

"Tamam."

"Kalalarım sürekli ağrıyor. Bu da seksi en iyi ihtimalle zorlaştırır, bazen de imkansız hale getirir."

"Etrafında alışırız. Başka bir şey var mı?"

"Burada sağlanamayan bir bakıma ihtiyaım olabilir. İnfüzyonlar ve klinikte yapamayacakları şeyler."

"Bu yüzden anakaraya gideceğiz ya da olmanız gereken yer orasıysa oraya taşınacağız."

"Finn, gerçekten çok tatlısın ama-"

Onu öpmek için konsolun karşısına eğildi ve sonra, Yüzünü onunkine çok yakın tutarak gözlerinin içine baktı. "Ne istediğim konusunda fikrimi değiştirecek tek bir şey bile duymadım. Seninle, Chloe Dennis'le ve Ranger'la birlikteyim. Seni istiyorum. Onu istiyorum. Bizi istiyorum."

"Herhangi birine sahip olabilirsin Finn. Neden bunu üstlenmek istiyorsun ki?"

"Çünkü senin için deli oluyorum ve kafanı benimkine çarptığın andan beri öyleyim."

Avazı çıktığı kadar bağırarak isterken kendini tutmak için tek yapabildiği buydu. Adam gerçek miydi? "Kafanı benimkine çarptın."

Finn bir parmağını onun yanağında gezdirdi. "Hepsi sendin." Onu tekrar öptü. "Şimdi hepimiz düzgün müyüz?"

"Hayır, biz heteroseksüel değiliz."

"Bilmeni isterim ki, benim için çok şey ifade ediyorsun. benimle bu konu hakkında konuştun. En azından şimdi neden birlikte olamayacağımızı düşündüğünü anlıyorum."

"Anakaraya geri dönüyorsun," diye hatırlattı ona.

Onu çenesinden yakaladı. "Tatlım, sen burada olduğun sürece ben hiçbir yere gitmiyorum."

CHLOE sanki rüya görüyormuş gibi hissediyordu. Neden ayrıldıklarına dair ona söylediği her nedeni sistematik olarak reddetmişti.

birlikte olmamalıydı. Son on dakikayı değerlendirmeye çalışırken duyguları allak bullak olmuştu.

Tatlım, sen burada olduğun sürece, ben hiçbir yere gitmiyorum.

Ona şefkat ve arzuyla bakarken seksi ağzından çıkan bu sözleri duymak hayatının en güzel anlarıydı. Hatta en güzel anıydı. Bunu aşmak için çok şey gerekirdi.

Elini beline koyarak onu lokantanın içine doğru yönlendirdi. Ona dokunma şeklini seviyordu, sanki yanında olup da ona dokunmadan edemezmiş gibi.

Karşılıklı olarak bir masaya oturduklarında, adam onu hiç kimse tarafından görülmediği kadar görüldüğünü hissettiren o özel tarzıyla incelemeye devam etti. Menülerini incelerken "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çok fazla şey var."

"Omlet ya da Fransız tostı ister miyim? Bu tür şeyler mi?"

Daha sevimli olabilir miydi? "Diğer şeylerin yanı sıra."

Elindeki menüyü bir kenara bıraktı ve ona doğru eğilerek tüm dikkatini verdi. "Ne gibi? Tüm düşüncelerini duymak istiyorum."

Finn McCarthy'nin tüm dikkati en güçlü kadını bile bunaltabilirdi. Chloe, Finn McCarthy'nin Kamyonetinde duygusal bir konuşma yaptı ve kesinlikle en güçlü olduğu anda değil.

"Bilmeni isterim ki... Söylediğin her şey için minnettarım." "Sakın bu ifadeye bir 'ama' eklemeye cüret etme."

Rebecca bir elinde iki kahve fincanı, diğerinde bir demlik kahve tutarak geldi. "Günaydın. İkiniz için de kahve?"

"Lütfen," dedi Chloe.

Finn başını salladı. "Ben de öyle. Teşekkürler."

Rebecca tencereyi masaya koydu ve defteriyle kalemmini çıkardı. "Siparişinizi aldınız mı?"

Chloe'ye önden gitmesini işaret etti.

"Yumurta beyazı sebzeli omlet ve İngiliz çöreği alayım lütfen."

"Pastırmalı ve kaşarlı omlet ile beyaz kızarmış ekmek alayım lütfen."

"Hemen geliyorum."

Chloe burnunu kaldırdı. "Beyaz tost mu? Seninle ilgili mükemmel olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Ne diyebilirim ki? Ben Wonder Bread tarzı bir adamım. Konuyu değıştirme. Kamyonda söylediklerimi takdir ettiğini söylüyordun." Devam etmesi için onu cesaretlendirmek amacıyla elini yuvarladı.

"Senden bir şey isteyeceğim..."

"Benden her şeyi isteyebilirsin."

"Lütfen kimseye RA'dan bahsetmeyin. Eğer duyulursa işime zarar vermesinden korkuyorum. İnsanlar kalabilir uzakta."

"Tek kelime etmeyeceğim. Başka ne için endişeleniyorsun?"

İç çekerek kabine yaslandı. "Sadece çok fazla Finn. Çok çok çok fazla. Tüm doğru şeyleri söylediğin için gerçekten minnettarım."

"Söylediğim her kelimedede ciddiydim. Sadece duymak istediklerinizi söylemiyordum."

"Biliyorum ve bu benim için çok şey ifade ediyor. Ancak herhangi bir karar vermeden önce bunu düşünmek, araştırmak ve tam olarak anlamak için gerçekten biraz zaman ayırmalısınız."

"Senin hakkında bir karar vermeden önce mi? Çok geç. Ben çoktan kararımı verdim."

"Finn-"

"Seni orospu çocuğu!" Çığlık atan kadın sesi Chloe'nin solundan geliyordu ve o daha ne olduğunu anlayamadan kadın üzerlerine çullanmıştı. Kadın Sarışın Finn'i yumrukluyor ve gömleğini yırtıyordu.

Düşünmeden hareket eden Chloe, kadını Finn'in üzerinden çekmek için ayağa kalktı ve geriye doğru düştü, markette düştüğü kalçasının üzerine sertçe indi ve sonra soluk soluğa kaldı

Kadın üzerine çıkıp onu tokatlamaya başladığında.

Chloe darbeleri savuşturmak için kolunu kaldırdı. Ne oluyordu lan?

Sonra Finn oradaydı ve kadını üzerinden kaldırdı. "Missy! Neyin var senin?"

"Sen bir yalancısın! Başka biri olmadığını söylemiştin. Bana söz vermiştin ve şimdi bunu mu yapıyorsun? Bu fahişeye kahvaltı edip Tanrı bilir başka neler yapıyorsun?"

Artık lokanta durmuştu ve herkes onlara bakıyordu.

Finn'i kanlı bir dudak ve hızla şişen bir gözle bırakan ve ona fahişe diyen bu kadın da kimdi?

"Bundan sonrasını ben hallederim." Blaine Taylor arka cebinden kelepçeleri çıkardı ve kadına öyle hızlı taktı ki, kadın ne olduğunu anlamadı bile. "Bu Missy, ben Sanırım?"

Missy bağlara karşı çığlık atmaya ve çırpınmaya devam etti ama Blaine'in dengi değildi.

"Evet." Finn, Chloe'nin yerden kalkmasına yardım etmek için eğildi. "Bu o."

Chloe ayağa kalktığında, sanki onu bırakırsa kendisinden kaçacağından korkuyormuş gibi kollarını ona doladı. Belki de kaçmalıydı. Bu onun sahnesi değildi.

Blaine tüm bu süre boyunca mücadele eden Missy'yi zahmetsizce kontrol altına aldı. "İkinizin de içeri girip ifade."

Missy lokantadan çıkarken çığlık attı.

Rebecca elinde bir çanta ve iki kahve ile geldi. "Kahvaltı benden."

"Burada olanlar için çok üzgünüm Rebecca," dedi Finn.

"Sen hiçbir şey yapmadın. Kendi işine bakıyordun iş."

"Yine de. Olanlar için üzgünüm."

"Endişelenmeyin. İkinizin de iyi olmasına sevindim."

Chloe kahveleri kabul ederken Finn ondan paket servis çantasını aldı.

Lokantadaki herkesin bakışlarını görmezden gelerek oradan ayrıldılar ve kamyonetine doğru yürüdüler, her adım Chloe'nin yeni bir Çatışmadan ve düşmeden sonra ağırları vardı. Onun içeri girmesine yardım etti ve yiyecek torbasını önüne koydu. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

"Kim o?"

"Görünüşe göre yokluğumda benim için hiçbir şey bilmediğim planlar yapan eski kız arkadaşım."

"Ne tür planlar?"

"Evlenmek hakkında bir kez bile konuşmamışken bir düğün mekânı ayarladı."

"Vay anasını. Ne zamandır senin eski sevgilin?"

"Buraya taşındığımdan beri. Görüşmeye devam ettik ama ona tekrar bir araya geleceğimize dair hiç umut vermedim. Yemin ederim."

"Sana inanıyorum."

"Ve ona planladığı düğünün asla gerçekleşmeyeceğini ve sonsuza dek bittiğimizi söylediğimde

kendini kaybetti ve telefonumu patlatmaya başladı. Mac tacizi Blaine'e bildirmemi istedi, o da onu aradı ve ona kesmesini söyledim. Onu son kez gördüğümü sanmıştım. Bana ya da sana saldıracağı hiç aklıma gelmezdi. Bana iyi olduğunu söyle.

Tamam. Eğer sana zarar verirse..."

"Ben iyiyim." Chloe çantasından bir mendil çıkardı ve dudaklarındaki kanı temizlemek için uzandı. "Gözün moraracak."

"Ne olduğunu anlayamadan bana soğuk vuruş yaptı."

"Umarım suç duyurusunda bulunursunuz."

"Kesinlikle evet. Sadece ben olsaydım umurumda olmazdı ama sana zarar verebilirdi ve bu hiç hoş değil."

"Seni incitmesi benim için sorun değil."

Bir kaşını kaldırdı. Çok gülünç derecede seksi.

"Hayır mı?" Chloe başını salladı.

Finn eğilip onu öptü ve kesik dudakları itiraz edince yüzünü buruşturdu. "Acaba Blaine tam da her şey yoluna girmişken benim için öpüşmeyi berbat ettiği için onu suçlayabilir mi? ilginç."

Elini adamın yüzüne koyarak çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Bunun üzerinde çalışabiliriz." Chloe onun sözlerini kullandı ve parlak mavi gözlerinin arzuyla kararmasına bayılmıştı.

"Chloe-"

"Şimdi olmaz. Önce karakola gidiyoruz, sonra kahvaltımızı yapıyoruz, sonra da işe gidiyorum. İşten sonra daha çok konuşuruz."

"Söz veriyor musun?"

"Evet, Finn, söz veriyorum."

CHAPTER 21

Chloe iş gününü daha çok gülerek geçirdi. uzun zamandır olmadığı kadar rahatlamış hissediyordu.

Finn'le gerçeği paylaştıktan sonra.

Ve söylediği şeyler...

Kamyonetindeki o dakikaları ya da adamın ona bakışını asla unutamayacaktı. Onunla geçirdiği her dakika, aralarında olup bitenlere daha da kapılıyordu. Nasıl kapılmasındı ki? En iyi niyetine rağmen Ona direnmek, karşı konulmaz olduğunu kanıtlıyordu.

Janey Cantrell, "Bugün çok neşelisin," dedi. Chloe, Janey'nin uzun sarı saçlarını düzeltti. "Dün geçirdiğin günden sonra zombi olurdum."

"Güzel bir gündü." Harika bir gündü ama bunu Finn'in kuzenine söyleyemezdi. "Yirmi beşten fazla Gıda bankası için bin dolar. Bu bizi önümüzdeki kışa kadar idare eder."

"Bu harika. Harika bir amaç."

"Feribot şirketinin yaptığı bağış için minnettarız." Janey kocası için "Hepsi Joe ve Carolina," dedi. ve feribot şirketinin sahibi olan kayınvalidesi.

"Çok cömertler."

"Bu ada onların ailesine ve bana çok iyi davrandı. Geri vermekten mutluluk duyuyoruz." Janey dramatik bir şekilde boğazını temizledi. "Ama bu kadar yeter. Finny ile aranızda ne var?"

Chloe, Janey'i geldikten kısa bir süre sonra tanımıştı. Yıllardır saçını keserdi ve onu iyi tanırdı. Yine de, Chloe'nin yüzü Finn'le kendisi hakkındaki soru karşısında utançtan kızardı.

"Ve sakın bir şey söyleme," diye ekledi Janey. "Çünkü ben Dün gece ve önceki gece evimde kesinlikle bir şeyler gördüm."

"Birlikte vakit geçiriyorduk."

"Bana her şeyi anlat. Beni hayatım boyunca korkutacak olanlar dışında tek bir ayrıntıyı bile atlama."

Chloe güldü. "Saçını kestirmeye geldiğinde tanıştık ve komiktir ki, ikimiz de saçını kestirmek için bir şeye uzandığımızda kafalarımız birbirine çarptı. yere düştü."

"Bu çok şirin! Mac'in Maddie'yi kazayla bisikletinden düşürmesi ve delicesine aşık olması gibi."

"Aslında hiç de öyle değil."

Janey aynada Chloe'nin bakışlarını yakaladı. "Ama olabilir mi?"

"Henüz emin değilim." Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor. Bazen iç sesi tam bir baş belası olabiliyordu.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim ve beni dinler misin?"

Chloe, Janey'nin saçının bir kısmını taradı ve ucundan iki santim kesti. "Tabii ki."

"Finn harika bir çocuk ve bunu sadece sevgili kuzenim olduğu için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü doğru."

"Bunu zaten biliyorum."

"Ama büyükannem kalçasını kırdıktan sonra bütün bir yaz boyunca onunla yaşayan kişinin o olduğunu biliyor musun? Yanına taşınarak onu huzurevine gitmekten kurtardı. On yedi yaşındaydı."

"Hayır, bunu bana söylememiştin."

"Bunu yapmayı teklif ettiğinde çok şaşırdık. Yani, hangi on yedi yaşındaki çocuk yetmiş beş yaşındaki büyükannesine bakmak için arkadaşları ve kız arkadaşıyla bütün bir yazdan vazgeçer ki?"

"Çok değil."

"Bu kesin. Ailemizin bebeği olabilir ama büyüdüğünde çok iyi bir adam oldu."

"Katılıyorum."

"Ve gözleri de zorlamıyor, değil mi?" "Um, hayır." Chloe güldü. "Hiç de değil."

"Ailemdeki erkekler çok yakışıklı. Sahip olduğum her kız arkadaşımın beni aptal yerine koymasını beni deli ediyor. kardeşlerimin ve kuzenlerimin gözleri önünde."

"Senin yerinde olmak kolay olmamıştır."

"Değildi! Gülünç derecede yakışıklı dört ağabeyiniz ve aynı derecede yakışıklı üç kuzeniniz olduğunu düşünün. O zamanlar ben ve Laura için çok fazla iş vardı."

Chloe, Janey'nin tiradına eşlik etmek için yaptığı yüz ifadelerine kıkırdadı.

"Finn ve ben her zaman yakın olduk ve sana söz veriyorum - kuzenim olsun ya da olmasın - eğer o en iyinin de iyisi olmasaydı, bunu sana söyledim."

"Bunu takdir ediyorum."

"Yani... Siz resmen çıkıyor musunuz?"

"Bunu söyleyebileceğimden emin değilim." Bu sabah olanlara ne ad vereceğini bilmiyordu.

"Umarım bundan bir sonuç çıkar, çünkü bu onu burada, hepimizin kalmasını istediği yerde tutacaktır."

Tatlım, sen burada olduğun sürece, ben hiçbir yere gitmiyorum.

Onun bunu söylediğini düşünmek bile kalbinin çarpmasına yetiyordu. "Onun eski sevgilisi hakkında ne biliyorsun- kız arkadaş?"

"Missy?" Janey homurdandı. "O endişelenecek bir şey değil."

Ondan hiç hoşlanmadık ya da onun için doğru kişi olduğunu düşünmedik." "Bu sabah otelde olanları duydun mu?"

lokanta?"

"Hayır! Ne?"

Chloe onu bilgilendirdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Buraya geldi ve ona saldırdı mı?"

"Evet."

"O iyi mi?"

"Yarılmış bir dudak ve morarmış bir göz dışında durumu iyi. Ona yardım etmeye çalışırken beni de yere düşürdü ve bana da birkaç yumruk attı. Neyse ki sadece kalçam zedelendi."

"Aman Tanrım! Polisleri mi aradın?"

"Gerek kalmadı. Blaine oradaydı ve onu

Gözaltı. GörünüŖe göre, bir düğün mekanını

Finn'le evlenmekten hiç bahsetmemişlerdi, en azından o öyle söylüyor."

"Eğer öyle diyorsa, doğrudur. Sana söylediğim gibi, aramız çok iyi ve bana onunla evlenmekle ilgili tek kelime etmedi. Eğer bunu düşünüyor olsaydı, bana söylerdi. Daha nişanlanmadan evlilik planları yapıyorsa kafayı yemiş demektir."

"Ne yapacağımı bilemedim."

"Lütfen bu kadın yüzünden onun hakkında kötü düşünmeyin. Burada olduğu süre boyunca ayrıydılar. Annesini görmek için yaptığı birkaç kısa ziyaret dışında buradan ayrılmadı ve bildiğim kadarıyla annesi de buraya gelmedi. Annesi yok."

"Senin için bir tehdit, Chloe."

"Bir erkek hakkında bu tür konuşmalar yapmaktan bile nefret ediyorum. Ben drama yapmam."

"Kendinize bu dramaya onun sebep olmadığını hatırlatın. Başka biri yaptı."

"Doğru."

Janey'nin saçlarını kuruturken Chloe, Janey'nin Finn hakkında söylediği şeyleri düşündü. Hiçbiri onu şaşırtmamıştı.

Onun büyükannesine bakmak için bir yazdan vazgeçtiğini kolayca hayal edebiliyordu. Garip bir çırpınma hissi Sanki içinde binlerce kelebek uçuşuyormuş gibi bir his kapladı içini. Kelebeklerin neye işaret ettiğini anlaması birkaç dakika sürdü; ona fena halde aşık oluyordu.

Ona umut vermişti ve bu umut son zamanlarda çok azdı.

Adamın yüzü salonun kapısında belirdiğinde Chloe onu hayal ettiğini düşündü.

Elinde kahverengi bir alışveriş torbasıyla kapıyı açıp içeri girdiğinde kapıdaki ziller şingirdadı.

Onu gördüğüne çok sevinen Chloe, Janey kuzenini görür görmez fön makinesini kapattı.

"Finny! Ah, gözün! Chloe bana ne olduğunu anlattı."

"Selam Janey. Burada olduğunu fark etmemiştim."

"İki değerli sevgilimden ayrı kaldığım her saniyenin tadını çıkarıyorum." Janey saatini kontrol etti. "Aslında, Sindirella, uyku saatinden önce kızını beslemek için eve gitmezse balkabağına dönüşmek üzere. Annem pek çok şeyle başa çıkabilirim ama bu onlardan biri değil." O Chloe'nin eline birkaç banknot sıkıştırdı, Finn'in yanağını öptü ve Chloe önlüğünü çıkardıktan iki saniye sonra kapıdan çıktı.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Finn yalnız kaldıklarında sordu.

"Sanırım Janey arkadaşlığımı teşvik ediyordu. bizi yalnız bırakarak."

Finn üç büyük adım atarak kızın durduğu yere geldi. Sevinçle dans eden muhteşem gözleriyle ona bakarak, "Biz bu muyuz? Arkadaş mıyız?" Sol gözünün etrafındaki morluk onun muhteşemliğini daha da artırıyordu.

"İyi arkadaş mı?"

Çantayı yere bıraktı ve kollarını ona doladı, boynuna sarılmak için eğildi. "Çok, çok iyi arkadaşlar. Muhtemelen en iyi arkadaşlar."

"Sanırım dudağın daha iyi hissediyor."

"Çok daha iyi."

Chloe içini çekti, gözlerini kapadı ve boynuna daha iyi erişebilmesi için başını eğdi.

Dudakları kızın kulağına kadar gitti. "Sana öğle yemeği getirdim."

Kollarında tüyler diken diken olurken ürperdi. "Daha yeni kahvaltı yaptım."

"O saatler önceydi. Güçlü kalmak için yemek yemelisin, bu yüzden seni besleyeceğim."

Chloe elini Finn'in göğsüne bastırarak kontrolü yeniden ele almaya çalıştı. "Beni beslemene ihtiyacım yok, Finn."

"İhtiyacın olmadığını biliyorum. Seni beslemek istiyorum. Büyük fark var."

"Sana karşı koymamı çok zorlaştırıyorsun." "Mükemmel."

Onu usulca öptü, yüzünü buruşturdu.

"Hâlâ acıyor mu?"

"Sadece birazcık. Missy'nin buraya gelip böyle bir olay çıkardığına inanamıyorum. Bunu görmek zorunda kaldığınız ve incindiğiniz için gerçekten üzgünüm."

"Sorun yok. Ben iyiyim."

"Bu iyi değil. Blaine şikayetçi olup olmamanın bana bağlı olduğunu söyledi. Sadece ben olsaydım, bu işin peşini bırakabilirdim ama o seni incitti ve sana korkunç bir isim taktı. Bu yaptıklarının yanına kâr kalmasını istemiyorum."

"Onu benim hesabıma yazdırma. Bırakmak istiyorsan, bırak. Bu sana kalmış."

"Belki de yaparım. Onunla her şeyin temelli bitmesini istiyorum ve eğer suçlamalar devam ediyorsa, bu işi uzatır. süresiz olarak. Blaine'e onu iyi bir şekilde uyarmasını ve evine göndermesini söyleyeceğim."

"Bir yasaklama emri çıkarmayı da düşünebilirsiniz."

Finn omuz silkti. "Blaine'in ne diyeceğini göreceğim. Ama artık onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Gerçekten neden buradasın?"

"Sana söylemiştim. Sana öğle yemeği getirdim."

"Yirmi dokuz yaşında olduğumun ve öğle yemeğimi kendim yiyebilecek durumda olduğumun farkındasınız, değil mi?"

"Yirmi dokuz yaşında olduğunu bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Senin yanında ben sadece bir bebeğim."

"Haha." İş günü boyunca onu oraya getiren başka ne olduğunu söylemesini umarak bir kaşını çarptı.

"Ayrıca daha önce kaydettiğimiz ilerlemenin Missy'nin talihsizliği yüzünden geri alınmadığından emin olmak istedim.

varış."

"Değildi."

"Emin misin?"

"Uh-huh."

"Bu iyi, çünkü eğer sen Yaptığı şey yüzünden benden uzaklaştı. Bana anlattıklarını ve pek çok konuda ne kadar endişeli olduğunu düşünüp duruyorum ve yardım etmek istiyorum. Senin için orada olmak istiyorum.

Sen." Elini uzattı ve dudaklarına götürdü, şişmiş parmak eklemlerine nazık bir öpücük kondurdu. "İşi yürütmeye devam etmen için bir yol olmalı. hem de işi kendiniz yapmak zorunda kalmadan."

"Eğer varsa bile, henüz çözemedim. Ve ben Endişenizi takdir ediyorum - ve gerçekten takdir ediyorum - bunun sizin sorununuz olmasını istemiyorum."

Elini çevirdi ve bileğinin iç kısmındaki hassas deriyi öptü. "Neden olmasın?"

"Çünkü! Daha yeni tanıştık ve benden ya da sorunlarımdan sen sorumlu değilsin."

"Ya olmak isteseydim?"

Başını iki yana salladı. "Bu çok erken, Finn."

"Öyle mi? Burada boyumdan büyük işlere kalkıştım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu konudaki her şey benim için yeni."

"Her şey mi?"

"Her bir şey."

"İnanılmaz derecede tatlısın."

"Ben sadece bu değilim." Ona imalı bir şekilde sürtündü. "Bugün işin ne zaman bitiyor?"

"Altı."

Finn dramatik bir şekilde inledi. "Şu andan itibaren çok fazla saat var."

"Evet, öyle," dedi, onun tarafından eğlendirilerek.

"Bana gel. Sana yemek yaparım."

"Bana öğle yemeği getirdin. Ben de sana yemek hazırlayayım."

"Sen çalışıyorsun. Günün geri kalanında ben yokum. Senin için yemek yapacağım." Onun boynunu, yanağını ve sonra dudaklarını öptü. "Oh, Mac'e Curtis'in yerinde başlayacakları işte bana güvenebileceğini söyledim ve Nikki'nin yaz boyunca garajdaki dairesinde kalma teklifini kabul ettim. Her ihtimale karşı merak ediyorsanız, herkes burada kalacağım için çok heyecanlı."

"Bunların hepsini zaten

yaptın mı?" "Hı-hı."

"Benim yüzümden mi?"

"Bizim yüzümüzden."

"Finn, birkaç gündür tanıdığın biri için planlarını değiştiremezsin."

"Neden olmasın? Amcam Linda yengemle tanıştığında yapmıştı. Mac, Maddie ile tanıştığında

yaptı. Adam da Maddie'yle tanıştıktan sonra.

Abby'yi görmek. Grant, Steph'le tanıştığında öyle yapmıştı. Evan-"

Chloe dudaklarını birbirine bastırdı, kesğin olduğu taraftan kaçınmaya dikkat etti.

Yine de konuşmaya devam etti, kelimeleri birbirine karışmıştı. "Riley bunu Nikki için yaptı."

"Ciddi misin sen?"

Finn parmaklarını kemirerek onun parmaklarından kurtuldu. "Ben kesinlikle gerçeğim ve bir sonraki müşterin burada." Onu öptü,

eğilerek çantayı yerden aldı ve ona uzattı. "Yemeğini ye." Sonra, sanki dayanamamış gibi, onu tekrar öptü. "İşten sonra görüşürüz. Ranger'ı getir." Kapıdan çıkarken, kaşlarını kaldırarak içeri giren Jenny Martinez'i selamladı.

"Umarım bir şeyi bölmüyorumdur."

Chloe utanarak onun yorumunu elinin tersiyle itti. "Saçmalama."

"Finn McCarthy, ha? Yürü be kızım."

Chloe, Finn'e iş günü boyunca uğramasına izin verilmediğini söylemeyi ve müşterilerine konuşacak çok şey verirken onun beynini karıştırmayı planlıyordu.

"O iyi biri," dedi Jenny. "Tüm bu McCarthy'ciler gerçek bir anlaşma."

"Öyle duydum. Senin ufaklık nasıl?"

"Benim küçük George'um çok tatlı. Tıpkı babasına benziyor." Jenny telefonunu çıkardı ve kocası ile oğlunun fotoğraflarını gösterdi.

"Gerçekten öyle. Çok sevimli."

"Ben de öyle düşünüyorum. Alex herkese onun mükemmel olduğunu söylemeyi bırakmam gerektiğini söylüyor."

"Hayır, sen onun annesisin. Bunu dinleyecek herkese söyleyebilirsin."

"Aynen öyle hissediyorum!" Jenny fotoğraflara baktı. "I Şu anda sahip olduğum şey için çok uzun zaman bekledim. Kimin deli olduğumu düşündüğü umurumda değil."

"İşte tavrı bu." Jenny, Alex Martinez'le Gansett'e deniz feneri bekçisi olarak geldiğinde tanışmıştı. "Nasıl? Hope ne yapıyor?" Hope, Alex'in kardeşi Paul ile evliydi.

"Doğurmak üzere. Her an olabilir. İyi ki evliler. doğum için anakaraya gitti. Oğlunu sezaryenle dünyaya getirmişti, bu yüzden doğumunu hastanede yapmasını istediler."

"Ne içtiklerini biliyorlar mı?"

"Bilmiyorlar ama bence o bir kız. Sadece içimde bir his var. Alex ve Paul'un bebek doğduktan sonra annelerini adaya geri götüreceklerini duydun mu?"

"Duymamıştım ama bu harika. Marion'u özlemişim."

"Hepimiz öyle düşünüyoruz. Onu adaya geri getirmek çok güzel olacak. Sadece yumuşak bir geçiş olmasını umuyoruz.

Şu anda kaldığı bakımevinde durumu iyi ama çocuklar onu istedikleri zaman görememekten nefret ediyorlar."

"Quinn ve Mallory ona iyi bakacaklardır." Finn'in hemşire kuzeni Mallory ve doktor nişanlısı Quinn James, adada bir önceki sonbaharda açılan yeni yaşlı bakım tesisini işletiyorlardı.

"Burada yaşarken Marion'un saçını yapmak için eve yaptığınız ziyaretleri ne kadar takdir ettiklerini biliyorum."

"Onlar için bir şeyler yapabilmek benim için bir zevkti. Oğullarının ona bu kadar iyi bakmasına hayran kaldım."

"Gerçekten de öyle. Alex'e aşık olmamın en büyük nedeni buydu."

"Diğer nedenlerin yanı sıra," dedi Chloe kıkırdayarak.

"Tabii ki çok seksi, beni ağlatana kadar güldürüyor ve bana bir kraliçe gibi davranıyor."

"Senin adına mutluyum, Jenny. Tüm iyi şeyleri hak ediyorsun."

"Aww, teşekkürler. İyi şeylerden bahsetmişken... Senin iyi şeylerinden benimkilere güzel bir saptırma. Ne oldu? Finn?"

"Takılıyoruz."

"Sizi sadece otuz saniye birlikte gördüm ama bu bana takılmaktan daha fazlası gibi geldi."

"Belki." Chloe omuz silkti, çok erken konuşarak uğursuzluk getirmekten korkuyordu. "Bu yeni bir şey."

Jenny gülümseyerek ve iç çekerek, "Alex'le o sahneyi hatırlıyorum," dedi. "Günlerce uyumamış gibi hissetsem de çok heyecan vericiydi. Nasıl tanıştığımızı hiç duydun mu?"

"Yaptım mı bilmiyorum."

"Deniz fenerinde yaşıyordum ve kasabaya oradaki çimlerin kesilmemesinden şikayet ediyordum. O da Şafak vakti hayatımda gördüğüm en büyük canavar çim biçme makinesiyle çıkageldi ve beni uyandırdıktan sonra bahçemdeki domatesleri ona fırlattım."

"Yapmadın!"

"Vurdum! Sırtından vurdum." Güldü. "Keşke arkasını döndüğünde yüzünün fotoğrafını çekebilseydim, beni en dar geceliğimle yakalamak için öfkeyle kaynıyordu. O sıcak hava dalgası sırasında

yıllar önce." Jenny yüzünü yelpazeledi. "Başından beri çok ateşliydi."

"Öyle görünüyor."

"Yine de buna karşıydık." Yüz ifadesi ağırlaştı. "O ve Paul annelerinin kötüleşen sağlığıyla mücadele ediyorlardı ve ben de Toby'yi kaybettikten sonra hâlâ berbat durumdaydım."

"Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum Jenny. Sen ve Erin benim kahramanlarım." Toby'nin ikiz kardeşi Erin, adanın gözde pilotu Slim Jackson'a aşık olmuştu. Jenny'nin yerine deniz feneri bekçisi oldu.

"Bunu söylemen çok hoş ama herkes bir şeylerle uğraşıyor, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Her şeyi çok iyi biliyordu.

"Öğrendiğim tek şey, gerçek aşk karşınıza çıktığında ona sımsıkı sarılmanız ve asla bırakmamanız gerektiğidir. Bu var olan en güzel şey. Toby'yi kaybettikten sonra bir daha böyle hissetmeyi hiç beklemiyordum ama sonra Alex canavar çim biçme makinesiyle birlikte geldi ve işte o an oldu."

"Bu hikayeye bayıldım. Benimle paylaştığın için teşekkürler." "Belki de Finn senin Alex'in, hmmm?"

Chloe Jenny'nin utanmazlığına güldü. "Sanırım göreceğiz."

CHAPTER 22

H birkaç saat sonra Chloe yan yatmış, yanındaki yastığa uzanmış Finn'e bakıyor ve karar vermeye çalışıyordu

Bu durumun kontrolünü nasıl da tamamen kaybetmişti - mümkün olan en iyi şekilde. Onun evine işleri yavaşlatmak gibi iyi bir niyetle gelmişti. Adam onu havluyla karşıladığında niyeti pencereden uçup gitmişti, hala Duştan damlıyordu.

O mükemmel erkek göğsüne bir kez baktı ve niyetleri buharlaştı.

Kolunu okşadı, parmak ucuyla mürekkebini çizdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Kapıya bir havluyla gelip beynimi pudinge çevirmen hakkında."

Kahkahası güzel yüzünü aydınlattı. "Bunu ben mi yaptım?" "Yaptığını biliyorsun. Aslında, sanırım bunu amaç."

"Bu benim için son derece işbirlikçi bir davranış olurdu." "Ben olsam bunu yapmazdım."

Finn bacağını onunkinin arasına kaydırarak onu kendine yaklaştırdı. Ona nazik bir hürmetle dokundu ve şunları yaptığından emin oldu

onu asla incitmedi. "Kendini iyi hissediyor musun?" "Oldukça iyiyim, teşekkür ederim."

"Bunu duyduğuma sevindim ama bir yerin acırsa bana söylemelisin. Seni incitmeye dayanamam."

"Bunun için teşekkür ederim, ama ben iyiyim."

"Eğer değilsen bana söyleyecek misin?

Her zaman?" "Söyleyeceğim."

Elini kızın yüzüne koyarak onu öptü. "Sana yemek sözü vermiştim."

"Yemekten önce tatlı yemeyi çok severim."

Güldü, başparmağı onun yanağını okşadı. "Sana tamamen bağlandım. Umarım bunu biliyorsundur."

Bunu söylemesine hazırlıksız olduğu için Chloe'nin boğazı duygusallıkla düğümlendi.

"Sorun olur mu?"

Başını salladı çünkü yapabileceği tek şey buydu.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna hâlâ ikna olmadın, değil mi?" "Olmak istiyorum, ama yine de bunun en iyi fikir olmadığını düşünüyorum.

sen."

"Buna kendim karar versem sorun olur mu?" "Elbette, ama-"

Kelimeleri dudaklarından öptü. "Aması yok. Tam olarak olmak istediğim yerde, olmak istediğim kişiyle birlikteyim. I Bu sabah söylediğiniz her şeyi duydum ve endişelerinize saygı duyuyorum. Aslında, bu öğleden sonra GİB hakkında bilgi edindim."

"Yaptın mı?"

"Evet. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istedim." Gözleri yaşlarla doldu.

"Ne?" diye sordu telaşla.

"Önemsemen çok hoş."

"Önemsiyorum. Derinden önemsiyorum ve bunu anlamak istiyorum.

Okuduktan sonra, bununla tek başına uğraşmak zorunda kaldığın için kendimi çok kötü hissettim. Bu teşhisi almak çok korkutucu olmalı."

"Öyleydi. Kesin bir teşhis konması uzun zaman aldı çünkü RA faktörü testim negatif çıktı ki bu bazen olur. Bu yüzden ne olduğunu bilmek bazı açılardan rahatlatıcıydı, ancak bu rahatlama kısa sürede geçimimi nasıl etkileyeceği konusundaki panikle gölgelendi."

"Bu konuda bir fikrim var." "Ne gibi bir fikrin var?"

"Uygulanabilir olup olmadığını öğrenene kadar bunu paylaşıp paylaşmamam gerektiğinden emin değilim."

"Bunu bana söylemeden sallandıramazsın!"

Gülümseyerek, "Özür dilerim. Bu öğleden sonra Wayfarer'a senin yönetebileceğin bir salon ve spa ekleyebilir miyiz diye düşünüyordum. Birkaç yıl önce açılan spa, sahibinin geçen kış vergi kaçakçılığından tutuklanmasıyla kapandıktan sonra Birinin yeni bir tane açması gerektiğini düşündüm. Neden sen değilsin?

Eğer patron siz olsaydınız, saç kesimini artık sizin yapmanız gerekmezdi."

Chloe ona inanamayarak baktı. "Öylece hayatıma girip tüm sorunlarımı çözmeye çalışamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü! O şekilde çalışmıyor." "Neden öyle olmuyor?"

Chloe onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı.

Onun gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "Bu McCarthy ailesinin bir özelliği.

Bir sorun gördüğümüzde bunu düzeltmek isteriz. Bu benim hatam değil. Suçlamak

DNA." Dudakları baştan çıkarıcı ve ikna edici bir şekilde onunkilerin üzerinde kaydı.

Alt dudağının sağ tarafındaki kesik onu tutmamıştı.

Onu daha önce tutkuyla öpmekten ya da şimdi tekrar yapmaktan.

Chloe'nin ona karşı koyacak gücü kalmamıştı. Kollarını ona doladı ve parmaklarını saçlarının yumuşak ipeğine gömdü, ona ve aralarında her zaman kaynayan arzuya kendini kaptırdı. Onunla birlikte çıplak olmak şimdiye kadar yaşadığı en heyecan verici şeydi. "Finn."

"Hmm."

"Bu sefer izin ver." Ona, yaşadığı zorluklara rağmen, konu seks olduğunda kendi başının çaresine bakmaktan daha fazlasını yapabileceğini göstermek istiyordu. En azından şimdilik.

Yastıkların üzerine uzandı, onu öldüren o seksi mavi gözleriyle onu izliyor, ne yapacağını görmek için bekliyordu.

Chloe dizlerinin üzerinde eğilip adamın köprücük kemiğinin belirgin çıkıntısını öptü, küçük ısırıklarla adamın nefesini kesti.

Parmakları kızın saçlarını taradı ve nefes alış veriş kesildi. Onu bu kadar şiddetle istediğini bilmek Bunu onun için iyi hale getirmesi için ona güç verdi. Ona bir şeyler vermek, gösterdiği ilgi ve alakanın kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlayacak bir yol bulmak istiyordu.

Dudaklarını adamın göğsünün ve karnının ince bilenmiş kasları üzerinde gezdiren Chloe, adamın keskin soluğuna ve parmaklarının saçlarını sıkıca tutuşuna gülümsedi.

Adamın sert siki dikkatini çekmeye çalıştığında ağzı sulandı, kadın da bunu seve seve yaptı ve diliyle taşaklarından başladı.

"Siktir... Chloe." Dişlerini sıkarak konuştu. "Bebeğim."

Onun ses tonundaki çaresizliği duydu ve bunu Dudaklarını geniş ucun etrafına sarıp hafifçe emdi. "Tanrım. Chloe. Çok güzel. Durma." Kalçaları ve saçlarını tutuşu, kafa derisi karıncalanana kadar sıkılaştı. Bu onun için sadece zevki artırdı.

Onun coşkusundan güç alarak dudaklarını daha da aşağı kaydırıldı ve alabildiği kadarını aldı.

İnlemekle inlemek arasında çaresiz bir ses çıkardı.

Chloe biraz dil hareketi ekledi. "Dur.

Tanrım... Chloe."

Durmadı.

Patlamadan bir saniye önce kalçaları yataktan çıktı.

Chloe, adam kollarını başının üzerine koymuş, nefes nefese yatağa yığılana kadar onunla kaldı. Onu yavaşça bıraktı ve

Sonra başını kaldırdı ve onu o kadar şefkat dolu gözlerle izlediğini gördü ki, o hiper-şarjlı anda ondan gelen her şeyi zar zor algılayabildi. "Sen iyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Parmağını çarpıttı.

"Buraya gel."

Tüm eklemleri hareketi protesto edince yüzünü buruşturdu.

Finn onu yarı yolda karşılamak için ayağa kalktı, kollarını ona doladı ve göğsüne sarıldı. "Sen incitiyor."

"Sadece hareket ettiğimde bir sancı oldu. Ben iyiyim." "Bu... Beni mahvettin."

"Öyle mi yaptım?"

"Sen yaptın." Prezervatifi taktı ve öpücüğünü alması için çenesini yukarı kaldırdı. "Gelmiş geçmiş en seksi şey."

"Dudağın nasıl?"

"Sorun değil." Dikkatli bir şekilde hareket ederek, kadının üzerine oturmasını sağladı. "Bu iyi mi?"

"Evet." Yeniden uyanan siki klitorisine sürtündüğünde Chloe inledi. Yarın çok ağrıyacaktı ama o zaman endişelenirdi. Şimdilik zevkin peşinden koşacaktı.

"Bu iyi bir inleme mi?"

"Mmm-hmmm." Sormak zorunda olmasından nefret ediyordu.

Kendini o anın içinde kaybetmesi gerekirken onu endişeyle izledi. Artık onun durumunu bildiğine göre, her zaman soracaktı. Bunu fark ettiğinde kalbi biraz burkuldu.

"Sorun nedir?"

Dikkat ediyordu, önemsiyordu, onun kalbini görüyordu ve bu onu korkutuyordu.

Onun dikkatini tekrar ait olduğu yere çekmek için sabırsızlanarak boynunu öptü. "Bir şey yok."

"Bir yerin acırsa bana söyler misin?" "Söylerim. Benim için endişelenme."

"Elimde değil." Elleri kadının sırtından aşağı kayarak kışını kavradı ve onu kaldırdı. Yavaşça, dikkatlice içine girdi, onu kademeli olarak aşağı indirirken mutlak sınırına kadar gerdi. "Çok iyi," dedi uzun bir nefes verirken. "Çok, çok iyi."

Bununla ilgili her şey iyiydi, şu kısım hariç. Ona camdan yapılmış gibi davranıyordu ve bir gece önce yaptığı gibi hareket ederse paramparça olabilirdi.

RA'dan haberi yoktu. Bunu asla göremeyecekti.
ve bu onu her ikisi için de üzüyordu.

FINN oraya gidene kadar "dünyanın tepesinde" deyimini HİÇ ANLAMAMIŞTI ve Chloe ile yatakta geçirdiği iki geceden sonra hâlâ dünyanın tepesinin çok üstünde bir yerlerde süzülüyordu. Bu gece Riley ve Chloe ile buluşacaklardı. Nikki, Wayfarer'da akşam yemeği için, Anthony ve garsonların ev spesiyallerinin son testlerini yapacakları ve akşam yemeği öncesinde servisteki aksaklıkları giderecekleri halka büyük açılış.

Salon kapandıktan on beş dakika sonra Chloe'nin evine geldi ve Ranger'ın eve dönmesini bekledi. içeride havladı. Finn onu beslemek için içeri girebilmeyi diledi ama anahtarı yoktu ve henüz "orada" olduklarını düşünmüyordu.

O da oradaydı. Ona kendi evinin anahtarlarını seve seve verirdi.

Ama onun için ne kadar heyecanlandığını görmesine izin vererek onu korkutmak istemedi.

Beklerken, daha fazla erteleyemeyeceği bir arama yapmak için cep telefonunu çıkardı. İhtiyacı olan numarayı bulup Gönder tuşuna bastı ve Clint'in cevap vermesini beklerken nefesini tuttu. Finn mesaj bırakmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

"Hey, Finn. N'aber?" Clint'in sesi aceleci ve stresliydi. Finn yüzünü buruşturdu. Bundan nefret ediyordu. "Yani, um..."

Clint yüksek sesle inledi. "Bunu bana yapma, Finn."

"Özür dilerim."

"Ugh, sen ve kardeşin benim ölümüm olacaksınız."

"Kendimi çok kötü hissediyorum ama bazı şeyler değişti ve şimdilik Gansett'te kalıyorum."

"Oradan ayrılmanızı bu kadar zorlaştıran şey nedir?"

"Pek çok şey." Özellikle de eğer

Chloe'yle birlikte olduğu sürece asla ayrılmak istemeyecekti.

"Tüm ailemiz burada, yeni bir iş yeri açıyoruz ve çok fazla şey oluyor. Gevşek davrandığım için özür dilerim.

Riley'nin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. İkimiz de geri dönmeye niyetliydik ama sonra hayat değişti."

"Anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum."

"Umarım sizinle olan köprülerimizi tamamen yakmamışsızdır."

"Hayır. Her zaman işi drama olmadan yapan iyi insanlara ihtiyacım var, bu yüzden mahsur kalmaktan sıkılırsanız başkasını aramadan önce beni arayın."

"Bunu yapacağım. Bize bu kadar iyi davrandığınız için tekrar teşekkür ederiz.

Riley de ben de minnettarız."

"Evet, evet. İrtibatı koparmayın ve sizi alması için bir kurtarma botu göndermemi isterseniz beni arayın."

Finn gülerek görüşmeyi sonlandırdı. Clint, adaya taşındıklarından beri Finn ya da Riley'ye bunu söyleyen ilk kişi değildi. Onların

Bir önceki yaz bir hafta sonu için ziyarete gelen

üniversite arkadaşları onları kaçırıp

eve döneceklerdi. Anneleri defalarca uzak bir adanın nesinin bu kadar harika olduğunu ve eve ne zaman döneceklerini sormuştu.

Annesine planlarının değiştiğini ve yakında ona haber vermesi gerektiğini söylemekten korkuyordu.

Chloe arabayı garaj yoluna sürüp onun yanına park etti, gülümseyip el salladı ve Finn'e planlarının neden değiştiğini hatırlattı. Onu selamlamak için kamyonetinden indi.

"Özür dilerim. Çok mu beklediniz? Son müşteriim geç geldi."

"Daha yeni geldim. Endişelenme. Ama Ranger akşam yemeği için hazır."

"Ben de öyle duydum."

Finn onu kapıya kadar takip etti ve uzun bir gün boyunca ayakta kalmaktan kaynaklanan hafif topallamasını fark etti. Ona yardım etmek istedi

hayatını basitleştirmenin bir yolunu bulmuş, böylece geçimini sağlayabilmiş

Bütün gün ellerini kullanarak ayakta durmak zorunda kalmadan. Sabah, Wayfarer'da bir spa ve kuaför salonu fikrini ortaya atmak için Mac amcasıyla kahvaltı ediyordu. Diğerlerinin ikna olabileceğini ve Chloe'nin kendileri için işletmesini isteyeceklerini umuyordu.

Ranger'ı besleyip dışarı çıkardıktan sonra yatak odasına yöneldi. "Bir dakikaya geliyorum."

"Acele etme." Finn, işte o kadar uzun bir gün geçirdikten sonra akşam için plan yaparak ondan çok fazla şey isteyip istemediğini merak etti. Onun içinde bulunduğu durumu uygun bir şekilde idare etmeye çalışırken midesi sinirden çalkalanıyordu.

İstemediği acıma alanına girmeyen bir empati.

Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı ve doğru şeyleri yapmak istiyordu. Keşke doğru şeylerin ne olduğundan emin olsaydı. İtiraf etmek ona ne kadar acı verse de, psikiyatrist olan babasının tavsiyelerine ihtiyacı vardı.

Öyle ki oğulları sık sık vazgeçmesi için ona yalvarırdı.

Ama Chloe ile kör uçuş yapıyordu ve bu son derece önemli işi berbat edebileceği hissinden hoşlanmıyordu. Yanlış bir şey söyleyerek ya da yaparak ilişkinizi her an tehlikeye atabilirsiniz.

Tehlikeli. Böyle hissediyordu ve bundan nefret ediyordu. Bir şekilde yola gelmiş olsa da, hâlâ onunla nerede durduğundan emin değildi.

Birbirlerinin yanında olmaktan hoşlanıyorlardı, yatakta inanılmazlardı ve kimyaları uyuşuyordu ama bu yoksa bunu başarmak için daha fazlası mı gerekecekti? Finn bilmiyordu ve bilmemekten nefret ediyordu. O Hayatı boyunca onun hakkında böyle hissetmek için beklemişti ve bu kadar çok şey hakkında bu kadar kararsız olmak duygularını alt üst etmişti.

Chloe belden bağlanan mavi bir elbise giymiş ve solmuş bir kot ceket taşıyarak arka odadan çıktı. "Bu uygun mu? Wayfarer'daki kıyafet kurallarından emin değilim."

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun." Şık ve derli toplu görünmek için giysilerini, makyajını ve aksesuarlarını zahmetsizce bir araya getirmesine hayran kaldı.

"Teşekkür ederim." "Hey."

Ona doğru baktı.

Finn kollarını ona uzattı.

İlk tereddütten sonra ona doğru geldi ve kucağına adım attı.

Onu kendine yakın tuttu, ona özgü kokuyu içine çekti, kolları beline dolandığında içindeki huzursuzluk yatıştı.

"Bu daha iyi." Öptü

başının üstünde. "Bugün gerçekten çok uzun bir gün müydü, yoksa bana mı öyle geldi?"

"Sadece sendin." Sonra güldü. "Üzgünüm, dayanamadım."

Onunla alay etmesi hoşuna gitmişti. "Bu hiç hoş değil. Burada pamuk ipliğine bağlıyım ve sen bana kötü davranıyorsun."

Ona doğru baktı. "Neden pamuk ipliğine bağlısın?"

"Sorun sensin. Tek düşünebildiğim sensin. Saatleri sayıyorum

Seni tekrar görene kadar. Seninle geçirebildiğim her dakikayı geçirmek istiyorum ve hiç ama hiç böyle hissetmemiştim.

daha önce."

"Finn..."

Kadının ne söyleyeceğini duymak için beklemedi, Ona bir çentik atması ya da daha az dürüst ve açık sözlü olması gerektiğini söylemeden önce onu öpmeyi tercih ediyordu. Söz konusu o olduğunda, nasıl daha az açık sözlü olacağını bilmiyordu. Öpüşmeleri çabucak tatlı ve iddiasızdan şehvetli ve Riley ile plan yapmamış olmayı dilemesine neden oluyordu.

Finn yavaşça geri çekildi, dudaklarına, burnuna ve alnına yumuşak öpücükler kondurdu. "Rujunu mahvettik."

Başparmağını onun dudağına sürtmek için uzandı. "Çoğunu sen giyiyorsun."

Büzüştü. "Bana yakışıyor mu?" "Evet, yakışıyor."

"İyi misin?"

Kadının ona bakışı, bunu bir kez daha sormaması
gerekip gerekmediğini merak etmesine neden oldu. Ama
sormazsa nasıl bilecekti ki?

Başıyla kısa bir selam verdi, Ranger'ın başını okşadı ve
kapıdan çıkarken ona yol gösterdi.

Finn onu takip etti, kamyonu doğru yürürken her şeyi
berbat ettiğine dair umutsuz bir his vardı içinde.

CHAPTER 23

C hloe bütün gün onu görmeyi dört gözle beklemiş, onu evinin önünde beklerken bulduğunda çok heyecanlanmıştı.

ve ona sarılışını ve öpüşünü çok sevmişti.

Onun hakkında hiçbir zaman böyle hissetmediğini söylediği şeyleri de.

Ama...

Her zaman bir ama.

Onunla gün geçtikçe daha fazla ilgilenerek doğru şeyi mi yapıyordu? Sanki Finn'le bir çiftmiş gibi kardeşi ve kardeşinin kız arkadaşıyla akşam yemeği yemek doğru muydu? Ona izin vermek doğru bir şey miydi?

Wayfarer'daki bir salon ve spa'nın en önemli sorununu çözmesine yardımcı olmasını mı önerecekti? Koruyucu aileden ayrıldığından beri tamamen bağımsız olmakla övünüyordu.

Bu yüzden başka birinin devreye girip ona yardım etmeye çalışmasına izin vermek, teşhisten önce inandığı her şeye ters düşüyordu.

Ama şimdi... Şimdi, en azından bu fikri düşünmemek için aptal olmak gerekirdi ve bu da düşüncelerinin dönmesine neden oluyordu.

Kesin olarak bildiği tek Şey onunla birlikte olmayı ne kadar çok sevdiğiydi. Eğer gelecekle ilgili endişeleri zihninde bu kadar ağır basmasaydı, Şu an hayatının en mutlu zamanı olabilirdi. O her yönüyle gerçekten harika bir adamdı.

Olası bir Şekilde ve ona bakma Őekli onu iten içe bayıldı.

Bir yanı endişelerin canı cehenneme deyip onunla birlikte olmak istiyordu. Ama bir Şey onu bu adımı atmaktan alıkoyuyordu ve bunun, kendisini ve eğer birlikte olurlarsa onu nelerin beklediği konusundaki endiŐelerine bağlı olduğundan Őpheleniyordu.

ileriye dönük bir çift olacaklardı.

Riley ve Nikki onları evin verandasında bekliyorlardı. Wayfarer, sallanan koltuklarda yan yana oturmuŐlar, ileri geri sallanırken el ele tutuŐmuŐlardı. memnuniyet ve bağlılık.

Bir kez daha, güçlü bir zlem duygusu onu ele geçirdi. Sahip oldukları Şeyi istiyordu ve bunu elini tutan adamla, onunla tanıştıktan sonra planlarını değiştiren, onu güvende hissettiren ve arzulayan, teşhisini bilen ve umursamayan adamla istiyordu. Bu bilgi onun için hiçbir Şeyi deđiŐtirmemiŐti. Yine de değiştirecekti, ona karşı dikkatli olmaya devam etti, ama sadece onu incitmekten korktuğu için. Bununla yaşayabilirdi.

Bu sonuçlara varmak için geçen sürede Geri dönmek için çok geç olduğunu fark etti, dönmek istediğinden değil. Bu, artık ona yk olmaktan endişe etmediği anlamına gelmiyordu, ama bu pek de öyle görünmüyordu.

ona RA'dan bahsetmeden önce olduğu kadar önemliydi. Onun durumunu hemen kabul etmesi hiçbir Şey ifade etmiyordu. olağanüstü.

Chloe derin bir nefes aldı ve bıraktı, soğukkanlılığını kaybederek akşamlarını mahvetmemek için duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Hem Riley hem de Chloe ve Nikki ona eski arkadaşlarmış gibi sarıldı.

"Bu gece gelebildiğinize çok sevindim." Nikki onları Wayfarer'a götürdü. "Anthony, Riley ve benim tek başımıza asla hakkını veremeyeceğimiz bir ziyafet hazırladı. İçeri girdiğimiz andan itibaren sıradan müşteriler gibi davranmamız gerekiyor.

Kapı."

Onları bir hostes karşıladı ve geniş yemek salonunda misafirler için hazırlanmış tek masaya götürdü. Onlara birer menü uzattı ve sunucuları Carlo'nun bir dakika içinde geleceğini söyledi.

Nikki, "Şimdiye kadar çok iyi," dedi.

Riley, "Eğer o kısmı doğru yapamazlarsa başın belada demektir, bebeğim," dedi.

Finn ve Chloe, Nikki'nin ona bakarak yaptığı surat ifadesine güldüler. Dördü de çok yeni olan menüleri incelerken,

Hala yeni basılmış gibi kokuyorlardı, Carlo onlara içecek ikram etmek için yanlarına geldi.

"Onu hangi cehennemde buldun?" Riley sordu, Genç adam içkilerini almaya gittikten sonra kaşlarını çatı.

Nikki'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neden? Onun nesi var?"

Chloe yüzünü yelpazeleyerek, "Kesinlikle hiçbir şey," dedi. "Bu!" Riley Chloe'yi işaret etti. "Aynen öyle."

"Aman Tanrım, şunu keser misin lütfen?" Nikki gözlerini devirdi. "O yaz işine ihtiyacı olan bir üniversite öğrencisi."

"İç çamaşırı mankeni olabilirmiş gibi görünüyor," dedi Chloe.

Finn ona baktı, eğlenmiş görünüyordu. "Bu doğru mu?" "Hı-hı."

"Kaç tane erkek iç çamaşırı modeli işe aldınız?" Riley sordu.

"Bilmek istemez miydin?"

Riley iki dirseğini masaya dayadı ve ona ters ters baktı. "Evet, yapardım."

"Aşığı, evlat. İş yerinde garsonları süzmekle meşgulüm ve ayrıca evde beni bekleyen kendi iç çamaşırı modelim varken neden bunu isteyeyim ki?"

Riley kocaman sırtırken Finn kusma sesleri çıkarıyordu.

"İştahımı kaybettim," dedi Finn. "Hâlâ Riley'nin iç çamaşırlarıyla ilgili kâbuslar görüyorum. Büyürken bu tür şeyleri çok fazla gördüm."

Nikki kaşlarını Finn'e doğru sallayarak, "Bunu asla yeterince göremeyeceğim," dedi.

Riley memnuniyetle yüzünde aptal bir gülümsemeyle sandalyesine geri oturdu. "Onu neden bu kadar çok sevdiğimi anlıyor musun?"

"Anlamıyorum," dedi Finn. "Hiç anlamıyorum."

Chloe gülmekten kırıldı. Çok komik ve çok sevimliydi.

"Seni onların saçmalıklarına maruz bıraktığım için üzgünüm Chloe, ama bu ikisiyle olan hayatıma hoş geldin. Ele avuca sığmazlar."

"Senin de çok iyi bildiğin gibi ben ele avuca sığmayan birinden çok daha fazlasıyım," dedi Riley.

Nikki erkek arkadaşına, "Konuşmayı kes," dedi.

Chloe kahkahasını elinin arkasıyla bastırmaya çalıştı ama yine de dışarı sızdı.

"Kardeşim çok iğrenç olduğu için özür dilerim," dedi Finn, Riley'ye işaret eder bir bakışla.

"Gerçeği söylemenin neresi iğrenç?"

"Kapa eneni," dedi Finn.

Chloe o kadar çok güldü ki gözyaşları yüzünden aşğı aktı. "Chloe benim komik olduğumu düşünüyor," dedi Riley.

"O hâlâ yeni," diye yanıtladı Nikki. "Ona zaman ver. Caziben bir süre sonra kayboluyor."

"Dün gece ben-" derken söylediğin bu değildi.

Nikki'nin eliyle ağızını kapatması bu cümleyi erken bitirdi, muhtemelen en iyisi de buydu.

Carlo, Nikki için şarap, çocuklar için bira ve Chloe için limonlu buzlu suyla döndü. İšten sonra bir kadeh şarap içmeyi özlemişti.

Finn ona yaklaştı ve kolunu sandalyesinin arkasına doladı.

Riley'nin kaşları kalktı. "Orada işler iyiye gidiyor."

"Sen kendi işine bak."

Riley kahkahalarla uludu. "Ben küçükken yaptığın gibi Nik'i ilk görüşün m? zgnm Chloe, ama kendi işime bakmamın imkanı yok."

Finn kardeşine kaşlarını çattı.

"Sorun değil," dedi Chloe. "İçimden bir ses muhtemelen başına gelecekleri hak ettiğini söylüyor."

"Oh, hiçbir fikrin yok!"

Nikki, "Ona kar kremeye gittiğimiz geceyi anlat," dedi.

"Bunu ona söylemek zorunda mıyız?" Finn sordu.

"Tabii ki var," dedi Riley. "Nik ve ben kayalıklarda kendi işimize bakıyorduk-"

Finn, "Bu da kar küremesi gerekirken kamyonda seks yaptığı anlamına geliyor," dedi.

"Seks yapmıyorduk!" Nikki söyledi.

"Henüz," dedi Riley. "Her neyse, biz kendi işimize bakıyorduk ki adam geldi, uzun farlarıyla bizi aydınlattı ve kornaya basmaya başladı."

"Sonra da ne yaptığımızı radyodan herkese yayınladı," dedi Nikki.

"Sadece iyi olduğunuzdan emin olmaya çalışıyordum. Dışarısı soğuktu ve eğer motorda sorun yaşıyorsanız..."

Riley gülmekten kendini kaybetti. "Her neyse. Sen her zamanki baş belasısın. Annemle babam bu işi bırakmalıydı. mükemmellik ile. Bunun yerine, sana sahip olduklarında her şeyi mahvettiler."

Finn alay etti. "Ben olmasam çok sıkılırdın."

"Tartışmaları", Carlo'nun şefin özel listesini sunmak için masaya geldi. O hafızasındaki detayları anlatırken tüm dikkatlerini ona verdiler.

Chloe fırında morina balığında karar kılarken, Nikki karides spesiyallerinden birini sipariş etti. Finn ıstakoz ve Riley filet mignon ile.

Nikki de masaya şarküteri siparişi verdi.

"Şarküteri de neyin nesi?" Riley sordu. "Et ve peynir tabağı," dedi Finn. "Sen Kafir."

"O zaman neden öyle demiyorsun?"

"Çünkü," dedi Nikki, "şarküteri çok daha iyi bir kelime."

"Bu çok aptalca," dedi Riley.

"Sen aptalsın," diye karşılık verdi Finn.
Riley güldü. "Kahretsin, bu yumuşak bir toptu."
Finn sopa sallıyormuş gibi yaptı. "Parkın dışına doğru
vurdum."
"Her zaman böyle midir?" Chloe Nikki'ye sordu.
"Hemen hemen."
"Onlara nasıl dayanıyorsun?"
Nikki sahnede fısıldayarak, "Küçük dozlarda," dedi.
"Ah, kes şunu," dedi Finn. "Nicholas'ı dinleme. O bizi
seviyor. Bu kış tüm evini yeniledik."
"Bunu yaptılar," dedi Nikki. "Onların da işe yarar yanları
var." Riley homurdandı.
"Sakın söyleme," dedi Nikki, "yoksa bir daha asla
alamazsın." "Evet, canım."
Finn kahkahalarla güldü. "Seni kısa saçlarından yakaladı,
kardeşim."
"Kes sesini," dedi Chloe Finn'e, "yoksa kısa saçlarının
acısını hissedeceksin. Kardeşim."
"Ondan hoşlanıyorum," dedi Riley. "Ondan çok
hoşlanıyorum."
Finn kızın saçından bir tutamı parmağının etrafında
döndürürken ona gülümsedi. "Ben de öyle."

"NE EĞLENCELİ BİR AKŞAM," dedi Chloe, karınlarını tıka basa
doyurduktan sonra kamyonetine doğru yürürken. "Birlikte
çok tatlılar."

"Gerçekten öyleler. İçeride belli olmadıysa diye
söylüyorum, ikisine de bayılıyorum."

"Bu çok açıktı ve onlar da size tapıyorlardı."

"Umarım Riley ile aramızdaki BS'nin iyi bir eğlence olduğunu biliyordur. O benim en iyi arkadaşım."

"Bunu kesinlikle anlıyorum. Birbirinize sahip olduğunuz için gerçekten şanslısınız."

Hep bir kardeşim olsun istemişimdir."

"Riley'e hoş geldin demekten fazlasını yapıyorsun. Çok çalışıyor." Chloe güldü. "O da senin öyle olduğunu söylerdi."

"Tabii ki yapar. Biz böyle yaparız."

"Kar küreme hikayesine bayıldım. Bunu onlara yaptığına inanamıyorum!"

"Ah lütfen. Bunun yapılması gerekiyordu. Orada yakalanmak için yalvarıyorlardı."

"İntikamın çok kötü olacağını biliyorsun, değil mi?" "O benim kadar zeki değil."

"Tabii ki değil."

Finn yolcu kapısını açtı, kızın kamyonu binmesine yardım etti ve bir öpücük kondurdu. "Bize tam uydun."

"Öyle mi yaptım?"

"Uh-huh. Harikaydı. Seni en az benim kadar seviyorlar."

Yanağını okşadı ve adamın içini bir ürperti kapladı. Vücudu. Kızın dokunuşu onu ateşlemişti ve Riley ve Nikki'yle bu kadar zahmetsizce etkileşime girdiğini görmek onu daha da çok arzulamasına neden olmuştu.

"Umarım Nikki'nin elini sorması sorun olmamıştır." Şişliği enfeksiyon diyerek açıklamıştı. "İyiymi. Ellerimin çirkin olduğunu biliyorum."

"Hayır, değil." "

"Evet, gerçekten öyleler. Şekerlemeye gerek yok."

Finn yüzündeki eli tuttu ve yüzüne bir iltihaplı parmak eklemlerine nazik bir öpücük kondurdu. "Benimle buluşacağım"

Wayfarer'da bir salon ve spa'nın fizibilitesini sormak için sabah amcama gideceğim."

"Sana bunu yapmak zorunda olmadığını söyledim Finn. Bu senin sorunun değil."

"Öyle olmadığını biliyorum. Bence işimiz için harika bir katkı olacak, yoksa sormazdım. Eğer size de yardımcı olacaksa daha iyi."

"Her şeyi çözdün, değil mi?"

"Tam olarak değil, ama üzerinde çalışıyorum." Finn onu tekrar öptü, emniyet kemerini taktı ve kapıyı kapattı. Sürücü tarafına koştu ve onu eve götürmek için arabaya atladı, onu içeri davet etmesini umuyordu çünkü onunla yalnız kalmak için can atıyordu. Bu gece harikaydı, yemekler, Arkadaşlık, kahkahalar. Finn'in söylediklerinde ciddiydi. Üçünün arasına uyum sağlamıştı. Zorlu bir kalabalığın içinde kendi başının çaresine bakmaktan fazlasını yapmıştı ve bu onu memnun etmişti muazzam bir şekilde.

Onu çok memnun etti.

Onunla geçirdiği her dakika, ona karşı ilk tepkisinin yerinde olduğunu ve yaz boyunca onunla Gansett'te kalma kararının doğru bir hamle olduğunu doğruluyordu. Sonra son birkaç gündür onunla vakit geçiriyordu.

Ondan uzaklaşmayı hayal etti. Böyle bir farkındalığın getirdiği sonuçlar onun gözünden kaçmamıştı. Ona aşık olmuştu ve bu hayatının en güzel aşkı olmuştu.

Onun tam yanında olduğundan emin olabilseydi, dünyasındaki her şey mükemmel olurdu. Ama emin değildi ve bunu doğrudan ona soramazdı. Henüz değil. Her neyse.

Amcasıyla ögle yemeğinden sonra Nikki'ye yüzük almak için Riley ile buluşacaktı. Riley ile bu konuyu konuşma fırsatını değerlendirecekti. Gerekirse babasına da danışacaktı. Alabileceği tüm tavsiyelere ihtiyacı vardı. bu ilişkiyi başarılı bir şekilde yürütmek.

Cep telefonu çaldığında Finn cebinden çıkardı ve arayanın kimliğine bakmadan aramayı cevapladı.

"Seni orospu çocuğu!" Missy'nin tiz cığlığı onu irkiltti.

Gözlerini yoldan ayırmadan telefonunu kapatmak için düğmeye bastı. "Bunun için üzgünüm."

"Vazgeçmiyor."

"Onun böyle olduğunu hiç bilmiyordum." Evet, biliyordun. İçinde bir parça delilik olduğunu biliyordunuz ve bu yönünü seviyordunuz. "Şey, bu tam olarak doğru değil. Her zaman biraz fazlaydı ama bu kadar değil."

"Onu son kez görmediğimiz için endişeleniyorum."

"Nerede olduğu konusunda endişelenmene gerek yok.

endişeliyim."

"Endişelenmem gereken bir sen varsın."

Altı kelime hiç bu kadar etkili olmuş muydu? O değil. Finn hatırlayabiliyordu. "Bunu söylemen çok hoş ama ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Ayrıca, yaptığı şeyden sonra

Dün, bu adaya bir daha adım atmaya cesaret edemezdi.

Blaine ona gitmesini ve gitmiş olarak kalmasını söyledi."

"Yapacağı anlamına gelmez. Uyanık olmalısın."

"Olacağım. Benim için endişelenme."

"Çok geç. Zaten endişeliyim."

"Bu beni neden bu kadar mutlu ediyor?" "Hasta ve sapkın olduğun için mi?"

Finn güldü. "Beni önemseydiğin için mutlu olmak hastalıklı ve çarpık bir durumsa, öyle olsun."

"Umurumda."

Onun elini tuttu -dikkatle- ve dudaklarına götürdü. "Ben de önemsiyorum. Neyden sonra olması gerekenden çok daha fazla? A hafta?"

"O bile mi?"

"İzimi kaybettim. Böyle şeylere hiç inanmadım." "Ne gibi şeylere?"

"Hiç tanımadığınız biriyle göz göze geldiğinizde ve istediğiniz her şeyi gördüğünüzde şimşek çakar."

"Finn..."

"Çok fazla, çok erken. Bunu biliyorum ama doğru." Sakin kalmak ve onu çok fazla isteyerek kendinden uzaklaştırmamak buraya kadarmış. Evine giden yolun geri kalanında çenesini kapalı tuttu. Evin garaj yoluna girip motoru durdurduğunda ona baktı. "Çok dürüst davrandıysam özür dilerim, ama seninle başka türlü olamam. Salondaki o gün mü? Tam bir yıldırım çarpması."

Küçük gülümsemesi, onu korkuttuğu korkusunu hafifletmek için uzun bir yol kat etti. "Benim için de öyleydi."

Finn orta konsola doğru eğildi.

Onunla yarı yolda buluştu, dudakları onunkilerle birleşti ve daha fazlası için duyduğu arzuyla onu ateşe verdi.

"Beni içeri davet et."

"Bu gece biraz uyumam lazım."

"Uyumana izin vereceğim. Söz veriyorum."

Kadının ona bakışı şüphecilik doluydu.

"Yapacağım. Söz veriyorum." Fısıltıyla ekledi, "Sonra."

Chloe güldü ve yolcu kapısını açtı. "Hadi o zaman."
Finn kamyonundan inip onu içeri kadar takip ederken kendini Noel'deki bir çocuk gibi hissetti.

CHAPTER 24

"Mac." Derin uykusundan uyandığında Maddie'nin onu sarsarak uyandırdığını fark etti.

"Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Tuhaf hissediyorum."

O kadar çabuk uyandı ki. Doğrulup yatağın başucundaki ışığı açtı ve onu iri gözlü ve solgun görünce irkildi. Yatmadan önce iyiydi. İkisi de Yorgunluktan bitap düşmüşlerdi, bu yüzden çocukları indirdikten hemen sonra yatmışlardı. "Nasıl garip?"

"Kalbim hızlı atıyor ve terliyorum." "Ne kadar sürecekt?"

"Yaklaşık bir saat oldu."

"Bir saat mi? Neden beni daha önce uyandırmadın?"

"Son zamanlarda çok yorgunsun. Seni rahatsız etmek istemedim." "Madeline, sen daha iyi bilirsin. Bana ihtiyacın olursa, uyandır beni."

yukarı."

"Belki bu kavgayı daha sonra yapabiliriz?"

Mac başını salladı ve en yakın o olduğu için Janey'yi aramak üzere telefonu eline aldı.

"Mmm, ne?"

"Maddie kendini iyi hissetmiyor. Onu kliniğe götürmem gerekiyor. Gelip çocuklarla kalabilir misin?"

"Onun nesi var?"

"Bilmiyorum. Gelebilir misin?"

"Yoldayım."

Mac bu aramayı sonlandırdı ve yıllar önce onlara kişisel cep telefonu numarasını vermiş olan Victoria'ya bir arama daha yaptı.

"Bu Victoria." Sesi uyanık ve tetikte geliyordu. "Ben Mac McCarthy. Maddie kendini garip hissediyor. Kalbi hızla atıyor ve ter içinde."

"Benimle klinikte buluşabilir misin?"

"On beş dakika içinde orada olacağız. Uyandırdığım için özür dilerim."

"Şu anda başka bir hastamla ilgileniyorum. Birazdan görüşürüz."

Mac, Maddie'ye, "Vic klinikte ve bizi izliyor olacak. Hadi seni giydirelim, tatlım."

Maddie'nin iri gözleri yaşlarla doldu. "Yine mi oluyor, Mac?"

"Hayır." Bu bir daha olamazdı. Buna izin vermezdi.

"Her şey yolunda. Bundan eminim. Seni kliniğe götürelim ki Victoria bunu doğrulayabilsin."

Kadın başını salladı ama adam onun verdiği güvenceye tam olarak inanmadığını görebiliyordu.

Kahretsin, o da bilmiyordu, ama elindeki tek şey güvenceydi.

Mac ona yoga pantolonu ve kendi sweatshirt'ünü giymesine yardım etti.

Hailey'e hamileyken ondan "ödünç" aldığını ve bir daha geri vermediğini, bunun da onun için sorun olmadığını söyledi. O da

fermuarlı sweatshirt'ünün onun üzerindeki görüntüsüne bayılmıştı. Sonra

bol göğüslerinin üzerinden fermuarını çekerek onu kollarının arasına aldı. "Nefes al, bebeğim. Her şey yolunda."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Muhteşem, inanılmaz annelerinin yaptığı gibi beni de delirtecek üç küçük kızın babası olmam gerektiğine dair çok güçlü bir his var içimde."

"Bunu hissediyor musun? Gerçekten hissediyor musun?"

"Gerçekten istiyorum." Hayatını değiştiren kadının çarpıcı yüzüne baktı. "Nefes al."

Titrek bir nefes aldı ve bıraktı.

"Bunu yapmaya devam et." Araba yolundaki farlardan odaya ışık sızıyordu. "İşte Janey. Hadi gidelim." Mac Maddie'nin elini tuttu ve Janey dış merdivenlerden hızla çıkarken onu merdivenlerden aşağı indirdi. Mac Maddie'nin elini bırakarak, başka bir zaman olsa kendisini eğlendirecek olan yatak kafası ve vahşi gözlerle bakan kız kardeşini içeri aldı. "Geldiğin için teşekkürler."

Janey Maddie'ye sarıldı. "Ne yapabilirim ki?"

"Mac'in dört civarında bir şeye ihtiyacı olabilir." Maddie'nin sesi titrek çıkıyordu.

"Ben halledeceğim. Hiçbir şey için endişelenme."

"Geldiğin için teşekkürler, velet." Mac, Maddie'yi kapıdan çıkardı ve cipine binmesine yardım etti çünkü daha kamyonetinden daha rahattı. Onları karanlıkta kasabadaki kliniğe götürürken ellerinin titrediğini fark etti. Böyle zamanlarda ada hayatı tamamen berbat oluyordu. Üst düzey bir hastane istiyordu ama bir ada kliniğiyle yetinmek zorundaydı. Victoria ve David'in yaptıkları işte en iyilerdi, ama ya Maddie'nin sağlayamayacakları bir şey mi? Tıpkı Janey'nin

bir klinikte acil sezaryene ihtiyacı vardı.
Mac'in kalbi göğsünün içinde patlayacakmış gibi hissetmeye başladı.
anlayışlı karım fark etti.

"Kendi tavsiyeni dinle, Mac. Nefes al."

Direksiyonu daha sıkı kavradı ve nefes almaya odaklandı. Ondan isteyeceği son şey strestir. Onun sakin olmasına ve kendisine odaklanmasına ihtiyacı vardı, gerçekleşmeyen bir şey yüzünden dehşete düşmesine değil. Bu olamazdı. İkiz kız fikrini nihayet kafasına yerleştirmişken olmazdı.

Arabayı olması gerekenden biraz daha hızlı kullanan Mac, onları on dakika içinde kliniğe ulaştırdı. Otoparkta Victoria'nın ve Adam'ın beyaz BMW SUV'si olmak üzere iki araba daha vardı. "Onun burada ne işi var?"

"Ben de tam sana bunu soracaktım. Umarım Liam iyidir."

Mac de öyle umuyordu. Adam ve Abby'yi bu kadar mutlu eden bebekte bir sorun olduğunu düşünmeye dayanamıyordu. Maddie'nin arabadan inmesine yardım ettikten sonra, kolunu omuzlarına dolayarak onu içeri götürdü. Onlar Adam'ın bekleme odasında Liam'ın ciyaklamasıyla karşılaştı.

"Sorun nedir?" Mac kardeşine sordu.

"Abby deli gibi hasta. Kusmadan duramıyor. Susuz kalmış, Vic ona serum taktı. Liam gece yarısı dışarı çıkmaktan pek hoşlanmadı. Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Maddie kendini tuhaf hissediyor, biz de onu kontrol ettirmeye geldik."

"Umarım her şey yolundadır," dedi Adam.

"Sen ve ben, kardeşim. Hadi, Maddie. Hadi gidelim. Vic'i bul." Onu, şiddetli bir öğürme sesiyle karşılandıkları bölme alanına açılan sallanan kapılardan geçirdi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Maddie. "Zavallı Abby."

Victoria bir bölmeden çıktı, onları gördü ve sağ taraflarındaki odaya yönlendirdi. "Bir dakika içinde orada olacağım.

dakika."

"Umarım onda ne varsa sende de olmaz." Mac küçük odada kendini kafese kapatılmış bir kaplan gibi hissediyordu. Victoria'nın içeri girip onlara endişelenecek bir şeyleri olmadığını söylemesini istiyordu.

O bu sözleri söyleyene kadar rahatlayamayacaktı.

Maddie muayene masasındaki tüneğinden ona bir el uzattı. "Buraya gel."

Ona doğru gitti, elini tuttu ve kendisini kucaklamasına izin verdi.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. "Nefes almıyorsun."

"Evet, öyleyim."

"Hayır, değilsin."

"Kalbin nasıl?"

"Eskisi gibi yarışmıyor ama yine de olması gerekenden daha hızlı hissettiriyor."

Mac başını kadının göğsüne yasladı ve onun sesini dinledi.

Kalbinin hızlı atışını ve bunun ne anlama geldiğini bilmesini diledi.

Victoria beş uzun dakika sonra geldi. "Beklettiğim için çok özür dilerim."

"Abby iyi mi?" Maddie sordu.

"Öyle olacak." Victoria elini dezenfektan dispenserinin altında salladı ve sıvı jeli cildine sürdü.

"Şimdi senin neyin var?"

"Kalbim hızla çarpıyor ve bu her olduğunda ter içinde kalıyorum ve göğsüm sıkışıyor."

"Bu kaç kere oldu?" Mac telaşla sordu.

"Bu üçüncü kez oluyor."

"Maddie! Neden bana söylemedin?"

"Başta bir şey düşünmemiştim ama bu seferki diğerlerinden daha kötüydü."

Victoria stetoskopa uzandı. "Dur bir bakayım dinle." Gözlerini kapadı ve dikkatle dinledi, hareket etti Mac, hemen bir şey söylemezse aklını kaçıracağından emin olana kadar cihazı Maddie'nin göğsünde dolaştırdı.

Victoria gözlerini açana kadar bir dakika daha geçti. "Olağandışı bir şey duymuyorum ama emin olmak için seni birkaç saat monitöre bağlamak istiyorum."

"Peki ya bebekler?" Mac sordu. "Onlara da bir monitör takacağım."

"Sence..." Korku o kadar yoğundu ki, bunu ifade edecek kelimeleri bulamıyordu.

"Bir saat içinde çok daha fazlasını öğreneceğiz." O zamana kadar kendini kaybederdi.

Victoria hemen döneceğini söyleyerek odadan çıktı.

"Mac."

Bakışlarını yerden kaldırdığında karısını gördü O bilgili haliyle onu izliyordu. "Buraya gel." "Buradayım."

"Daha yakın."

Söyleneni yaptı.

Adamın tişörtünü avuçladı ve onu öpecek kadar yaklaştırdı. "Rahatla, olur mu?"

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Git yeğenini getir ki Adam karısıyla birlikte olabilsin."

Mac, dikkatini çekmek için onu göğsünden dürtünceye kadar ona baktı.

"Dikkatimizin dağılmasına ihtiyacımız var ve Adam'ın Abby ile birlikte olması gerekiyor."

"Onda olan şeyi senin de kapmanı istemiyorum."

"Dün onlarla birlikteydim. Eğer bebek onu taşıyorsa, çoktan maruz kalmışım demektir. Git getir onu."

Mac bekleme odasına gitti, Adam artık sessiz ve uyuklu gözlerle bakan Liam'la bir ileri bir geri yürümeye devam ediyordu. "Maddie, Abby'ye gidebilmen için Liam'ı ona getirmeni söyledi."

"Bunu yapmasına gerek yok."

"Bunu ona söyledim ama ısrar ediyor. Eğer sizde bit varsa, ona bulaşmasını istemiyorum."

Adam bir kahkaha attı. "Bit mi? Nesin sen, sekiz yaşında mı?"

"Onun mide gribine ihtiyacı yok, Adam."

"Abby mide gribi değil, Mac." "O zaman nesi var?"

"O hamile."

Mac önce onu yanlış duyduğunu sandı. "O..." "Hamile. Şimdiye kadar, bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor olmalıydın. anlamına gelir."

"Ama yapamayacağını sanıyordum."

"Biz de öyle." Adam gözlerini kırptırdı ve sertçe yutkundu. "Yanıldığımız ortaya çıktı. Victoria bunu daha önce doğruladı ve

"Dehidrasyon için serum takıldı."

"Bu son zamanlarda duyduğum en iyi haber. Tebrikler."

"Teşekkür ederim." Adam tedavi alanlarına açılan kapılara bakarken çenesi gerginlikle sıkıştı. "Umarım tüm zaman boyunca böyle hasta olmaz."

"Bazı insanlar öyledir. Laura öyleydi."

"Biliyorum, ama Abby zaten yeterince şey yaşamadı mı? Biraz ara vermesi gerekiyor."

"Eminim Vic onu kısa sürede iyileştirecektir." Mac uzanıp Liam'ı babasından aldı. "Git onu gör. Maddie ve ben ona göz kulak oluruz."

"Emin misin?"

"Olumlu. Şimdilik monitörde ve sen Abby'ye gidebilesin diye Liam'ı almaya gelmek onun fikriydi."

"Teşekkürler, Mac."

Mac artık uyumakta olan bebeği boynuna ve omzuna yasladı. "Sorun değil. Sen git karınla ilgilen. Küçük adamın bizim yanımızda."

ADAM çift kapıdan geçerek, Liam başladığında Abby'yi yalnız bırakmak zorunda kaldığı odaya gitti. telaşlanıyordu. En çok sevdiği iki insan arasında hiç bu kadar bölünmüş hissetmemişti ama Abby ona Liam'ı yürüyüşe çıkarmasını söylediğinde Liam'ı yürüyüşe çıkarmıştı.

Muayene odasına girdiğinde onu uyuklarken buldu, yüzü endişe verecek kadar solgundu. Başucunda durarak alnındaki siyah saçları taramak için uzandı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Liam nerede?"

"Mac ile."

"Mac'in burada ne işi var?"

"Maddie de kendini iyi hissetmiyor."

Abby gözlerini kapadı ve kuru dudaklarını yaladı. "Nasılsın tatlım?"

"Berbat."

"Ne yapabilirim ki?"

"Bir şeyim yok. Vic, serum etkisini gösterdiğinde birkaç saat içinde daha iyi hissedeceğimi söyledi."

"Umarım öyledir."

Zayıf bir gülümseme sundu. "Ne dilediğine dikkat et, ha?"

"Şaka yapmıyorum." Onu rahatlatmak için yapabileceği daha fazla şey olmasını dileyerek saçlarını okşamaya devam etti.

"Yine de buna değecek. Her ne yaşarsak yaşayalım."

"Bunu söylediğinizi duyduğuma sevindim."

"Tabii ki öyle hissediyorum. Hayatım boyunca bunu istedim." Gözleri doldu. "Şu anda sahip olduğum her şey... Her zaman istediğim şey buydu."

Onu öpmek için yatağın üzerine eğildi.

Yüzünü buruşturdu ve ondan uzaklaştı. "Kusmuk nefesim varken beni öpemezsin."

"Evet, yapabilirim."

"Hayır, yapamazsın. Beni bir daha asla öpmek istemeyeceksin."

"Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun." Parmağını onun dudaklarına dokundurdu. "Bunlar öpmek için en sevdiğim dudaklar."

"Kusmuk gibi kokmadıkları zaman."

"Her zaman. Her zaman. İyi ya da kötü."

"Sen sahip olduğum en iyi kocasın," dedi, gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı.

"Ben senin sahip olabileceğın tek kocayım." Onu alnından öptü. "Biraz dinlen, aşkım. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Oğluma iyi bak."

"Yapacağım. Hiçbir şey için endişelenme. Sadece dinlen."

MAC, Liam'ı Victoria'nın Maddie'yi çeşitli monitörlere bağladığı muayene odasına taşıdı. Ne göstereceklerini düşündükçe sinirleri geriliyordu.

Maddie Liam için kollarını uzattı ve Mac onu dikkatle Liam'a aktardı.

"Kalp atış hızınız önemli ölçüde yavaşladı." Victoria ekranlardan birine baktı. "Tedavi bu. Hayatınızda daha fazla bebeğe ihtiyacınız var."

"İki bebek daha ve hepsi bu kadar," dedi Mac. Maddie'nin iyiliğı için ekledi, "İşte size bir haber. Abby hasta değil. O hamile."

Maddie'nin nefesi kesildi. "Ne?"

"İlk kez burada duydunuz."

"Bu inanılmaz! Denemeyi bıraktılar ve bom! Onlar için çok heyecanlıyım."

"Ben de öyle. Umarım hep böyle hasta olmaz."

"Bazı anneler öyle," dedi Victoria. "Korkunç bir şey ama üstesinden geliyorlar."

"Laura gibi." Maddie ürperdi. "Bunu iki kez nasıl yaşadı bilmiyorum."

Mac, "Neyse ki iki hamilelikten üç çocuk sahibi oldu," dedi.

"Doğru."

Victoria, "Muhtemelen size üç küçük çocuğuyula o kadar meşgul olduğunu ve onları doğururken ne kadar hasta olduğunu nadiren düşündüğünü söyleyecektir," dedi.

"Kesinlikle." Maddie, Liam'ın tüylü, yumuşak, siyah saçlarını okşadı. "Bebeklerin bu kadar sevimli olması iyi bir şey. Hamileliği ve doğumu unutmamızı kolaylaştırıyorlar."

"Babalar asla unutmaz." Mac, Maddie'nin tropik bir fırtınanın ortasında, adanın tek doktoruyla birlikte Hailey'i dünyaya getirdiğini hatırlayınca ürperdi. anakara. Tanrıya şükür David Lawrence ziyaret için evdeydi ve Janey onu çağırdığında gelmişti.

Maddie ona doğru uzandı. "Kötü şeyleri düşünme."

"Gecenin bir yarısı klinikte monitörlere bağlıken bunu yapmamak biraz zor."

"Tedbirli olmakta fayda var," dedi Vic. "Şu ana kadar endişelenecek bir şey görmüyorum."

"Bu içimi rahatlattı," dedi Maddie.

"Hissettiğiniz şeyin hamilelikten değil de anksiyeteden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum."

"Nasıl yani?"

"Connor'ı kaybettikten sonra yaşadıklarınızdan sonra, bu konuda endişelenmeniz çok doğal. tekrar yaşanmasından korkuyorum. Bu korku, tarif ettiğiniz gibi fiziksel semptomlarla kendini gösterebilir."

"Ama Mac bebeğe hamileyken böyle bir şeyi yoktu," dedi Mac.

"Doğru, ama bu seferki hamilelik, çoğullar ve beşinci hamileliği olması nedeniyle daha karmaşık."

Mac cevap almak için Maddie'ye baktı. "Sence stres olabilir mi tatlım?"

"Muhtemelen. Her zaman Connor'ı kaybettiğimi ve o ölmeden önce hiçbir sorun belirtisi olmadığını düşünüyorum. gitti."

Victoria onun kolunu okşadı. "Bu korkuyu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama üç başarılı hamilelik geçirdiniz, bu da olasılıkları çok güçlü bir şekilde lehinize çeviriyor."

"Biliyorum."

"Yapabiliyorken biraz dinlenmeye çalış. Bir süre sonra seni kontrol etmek için geri geleceğim."

Victoria odadan çıktıktan sonra Mac yatağın kenarında durup Maddie ve Liam'a baktı ve alışılmadık derecede stresli olduğuna dair işaretleri gözden kaçırmıştı. "Bunu kaçırdım mı?"

"Neyi özledin?"

"Bebekleri kaybetmekten o kadar endişelendiniz ki kalp çarpıntısı mı geçirdiniz?"

"Oturup bunu düşünmüyorum ama bazen gecenin bir yarısı soğuk bir şekilde uyanıyorum. Kalbim çarparak terledim çünkü bunun tekrar olacağını hayal ettim."

"Bu olduğunda neden beni uyandırmadın?" "Çünkü."

Sadece bir rüyaydı ve sen çok çalışıyorsun. I sizi rahatsız etmek istemem."

"Madeline..." İnançsızlıkla başını salladı. "Bunca zamandan sonra, nasıl olur da benim

üzgünseniz, endişeliyseniz, korkuyorsanız ya da bir şey var mı?"

"Seni uyandırmamı isteyeceğini biliyordum." "Peki neden uyandırmadın?"

"Ne kadar yorgun olduğunu göremediğimi mi sanıyorsun?"

Wayfarer'ı sezona yetiştirmek için haftada bir milyon saat mi çalışıyorsunuz? Şimdi bir de marina ile uğraşıyorsun. Tüm bunları nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Bana bak."

Karamel rengi gözleriyle ona baktı ve her zamanki gibi kalbi çarptı.

"Korkuyorsan, yalnızsan, endişeliysen, azgınsan -gece yarısı ya da gün ortasında- beni uyandır ya da ara, koşarak gelirim."

Gözleri yaşlarla parlarken bile güldü. "Orada azmayı sana bırakıyorum."

"Ciddiyim Maddie. Bu bebekleri kaybettiğin için panik atak geçirirken uyuduğumu düşünmek beni öldürüyor. Bunun bir daha olmasına izin verme, duydun mu beni?"

"Sanırım tüm ada seni duyabiliyor."

"Maddie!"

Liam kızgın bir ciyıklama sesi çıkardı ve sonra bir kez daha uykuya daldı.

"Sus," diye fısıldadı. "Seni duyuyorum ve bu bir daha olmayacak. Özür dilerim."

"Benden özür dileme."

"Bana kaşlarını çatma."

"Kaşlarımı çatmıyorum."

"Evet, öylesin. Kes şunu ve öp beni."

"Sana daha iyisini yapacağım." Diğer tarafa doğru yürüdü.

Hastane yatağının yan tarafına geçip ayakkabılarını çıkardı ve Liam'ın yanına tırmanarak bir kolunu ona ve Liam'a doladı.

"Çok daha iyi," dedi ona gülümseyerek.

Bu gülümseme onu ona karşı koyamayacak kadar güçsüz kılıyordu - zaten karşı koymak da istemiyordu. Bir elini yüzüne koyarak onu kendine doğru çevirdi ve tatlı dudaklarını öptü. "Her endişeni, her korkunu, her kaygını duymak istiyorum."

"Bu kelimelerin hepsi aynı anlama geliyor." "Beni düzeltme. Burada ciddiğim." "Ciddi olduğunu biliyorum."

"Yükünü benimle paylaş, Madeline. Ben bunun için buradayım." Onu tekrar öptü, bu sefer daha dikkatli bir şekilde, parmakları saçlarına dolanırken biraz dil attı.

"Affedersiniz ama gerçekten oğlumun önünde mi öpüşüyorsunuz?" Adam kapı aralığından sordu.

"Uyuyor," diye homurdandı Mac. "Git buradan."

"Siz onu yoldan çıkarmadan önce ben etkilenmeye açık çocuğumu alayım." Adam Liam'ı Maddie'nin kollarından kaldırdı. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler. Görünüşe göre sen daha iyi hissediyorum."

"Öyleyim, teşekkürler. Abby nasıl?" "Uyuyor."

Mac kardeşine, "Oğlunu aldın," dedi. "Şimdi git buradan."

"Ona nasıl katlanabiliyorsun?" Adam Maddie'ye sordu. "Kolay değil ama birinin bunu yapması gerekiyor."

"Onu bizim için idare ettiğin için hepimiz sana

minnettarız." Bebeği göğsüne bastıran Adam, kendi şakasına gülererek odadan çıktı.

"Her zaman benim yanımda olman gerekiyor, özellikle de kardeşlerim bana sataşırken."

"Bu evlilik doktrininin neresinde yazıyor?" "Kocana karşı birlik olmayacaksınız' altında kardeşleriyle birlikte."

"O maddeyi asla kabul etmezdim. Kardeşlerinle birlikte sana çete kurmak hayatımdaki eğlencenin yarısını oluşturuyor."

"Kendini çok komik sanıyorsun."

"Komik olduğumu biliyorum. Şimdi kapa çenenin ve beni biraz daha öp."

Yapmak istediği bir şey olmadığından iki kolunu ona doladı, bir bacağını onunkinin arasına kaydırды ve onu genellikle kendi yatak odalarının mahremiyetine sakladığı türden bir coşkuyla öptü. Ama kızın bir süredir

Stresliydi ve buna tek başına katlanıyordu, ona kendisini ne kadar çok sevdiğini hatırlatmak istiyordu.

Dudakları uyuşana ve siki sertleşip aralarında zonklayana kadar onu öptü, ancak alarmlar çalmaya başladığında durdu.

Monitörlerden birinden ses geldi.

Victoria koşarak odaya girdi, onları birbirlerine sarılmış halde gördü ve gülmeye başladı. "İşte bu bir kalp atış hızınızı yükseltmenin bir yolu."

Maddie yüzünü Mac'in boynuna gömdü. "Bu çok utanç verici."

Mac o kadar çok güldü ki, gülmekten titredi. Onu o kadar çok seviyordu ki, hiçbir şey yaparken onun kalp atışlarını hızlandırmaktan daha fazla eğlenmemiştir.

CHAPTER 25

W

Ranger gece için yatağına yerleşti,
Chloe banyoya girip son içkisini aldı.

onu gün boyunca ayakta tutan haplar. Dışarı çıktığında
Banyodan çıktığında Finn'i kanepede onu beklerken buldu.

"Gel bir dakika benimle otur."

Ona doğru gitti ve yanına oturdu, kolunu ona
doladığında ona sokuldu.

"Bu gece çok iyi vakit
geçirdim." "Ben de öyle."

"Riley ve Nikki'den hoşlanmana çok sevindim."

"Harikalar. Riley'yle birbirinize sataşmanıza bayılıyorum."

"Konuşabildiğim günden beri bunu bir kan sporu haline
getirdik. Şaka bir yana, onun için kurşun yerim, ya da tam
tersi."

"Lütfen bunu yapmayın."

Finn yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bu şekilde
ifade etmem inanılmaz derecede duyarsızcaydı."

"Özür dilemeye gerek yok. Bu yaygın bir
deyiş." "Yine de başka bir şekilde
söyleyebilirdim."

"Dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Etrafımda yumurta kabuklarıyla dolaşma. Söz veriyorum buna gerek yok."

Onu daha yakın tuttu, başının üstünü öptü ve sırtını okşadı.

"Riley ile yarın yapacağınız şu çok gizli iş nedir?"

"Nikki için yüzük seçmeye onunla birlikte gidiyorum. Yüzüğü bulur bulmaz evlenme teklif edecek, tabii adada bir tane bulabilirsek. İnternette satın almak zorunda kalabilir."

"Aferin onlara."

"Onun için çok heyecanlıyım ve ailemize katılması için sabırsızlanıyorum. O en iyisi. Tam bize göre."

"Bunu görebiliyorum."

"Sen de görüyorsun."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle, onlar da öyle."

Başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Bunu söylemen çok hoş."

Onu öptü. "Bunu sadece söylemiyorum." Dudakları, nazik ve ikna edici bir şekilde onun dudaklarının üzerinde kayarak

Ertesi gün işe yarayabilmek için çaresizce ihtiyaç duyduğu uykuyu almak üzere hemen yatağa gitmeyi planlıyordu.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Uyuman gerek."

"Sana daha çok ihtiyacım var." Hayatının geri kalanında, asla

Sözleri aklına düştüğünde yüzünde beliren ifadeyi unutamam.

"Chloe, sana çok aşık oluyorum ve istediğin bu mu bilmiyorum."

"Ben de aynı sertlikte
düşüyorum. Ama..." Finn inledi.

"Aması yok."

"Sadece bir tane ve bir şeye karar vermeden önce
bilmeniz gereken bir şey."

"Ben çoktan kararımı verdim." Derin bir nefes aldı ve
dramatik bir şekilde verdi. "Yine de bana bırak."

Onun gözlerinin içine baktı. "Riley ve Nikki için heyecanlı
olduğunu biliyorum ama şunu bilmelisin ki ben asla
evleniyorum."

Yüzündeki düz ve şok olmuş ifadeye bakılırsa, onun bunu
söylemesini beklemiyordu.

"Neden?"

"Bunun istediğim bir şey olmadığına uzun zaman önce
karar verdim. Annemin kapana kısılmış hissettiği bir
evlilikte neler yaşadığını ve bunun ona her şeye mal
olduğunu gördükten sonra
kendimi asla böyle bir duruma sokmayacağımı düşündüm.
Birbirimize aşık olmaktan ve kardeşinin evlenmesinden
bahsettiğimiz için bunu sana söylemenin adil olacağını
düşündüm."

"Tamam..."

Chloe bu "tamam" ın ne anlama geldiğini anlamaya
çalışıyordu ama yüz ifadesi ve vücut dili hiçbir şey
anlatmıyordu. Kumda çizdiği çizgi gerçekten tamam mıydı,
yoksa bir anlaşma kırıcı mıydı? O
sessizliği bozmasını bekledi ve bunu yaptığında, gözlerinde
kalp kırıklığıyla ona baktı.

"Olay şu, Chloe. Bir gün evlenmek istiyorum. Sevdiğim
tüm insanların önünde ayağa kalkmak ve onsuz
yaşayamayacağım birine bağlanmak istiyorum. Onunla bir
ailemiz, köpeklerimiz ve hepimizin olan bir evimiz olsun
istiyorum. Onunla tatile çıkmak ve dünyayı birlikte görmek

istiyorum. Onunla yaşamak, çalışmak, oynamak ve sevmek istiyorum.

Hayatımın geri kalanında her gün. Sevdiğim kadına, evlendiğim kadına bir kraliçe gibi davranacağım çünkü babam ve amcalarım beni böyle yetiştirdi. Kuzenlerim de eşlerine böyle davranıyor. Başka bir yol bilmiyorum. McCarthy yolu."

Tarif ettiği hayat kulağa o kadar mükemmel geliyordu ki bir peri masalından. Hayat ona peri masallarına inanmamayı öğretmişti.

"Bu nedenle, kumdaki çizginize saygı duymakla ve bu çizgiye neden ihtiyaç duyduğunuzu anlamakla birlikte, eğer Bana bir şans ver, sana büyürken bildiğinden çok daha farklı bir yol göstereyim." Finn onu alnından öptü ve ayağa kalktı. "Ben gideyim de sen biraz uyu."

Ranger'ın başının üstünü okşamasını izlerken Chloe'nin kalbi yavaşladı. Ona seslenmek istedi gitmemesini, bu şekilde bırakmamasını söyledi. Peki tam olarak nasıl bırakmışlardı? Ya hep ya hiç mi olmalıydı?

Bilmiyordu ve kendini kalkmaya, kapıyı kilitlemeye, yatmak için hazırlanmaya, dişlerini fırçalamaya zorlarken, o resmi çizerek büyük bir hata yapıp yapmadığını merak etti.

Onunla aynı çizgide.

FINN bok gibi uyuyordu ve Mac'ten bir grup mesajı aldığı anda işe gitmek için kalkmak üzereydi. Geceyi Maddie ile klinikte geçirdim. Her şey yolunda ama uzun bir geceydi. Wayfarer'ı zamanında ve bütçe dahilinde bitirdikten sonra hepimizin biraz izne ihtiyacı var. Bir hafta ücretli izin al. Gelecek çarşamba sabahı erkenden Curtis'in yerinde buluşalım. İyi eğlenceler!

Bir hafta izin! Tanrım, ne kadar harika değil mi? Finn bu süreyi evi toparlamak ve yaz için Nikki'nin garajdaki dairesine taşınmaya hazırlanmak için kullanabilirdi.

Yine de, dün gece kalma nedeni buharlaşmış mıydı? Bunu bilmiyordu ve uykusuz bir geceyi dönüp durarak geçirmişti.

Asla evlenmeyeceğim.

"Ama" dediğinde, bunu söyleyeceğini hiç düşünmemişti. Kabul etmek gerekir ki, yeni milenyumda pek çok insan evliliği bırakıp aile içi birlikteliği tercih ediyordu ve Finn bu tercihe tamamen saygı duyuyordu.

Diğerleri. Kendini hep bir gün evlenmiş olarak hayal etmişti. Yakın bir zamanda değil - ya da en azından bir ömür geçirebileceğini düşündüğü bir kadınla tanışmadan önce böyle düşünüyordu.

Artık Chloe'nin dışarıda olduğunu biliyordu.

Onun için hissettiklerinden daha azına mı razı olacaktı? Ya onun için hissettiklerini bir daha hiç kimse için hissedemezse?

"İç karartıcı bir düşünce."

Telefonu Chloe'den gelen bir mesajla çınladı ve kalbi küt küt atmaya başladı. Arzudan başının dönmesi için gereken tek şey ekranda onun adını görmekse ne kadar kötü bir durumda olabilirdi ki?

Dün geceyi tuhaf bir şekilde bitirdiğimizi hissediyorum. Daha sonra konuşabilir miyiz?

Finn uzun süre onun mesajına baktı ve nasıl yanıt vereceğini bulmaya çalıştı. Mesajı okuduğunu görebiliyordu, bu yüzden bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Tabii. İşin bitince beni ara. TAMAM.

Derin bir nefes aldı ve ardından amcası Mac'ten gelen telefonu açtı. "Günaydın."

"Selamlar. Hala öğle yemeğinde miyiz? Öğlen Güney Limanı'nda?"

Finn neredeyse öğle yemeğini unutmuştu. Wayfarer'da bir salon ve spa olasılığı hakkında konuşmak için amcasıyla randevulaştı. "Kulağa hoş geliyor."

"Babanla Frank'i de çağırmamın sakıncası var mı?" "Hiç de değil."

"Mükemmel. Yakında görüşürüz, evlat."

Telefon kapandı ve Finn, Big Mac'in hepsine, hatta yeğenlerine bile "oğlum" diye seslenişine sırtarak baktı. Babası ve amcaları birlikte bir kabile yetiştirmişlerdi ve her biri

McCarthy'nin çocukları her zaman, ne olursa olsun güvenebilecekleri üç babaları olduğunu biliyorlardı. Finn fark etti ki

Üçü de Chloe'ye nasıl davranması gerektiğini biliyordu ve birden öğle yemeğini bekleyemez oldu çünkü bazı cevaplara ihtiyacı vardı.

McCarthy'nin beyin takımı başlamak için iyi bir yerdi.

FINN öğlen saatlerinde South Harbor Diner'a geldi ve üç kardeşi çoktan bir masaya oturmuş görünce şaşırmadı, Her zaman birlikte oldukları gibi konuşuyor ve gülüyorlardı. Babası ve Frank adaya taşındıklarından beri üçü birbirinden ayrılamaz olmuştu. Kardeşleri, evliliği sona erdikten sonra Kevin'in yeniden bir araya gelmesine yardımcı olmuşlardı ve babasının burada bu kadar mutlu olmasının nedenlerinden ikisiydiler. Tabii ki, Chelsea de

Babasının bugünlerde yüzünde aptal bir sırıtışla dolaşmasının en büyük nedeni buydu ama Finn onu bulduğu için mutluydu.

Genelde Big Mac'in en iyi arkadaşı Ned de onlarla birlikteydi, ona McCarthy'nin onursal dördüncü kardeşi diyorlardı ama Ned ve karısı Francine bir gün önce İtalya'ya gitmek üzere yola çıkmışlardı ve Shane'in düğününden hemen önce döneceklerdi.

Finn kabine doğru yürüdü, bir şeyi bölen kendisi olsa bile sanki bir şeyi bölüyormuş gibi hissediyordu.

Big Mac'i öğle yemeğine davet etti. "Bu partiye herkes katılabilir mi?"

"Hey, evlat." Kevin gülümseyerek Finn'e yer açmak için içeri kaydı. "Seni gördüğüme sevindim."

Adada yaşamaya başladıklarından beri babası hep sanki yıllardır görüşmemişler gibi davranırdı, oysa çoğu zaman bir gün bile geçmemişti. "Seni de." Finn aldı

Big Mac'in ona uzattığı menüyü. "Ne yapıyorsunuz çocuklar?" "Hâlâ balık tutma gezisi hakkında konuşuyoruz.

Babam neredeyse hepimizin gördüğü en büyük orkinosu karaya çıkarıyordu," dedi Frank.

"Çok ağrıdığını için iki hafta boyunca kollarını kullanamadığını mı?" Finn sordu, kaşlarını çatarak babasına baktı.

"Evet," dedi Big Mac. "İşte o. Zavallı adam işe yaramazdı."

Kevin suratını asarak, "Ve bunun için gösterecek ton balığım bile yoktu," dedi.

"Zavallı bebek," dedi Big Mac. "O huysuz yaşlı balık seni alt etti."

"Kev müthiş bir mücadele verdi," dedi Frank.

"Teşekkür ederim Frankie. En azından kardeşlerimden biri bunun farkında."

Finn, her zaman eğlenceli olan ileri geri konuşmalarına güldü.

"Kevin'in bir ton balığı tarafından dövülmesinden bu kadar bahsettiğimiz yeter," dedi Big Mac, gözleri sık sık olduğu gibi neşeyle parlayarak.

Adam çok eğlenceliydi ve Finn'in dünyada en sevdiği insanlardan biriydi. "Bu toplantıyı Finny istedi, aklında ne var evlat?"

"Öncelikle, ben yirmi yedi yaşındayım. Belki de Finny işinden vazgeçebiliriz?"

Big Mac ona iki kafası varmış gibi baktı, sonra Frank ve Kevin'a baktı. Üçü de koro halinde "Hayır." dedi. Ve sonra birbirlerine beşlik çakmaya başladılar. Ergenler gibi. Aptallar.

Finn gözlerini devirdi.

"Gündemimizde sırada ne var?" Koca Mac sordu. "Wayfarer için bir fikrim var."

"Duyalım bakalım."

"Oraya bir salon ve spa eklemeyi düşündünüz mü?"

"Düşünmedim ama sen ne düşünüyorsun?"

"Sadece, özellikle sezon dışında insanları buraya çekmek için ek bir cazibe olabilir mi diye merak ettim. Diğer spa geçen yıl kapatıldığından beri onun yerini alacak bir şey yoktu. Kasabaya sordum ve insanlar buranın sezon dışında bile neredeyse her zaman dolu olduğunu söyledi. Geçen yıl ilgisizlikten değil, kötü yönetimden kaynaklanıyor."

"Chloe'nin salonuyla rekabet etmez mi?" Kevin sordu.

"Benim fikrim Chloe'yi müdür olarak işe almayı da içeriyor."

"Çok ilginç." Kevin Finn'e baktı.
O ve Riley'nin dediği gibi, küçülen gözleri görmek.
Çocukken Kevin'ın yanından bir şey geçirmelerini imkânsız
kılan o gözler. O her zaman onların ne olduğunu biliyor
gibiydi.
onlar yapmadan önce.

Big Mac arkasına yaslandı ve bu fikir üzerinde biraz
düşünür gibi oldu. "Bunun Wayfarer'a uygun olacağından
emin değilim, burası daha çok plaj ve bar için gelen
günübirlik bir kalabalık."

Finn'in kalbi sıkıştı. Big Mac'in bu fikrin üzerine
atlayacağını çok ummuştı.

"Ama otelde mükemmel olabilir," dedi Big Mac.
"Linda Teyze ve ben orada sezon dışı işleri artırmanın
yolları hakkında konuşuyorduk ve arazide
dönüştürülebilecek binalarımız var. Burayı arkadaşlarıyla
kış ortasında kaçamak yapmak isteyen kadınlara kahvaltı
ve spa paketleriyle birlikte pazarlayabiliriz."

"Bu harika olurdu," dedi Frank. Finn
de aynı fikirdeydi.

"Patrona bir sorayım," dedi Big Mac, "bakalım o ne
düşünecek, ama girişimin gerçekten hoşuma gitti, Finny.
Alışılmışın dışında düşünüyorsun ve bu hoşuma gidiyor."

"Bence aslında her şeyden çok Chloe'ye yardım etmenin
bir yolunu arıyor," dedi Kevin. "Bu konuda yanılıyor
muyum?"

Finn başını salladı. "Haksız değilsin." "O
harika bir kadın," dedi Frank.

"Evet, öyle." Finn, daha önce hiç bu kadar doğru sözler
söylenmemiştii, diye düşündü. "Böyle bir şeyi gerçekten
kullanabilir.

ona şu anda sahip olmadığı bir güvenlik ağı sağlayacaktır."

"İşinin gerçekten iyi gittiğini düşünüyorum," dedi Big Mac. "Ne de olsa şehirdeki tek saç oyunu o."

"İyi iş çıkarıyor." Finn çok fazla şey söylemek istemedi. Ona RA'dan sır olarak bahsetmişti ve Finn'in En güvendiği üç adamla bile ona ihanet edemezdi. Bu onun anlatacağı bir hikâye değildi. "Ama bildiğiniz gibi küçük bir işletmenin sahibi olmak zor olabilir." Bu sözleriyle Önce marinada, sonra otelde ve şimdi de Wayfarer'da yoktan var eden Big Mac.

"Bu bir gerçek," dedi Big Mac başını sallayarak.

Öğle yemeklerini yerken, oteldeki binalardan birini spaya dönüştürmek için nelerin gerekebileceği hakkında konuştular.

Big Mac, "Bunu kışın oteli yenileme çalışmalarımıza dahil edebiliriz," dedi. "Lin'in oteli seveceğini düşünüyorum. fikir."

"Bu harika," dedi Finn, Big Mac'in işleri halletme şeklinden etkilenmişti. "Ve sence Chloe'yi bu işi yürütmesi için işe almaktan yana olur mu?"

"Bu kısmı hiç düşünmeye gerek yok. Linda Chloe'ye tapıyor, onun bu kadar genç görünmesini sağladığı için ona tam kredi veriyor.

Bu da benim de ona bayıldığım anlamına geliyor, çünkü karım şehirdeki en güzel kız."

Kevin itirazını kaydetmeye başladığında Frank, "Şimdi, bir dakika bekle," dedi.

Finn gülmekten kırıldı. "Hepiniz çıldırmışsınız."

"Peki ya sen?" Big Mac ona Finn'in çocukluğundan hatırladığı o kurnaz bakışını attı. "Chloe'yle aranızda neler oluyor?"

"Takılıyorduk." Bir gece önceki konuşmalarını hatırlayan Finn umutsuzluğa kapıldı.

"Riley dün gece dördünüzün harika vakit geçirdiğini söyledi," dedi Kevin.

"Yaptık." Finn bıçağını parmaklarının arasında sallandırdı, öğütme korkusu dışında odaklanacak bir şeye ihtiyacı vardı

Dün gece karşılaştıkları barikatı aşıp aşamayacaklarını merak ediyordu.

"Sorun nedir?" Frank sordu. "Sakın bir şey yok deme. Burada profesyonel babalarla konuşuyorsun. Bir şeyi gördüğümüzde anlarız."

"Aramızdaki her şey oldukça iyi gidiyordu. Aslında gerçekten iyi."

Kevin masaya yaslandı. "Ne zamana kadar?"

"Ta ki bana evlenmek istemediğini söyleyene kadar. Asla."

"Vay canına," dedi Big Mac. "Herhangi biri gibi mi?" "Doğru."

"Nasıl olur?" Frank sordu.

"Kendince sebepleri var ve bunlar iyi sebepler. Çocukken olan şeyler. Buna karşı değilim. Evlenmeden biriyle bir hayat kurmak, ama her zaman evleneceğimi düşündüm. Bir gün."

"Bu zor bir soru." Kevin çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. Chelsea'yle birlikte olduğundan beri çok daha seyrek tıraş oluyor gibiydi. "Sanırım bu senin ne yaptığına bağlı. onu mu yoksa başka biriyle evlenmeyi mi daha çok istiyorsun?"

Konunun özüne inmek de babasına kalmıştı. "Onunla tanıştığımdan beri, cidden bir daha başka birini istediğimi hayal bile edemiyorum." Bu sözleri söylerken

Yüksek sesle, asla söylenemeyeceklerini bilerek, birkaç hafta önce Finn'i kaşıdırır ve sinirlendirirdi. Fakat

Chloe'yle tanıştığından beri her şey değişmişti ve ondan önceki haline geri dönmesi mümkün değildi.

"Bu büyük bir haber," dedi Frank kardeşlerine. "Biz de tam nasıl sadece bir tane kaldığından bahsediyorduk."

"Ha?"

"Kardeşin ve kuzenlerin gerçek aşklarını buldular. Geriye bir tek sen kaldın."

"Ve senin ayrılmana çok üzüldük," diye ekledi Big Mac. "Bu yüzden şimdi kalacak olman harika."

"Eğer onunla işleri yoluna koyabilirsem," dedi Finn. "İşler yolunda gitmezse burada olmak istemem."

"Bir yolunu bul," dedi Big Mac, "ya da hayatının geri kalanını keşke diye düşünerek geçir."

Frank, Big Mac'i işaret etti. "Ne dedi. Pişmanlıklar çok kötüdür. Hiçbirimiz seni kalbini yerken görmek istemiyoruz. Çünkü harika bir şeyin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdin." "Bunun olmasına izin verme evlat," dedi Kevin.

Finn duraksayarak, "Endişeler var," dedi. "Önemli endişeler."

"O zaman ofise gel ve onları havalandır," dedi Kevin. "Benim işim bu. İnsanların sorunlarını çözmelerine yardımcı oluyorum."

Ve Finn'in de kabul etmesi gerektiği gibi, insanlara sorunlarını çözmelerinde yardımcı olmak konusunda son derece iyiydi. Ama Chloe bunu kabul eder miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Teşekkürler çocuklar. Tavsiyeniz için minnettarım."

"Ned'in de dediği gibi, bu bizde bolca bulunan bir şey," dedi Big Mac, kardeşlerini gülmekten kırıp geçirerek.

"Ve bunu paylaşmaktan korkmuyoruz," dedi Frank daha fazla kahkaha eşliğinde.

Bunun için şükürler olsun, diye düşündü Finn, onların bilgeliğine daha önce hiç olmadığı kadar müteşekkirdi. Ama yine de, onların ortak bilgeliğinden yararlanmaya hiçbir zaman şimdiki kadar ihtiyaç duymamıştı.

CHAPTER 26

A Finn öğle yemeğinden sonra Riley ile adanın tek kuyumcu dükkânında buluştu. Kardeşi çoktan içeri girmişti, envanteri inceliyor.

"Hey," dedi Finn ona katıldığında. "Beğendiğin bir şey var mı?"

"Bir çift." Riley platin ayarlı bir elmas yüzüğü işaret etti. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunu sevdim." Sesini alçaltarak dükkân sahibinin "Ama buna burada anakarada ödeyeceğinizden çok daha fazla para ödeyeceksiniz. Bu hafta sonu bir günlüğüne gidip oradan satın alabiliriz."

Riley başını salladı. "Şu anda ayrılamam. Nik'in Wayfarer'da yetiştirmesi gereken bir iş var ve ben de işten sonra ona yardım ediyorum."

"O zaman açılış sonrasına kadar bekle?" "O kadar bekleyemem."

"Bir hafta, Riley."

"Çok uzun."

"Sen delisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunun farkındayım ama doğru zaman geldi ve beklemek istemiyorum. Kız kardeşi açılış için geliyor ve bizimle kalacak. Jordan gelmeden önce bunu yapmak istiyorum."

Riley satış görevlisine eliyle işaret etti. "Bu yüzüklerden birkaçını görebilir miyiz?"

"Elbette." Çantanın kilidini açmak için yanına geldi ve cam tezgahın üzerine yerleştirdiği bir tepsi yüzüğü çıkardı. "Herhangi biri hakkında daha fazla bilgi isterseniz bana haber verin."

"Yapacağım. Teşekkürler."

Tezgâhtar başka bir müşteriye yardım etmeye giderken Riley onun işaret ettiği yüzüğü aldı. "Bunu beğendim. Yoluna çıkacak kadar büyük değil ama cılız da değil."

"Gerçekten çok güzel. Buna bayılırdı. Ama muhtemelen ona verdiğiniz her şeye bayılırdı."

"Onu memnun etmek çok kolay. Onda sevdiğim pek çok şeyden biri de bu."

"Sizin adınıza çok sevindim, Ri."

"Teşekkür ederim. Seni de en az beni sevdiği kadar sevdiğini biliyorsun."

Finn gülümsedi. "Hislerimiz karşılıklı. Kabul edelim, o beni sevmeseydi sen onunla evlenemezdin."

"Hayır, gerçekten yapamazdım." Riley güldü. "Gerçekten bir nişan yüzüğü almak üzere olduğuma inanamıyorum."

"Biliyorum. Bu çılgınlık."

Riley ona doğru baktı. "Onu gerçekten çok seviyorum Finn." "Sevdiğini biliyorum. Birbiriniz için mükemmelsiniz."

Riley yüzüğü her açıdan incelemeye devam etti. "Chloe ile aranızda ne var?"

"Henüz emin değilim. Takılıyoruz, eğleniyoruz." Finn omuz silkti, önceki geceki konuşmalarını hatırlamaya devam ederken bile soğukkanlı davranıyordu.

"Ondan çok hoşlanıyorum, Nik de öyle."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Dün gece sizden ayrıldıktan sonra Nik bütün gün beni rahatsız eden bir şey söyledi."

"O da ne?"

"Senin Chloe'den daha fazla ilgi duyabileceğini düşünüyor. Nik senin zarar görmenden endişeleniyor."

"Bunu neden anlamış olabileceğini anlayabiliyorum. Chloe benden daha temkinli ve çekingen. Bunun için iyi sebepleri var."

"Ne tür sebepler?"

"Hakkında konuşamayacağım şeyler ama bu onun kişiliğinin bir parçası."

"Ellerinin neden bu kadar şişmiş olduğuyla bir ilgisi var mı?" "Kısmen." Riley'nin bunu merak edeceğini bilmeliydi.

Bu konuda.

"Dikkatli davranıyorsun, değil mi?"

"Olmaya çalışıyorum ama ondan çok hoşlanıyorum. Tıpkı senin Nik'le ilk tanıştığında olduğun gibi."

"Vay, gerçekten mi?"

Finn başını salladı. "Janey'nin evindeki o gece haklıydın. O benim Nik'im, Riley."

"Bunu zaten biliyor muydun?"

"Onunla tanıştığım anda anladım. Onunla ilgili her şey farklı."

"Vay canına, bu harika. Bu, kira kontratı bittikten sonra da burada kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet. Bugün Nik'e mesaj atıp garajdaki daireyi hâlâ alıp alamayacağımı soracaktım."

"Sana tamamen senin olduğunu söyleyecek. Senin için tamir etti, alacağını umuyordu."

"Gerçekten çok nazik."

"Anlayamadığım bir nedenden dolayı seni gerçekten seviyor."

"Ben sevimli bir adamım."

Riley homurdandı. "Her neyse." Yüzüğü havaya kaldırıp pencereden gelen ışığı yakalamak. "Sanırım bu o."

"Yüzüğü ve kızı onaylıyorum."

"Teşekkürler, dostum." Tezgâhtara işaret etti. "Bunu ben alayım."

"Çok iyi. Sizin için zili çalacağım."

Riley kredi kartını uzattı ve nefes verdi. "İşte bir şey yok."

"İşte her şey gidiyor."

"Evet, doğru. Peki ya sen? Çok geçmeden yine yüzük alışverişine mi çıkacağız?"

"Hiç sanmıyorum. Chloe evlenmek istemediğini söyledi."

Riley'nin kaşları kalktı. "Ciddi misin? Hiç mi?"

"Evet ve yine böyle hissetmek için iyi bir nedeni var."

"Peki ya senin istediğin?"

"Onu istiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." İşte, iki kısa cümle içinde, meselenin özü

endişeliydi. "Onunlayken, sadece... Şişedeki yıldırım gibi."

"O hissi bilirim. Bunun gibi başka hiçbir şey yoktur."

"Seninle ilk görüştüğümde bir pislik gibi davrandıysam özür dilerim.

Nik."

Riley gülmekten kırıldı. "Tam bir pisliktin ama senden de daha azını beklemezdim."

"O zamandan beri büyüdüm."

"O beş ay önceydi." "Ben değişmiş bir adamım."

"Nasıl istersen, kardeşim. Missy'den başka saçmalık var mı?"

"Geçen gün beni aradı ama ödünç telefonla aradığını fark edince kapattım."

"Bir düğün mekânı tuttuğuna ve buraya gelip seninle bu şekilde yüzleştiğine inanamıyorum. Bu çılgınlık. tam orada."

"Şaka yapmıyorum. Bunların olacağını hiç tahmin etmemiştim. İki yıldır ayrı olmamızın hangi kısmı Evli misin?"

"Hiçbir şey. Kız delinin teki. Yıllardır sana bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Biliyorum ve seni, babamı ve diğer herkesi dinlemeliydim."

"Bu sana bir ders olsun küçük kardeşim. Ben daha yaşlı ve bilgeyim ve her zaman en iyisini bilirim."

"Tanrım, tam da bunun içine girdim, değil mi?"

Riley gülümseyerek, "Missy söz konusu olduğunda ışığı gördüğüne sevindim. Her zaman daha iyisini yapabileceğini düşünmüştüm. Kötü bir insan olduğundan değil..."

"Alo? Yüzüme yumruk attı. İki kere."

"Bunu yıllardır yapmak istiyordum. Ama konudan sapıyorum. O biraz dengesiz ama kötü biri değil. Sana göre biri değil."

"Anlıyorum. Bunu bir süredir biliyordum. Neden bir süreliğine buraya taşınma şansına atladığımı sanıyorsun? Beni boğuyordu ve ona her şeye ara verip buraya gelmek istediğimi söylediğimde kendini kaybetti. Bu her şeyin sonu olmalıydı, ama ben Bu da ona eve döndüğümde kaldığımız yerden devam edebileceğimize dair umut verdi."

"Uzun süredir hayatınızın bir parçası olan biriyle iyi bir arkadaş olduğunuz için kendinizi hırpalamayın.

Umarım hapiste geçirdiği birkaç saatin ardından mesajı almıştır."

"Bilmiyorum. Hâlâ beni arıyor."

"Blaine'e söyle. Onu bir kez daha uyarabilir. Bu da işe yaramazsa, yasaklama emri çıkarttırırsın."

"Tanrım, umarım iş o noktaya gelmez." "Biliyorum. Bu berbat olurdu."

Görevli, Riley'nin imzaladığı ücret makbuzu ve uzattığı küçük çantayla geri döndü. "Tebrikler. Umarım ikiniz de çok mutlu olursunuz."

"Teşekkür ederim," dedi kardeşler.

"Nik ve benden bahsediyor, seni aptal."

"Bunu biliyorum, seni aptal."

Mağazadan çıkıp ılık güneş ışığına ve serin bir okyanus esintisine doğru yürüdüler.

Riley başının üstündeki güneş gözlüğünü gözlerinin üzerinden indirdi. "Chloe ile planın ne?"

"Bir planım yok."

"Muhtemelen bir tane almalısın. Çabuk."

"Evet, bunun üzerinde çalışıyorum. Soruyu sormak için planın nedir?"

"Bu gece eve geldiğinde, onun için hazır olacağım."

"Bana mesaj at ve ne dediğini bana bildir." "Evet diyecek," dedi Riley sinirlenerek. "Sen Cevaptan emin olana kadar yüzüğü alma. Sana öğretecek çok şeyim var küçük kardeşim ve çok az zamanım var."

Finn onu iterek Riley'yi kamyonetine doğru gönderdi. Kardeşi her şeyi çözmüştü. Finn de aynı şeyi söyleyebilmeyi diledi.

CHLOE gününü çamurlu bir bataklıkta ilerliyormuş gibi hissederek geçirdi. Finn'in içten sözleri Önceki gece zihninde otomatik geri sarma ile oynadı, keşke olasılıkları ile ona tekrar tekrar işkence etti Deneyecek cesareti bulabilirdi.

Elleri de neredeyse kalbi kadar ağrıyordu ve günün son müşterisinin saçlarını kuruturken eve gitmeyi, rahat kıyafetlerini giymeyi ve Ranger'a sarılmak için yatağına girmeyi dört gözle bekliyordu.

Umarım Finn'den haber alırdı ama almazsa da şaşırmazdı. Bir insan hangi noktada değerinden daha fazla sorun yaratmaya başlardı?

Chloe müşterisinin parasını aldı, onu kapıya kadar geçirdi ve Finn'in kaldırımında durduğunu görünce afalladı. Kadın

kapıyı onun için açık tuttu ve merdivenlerden yukarı çıkmasını bekledi. Adam yanından geçerken, vücudundaki tüm sinir uçları altüst olmuş gibiydi. El yordamıyla Kapının kilitlenmesinin yanı sıra tabelanın Açık'tan Kapalı'ya çevrilmesi. Onu görünce çılgına dönen sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alarak Yüzünü ona dönerek, söyleyebileceği her şeye kendini hazırladı.

Süpürgeyi aldı ve yerdeki saçları süpürdü, faraşa doldurdu ve çöp kutusuna attı. Plastik seçeneklerden daha şık görüldüğü için internetten çok fazla para ödediği paslanmaz çelik çöp kutusu adada mevcut. Peki neden şimdi bunu düşünüyordu? Çünkü bu, adamın oraya ona ilişkilerinin bittiğini söylemek için gelmiş olma ihtimalini düşünmekten daha iyiydi.

Bunu duymak istemiyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Benim için sakıncası yok."

"Teşekkür ederim." "Sorun değil."

Çok kibarlardı! İşler bu noktaya mı gelmişti? Basmakalıp sözlerle dolu garip bir konuşma mı?

"Finn-"

"Chloe-"

Süpürgenin sapına yaslandı ve Onu aptal yerine koyan yıkıcı bir gülümseme. "Önce sen."

"Dün gece için ve hiçbir uyarıda bulunmadan konuşmanın içine böyle büyük bir şey attığım için özür dilerim. I

Her şeyi yanlış idare ettim ve özür dilerim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Bana nasıl hissettiğini söyledin ve ben buna saygı duyuyorum."

"Öyle mi?"

"Seviyorum." Güldü. "Kelime oyunu yapmıyorum."

Güldü ve buzlar basitçe kırıldı. "Bütün gün söylediğin şeyi, seninle nasıl olacağını düşündüm ve bunu çok net görebiliyorum."

"Söylediğim her kelimedede ciddi dim." "Öyle olduğunu biliyorum."

Süpürgeyi duvara yasladı ve onun yanına gelerek ellerini kalçalarına koydu ve dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Kafam tam burada seninkine çarptığından beri olanlara inanabiliyor musun?"

"Hayır, bunların hiçbirine inanamıyorum. O zamandan beri bir rüyada yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu bir rüyanın gerçekleşmesi. Yapmamız gerektiğini düşündüğüm şey şu; eğer bu sizin için uygun değilse bana söylemekten çekinmeyin. İkimiz de bundan daha fazlasını istiyor gibiyiz." Onu tekrar öptü. "Ve onunla birlikte gelen her şeyi.

İkimizin de istediği şeyle aramızda önemli zorluklar var. Bu nedenle, en çılgın hayallerimde bile kimseye önermeyi düşünmediğim bir şey önermek istiyorum."

Beklentiden nefesi kesilen Chloe, "Ne?" diye sordu.

"Babamla biraz vakit geçirmek istiyorum. profesyonel kapasite. Tüm endişelerimizi ve ikimizin de istediği şeyle ona sahip olmak arasında hiçbir engel kalmayana kadar onları parçalara ayırın. Sen ne istiyorsun?"

ne düşünüyorsun?"

"Sen... terapiye gitmemizi istiyorsun. Birlikte mi?" "Evet."

"Babanla mı?"

"Şehirdeki tek oyun o olduğu için, evet." "Ve onunla şu konuyu konuşurduk..."

"Süper kişisel şeyler dışında her şey. O sınır dışı olurdu."

"Kendi oğluna danışmanlık yapması bir çatışma yaratır mı?" "Evet, bu yüzden bunu resmi değil sıradan tutacağız."

Bir sorunun özüne inmek ve çözüm bulmak için saçmalıkları kesip atma konusunda en iyisidir. Riley ve ben hayatımızın çoğunu buna direnerek geçirdik, ancak gerçek şu ki, yaptığı işte çok iyi ve bu tür bir yardım mevcutken

denemenin bir dezavantajını göremiyorum. Ama eğer bu konuda istekli değilseniz, o zaman masadan kalkabilirsiniz."

Chloe alt dudağını ısırды ve onun ne önerdiğini anlamaya çalıştı.

Gözlerinin içine bakabilmek için dizlerini bükerek kendini alçalttı. "Ne düşünüyorsun? Benimle içini dök. Bana duymak istemeyeceğim hiçbir şey söyleyemezsin." Durakladı, başını sevimli bir şekilde eğdi. "Hayır, bekle. Bu doğru değil. Senden asla ama asla veda kelimesini duymak istemiyorum."

Chloe kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı, onu içine çekti. "Seni kendimden uzaklaştırdığımı düşündüm. Dün gece söylediklerimle."

"Kolay kolay tahrik olmam."

"Anlıyorum." Ortaya çıkması ve aralarındaki sorunu düzeltmek için bir planla gelmiş olması, onu tanıdığı tüm erkeklerden on bin kat daha üstün kılıyordu. O özü sözü bir

adamdı. Bunu en başından beri biliyordu ama o zamandan beri bunu ona defalarca kanıtlamıştı.

"Sen benim için son derece özelsin Finn McCarthy. Aksini düşünmeni asla istemem."

"Bunu duymak beni çok mutlu etti, tatlı Chloe."

Uzun bir süre, azalan gün ışığında, dükkânın ortasında, oradan geçen herkesin onları görebileceği bir yerde, kollarını birbirlerine dolamış, birlikte durdular. Chloe onları kimin gördüğünü ya da delicesine aşık olduğunu kimin bildiğini umursamıyordu.

Bu olağanüstü adama aşık oldum.

"Eğer yardım edebileceğini düşünüyorsan babanla konuşmaya hazırım." "Gerçekten istiyorum, yoksa bunu asla önermezdim."

"Tamam."

"Yarın onunla bu konuyu konuşacağım."

"Onunla bu konuyu konuşmadın mı?"

"Sana danışmadan olmaz. Eğer ilgilenmiyorsan, onunla bu konuyu tartışmanın bir anlamı olmazdı."

Gerçekten de nadir ve özel bir adam.

Elleri kadının sırtından aşağı kayarak kıcını kavradı ve nazikçe sıktı. "Bu arada, dışarı çıkıp Ranger'ı kontrol etmek ve takılmak için eve gitmeye ne dersin?"

"Bunu çok isterim."

"O zaman gidelim."

Arabasını kuaförde bırakarak Mario'dan salata ve pizza aldılar ve onun kamyonetiyle evine doğru yola çıktılar.

Chloe havayı yumuşattıkları ve bir plan yaptıkları için rahatlamıştı ama babasını dahil etmenin işe yarayacağından tam olarak emin değildi. Ama Finn ikna olmuş görünüyordu ve onun kararına güveniyordu. Günün büyük bir kısmını

Onunla ilişkisini tamamen mahvettiğini düşünürken, daha fazlasının olacağını bilmek şimdilik yeterliydi.

Pizzayı ve salatanın bulunduğu çantayı taşıyarak onu eve kadar takip etti.

O Ranger'ı dışarı çıkarırken Finn de onun su ve yemek kaplarını doldurdu.

"Açlıktan ölüyor musun?" diye sordu ona. "Pek sayılmaz. Sen aç mısın?"

Başını iki yana salladı. "Bana on dakika ver, sonra gel beni bul." Parmağını adamın sert karnında gezdirdikten sonra onu şaşkın bir ifadeyle mutfakta bıraktı. Yüzündeki ifade onu gülümsetti.

CHAPTER 27

H

Lanet olsun. Gelmiş geçmiş en seksi kadın. O gittikten sonra birkaç dakika boyunca Finn orada durup

Odadan çıkış şeklini, söylediklerini ve söylerken ona nasıl baktığını asla unutmayacağını biliyordu.

Kadın adamın beynini karıştırdı ve onu o kadar sertleştirdi ki, sikine giden hızlı kan akışı yüzünden başı döndü.

On dakika olmuş muydu? Ne kadar zamandır orada durup onu hayrete düşürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kendinizi kontrol altına alın. Bunu daha önce yapmış gibi davran.

Bunu daha önce de yapmıştı. Birçok kez. Ama hiçbir zaman onun için olduğu kadar anlamlı olmamıştı. Bunun nedenini söyleyemezdi.

Tek bildiği, kafatası kırıldığı andan itibaren onunkiyile birleştiğinde, gidici olacaktı. Bildiği hayat asla eskisi gibi olmayacaktı ve eğer bu hayat artık onu da kapsayacaksa, bu onun için sorun değildi.

Finn kendini sakinleştirmek için bir dizi derin nefes aldı ve Ranger sanki Finn'in delirdiğini düşünüyormuş gibi ona baktı. Belki de öyleydi. Çömelerek Ranger'a biraz ilgi gösterdi ve yanağına kondurulan bir dille ödüllendirildi.

Gülüyordu,

Finn g  mleğinin koluyla k  peğin t  k  r  ğ  n   sildi ve ayağa kalkarak kendisini neyin beklediğine dair bir ipucu bulmak için koridora baktı. Ama yatak odasının kapısı kapalıyken karanlıktan baŗa bir Şey g  remiyordu.

Derin bir nefes daha aldı ve kapıyı  almak için koridora çıktı.

" eri gel."

Yüz yaŗına kadar yaŗasa bile Finn kapıyı açtığında onu karŗılayan manzarayı asla unutamayacaktı. Mum ıŗıđında yıkanan Chloe, seksi, ipeksi bir elbise giymiŗti.

Yatağın ortasında diz çökerken kıvrımlarına yapıŗan Şey.

Uzun bir süre boyunca sadece bakabildi, o güne kadar gördüğü en muhteŗem manzarayla gözleri bayram etti.

"Finn?  yi misin?"

"Gözlerim kamaŗtı."

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı. " eri gelmek ister misin?"

"Kesinlikle içeri girmek istiyorum." Odaya girdi ve Ranger'ın onları rahatsız etmemesi için kapıyı arkasından kapattı.

Chloe yatağın kenarına kaydđ ve ona elini uzattđ.

Finn Őıŗmıŗ parmak eklemlerini fark etmemeye  alıŗtı. elleriyle  alıŗtıđı uzun bir günün ardından, ama onun Yine de dikkatleri üzerlerine  ekilmiŗti. Elini tuttu ve ağrıyan bölgelere nazık öpücükler kondurdu. "Beni nutkum tutuldu ve bunu yapmak kolay değil."

Alçak, seksi kahkahası adamın içinden canlı bir tel gibi geçti ve omurgasından aŗađı bir ihtiyaç titremesi gönderdi.

Ellerini onun göğsünde birleştirerek başladı Gümleğinin düğmelerini açtı ve göğsüne sıcak, ağzı açık öpücükler yerleştirmek için iki tarafı birbirinden ayırdı.

Finn derin bir nefes çekti ve parmaklarını onun saçlarına gömdü. "Beni deli ediyorsun, Chloe. Seninle tanışana kadar böyle olabileceğini hiç bilmiyordum."

Dilini meme ucunun etrafında döndürdü ve beyni tamamen boşaldı. Bildiğı tek şey saf ve basit bir ihtiyaçtı.

Dudakları ve dili büyülü bir arzu ağı örerek onu tamamen içine çekerken başı teslimiyet içinde geriye düştü. "Chloe... Tanrım, beni öldürüyorsun."

"Bunu yapmak istemiyorum."

Gülümseyerek, "Mümkün olan en iyi şekilde" dedi. Bastırılmış arzuyla onu öpebilmek için çenesini yukarı kaldırdı.

Bu da onu daha fazlası için aç bırakıyordu. Gerçi o tamamen Öpüşmeye katıldığında, onun bu pozisyondan duyduğu rahatsızlığı hissetti ve dizlerini biraz rahatlatmak için onu sırt üstü yatırdı. Onun üzerinde gezinerek, her yerini inceledi.

hafif bir öpücük bırakmadan önce enfes yüzünün detaylarını burnundaki çivi. "Umarım benden bu dünyada her şeyi isteyebileceğini ve elimden gelse sana vereceğimi biliyorsundur. Verirdim.

Seninle birlikteyken hissettiğim gibi hissetmeye devam etmem anlamına gelecekse sana her şeyi veririm."

Yanağını okşamak için uzandı. "Tek istediğim sensin. Sadece sen."

"Bana sahipsin. Tamamen seninim."

"Bana karşı dikkatli olmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Evet, ağrılarım var ama kırılmayacağım."

"Sana karşı her zaman dikkatli olacağım."

Başını iki yana salladı. "Başka biriyle olacağın gibi olman sorun değil."

Finn onu öptü. "Bununla ilgili hiçbir şey daha önce olduğu gibi değil. Her şey yeni. Sen ve ben varız ve bunu kendi yöntemimizle yapacağız. Sana daha fazla acı çektirmemek için her zaman çok dikkatli olacağım.

Yeterince içtin zaten. Canın yanarsa bana söylersin, biz de başka bir şey deneriz. Tamam mı?"

"Tamam."

"Mükemmel. Hiçbir şey için endişelenmeyin. Ne olursa olsun, üstesinden geleceğiz."

"Karşınıza ne çıkacağı hakkında hiçbir fikriniz yokken böyle bir inancınız var."

"Sen odadayken hissettiklerime inancım var. Ve sen benimle yatakta çıplakken..." Titredi dramatik bir şekilde. "Bunun nasıl bir his olduğunu tarif edecek kelimeleri henüz icat etmediler."

Dipsiz menekşe gözleriyle ona baktı.

"Gerçek olamayacak kadar iyi biri çıkmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Ne görürsen onu alırsın. Ve sen, benim tatlı, seksi, sevimli Chloe'm, henüz hiçbir şey görmedin." Sert aletini onun göbeğine bastırırken onu tekrar öptü. "Şimdi daha az konuşma, daha çok aksiyon zamanı."

Başını eğerek sol meme ucunu ağzına aldı, sıkılaşıp sertleşene kadar emdi ve yaladı. Sonra da diğer tarafa geçerken, kadın onun altında kıvranıyor, adam aşağı inip onun sıkı göbeğine ve kalça kemiklerine tapınırken onu çılgına çeviriyordu.

"Finn," diye nefes nefese kaldı, "lütfen. Acele et."

Kadının sesinde duyduğu aciliyet kendi sesine fazlasıyla uyuyordu, bu yüzden asıl olaya ulaşmak için gündemini hızlandırmaya karar verdi. "Prezervatif lazım."

Kaçmasını engellemek için kollarını onun etrafında sıktı. "Sen güvendeysen ben de güvendeyim."

"Ben çok güvendeyim. Ben hiç..." Sertçe yutkundu. "Prezervatif olmadan olmaz."

"Her şey için ilk sefer mi?"

Başını göğsüne doğru eğerek kontrolü ele aldı. Aralarında hiçbir şey olmadan onun içinde olma düşüncesi başını döndürdü.

"İyi misin?" diye sordu saçlarını okşayarak.

"Kendimi buna hazırlamak için bir dakikaya ihtiyacım var." Bu seksi kahkaha onun ölümü olacaktı.

Başını kaldırarak ona en kızgın bakışını attı. "Bana mı gülüyorsun?"

"Seninle birlikte gülüyorum. Büyük fark var." "Ama ben gülmüyorum."

Çaresiz bir kahkahaya boğuldu ve bu neşeli ses onu gülümsetti. Bu sesi seviyordu ve onu güldürmek için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı. her gün. Adam onun sıkı, ıslak sıcağının içine girdiğinde hâlâ gülüyordu, yakıcı zevkten gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Finn prezervatif olmadan bu kadar farklı olacağını düşünmezdi.

Çok ama çok yanılıyor olabilirdi. Yolun geri kalanını kadının içine ittikten sonra, nefes almak için bir an durmak zorunda kaldı ve onu olabildiğince yakın tuttu. "Bu iyi mi?"

"Yani, çok iyi." Dikkatlice hareket ederek bacaklarını kaldırdı ve adamın kalçalarına doladı.

Finn inledi, parmakları kızın omzuna ve kalçasına saplandı. "Sen lanet olası bir tanrıçasın."

"Hayır, değilim."

"Evet, kesinlikle öylesin. Benim tanrıçam." Hiçbir şey yapmadığından emin olmak için onu yakından izlerken hareket etmeye başladı.

onu incitti. Ama o da onun yanındaydı, sanki bunu sonsuza dek yapacaklarmış gibi onunla birlikte hareket ediyordu. Belki de öyleydiler. Belki de başka bir hayatta birlikteydiler ve

Birbirimizi burada bulmak her zaman kaderimizde vardı.

Böyle bir şeyin başka nasıl bir açıklaması olabilir?

"Chloe..." Onu bekleyerek kendini tutmaya çalıştı ama ihtiyaç onu ele geçirdi.

Kendine dokunmak için aralarına uzandığında Hem onun hem de kendisinin serbest kalmasını tetikledi. Ruhundan, tam kalbinden geliyor gibiydi ve hissettirdiği süre boyunca devam etti Sonsuza dek sürecekmış gibi, onu sarsılmış ve gücünden tükenmiş halde bıraktı.

Onun üstünde yattığını, muhtemelen onu ezdiğini fark etti ve hareket etmeye başladı.

"Henüz değil." Ona daha sıkı sarıldı. "Henüz değil."

Finn onun içine doğru sarktı, onu içine çekti ve sanki az önce o kadar sert boşalmamış gibi tekrar sertleşmesine neden olan artçı şokları yaşadı, yıldızları gördü.

Chloe kıkırdadı. "Beni kıracaksın."

"Asla." Onu sonsuza dek hayatında, kollarında, yatağında tutmak için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı.

Programları ayarlamak ve Finn, Chloe ve Kevin'in sohbet etmek için uygun oldukları bir zaman bulmak birkaç gün sürdü. Kevin'in

Chelsea'nin çalıştığı bir gece onları akşam yemeği için evine davet etti.

Chloe, Finn'in babasıyla profesyonel bir şekilde vakit geçireceği için gergin olmadığını söylerse yalan söylemiş olur.

onun muayenehanesinin resmi hastaları olacaktı. Elbette Kevin'i saçını kesmesinden tanıyordu ama bu farklı olacaktı. Şimdi Kevin'la yatan kadın oydu.

en küçük oğlu ve bu her şeyi değiştirdi.

Finn babasının her ikisi için de heyecan duyduğunda ısrar ediyordu, ama onun durumunu duyduğunda yine de heyecanlanacak mıydı?

Finn onu kucağına aldığı anda sinirleri kopma noktasına gelmişti. Doğal olarak bunu hemen fark etti.

"Gergin olma. O bir kedicik. Yemin ederim."

"Gergin değilim."

"Tabii ki değilsin," dedi gülerek, elini onun elinin etrafında hafifçe kavrarken. "Ellerin nasıl bu gece?"

"Ağrıyor."

"Peki ya geri kalanınız?"

"İyi anlamda ağrıyor." Onunla geçirdiği son birkaç gün ve gece hayatının en güzel zamanlarıydı. Birlikteydiler Yatak odasında ve diğer her yerde tam bir uyum içindeydi. On gün içinde hayatındaki en önemli kişi haline gelmişti ve bu işin yürümesini o kadar çok istiyordu ki. Aslında, o

Dürüstçe söylemek gerekirse, hiçbir şeyi onun hayatında kalmasını istediği kadar istememişti.

Bu yüzden babasının evine doğru yola çıktıklarında riskler çok yüksekti.

"Ya RA konusunda çıldırırsa?"

"Korkmaz."

"Bunu bilemezsin."

"Onu tanıyorum. Korkmaz." Kamyonu dört yol kavşağında durdurduktan sonra Finn ona baktı. "O çıldırmayacaksın. Söz veriyorum. Riley ve benim için istediği tek şey mutlu, sağlıklı ve üretken olmak. Beni seninle gördü. Beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor. Onun için önemli olan tek şey bu."

Duymak istediklerini söylemesine rağmen Chloe'nin hâlâ şüpheleri vardı. Hangi baba yirmi yaşındaki çocuğunu Yedi yaşındaki oğlunun, çok da uzak olmayan bir gelecekte, bir gün fiziksel engelli olabilecek bir kadınla yuva kurması?

"Her ne düşünüyorsan, kes şunu." "Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Oh, evet, öyle. Tüm kötü şeyleri düşünüyorsun. İyi şeyleri düşünelim, olur mu? Dün gece gibi. O iyi bir şeydi, değil mi?"

"Çok iyi bir şey."

"Ve önceki gece. Ve ondan önceki..." Titredi. "Yemin ederim, bunu düşünemiyorum bile. kendimi utandırmadan."

"Yatma vakti günün en sevdiğim kısmı haline geldi."

Elini dudaklarına götürdü ve dikkatlice öptü. şişmiş parmak eklemlerinin her birini. "Benim de. Tek düşündüğüm sensin, tatlı Chloe, bu yüzden her ne için endişeleniyorsan, bırak

Git. Babamla ne olursa olsun, sonrasında yine birlikte eve gideceğiz. Bu gece ve bundan sonraki her gece."

"Çok eminsin." "Emin değil misin?"

"Olmak istiyorum."

"Olabilirsin. Her şey yolunda bebeğim. Yemin ederim. Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Gökkuşaklarına, tek boynuzlu atlara ve sonsuza dek mutlu yaşamlara inanmak istemesini sağlamıştı. Ona asla evlenmeyeceğini söylediğinde bile, o bunu anlayışla karşılamış ve

Varlığıyla onun gözlerini kamaştırdı - öyle ki ondan önce hayatın nasıl olduğunu artık hatırlayamıyordu.

Ondan önce hayat bu kadar eğlenceli değildi, orası kesin. Onunla geçirdiği günlerde daha çok gülmüştü. her zamankinden daha fazla. Onu güldürdü, düşündürdü, daha önce hiç istemediği şeyleri istemesini sağladı ve birlikte buldukları zevkten çılgın atmasına neden oldu.

"Bugün Big Mac ile konuştum, o ve teyzem Linda spa fikriyle çok ilgileniyorlar, ancak bunu Wayfarer yerine North Harbor'daki otele koymak istiyorlar.

Kuzey Limanı arazisinde çok fazla alanları var

ve oraya daha uygun olacağını düşünüyorum. Siz ne

düşünüyorsunuz?" "Sanırım bu işe yarayabilir, ama girişteki

kasabada aldığım iş."

"Bu yüzden Curl Up and Dye'ı açık tutun. Hiçbir şey spa'nın bir salon içermesi gerektiğini söylemiyor.

Kasabada saç ve spa'daki diğer her şeye adanmış bir yer tutarsanız, o zaman rekabet içinde olmazlar."

"Bunu çok düşünmüşsün," dedi, adamın sorunlarını çözmek için harcadığı çabadan etkilenmiş ve şaşırmıştı.

"Sizin için önemli, o yüzden benim için de önemli."

"Umarım teyzen ve amcan bunu sadece benim için yapmıyordur."

"Tatlım, onlar harika iş adamları ve böyle bir şeyi üstlenmelerinin tek yolu, bunun harika bir fikir olduğunu düşünmeleri. Linda Teyze şimdiden Sezon dışı spa ve kahvaltı paketleri ve bunları kadınlara bir kaçamak olarak pazarlamak."

"Bu işe dahil olduğum için heyecanlıyım ve bunu onlara önerdiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Gerçekten minnettarım."

"Bunun için uğraşmalarına ve endişelenecek bir şeyin daha azalmasına sevindim."

"Bu fikri bulup teyzen ve eniştene satmanın benim için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsin."

"Biliyorum, tatlım. Umarım her şey yolunda gider."

Babasının evine, evlenmeden önce Chelsea'nin olan küçük eve vardılar.

Finn motoru durdurdu ve ona baktı. "Babamla her şey yoluna girecek, o yüzden endişelenme. Tamam mı?"

Chloe başını salladı, karnında kelebekler uçuşurken bile ona güvenmeye karar verdi.

"Beni bekle." Birlikte bir yere gittikleri her seferinde kamyonetinden inmesine yardım etmekte ısrar ediyordu. Yolcu kapısını açtığında, kollarını ona doğru uzatarak onu şaşırttı.

onun etrafında. "Ne zaman sana fazla gelirse, bana ulaş. Hemen yanında olacağım."

Tanrım, onu sevmişti. Onu sadece on gündür tanıdıktan sonra bu nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bunun aşk olduğuna hiç şüphe yoktu. Onu seviyordu ve ona bakışına bakılırsa o da aynı şekilde hissediyordu.

"Haydi." Kollarını onun etrafında tutarak, onu kamyondan kaldırdı ve ayaklarını altına alana kadar tutarak yavaşça aşağı indirdi.

"Beni böyle taşıyarak sırtını inciteceksin."

"Lütfen..." Ses tonundan k   msemi damlıyordu. "Sen bir t ys n."

"Elbette  yleyim."

Kıçını okşadı ve onu babasının kocaman bir g l msemi ve üzerinde "Aşçıyı  p" yazan bir  nl kle onları beklediği  n kapıya yönlendirdi.

"Seksi, baba," dedi Finn.

"Karımdan bir hediye ydi." Oğluna sarıldı ve sonra Chloe'ye de sarılarak onu şaşırttı. "Evime hoş geldin. mütevazı bir ev."

"Beni ağırladığınız için teşekkürler." Kuaf rden eve dönerken aldığı Chardonnay şişesini ona uzattı.

"Benim için bir zevk."

"Akşam yemeğinde ne var?" Finn sordu.

"Açlıktan  l yorum." "Bugün yakalanan istakozdan aldım."

"Oh, nefis." Finn Chloe'ye baktı. "Istakoz seviyorsun, değil mi?"

"Ah, evet, bayıldım." Hemen kabukları kırıp açmak zorunda kalıp kalmayacağı konusunda endişelendi. Hatta

bu onun için bir meydan okuma olabilir.

"Ben seni korurum, bebeğim." Finn sadece onun duyabileceği alçak bir tonda konuştu. "Merak etme."

Ve işte tam da bu yüzden onu seviyordu. Çünkü onu anlıyordu, onu başka hiç kimsenin görmediği kadar iyi görüyordu. Ona minnettar bir gülümseme sundu.

"Teşekkürler."

"İçki?" Kevin sordu.

"Ben bir bira alayım, Chloe'ye de buzlu su iyi gelir."

"Hemen geliyor."

İçkilerini arka verandaya götürdüler; Kevin'in ocağın üzerinde kaynayan bir tenceresi vardı.

Chloe'nin şimdiye kadar gördüğü en ayrıntılı ızgara. "Ne güzel bir düzen," dedi.

"Bir adam ve ızgarası," dedi Kevin, oğullarının sahip olduğu aynı silahsız gülümsemeyle.

"Babam ızgara konusunda çok ciddidir. Riley ve ben onun ızgarasını bizden daha çok sevdiğine dair şakalaşırdık."

"Özellikle gençlik yıllarında bunun gerçekten doğru olduğu zamanlar oldu."

Chloe Finn'in yüz ifadesine güldü. "O kadar da kötü değildik."

Doğrudan Chloe'yle konuşan Kevin, "O kadar kötüydüler. Bazen kötüden de kötüydüler."

"Sana inanıyorum."

Kevin gülmekten kırıldı. "Senden hoşlanıyorum, Chloe." "Teşekkür ederim."

"Onun komik olduğunu düşünemezsin," dedi Finn. "Buna izin yok."

"Özür dilerim, bunu bana gelmeden önce söylemeliydin." "Sana söylemiştim."

"Hayır, yapmadın."

Kevin gözlerini devirdi. "Chloe'ye inanıyorum."

Finn ona sırtarak, "Bu zorlu bir kalabalık," dedi.

Kevin'le birlikte kendisini rahatlatan kahkahaları ve mizahı takdir ediyordu. McCarthy'lerin herkesi hoş karşılama ve dahil etme konusunda eşsiz bir yetenekleri vardı ve Kevin'in de bu konuda ailesinin geri kalanından farklı olmayacağını bilmeliydi.

Kevin birasından yudumlarken, "Sonunda bunu yapmak için bir gece bulabildiğimize sevindim," dedi.

"Biz de öyle," dedi Finn. "Chloe ve ben bizi beslediğiniz için minnettarız."

"Bu benim için her zaman bir zevktir. Bunu biliyorsun."
Kevin

masaya yaslandı. "Profesyonel hizmetlerime ilgi duymanıza şaşırdığımı itiraf etmeliyim." Chloe'ye, "Oğullarımdan hiçbiri hiçbir konuda benden tavsiye istemedi," dedi.

Finn öfkeyle kustu. "Bu doğru değil!"

Kevin güldü. "İnan bana, bu doğru. Ee, neler oluyor?"
Finn'e, sonra Chloe'ye ve tekrar Finn'e baktı.

Chloe Finn'e baktı. "İzin verir misin?"

Ona söz hakkı vermek için eliyle işaret etti. "Devam et."

Ellerini masanın üzerine koydu. "Yakın zamanda bana romatoid artrit teşhisi kondu."

"Bunun ne olduğunu merak ettim."

Chloe afallamış bir halde Kevin'e baktı. "Ne demek istiyorsun?" "Benimkini keserken ellerini fark ettim. saç."

"Zaten biliyordun."

"Şüpheleniyordum. Şu ana kadar emin değildim."

Chloe nasıl devam edeceğinden emin olamadan koltuğuna geri oturdu.

Finn onun için boşluğu doldurdu. "Chloe durumunun ilişkimiz üzerindeki etkisinden endişe duyuyor, diğer şeylerin yanı sıra."

"Ki bu tamamen anlaşılabilir bir durum."

"Bundan sonra daha iyiye gitmeyecek," dedi. "Aslında daha da kötüye gidiyor."

"Anladığım kadarıyla, bir tedavi planına karar vermek biraz zaman alabiliyor. Bir RA hastası için işe yarayan şey bir başkası için hiçbir şey."

"Evet, David bana böyle söyledi."

"Ne zamandır tedavi görüyorsunuz?"

"Yaklaşık bir ay. Gerçek bir teşhis koymak uzun zaman aldı."

"RA faktörü negatif miydi?" "Evet."

"Ah, bu daha zor bir teşhis anlamına geliyor. Ve mevcut ilaçların sizde işe yarayıp yaramayacağını kesin olarak söylemek için muhtemelen çok erken."

"Biraz yardımcı oldular ama ellerim yaşadığım en büyük sorun."

"Ve hayatınızı kazanmak için onlara ihtiyacınız var."

"Kesinlikle. Sakat kalmak benim en büyük korkum. Bir işim olmadan sağlık sigortamı karşılayamam ve o da olmazsa..."

"Nereden geldiğini çok iyi anlıyorum. Sen ne düşünüyorsun, evlat?"

Finn heybetli bakışlarını ona çevirdi. "Chloe'nin şimdiye kadar tanıdığım en istisnai insan olduğunu düşünüyorum. eğer henüz anlamadıysa, deliler gibi aşığım. ve onun iyiliğiyle ilgili endişelerim dışında,

Başka hiçbir şey umurumda değil.

Hayatımın geri kalanında her gün onunla olabildiğince çok vakit geçireceğim."

Chloe yine yıldırım çarpmış gibi hissetti. Bunu yüksek sesle, hem de babasının önünde söylediğini duymak... Ne diyeceğini bilemiyordu. Hayır, durun, bu doğru değildi. Ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Ben de seni seviyorum."

Ve sonra sanki babasının her hareketlerini izlediği bir masada değil de yalnızlarmış gibi onu öpüyordu.

Kevin ayağa kalkarken sandalyesi verandaya sürtündü. "Ben size bir dakika vereyim."

Dakikalar sonra hava almaya çıktılar ve Chloe ona sadece bakabildi. "Sen çok fazlasın."

"Çok mu erken oldu?"

Başını salladı ve onun yüzünü okşarken gözyaşlarını geri kırıptı. "Mükemmeldi. Bunu asla unutmayacağım."

"Senin de aynı şekilde hissettiğini söylemeni asla unutmayacağım." "Nasıl unutmam? Sen... her şeyimsin."

"Benim için de öyle, tatlım. Sana bir şey sormama izin ver."

"Elbette."

"Bir gün işe gitsem ve merdivenden düşüp iki bacağımı da kırsam ve aylarca çalışsam, bu benim hakkımda hissettiklerini değiştirir mi?"

"Tabii ki hayır. Sana göz kulak olurum."

Gülümseyerek saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Peki bir gün çalışamayacak duruma gelersen bunun benim için neden önemli olacağını düşünüyorsun? Ben sana bakardım, sen de bana bakardın.

Sana ihtiyacım olduğunda benimle ilgilendin. Birini sevdiğinizde böyle olur. Birbirinizle ilgilenirsiniz."

"Beni seviyorsun."

"Evet, seni seviyorum. Senin için deli oluyorum."

Alnını onunkine yasladı ve göz kamaştırıcı mavi gözlerine baktı. "Aynı."

"Ve bir noktada seninle evlenmeyi çok isteyeceğim." Kız itiraz edemedi, adam bir parmağını kızın dudaklarının üzerine koydu. "Ve evlenebileceğimiz için, bir aile sağlık sigortası planımız olması mantıklı."

"Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?" diye sordu, eğlenerek ve onun mantığından etkilenerek.

"Zekice davranmıyorum. Pratik davranıyorum. Ve kendime hizmet ediyorum. Seninle sonsuza dek birlikte olmak istiyorum, Chloe. İstiyorum. Seninle olan her şeyi -iyi, kötü, sağlıklı, hasta, inişli, çıkışlı. Bunu hiç kimseyle istememiştim ama seninle tanıştıktan iki gün sonra, gitmene izin verirsem sonsuza dek pişman olacağımı biliyordum."

"Senin gibi birini hiç tanımadım." Onu düzleştirdi Elini yüzüne götürdü, geç çıkan bıyıklarının avucuna battığını hissetti. "Ne istediğin konusunda çok eminsin."

"Senin hakkında eminim, ama senin hakkında emin değilim."

Şimdiye kadar hiçbir şey. Connecticut'taki patronuma sor. Kararsızlığım ona kamçı etkisi yaptı. Düşünüp durdum. Hayatımı anlamak için eve dönmem gerekiyordu ama meğer hayatım tam buradaymış ve onu bulmamı bekliyormuş. İki yıldır bu adadaydım ve sen başından beri buradaydın."

Gülümseyerek saçlarını alnından geriye doğru itti. "Saçını kestirmeni bekliyordum."

Bir kahkaha attı. "Aylarca saçımı kestirmem gerekti bir tane almadan önce. Not: Saçlarımı tarayan parmaklarınız beni koltuğunuzda sertleştirdi."

"Asla olmaz."

"Evet, öyle."

Bir boğaz temizleme sesi onlara yalnız olmadıklarını hatırlattı. "Böldüğüm için üzgünüm ama yemek hazır."

"Getir bakalım, babalık."

Kevin bir salata, salata sosu ve bir kase getirdi. dumanı tüten patates ve mısır koçanı. Sonra ızgaradaki tencereden ıstakozları almak için bir tabakla geri döndü.

"İzin verin." Finn ıstakozlardan birini aldı ve Chloe için kabuklarını kırıp açtı, sonra tabağı ona uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim."

"Yemek yerken uzun bir sessizlikten sonra Kevin, "Bana öyle geliyor ki ikinizin benim yardımına ihtiyacı olmayabilir," dedi.

"Bence iyi olabiliriz," dedi Finn, Chloe'ye bakarak. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Bir öneride bulunmama izin verirsiniz," dedi Kevin.

"Öğren

RA hakkında öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenin. Çevrimiçi forumlara katılın, alabileceğiniz tüm desteği alın. Tüm bilgilere sahip olduğunuzda ve iyi desteklendiğinizde her şey daha az korkutucu olur."

"Çok iyi desteklenecek ama size katılıyorum, Baba. Olabilecek her şeye hazırlıklı olabilmemiz için alabileceğimiz tüm bilgileri almamız gerekiyor."

"Bilgi sahibi olsanız bile engeller, zorluklar ve tahmin edemeyeceğiniz şeyler olacaktır. İletişimi sürdürmek, bunları birlikte aşmanın anahtarı olacaktır."

Chloe çatalını bıraktı, suyundan bir yudum aldı ve Kevin'e bakmadan önce ihtiyacı olan cesareti topladı.

"Sana bir şey sorabilir miyim..."

"Herhangi bir şey."

"Durumumu bildiğin halde Finn'in benimle birlikte olması senin için sorun olur mu? Yani, eğer birlikte kalırsak,

Çok da uzak olmayan bir gelecekte bir gün ona bağımlı hale gelebilirim ve bunu bile bile onunla ilişki kurmamın adil olmadığını düşünseydin seni çok iyi anlardım."

Kevin dirseklerini masaya dayadı.

Chloe onun ne söyleyeceğini beklerken kıvrınma dürtüsüne direndi.

"Finn'imiz çok küçükken, bir şeyi kafasına koyduğunda yolundan çekilmemiz gerektiğini öğrendik.

Küçükler Ligi'nde beyzbol oynarken yıldız olmaya kararlıydı ve bunu başaramazsa lanetlenecekti.

Sınıf başkanı olmak istiyordu, profesyonel bir profesyonelleri ağlatacak bir kampanyaydı ve

Lisedeki dört yıl boyunca sınıf başkanı seçildi. Finn bir şeyi istiyorsa, gerçekten istiyorsa, onu gerçekleştirmenin bir yolunu bulur. Ve ikinizi ilk kez birlikte gördüğümde bildiğim bir şey varsa, o da Finn'in seni

Bir yıldız olmak istediği kadar, sınıfının başkanı olmak da istiyordu."

"Daha fazla," dedi Finn, gözleri parlayarak. "Onu çok istiyorum,

Bundan çok daha fazlası."

"Oğlumu tanıyorum Chloe ve seninleyken olduğu gibi parladığını hiç görmedim. Eğer benim onayımı istiyorsan, aldın. Benim onayımı aldın ve ve oğlumu bu kadar mutlu ettiğim için minnettarım. Onun ve kardeşi için tek istediğim buydu. Ve eğer ek desteğe ihtiyaç duyduğunuz zaman gelirse

Durumunuz ne olursa olsun, benden ve tüm ailemizden alacaksınız."

Kevin'in içten sözlerinden etkilenen Chloe, peçetesini gözlerini silmek için kullandı. "Gördüğüm kadarıyla Doğal olarak cazibeli, Finn." Her iki adam da güldü.

"Bu McCarthy ailesinin bir özelliği." Kevin elini onun omzuna koydu. "Ama her kelimesinde ciddiym, Chloe, ve ben

Durumunuzun Finn'i nasıl etkileyebileceği konusundaki endişeleriniz için teşekkür ederiz."

"Beni nasıl etkilediği umurumda değil. Çok zaman harcadım

Bu hafta internette bu konuyu okudum ve neyle karşı karşıya olduğumuzu çok daha iyi anladım. Bunun üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey olmadığına kesinlikle inanıyorum. RA'lı kişilerin eşleri için bir destek grubuna bile katıldım. Her şey hakkında konuşuyorlar.

Eklemleri ağrıyan biriyle seks yapmanın en iyi yolları hakkında koca bir başlık var." Etkili olması için kaşlarını salladı. "Çok yaratıcılar."

Şaşkına dönen Chloe ona sadece bakabildi.

"Ne?" Finn uzun bir sessizlikten sonra sordu.

"Tam da senin muhteşemliğini tam anlamıyla gördüğümü düşündüğümde, gidip kendini aşıyorsun."

Finn kibirli bir sırtışla parladı. "Daha önce de söylediğim gibi, henüz hiçbir şey görmediniz."

"O gerçek mi?" Chloe Kevin'a sordu.

Kevin oğluna babalık gururuyla gülümsedi. "Hem de çok. Benim tamamen tarafsız görüşüme göre, o tanıdığım en iyi adamlardan biri."

Chloe Finn'e baktı. "Aynı fikirdeyim." "Hay

aksi, çocuklar. Başım şişiyor."

Chloe onun tahmin edilebilir yanıtı karşısında gözlerini devirirken güldü. "Fazla bir şey gerekmiyor."

"Biliyorsun bebeğim," dedi pis bir kahkaha atarak.

Ona ters ters bakarken yüzü utançtan yanıyordu. Bunu babasının önünde söylediğine inanamıyordu!

Evet, belki yapabilir.

"Bu arada," dedi Kevin, dudaklarını eğlenerek bükerek, "kim tatlı ister?"

CHAPTER 28

Kiley bu akşamı son ekmeğine kadar planlamıştı. Her şey mükemmel olmalıydı ve Yedi buçukta hazırды. Domenic'ten aldığı akşam yemeği sıcak kalması için fırına konmuş, şampanya Nikki'nin görmeyeceği bir yerde, yemek odasında soğumaya bırakılmıştı.

O isteyene kadar, mutfak masası büyükannesinin porselenleriyle donatılmıştı ve kırmızı gül vazoları stratejik olarak konumlandırılmıştır.

Bunun onun ve kendisinin hayatının en güzel gecesi olmasını istiyordu.

Ve o kadar gergindi ki, asıl olaya gelmeden önce kusabileceğinden korkuyordu.

Telefonundaki saati on sekizinci kez kontrol etti.

Her an eve gelebilir.

Duş almış, tıraş olmuş, gömleğini ütölemiş ve onu delirttiğini söylediği kolonyayı sürmüştü. Onu çıldırtmak hayattaki en sevdiği şey haline gelmişti ve eğer kolonya onun için uygunsa, onu sürüyordu. Kız ne isterse o da onu istiyordu.

Ve evet, birden fazla kez aklına gelmişti.
Son birkaç aydır onu fena halde rezil etmişti ama umurunda bile değildi. Onu delicesine, tutkuyla seviyordu. Onu, çatısını onarmaya gelip kalbini kaybedene kadar varlığından haberdar olmadığı bir şekilde seviyordu.

İlk tanışmalarından kısa bir süre sonra, sorunlu tek yumurta ikizi Jordan'la birlikte adayı terk etmiş ve Riley'yi, eğer kalsaydı neler olabileceğini merak etmeye bırakmıştı.

Sonra geri geldi. Tanrıya
şükür geri döndü.

Riley birlikte kurdukları pırıl pırıl yeni mutfağa baktı, her şeyi doğru yapmak için yan yana çalışmışlardı. Kendisinin de söylediği gibi muhteşemdi. Bunu kendi başlarına yaptıklarını bilmek inanılmaz derecede tatmin ediciydi. Eastward Look Nikki'nin büyükannesinin yazlık eviydi. O anlatmıştı
Burayı kendilerine ait kılmak için oda oda çalışarak güncelleme ve yenileme yapıyorlardı.

Her seferinde bir çivi - kelime oyunu yapmak istemiyordu - Nikki mümkün olan her şekilde onun ortağı olmuştu ve onsuz tek bir gün bile düşünemiyordu. Geçen ay, kız kardeşini ziyaret etmek için üç günlüğüne Los Angeles'a gitmişti ve
onsuz delirmişti. Yeniden birleşmeleri termonükleer olmuştu.

Riley bunu düşünerek gülümsedi. O döndükten sonra bütün bir günü yatakta geçirmişlerdi. Birlikte yaşadıkları hayatla ilgili her şeyi seviyordu ve hayatının en önemli sorusunu sorarak bunu resmileştirmek için sabırsızlanıyordu.

Saati tekrar kontrol etti.

Çok önemli bir randevuya resmen geç kalmıştı.

Riley tam onu arayacaktı ki araba yolundan gelen farları gördü.

Gösteri zamanı.

Mumları yaktı ve ilişkilerinin en az yarısını geçirdikleri sıcacık mutfağın ışıklarını söndürdü. Diğer yarısını -belki de daha fazlasını- yatakta geçirmişlerdi. Bir noktaya varacaklarını düşünüp duruyordu.

Her beş dakikada bir birbirlerinin üzerine atlamıyorlardı ama birlikte oldukları süre uzadıkça onu daha çok istiyordu. Diğer kadınlarla bir ya da iki ay sonra sıkılıyordu. Nikki ile daha meraklı ve

her geçen gün onunla ilgileniyor.

Birlikte geçirdikleri zaman, şimdiye kadar izlediği en iyi film gibi zihninden geçerken, kendini rahatlarken buldu, sinirleri bir kesinlik dalgası içinde kayboldu. O kesinlikle endişelenecek bir şey yoktu.

Ön kapı açılıp kapandı, burada yaşadığı aylardan sonra bu ses ona tanıdık geliyordu.

"Alo?"

"Buraya!"

Riley derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Kadın mutfağın açık kapısında belirlediğinde Riley onun için hazırды.

"Vay canına, bu çok güzel." Mumlara ve masaya baktı.

"Olay nedir? Yıldönümümüzü falan mı unuttum?"

Riley onun şaşkın ifadesine kıkırdadı. Onlar birlikte geçirdikleri her ayı kutladı. "Hiçbir şey unutmadın. Buraya gel, sana ne olduğunu söyleyeyim. fırsattır."

Mutfağa doğru kararsızca yürüdü, bu da onu daha da eğlendirdi. Nikki'si asla çekingen davranmazdı, en azından ona karşı.

Riley onu ağır postacı çantasından kurtardı. Wayfarer'ın açılışı yaklaştıkça neredeyse her gece eve getiriyordu. Belki de ona bir şey daha söylemek için doğru zaman değildi ama bir gün daha bekleyemezdi.

"Garip davranıyorsun." "Öyle mi yapıyorum?"

Başını salladı. "Beni geriyorsun."

"Bunu yapamayız. Benim yanımda asla gergin olmanı istemiyorum."

"Genelde değilimdir ama daha önce hiç eve mumlar, porselenler ve güllerle gelmemiştim."

"Bu çok utanç verici. Oyunumu geliştirmeli ve bunu daha sık yapmalıyım."

"Eğer oyununu olduğundan daha fazla artırırsan, yürüyemem, bu yüzden lütfen bunu yapma."

Riley kollarını ona doladığında güldü. "Sakin ol, tamam mı? Her şey yolunda. Aslında o kadar iyi ki Benim için ne kadar iyi olduğunu sana anlatmak için özel bir gece planlamak istedim."

"Ne kadar iyi?" diye sordu onun çok sevdiği o şımarık sırtışıyla.

"Bu başıma gelen en güzel şey. Sen benim için başıma gelen en iyi şey." Önce onu beslemeyi planlamıştı ama şimdi o buradayken beklemeye tahammülü yoktu.

"Aslında..." Onu serbest bıraktı ve bir dizinin üzerine çöktü, sağ eli ağzını kapatmak için havalanırken sol eline uzandı. Sonunda gözleri yaşlarla doldu

neler olduğunu anlamıştı. "Tam burada, birlikte yeniden inşa ettiğimiz mutfakta olmak isterdim.

Dünyamı tamamen sarstın ve sana sahip olana kadar eksik olduğunu bile bilmediğim şeyleri bana verdin."

Tatlı dudaklarından bir hıçkırık kaçtı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı.

"Seni bu hayattaki her şeyden daha çok seviyorum, Nicole. Birlikte inşa ettiğimiz hayatı seviyorum, her seferinde bir parça taş. Ne yapıyor olursak olalım, seninle geçirdiğim her saniyeyi seviyorum. Lütfen bana karım olma onurunu bahşeder misin?"

"Evet," dedi hıçkırarak. "Evet, Riley. Evet, evet, evet."

Ona sarılmak ve öpmek için ayağa kalktı. "Bu çok fazla evet demek."

"Evet çarpı on bir trilyon. Ben de seni seviyorum. Hem de çok. Bazı günler uyanıyorum ve hala bunun olduğuna inanamıyorum. Senin olduğuna."

"Başımıza geldi ve bu şimdiye kadarki en iyi şey."

"Sızdıran çatım için çok ama çok minnettarım."

Riley gülümsedi ve onu tekrar öptü. "Ben de öyle. Kahretsin! Bir şey unuttuğumu biliyordum." Yüzüğü daha önce sakladığı cebini karıştırdı ve çıkardı, sol eline uzanarak. "Boyutunu kontrol etmek için zümrüt yüzüğünüzü çaldım ama mücevher kutunuza geri koydum."

"Çok sinsisin," dedi, adam muhteşem yüzüğü parmağına yerleştirirken burnunu çekerek.

"Beğendin mi?"

"Tanrım, Riley. Bayıldım buna. Çok çarpıcı."

"Senin üzerinde hiçbir etkisi yok, bebeğim." Elinin tersini öptü. "Sana yakışmasını seviyorum."

"Görünüşüne bayıldım." Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse nefes borusunu kapatacaktı ama umurunda değildi. Onun tarafından ölesiye kucaklanmayı seviyordu.

"Vay anasını, nişanlandık!"

"Evet, öyle. Mümkün olan en kısa sürede bunu resmileştirmek istiyorum.

Wayfarer'da torpil yapın ve sonbahar için bizi takvime alın."

"Tanrım, şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bu kadar önemli bir konuda şaka yapar mıyım?"

"Yani ben müstakbel kocamın ailesi için yepyeni bir işi yönetirken, yılın en yoğun sezonunda bir de düğün planlamamı mı bekliyorsunuz?"

"Ben planlarım."

Sertçe güldü. "Hayır, gülmeyeceksin." "O kadar da komik değil."

Gülmekten zayıf düştü. "Bu histerik. Her masada bira, domuz kabuğu ve bir kase yer fıstığı olurdu."

"Domuz kabuğuyla ne alıp veremediğiniz var anlamıyorum."

"İğrençler ve onları düğünümüzde ağırlamayacağız."

"Tamam. Öyle olsun. Sonbaharın sonlarında, sezon bittikten sonra yapabiliriz, ama bu benim son teklifim."

"Ya da kaçabiliriz."

"Gerçekten mi? Bunu yapmak ister miydin?"

"Bu yaz Wayfarer'da denetlediğim diğer yirmi düğünün üzerine bir de kendi düğünümü planlamak zorunda kalmayacağım anlamına gelseydi."

"İlgimi çekti."

"Ailen bizi öldürür."

"Hayır, umursamazlar. Son birkaç yıldır o kadar çok düğüne gittiler ki, düğünümüz olmasa bile fark etmezler. Ama... Ve ben kesinlikle inanamıyorum Bunu bana bir çıkış yolu önerdiğin için söylüyorum... Ama... Sanırım göz alıcı beyaz elbisenle bana doğru yürüdüğün ve aklımı başımdan aldığın o anı istiyor olabilirim."

"Kesinlikle aklını başımdan alırdım."

Riley homurdandı ve onun boynunu dişledi.

"Bir fikrim var," dedi nefes nefese kalmış bir sesle. "Dinliyorum."

"Chesterfield'da yapalım ve her şeyi Lizzie planlasın. Sadece ortaya çıkar ve evleniriz."

"Evet. Bunu yapalım. Harika bir fikir."

"Bu yüzden bu operasyonun beyni benim." "Evet, öylesin. Onunla bir randevu alalım

"Yarın arayıp ellerinde ne varmış bir bakayım." "Sabah onu ararım."

"Bu gelişmeyi anlatmamız gereken insanlar var" dedi.

"Evet, var, ama önce kutlamamız gerek."

"Oh kahretsin. Şampanyayı unuttum. Dur bakalım."

Onun kolunu tuttu. "Şampanya içmek isterdim ama aklımdaki kutlama bu değildi."

Vücudundaki her bir kan hücresi güneye yöneldi. Ona ne zaman o şekilde baksa böyle oluyordu.

"Akşam yemeği kalacak mı?"

diye sordu. "Uh-huh."

Elini tuttu ve onu kanepeye götürdü, oturması için hafifçe itti ve sonra üzerine çıktı,

Kucağına oturdu ve yumuşak elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Sana söylemeyi unutmadan söyleyeyim, bugün hayatımın en güzel günü oldu."

Kıcını avuçlayarak onu kendine doğru çekti, olabildiğince yaklaştırdı. "Benim de, tatlım. Benim de."

"GERÇEKTEN RA'lı insanların eşleri için çevrimiçi bir foruma mı katıldın?" Chloe evine döndüklerinde Finn'e sordu. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu.

"Gerçekten de öyle ve çeşitli konuları okumak için saatler harcadım. Çok bilgilendiriciydi. Merak ediyorsanız söyleyeyim, orada beni korkutan ya da ne yaptığım konusunda iki kez düşünmeme neden olan hiçbir şey görmedim ya da duymadım.

'kendimi içine sokmak'." Demek istediğini anlatmak için tırnak işareti kullandı ve sonra kollarını ona dolayarak öptü. "Gözlerim sonuna kadar açık ve gördüklerimi seviyorum."

"Hâlâ seni bulacak kadar şanslı olmak için ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum."

"Kuaförü olmayan bir adada bir kuaför salonu açtınız ve ben de dahil olmak üzere burada yaşayan herkes için vazgeçilmez oldunuz."

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı.

"Şimdi neden endişeleniyorsun?" Artık işaretleri fark etmişti.

"Bir kez olsun endişelenmiyorum. Spa için mekânı yenilemek ve tasarlamak beni heyecanlandırıyor."

"Heyecanlı olmana sevindim. Riley ve ben tüm işi yapacağız ve ne istersen yapacağız."

"Bunu henüz bilmiyor mu?"

"Yakında öğrenecek. Geçtiğimiz kış ona ve Nikki'ye ayırdığım onca zamandan sonra bana sol taşağını borçlu."

"Bu iğrenç, Finn."

"Bu doğru, Chloe." Onu yatak odasına doğru geri geri götürdü, ona karşı her zaman dikkatli olmaya, yavaş gitmeye, hızını onun belirlemesine izin vermeye dikkat ediyordu.

"RA hastası biriyle nasıl seks yapılacağı hakkında ne öğrendin?"

"Aslında birkaç şey var."

Gömleğinin düğmelerini açmak için uzandı. "En sevdiğin hangisiydi?"

Adem elması boğazında sallanıyordu. "Benimki gibi kişisel favoriniz?"

"Uh-huh."

"Şey, eğer tamamen dürüst olursam-"

"Başka türlü olmasını asla istemezdim."

"Şöyle bir şey oldu..." O bir adam gibiydi kıkırdamasına neden olan çılgınca bir telaşla önce onun sonra da kendisinin kıyafetlerini çıkarıyordu.

"Bunun komik bir yanı yok, Chloe."

Eğlencesini dizginlemek için çaba sarf ederek, "Özür dilerim Finn," dedi. Onun adını söylemeyi seviyordu ve görünüşe göre Finn de onun adını söylemeyi seviyordu.

"Üzgün olduğunu hiç sanmıyorum."

"Bunu nasıl telafi edebilirim?"

"Madem sordun, başın burada, ayakların da şurada olacak şekilde yatağa uzanabilirsin."

Merak ve arzuyla yanıp tutuşan Chloe onun dediğini yaptı.

"Hatırlayın, en sevdiğim şeyin ne olduğunu sormuştunuz. Bu en sevdiğim şeydi, ama başka pek çok şey de vardı."

"Anladım." Ne kadar sevimli olduğu hakkında bir fikri var mıydı? "Biraz bu tarafa kay."

Yatağın kenarına doğru yaklaştı. "İyi misin?"

"Biraz daha."

Başını kaldırıp adamın büyük, sert aletinin üzerinde gezindiğini gördü ve adamın bununla nereye varmak istediğini anlamaya başladı. Ne adam ama.

"Bu iyi mi?"

"Evet."

Adam gözlerinin önünde büyüdü ve eli Kendini okşarken titriyordu. "Biliyorsun ki bir şey yapmak zorunda değilsin, değil mi?" "Bunu biliyorum."

"Tamam."

Adamın elini itmek için uzandı, böylece kontrolü ele alabilecekti. "Daha yakına gel."

Adam onun üzerine eğildi, elleri kalçalarının iki yanında duruyordu, bu da kadının dilini kullanmasını mümkün kılıyordu.

Taşaklarının alt tarafı.

"Fuuuuuck," dedi uzun bir nefes vererek.

Chloe gülümsedi. Bu eğlenceli olacaktı. Şaftın uzunluğunu yaladı ve geniş kafasını ağzına aldı, nazikçe emdi ve vücudundaki her kasın kontrolde kalma çabasıyla nasıl kasıldığını sevdi.

Ağzına sokmadı, liderliği onun almasına izin verdi.

Kontrolü kolay kolay bırakmazdı. Onun bu özelliğini biliyordu ve ona izin vererek verdiği hediyeği takdir ediyordu.

ona bu şekilde sahip olmak. Chloe bunu sonsuza dek hatırlamasını sağlamak niyetindeydi. En uzun süre boyunca ucuna odaklandı, emdi, yaladı ve dudaklarını onun etrafında sıktı.

Çıkardığı sesler muhtaçlıktan çaresizliğe kadar değişiyordu. "Bebeğim, lütfen... Lütfen."

Chloe onu daha fazla avuçladı, diliyle ve hafifçe dişleriyle okşamaya devam etti, bu da onun bir sonraki adımda ne yapacağını beklerken tamamen hareketsiz kalmasına neden oldu.

İki eliyle adamın kık yanaklarını sıktı ve adam ağzının derinliklerine gömülürken ondan vahşi bir inilti daha çıkardı.

"Chloe, Chloe, Chloe."

Onun tepkilerinden cesaret alan kadın, bir parmağını aşağı doğru sürükleyerek taşaklarının arkasındaki hassas noktaya bastırdı ve adam boğazına doğru patladı. Serbest kalmasının sancıları içindeyken bile, ona kaldırılabileceğinden fazlasını vermemeye dikkat etti.

Başı kadının karnının üzerine düştü, vücudu sarsılıyor ve siki seğiriyordu.

Chloe onu yalayarak temizledi ve onu titreten son bir emişle sikini ağzından çıkardı. "Bu Aklınızdaki bu muydu?"

Güldü ve onun yanında sırt üstü yuvarlandı. "Bu benim doğurgan hayal gücümün hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı."

Ayağa kalktı ve onun uzanmış kollarına doğru süründü. "Sen iyi misin?"

Fark etti ki, ona hep bunu soracaktı. Her seferinde. Ve bu onun için sorun olmamalıydı. Sadece önemseydiği için soruyordu. "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Yıkıldım. Forumdaki arkadaşlar bu pozisyonun kazanan olduğunu söylediler ve haklıydılar."

"Önerdikleri diğer şeyler neler?"

"Yan yattığınız ve bacaklarınızın bitişik olduğu arkadan çekilmiş bir fotoğraf var. ilginç."

"Bekle, resimler mi var?"

"Çizimler."

"Bunu görmem gerek."

"Öğrendiğim şeylerle sizi şaşırtmayı tercih ederim. Ben çok iyi bir öğrenciyim."

Yüzünü görebilmek için başını adamın göğsünden kaldırdı. "Teşekkür ederim."

"Az önce bana insanlık tarihinin en iyi oral seksini yaptığın halde neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Benim sorunumu kendi sorunun haline getirdiğin için sana teşekkür ediyorum."

"Bu işler böyle yürür, Chloe. Senin endişelerin benim endişelerim. Benimkiler de seninkiler. Hep birlikte üstesinden geliriz."

"Bu gerçekten oluyor."

"Gerçekten öyle." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu yoğun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Seni seviyorum. Ben buradayım ve sen benimle gelmediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum. Bana tamamen güvenebilirsin, çünkü seni asla hayal kırıklığına uğratmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Beni inanan biri haline getiriyorsun."

"Güzel. Belki bir gün seni benimle evlenmeye bile ikna edebilirim."

"Belki de öyledir."

Nefesi kesildi. "Gerçekten mi?"

"İnanılmaz derecede ikna edicisin." Ona -onun herhangi bir parçasına- direnmek boşuna ve gereksizdi. Onunla ilgili hiçbir şey

ona o uçarı, öngörülemez adamı hatırlattı.

babasıydı. Finn McCarthy'den korkacak hiçbir şeyi yoktu.

Bu kadarını zaten kesin olarak biliyordu.

"Sizi ikna etme konusunda oldukça iyiyimdir."

Onun omzunu dürttü. "Kendine fazla güvenme." "Seninle dolu olmayı tercih ederim. Bunu arkada denemek ister misin?

şey?"

"Hepsini denemek istiyorum, Finn."

"O zaman biz de öyle yapacağız Chloe."

CHAPTER 29

O sonraki hafta, Chloe bir kadın olmanın McCarthy ailesinin gayri resmi üyesi bir sürü sosyal yükümlülükleri vardı. Finn'in ailesiyle yaptıkları her şey eğlenceli olduğu için bunu umursamıyordu ama Shane ve Katie'nin düğünü yaklaştığı için her zamankinden daha meşguldüler.

Bu gece mutlu çiftin bekârlığa veda partileri vardı. Erkekler bu gece Kadınlar Maddie'nin katılımını kolaylaştırmak için Maddie'nin evinde toplanırken, bu onların geleneği haline gelmişti. Anksiyete korkusundan beri Mac rahatlamaya ve ikiz kızlarına kuluçkaya yatmaya odaklanabilmesi için mümkün olduğunca az şey yapması konusunda ısrarcıydı.

Chloe, Mac ve Maddie'nin zaten sahip oldukları üç çocuğa bir de ikizlerin eklenmesinin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu. Finn, Mac'in ikizler geldikten sonra onlara yardımcı olması için bir dadı tutmaktan bahsettiğini söylemişti. Alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları olacaktı.

Chloe ilk kez Finn'in aile üyeleriyle Finn yanında olmadan takılıyordu. O

Kuafördeki tüm kadınları tanıyordu ama Finn'le çıkmaya başlamadan önce sadece Katie'yle yakındı. Şimdi hepsi Ona uzun zamandır kayıp bir kız kardeş gibi davranıyordu ki bu da kafatasının kırılmasından bu yana onun için değişen pek çok şeyden sadece biriydi. onunkiyle bağlantılı.

Geriye dönüp baktığında, o kafa çarpmasının hayatının en güzel anı olduğuna inanmaya başlamıştı.

Onu delicesine mutlu ediyordu, sadece aşk romanlarında ve hüznü filmlerde var olduğunu düşündüğü türden bir mutluluk.

Ayrı kaldıkları zamanlarda, saatlerini sayardı. onu tekrar görebilirdi. Ve birlikte oldukları zaman... Onunla geçirdiği her dakika daha fazlasını arzulamasına neden oluyordu. Her ne kadar alabileceğini düşündü. Neyse ki, o da aynı şekilde hissediyordu ve her geceyi onun evinde birlikte geçirme alışkanlığı edinmişlerdi.

Onun evinde de vakit geçirmişler, Nikki'nin garaj dairesine taşınma beklentisiyle adaya getirmiş olduğu birkaç eşyayı toplamışlardı.

Chloe ona kendi evine taşınmayı tercih edip etmeyeceğini sormayı planlıyordu. Doğru zamanı bekliyordu ve Herkes şu anda Shane ve Katie'nin yanı sıra nişanlanan Riley ve Nikki'ye odaklanmış durumda. doğru zaman. Ama yakında ona soracaktı.

Bunu resmileştirme, onunla bir evi paylaşma düşüncesi, karnını endişeden çok heyecanla ilgili kelebeklerle doldurdu. Doğru olduğunda, doğrudu, Finn McCarthy ile ilgili her şey doğrudu. Hiçbir şey bu kadar doğru olmamıştı.

Hatta David'le olan son randevusuna bile onunla birlikte

gitmiş, RA hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye niyetlenmişti.

ve ona nasıl destek olabileceğini.

Onun gibi erkeklerin milyonda bir olduğunu bilecek kadar uzun yaşamıştı ve onu gerçekten bulduğuna hâlâ inanamıyordu. Ona ne kadar yaklaştığını düşündüğünde Adadan bir daha dönmek üzere ayrılmadan önce onu bulamayınca, erkek topuzu yüzünden onunla dalga geçen ve onu kendi evine sürükleyen kardeşleri ve kuzenleri için şükretmekten başka bir şey yapamadı. onları susturmak için.

Günlerini ve gecelerini dolduran yaygın mutluluk ışıltısına rağmen, içini kemiren bir endişe, diğer ayakkabının ne zaman düşeceğini merak etmesine neden oluyordu. Tecrübelerine göre, her zaman başka bir ayakkabı vardı, dünyasını havaya uçurana kadar geldiğini görmediği bir şey. Bu sefer ne olacaktı?

"Chloe!" Finn arka bahçeden ona seslenerek onu rahatsız edici düşüncelerden uzaklaştırdı. "Geliyor musun?"

"Evet, hemen geliyorum!" Maddie'ye giderken onu marinaya bırakacaktı ve daha sonra onu almayı planlıyordu, böylece endişelenmesine gerek kalmadan birkaç bira içebilecekti eve gitme konusunda. Bütün hafta boyunca en sevdiği erkeklerle dışarıda geçireceği geceyi iple çekmişti ve onun eğlenmesini istiyordu.

Son bir kez boy aynasında kıyafetini kontrol etti, yataktan çantasını aldı ve bahçedeki Finn ve Ranger'a katılmaya gitti. Ranger'ın diline bakılırsa ağzından sarkarken ya güreşiyorlar ya da yakalamaca oynuyorlardı. Finn'le oynarken Ranger fiziksel kısıtlamalarını unutuyor gibiydi. O ve Ranger'ın ortak noktası buydu.

Finn koyu renk bir kot pantolon ve kaslı kollarını ortaya

ıkaracak Şekilde kıvrılmış beyaz düğmeli bir gömlek
giymişti. Daha önce hiç

ön kollarını seksi bulmuştu, ta ki onun ön kollarına bakana kadar.

Saçları yine biraz uzamıştı ve çenesindeki son günlerdeki kırıışıklıklar onun aşırı seksiliğini daha da artırıyordu.

"Nefis," dedi ona bir kez daha bakarak. "Bu gece tekrar dışarı çıkmamız gerektiğinden emin misin?"

"Eminim."

Ona doğru geldi, bir kolunu beline doladı ve elini kığına koydu. "Bu kotlar çok dumanı tütüyor, alev almamaları bir mucize. İyi ki bekarlığa veda partisine gidiyorsun, yoksa diğer erkekler kızıma asılır diye endişelenebilirdim."

"Duyduğuma göre buralarda bekarlığa veda partilerine erkek striptizciler de katılabiliyormuş."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Ne?" "Elçiye zeval olmaz."

"Orada striptizciler olaksa sen gitmiyorsun." "Sakin ol, mağara adamı. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Kaşlarını çatması gerçek düşünceleri hakkında çok şey anlatıyordu ama neyse ki konuyu daha fazla zorlamadı ya da kızın gitmesini yasaklamaya çalışmadı. Bu onun için bir sorun olabilirdi.

Onu. Kendi kararlarını kendisi vermeye o kadar alışmıştı ki, başkasına boyun eğmek ona doğal gelmiyordu. Ve o asla herhangi birinden emir almak konusunda iyi değildi, bu yüzden serbest meslek ona çok uygundu.

Finn, teyzesi ve eniştesinin ona spa üzerinde tam bir özerklik vereceklerini ve işi uygun gördüğü şekilde yürütmesi için onu yalnız bırakacaklarını garanti etmişti. Düzenli bir iş ve sağlık sigortası anlamına geliyorsa bununla yaşayabilirdi.

Bu iki şeye sahip olmak onun en büyük sorunlarından bazılarını hafifletti.

ve bunun için Finn'e ve ailesine her zaman müteşekkir olacaktı.

Chloe onları marinaya götürdü, restoranın garaj kapıları içeri girmek için açılmıştı.

ılık bahar esintisi. Diğer erkeklerin çoğu zaten oradaydı ve Finn ona veda öpücüğü vermek için eğildiğinde, çığlıklar ve ısıklarla kendilerini serbest bıraktılar.

"Aptallar," diye mırıldandı. "Her biri."

"Sen de aynı şeyi yapardın. İnkâr etmeye bile kalkma."

"Tamam, inkar etmeyeceğim," dedi gülümseyerek. "İlk işarete

striptizciler, gelip seni kurtarmam için beni arayacaksın, anladın mı?" "Hayır, Finn, seni anlamıyorum ve seni aramayacağım. Çık dışarı.

böylece gidip zincirim ve topum olmadan biraz eğlenebilirim."

"Bana karşı biraz kaba davranıyorsun, Chloe. Dün gece sana üç orgazm yaşattım. Bunun bana birkaç günlüğüne puan kazandıracağını düşünürdüm. Ama hayır."

Birisi yolcu tarafındaki cama vurdu.

Finn camı indirdi. "Bakın kim dönmüş! Chloe, kuzenim Grant'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"Elbette. Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de Chloe. Demek Finn'e yalakalık yapıyorsun, ha? Çok daha iyisini yapabilirsin."

"Kapa çenenini Grant. Daha iyisini yapabileceğinin farkında değil ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

Grant güldü ve başını salladı. "Bebeklerin kızları öptüğünü görmek çok garip."

"Bu arada, ben gidiyorum." Finn, Grant'i iterek yolundan çekmeden önce Chloe'den bir öpücük daha çaldı.

arabanın kapısı. "Çekil." Finn açık pencereye doğru eğildi. "Striptizci yok."

"Isır beni."

"Yapacağım ve canını yakacağım."

Gözlerini devirdi ve dilini dışarı çıkardı. "Arabamı bırak yoksa ayağını ezerim."

Finn geri çekildi ve Grant'i kucakladığını görece kadar uzun süre onu izledi. Kollarını birbirlerine dolayarak marinaya doğru yürüdüler. McCarthy ailesi, birbirlerini durmaksızın hırpaladıkları ama bir o kadar da şiddetle sevdikleri için ona tüm duyguları yaşıtıyordu. Son birkaç haftadır onların dinamiklerine yakından tanık olmak ona Televizyonda gördüğü ama şahsen hiç tanımadığı türden bir aile. En hafif tabiriyle bir keşif olmuştu.

Maddie'nin evine giderken, Finn yanında olmadan toplantıya girip ona yol göstereceğini düşündükçe sinirleri geriliyordu.

Tüm kadınları tanımasına rağmen, bu onların saçlarını kesmekten ve gündelik işlerini yapmaktan farklıydı. onun sandalyesindeyken sohbet ediyorlardı. O da Daha önce de bir şeylere davet edilmişti, her zaman "bize katılmalısın" türünden bir şeydi ve çoğu zaman hayır demişti. Hayatı boyunca dışlanmış biri olarak, kendini bu tür şeylerin içine sokmak konusunda garip hissetmişti. mevcut gruplar ve sosyal çevreler.

Finn onun bu gruba giriş bileti olmuştu. Herkes onunla çıkması konusunda çok nazik ve destekleyiciydi. Ama bu kadınlarla ilk yalnız kalışı olacaktı ve gergindi. Tanrıya şükür Katie de orada olacaktı. Her ne sebeple olursa olsun, Chloe onunla diğerleriyle kuramadığı bir bağ kurmuştu. En azından henüz.

Katie ona kadınlarla ne kadar çok vakit geçirirse o kadar çok gerçek arkadaşı olacağını söylemişti.

Buna alışmak biraz zaman alacaktı. Bir yalnız bir gecede sosyal bir kelebek haline geldi. Maddie'nin garaj yolu arabalarla doluydu, o da sokağa park etti.

erken ayrılmaya karar verirse içeri giremeyecekti. Yaptığı yengeç sosunu ve bir şişe şarabı taşıdı.

O içmeyecek olsa bile getirmişti. Başka biri içerdi. Şarap ve kadınlar fıstık ezmesi ve jöle gibi birbirine yakışırdı.

Arka güverteye çıkan merdivenlerden yukarı çıktı, sürgülü cam kapıyı çaldı, ama kimse cevap vermedi, o da kafasını içeri soktu. "Tak tak?"

"Chloe!" Chelsea ona doğru geldi, elindeki Gün geçtikçe büyüyen bebek göbeği. "İçeri gel."

Chelsea'nin kucaklamasını minnetle kabul etti.

"Dur sana yardım edeyim." Chelsea ondan şarap şişesini aldı. "Hamile bayan şarapla geliyor."

Chloe, kendisini GELİN ilan eden büyük beyaz bir şapka takan Katie'nin yanı sıra bir sürü insanla karşılaştı.

Tanıdık yüzler-Nikki, Janey, Tiffany, Jenny, Sydney Harris, Erin Barton, Carolina O'Grady, Daisy Babson, Mallory Vaughn, Lizzie James, Kara Torrington, Victoria Stevens,

Laura Lawry ve bir grup McCarthys-Linda, Stephanie, Grace, Maddie ve Abby'nin yanı sıra Frank'in kız arkadaşı, Betsy Jacobson.

"Bayanlar!" Jenny telefonunu kaldırdı. "Anakaradan büyük haberler var! Ben bir teyzeyim! Hope ve Paul, Scarlett'i

Marion Martinez bu öğleden sonra saat 2.30'da

İki kilo dokuz ons ve on sekiz santim. Hope onu doğal yollarla doğurdu ve fotoğraflarını gönderdiler."

Herkes tebriklerini sundu ve bebeğin fotoğraflarını görmek için telefonu elden ele dolaştırdı.

Linda McCarthy, "O çok güzel," dedi.

Jenny telefonu geri aldı. "Alex'i aramalıyım ve Ethan'ı kız kardeşiyle tanıştırmak için plan yap. Anakaraya gittiklerinden beri bizimle birlikte çünkü okulu var. Çok heyecanlı olmalı!"

Katie Chloe'yi yanına çağırdı. "Gel kız kardeşlerimle tanış, Julia ve Cindy. Julia benim ikizim, bize bakarak bunu söyleyemezsiniz." Katie heyecandan titriyordu.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." Chloe, Julia ve Cindy ile el sıkıştı. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Aynı şekilde," dedi Julia. "Katie sürekli senden bahsediyor ve senin tanıdığın en havalı hatun olduğunu söylüyor. Bundan alınmamaya çalışıyorum."

Chloe güldü. Katie ise mavi gözlü bir sarışındı, Julia'nın koyu renk saçları ve gri gözleri, Cindy'nin ise açık renk gözleri vardı.

kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Renklerdeki farklılıklara rağmen, Chloe kız kardeşler arasında bir benzerlik görebiliyordu ve her birinde erkek kardeşleri Owen'ın ipuçlarını görüyordu.

"Bu doğru! O çok havalı!" Katie yüksek sesle geçirdi. kız kardeşlerini ve Chloe'yi histerik bir hale soktu. "Özür dilerim. Şampanyayı fazla kaçırdım. Onlara mürekkebini göster, Chloe."

"Zorunda mıyım?"

"Evet, muhteşem! Ben de seninki gibi mürekkep istiyorum."

Julia şampanyayı kız kardeşinden aldı. "Sakin ol, baş belası.

Kendine çeki düzen vermelisin yoksa saat sekize kadar

memelerin diken diken olur ve striptizciler de o zaman gelir."

"Bekle," dedi Chloe. "Gerçekten striptizciler mi olacak?"

"Evet!" Julia yumruklarını sıktı. "Doğruca Teksas'tan geldim ve onları da yanımda getirdim! Onlar kovboy striptizciler! Altılı paketlerini ve sıkı küçük kıçlarını görene kadar bekle." Yüzünü yelpazeledi. "Çok sıcak, eriyeceksin!"

"Asla olmaz," dedi Maddie. "Mac beni öldürecek."

"Hiçbir fikrim yoktu diyebilirsiniz." Cindy başparmağıyla Julia'yı işaret etti. "Onu suçla. O ailemizin vahşi çocuğu. Onu asla kontrol edemedik."

"Bundan emin değilim Jule," dedi Katie hıçkırarak. "Shane'in düğünümüzden hemen önce striptizcilerle takılmamı isteyeceğini sanmıyorum."

Julia elini sallayarak Katie'nin endişelerini bir kenara bıraktı. "Ah lütfen! Her şey çok eğlenceli. Ve artık geri dönmek için çok geç." Julia saatini kontrol etti. "Çoktan adaya varmışlar!"

"Oh Tanrım," dedi Katie inleyerek.

Chloe Chelsea'yi dürttü. "Ne yapıyorlar?" Chloe Janey'nin yerde oturup para topladığı ve saydığı oturma odasının ortasını işaret etti.

diğer kadınlar tarafından ona doğru

fırlatıldı. "Bahis oynuyorlar."

"Açık mı?"

"Çocuklar ne zaman gelecek ve hangisi kapıdan ilk girecek."

"Bunun üzerine bahis mi oynuyorlar?"

Linda McCarthy de onlara katıldı ve Chloe'nin kolunu okşadı. "Bu bir gelenek haline geldi. Erkekler oldukça tahmin edilebilir, bu yüzden bahis oynamayı eğlenceli hale getiriyorlar."

"Siz delirmişsiniz," dedi Chloe hayretle ve eğlenerek.

"Biliyoruz." Janey başını yerden kaldırdı ve şeytani denebilecek bir ifade. "Ve deliliğimizi sahipleniyoruz çünkü onlara eziyet etmek çok eğlenceli."

Laura, "Gerçi Mac bunu çok kolaylaştırıyor çünkü neredeyse her zaman kapıdan ilk giren o oluyor," dedi.

"Bu gece olmayacak," dedi Maddie. "Onunla konuştum ve meşaleyi bir başkasına devretme zamanının geldiğini söyledim.

başka biri."

"O gün o gün olacak." Linda elli dolarlık bir banknot çıkardı. "Paramı ona yatırıyorum."

"Vay canına," dedi Janey. "Annem az önce bahsi yükseltti ve kendi oğluna karşı bahse girdi!"

Jenny, "Alex'in üzerine yüz koyuyorum," dedi. "Eğer duyarsa striptizciler olabilir, o kadar çabuk burada olacak ki, onun da benim de başımız dönecek."

Sydney, "Luke'a 100 dolar koyuyorum," dedi.

Linda bir elli daha çıkardı. "Mac'e yüzlük ver."

Maddie kocası adına üzölmüş gibi yaparak, "Öz annenizin size karşı bahse girmesi üzücü bir gün," dedi.

"Ben gerçekçi bir insanım tatlım ve oğlumu tanıyorum. O kapıdan giren ilk kişi o olacak yoksa benim adım Linda McCarthy değil."

"Keşke sana katılmasaydım," dedi Maddie kıkırdarak.

"Onu başka türlü yakalayamazdık, değil mi?" Linda gelinine sordu.

"Şey..."

Diğerleri gülmekten kırıldı.

"Onlara en son ne zaman striptizci mi?" Tiffany söyledi. "Blaine o kadar kızgındı ki, şimdiye kadarki en ateşli makyaj seksini yaptık."

"Tanrım, Mac de öyleydi," dedi Maddie.

"Onları çok iyi yakaladık," dedi Jenny.

"Gerçekten striptizcilerin geldiğini öğrendiklerinde ne olacak?" Chloe sordu.

"İşler sarpa saracak," dedi Chelsea açık açık. "Ve bu epik olacak."

Herkesin önünde Chloe'yi öptüğü için bir ton fırça yedikten sonra Finn sakinleşmeye ve en sevdiği erkeklerle gecenin tadını çıkarmaya çalıştı. Tüm ekip oradaydı.

Grant ve Evan, bekârlığa veda partisi için Gansett'e zamanında varmışlardı ve yaz boyunca burada kalacaklardı. Dan Torrington ve Slim Jackson da kışı sırasıyla Los Angeles ve Palm Beach'te geçirdikten sonra adaya geri döndüler.

Bu adamların doğru bir fikri vardı - bütün yaz parti Gansett'e, oradan da kışın daha sıcak iklimlere gideceklerdi. Grant, Stephanie'nin hamile olduğu ve bu yılın geri kalanında eve yakın kalacakları haberiyle eve gelmişti.

Blaine, Riley ve Finn'i kardeşi Deacon ile tanıştıırken Owen da etrafta dolaşarak David Lawrence ve Seamus'un da aralarında bulunduğu yeni gelenlere bira şişeleri dağıtıyordu Joe'nun annesiyle evli olan O'Grady.

"Hiçbir şey söylemeyecektim ve Grace'e söylediğimi de söylemeyin, ama biz de hamile kaldık," dedi Evan hoppa bir sırtıışla.

"Biz de öyle," dedi Adam.

"Bekle, ne?" Grant ve Evan stereo olarak konuştu.

Mac kolunu Adam'ın omuzlarına doladı. "Onu doğru duymuşsun. Görünüşe göre oğlumuz yeniden baba olacak."

"Bu harika bir haber." Grant Adam'a sarıldı. "Sizin için çok heyecanlıyım çocuklar."

"Teşekkürler. Biz de çok heyecanlıyız. En azından Abby bağırsaklarını kusmadığı zaman öyleyiz."

Owen inledi. "Bu en kötüsü. Laura bunu iki kez yaşadı. Çok acımasızdı."

"Ne kadar sürdü?" Adam sordu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama başından beri hastaydı."

Adam inledi. "Bunu hayal bile edemiyorum. Abby zar zor çalışıyor. İşi yürütmesi için birini bile tuttu. çünkü yapamayacağını düşünüyor."

"Vay canına, bu çok zor," dedi Evan. "Şimdiye kadar şanslıydık. Grace kendini harika hissediyor ve süper azgın."

"Kes sesini Evan," dedi Big Mac Ned, Frank ve Kevin'la birlikte içeri girerken. Ned İtalya'dan döndüğünden beri muhteşem dörtlü tekrar bir araya gelmişti. "Kimse senin azgın karın hakkında bir şey duymak istemiyor."

"Evet," dedi Evan sırtarak. "Bu benim en sevdiğim konu."

Ned, Shane'in sağdııcı olan Owen'dan bir bira alırken, "Hoşça kal," dedi. Mac, Riley ve Finn sağdıçlarıydı.

"Yolculuğun nasıl geçti?" Finn Ned'e sordu.

"Magnifico," dedi Ned, parmak uçlarını dramatik bir yetenekle öperek.

"İngilizceyi zar zor konuşabiliyorsun," dedi Big Mac ona. "Şimdi de senin İtalyanca konuşmana mı katlanacağız?"

Diğerleri ulurken Ned sahte bir öfkeyle ofladı.

"Aferin baba," dedi Evan, Big Mac'in sırtına bir şaplak atarak.

"Kendine dikkat et," dedi Ned Evan'a. "Yoksa stüdyonun sessiz bir ortağı olmaya başlarım."

"Aman Tanrım," dedi Evan geri çekilerek. "Geri alıyorum. Her şeyi geri alıyorum."

Ned kıkırdadı. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm." "Stüdyo nasıl gidiyor?" Adam Evan'a sordu.

"Bu harika. Josh ben yokken işlerin yürümesi için harika bir iş çıkardı. Bu yaz yeni albümümü orada kaydedeceğim."

"Bu harika," dedi Grant. "Evde olmak çok harika. Kışın güneşli havayı seviyorum ama Gansett Adası gibisi yok."

"Duyduk duymadık demeyin," dedi Evan bira şişesini kaldırarak. "Şimdi Shane hakkında konuşalım."

Shane inledi. "Hadi yapmayalım ve yaptık diyelim."

"Bundan daha iyisini biliyorsun, evlat." Frank, Shane'in omzunu sıktı. "Bırak önce ben gideyim."

"İşte geliyor kuzen." Adam Shane'e taze bir bira uzattı. "İç bakalım."

"Susun," dedi Frank. "Hepiniz." Onların dikkatini çektiğinde Frank boğazını temizledi. "Bu konu hakkında düşünemem."

Katie'yle olan düğününüzde burada kocaman bir yumru olmadan..." Frank boynunu işaret etti ve elini temizledi. Duygularıyla savaşıırken tekrar boğazı düğümlendi. "...çünkü onunla çok iyi anlaşıyorsun. İkiniz birbiriniz için mükemmelsiniz.

ve ailemize yeni bir Lawry daha katmak için sabırsızlanıyorum. Buradaki herkes, hepimiz şu anda bulunduğu yere gelmek için neler yaşadığını biliyoruz ve sanırım Katie ile bulduğun mutluluğu senden daha fazla kimsenin hak etmediğini söylerken hepimiz adına konuşuyorum, oğlum. Seni seviyorum, Seninle gurur duyuyorum ve düğününde dans etmek için sabırsızlanıyorum. Shane'e."

Diğerleri şişelerini kaldırdı. "Shane'e!"

"Benim sıram," dedi Big Mac.

Shane inleyerek amcasının ters ters bakmasına neden oldu.

"Sadece babanın kesinlikle haklı olduğunu söylemek istiyorum," dedi Big Mac. "Bu mutluluğu fazlasıyla hak ediyorsun ve biz de senin ve Katie için çok heyecanlıyız. Seni seviyorum, Shane."

"Söyledikleri şey." Kevin başparmağıyla kardeşlerini işaret etti. "Hepimiz seninle gurur duyuyoruz ve nasıl Katie ile bu ana ulaşmak için fırtınaya göğüs gerdiniz. O en iyisi ve ikiniz için de daha mutlu olamazdık. Seni seviyorum, dostum."

CHAPTER 30

Finn kendini garip bir şekilde duygusal buldu. kuzenine yapılan övgüler, gerçekten de İlk karısı Courtney ile evliyken cehenneme gidip gelmiş. Evlendikten epey bir süre sonra Shane onun uyuşturucu bağımlısı olduğunu öğrenmişti. Onu rehabilitasyondan geçirmiş, ancak boşanma evraklarını Sorunlar. Bir süre Shane'in evliliğinin bitiş şeklini atlatılabileceğinden emin olamadılar. Fakat Sand & Surf'ün tadilatında Laura'ya yardım etmek için Gansett'e gelmiş, Katie ile tanışmış ve paramparça bir hayat. Ve sonra, kış boyunca, Courtney Aşırı dozdan öldü ve Shane'in kalbi bir kez daha kırıldı.

"Herkes teşekkürler," dedi Shane, her zamanki gibi abartısız bir şekilde.

McCarthy kuzenleri arasında açık ara en sessiz ve içine kapanık olan oydu.

"Henüz işimiz bitmedi," dedi Owen. "Sıra sağdıçta."

"İşte şimdi başın belada," dedi Adam.

Owen Shane'e odaklanmak için alaycı sözleri duymazdan geldi. "Hepiniz ailemin ve benim ne yaşadığımızı biliyorsunuz.

Babam büyürken. Katie ve Julia olmasaydı asla hayatta kalamazdım, küçük kardeşlerimizi korurken ve koşarken en kötü anlarda yanımdaydılar.

Babamla birlikte onlara müdahale ediyorduk. Bir gün onları bırakmak zorunda kalacağımı hep biliyordum ve zamanı geldiğinde bu konuda biraz zarif davranabileceğimi umuyordum

ve onlara bakmaya cüret eden herhangi bir erkeğin boğazını yumruklamaktan kaçınmalıdır."

"Tanrım," diye mırıldandı Mac. "O benden de kötü." "Kimse senden daha kötü olamaz," dedi Evan.

"Hiç kimse," diye ekledi Grant.

Mac orta parmağını kaldırdı ve kardeşlerine yöneltti.

"Dediğim gibi," diye devam etti Owen, Mac'e sert bir bakış atarak, "ikisinden birinin aşık olması ve evlenmek benim için neredeyse katlanılamayacak kadar zordu. Ta ki Katie Shane ile tanışana ve bana doğru zamanın Adamım, boğazını yumruklamama gerek yok." Shane boğazını ovuşturarak, "Teşekkürler," dedi. Gülmemeye çalışarak.

"Rica ederim," dedi Owen, son derece ciddi bir ifadeyle. Gruptan bir kahkaha dalgası daha yükseldi.

"Laura'nın küçük kardeşinin benim küçük kız kardeşimle evlenmesine, çocuklarımızın çifte kuzen olmasına ve dördümüzün bu yolculuğa birlikte çıkmasına kesinlikle bayılıyorum. Seni kardeşim gibi seviyorum, Shane, ve senden sadece iyi bakmanı istiyorum.

Katie'min. O kesinlikle en iyisi."

Shane'in gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Owen'a sarıldı ve sadece Owen'ın duyabileceği bir şey söyledi.

Owen başıyla onayladı ve Shane'in sırtını sıvazladı. "Artık içebilir miyiz?" Mac sordu.

"Sizi durdurmama izin vermeyin," dedi Shane. "Bu gece geldiğiniz ve tüm iyi dilekleriniz için herkese teşekkürler. Katie ve ben düğün için heyecanlıyız ve diğer her şey."

"Özellikle de düğün gecesi," dedi Evan, "düğünün tüm amacı da bu zaten."

"Baba, lütfen onun için bir şey yapar mısın?" Grant söyledi.

"Üzgünüm," dedi Big Mac, "o ümitsiz vaka."

Evan zevkle gülümsedi. "Evet, öyle. Şimdi, düğün gecesi hakkında-"

"Kapa çeneni Evan," dedi diğerleri yüksek sesle koro halinde.

Joe Cantrell geniş garaj kapısından içeri girdi. "Şimdi ne diyor?"

"Tekrarlamaya değmez." Mac Joe'ya bir bira uzattı.

"Bize katılman ne güzel."

"Anakaradan son seferi ben yaptım." Gansett Adası Feribot Şirketi'nin sahibi olan Joe, ihtiyaç duyulduğunda sık sık bu görevi yerine getirirdi.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Shane.

"Bunu kaçırmazdım. Ama, dinle, sanırım çok küçük bir sorunumuz var."

Herkes tüm dikkatini Joe'ya verdi. "Ne tür bir sorun?" Koca Mac sordu. "Striptizci türünden."

"Hayır," dedi Mac. "Bu saçmalığa bir daha kanmayacağım."

"Bu yasal olabilir," dedi Joe. "Onları gördüm. Az önce teknedeydiler."

Uzun bir sessizlikten sonra ilk olarak Blaine konuştu. "Feribotta gerçek erkek striptizciler gördün."

"Evet."

"Striptizci olduklarını nereden biliyorsun?" Evan sordu. Joe ona alaycı bir bakış attı.

"Ne? Bu yasal bir soru! Erkek striptizcileri tanımlama konusunda çok fazla tecrübeniz olmadığını varsayıyorum. Gerçi bu konuda yanılıyor da olabilirim..."

"Kapa çeneni, olur mu? Hayatımda televizyon ve filmler dışında hiç erkek striptizci görmemiştim ama teknede kovboy şapkalı ve çemberli sekiz adam vardı ve başka da bir şey yoktu. Teknedeki kadınlar arasında epey heyecan yarattı.

onlara biletlerini satan ofis. Orada gerçek uzaklaşmak için döndüklerinde çılglık atıyorlardı, çünkü kış yanakları dışarıda ve gururluydu."

"Aman Tanrım," dedi Mac, yüzü öfkeden mosmor olmuştu. "Ve benim evime doğru geliyorlar. Gidelim çocuklar."

Koca Mac kapı aralığında durdu ve elini kaldırdı. "Yarı yolda bırakıp gitmeden önce, Anguilla'da onlar çıplak yüzerken kıyafetlerini çalmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüzde neler olduğunu hatırlatabilir miyim?"

Mac dişlerini sıkarak, "O farklıydı baba," dedi. "O bir eşek şakasıydı. Bu ise yarı çıplak adamların kim bilir ne yapmak için karımın ve çocuklarımla yaşadığı evime gelmesi."

"Aslında," dedi Joe, "daha çok dörtte üçü çıplak gibi." Mac ileri atıldı.

Babası elini Mac'in göğsüne koyarak onu durdurdu. "Bir dakika dur ve harekete geçmeden önce düşün."

"Bir dakika bile durmak istemiyorum. Bir grup çıplak kovboy evime gelmeden önce karımın yanına gitmek istiyorum."

"Ona katılıyorum," dedi Blaine. "Böyle bir şey olmayacak."

Big Mac bakışlarını Mac'in üzerinde sabit tuttu. "Bir grup çıplak kovboyun evinizde olması neden umurunuzda olsun ki?"

"Neden umurumda olsun ki? Bunu bana gerçekten soruyor musun?"

"Evet, sanırım öyleyim. Hamile karının çıplak bir kovboyla kaçıp seni ve diğer üç çocuğunu kendi başınızın çaresine bakmak zorunda bırakacağından mı korkuyorsun?"

"Hayır."

"O zaman sorun ne? Zararsız bir eğlence."

"Karının çıplak bir kovboyun karşısında ağzının suyunun akması umurunda değil mi?"

"Hayır, çünkü gecenin sonunda eve gelecek ve bana her şeyi anlatacak." Big Mac'in gözleri Oğluna daha da yaklaşıırken zevkle parladı. "Ve hatta benim için biraz ağzının suyu akabilir."

"Grant, "Annemin ağzının suyunu akıttığı düşüncesi her ne kadar hoşuma gitmese de, yaşlı adamın haklı olduğu bir nokta var," dedi. iğrenç."

"Bunda iğrenç bir şey yok dostum," dedi Big Mac pis bir sırıtışla.

Mac öfkeden kudurmuş bir halde, "Hiç de haklı değil," diye cevap verdi. "Ah, evet, var," dedi Adam.

"En son ne zaman seni savaşa kadar takip ettim, bir ay boyunca hiç alamadım.

Abby cidden çok kızmıştı."

Diğerleri başlarıyla onayladı.

"Maddie çok sinirliydi, neredeyse kolunu kırıyordu. Grant, Mac'e, "Seni sahilden çıkarıyorum," dedi. "Oraya tekrar gitmek istediğine emin misin?"

"Muhtemelen hangimizin önce içeri girecekler," dedi Shane. "Bu şekilde kötüler."

Finn, kardeşinin ne düşündüğünü merak ederek Riley'ye baktı.

Riley omuz silkti ama muhtemelen Nikki de partide olduğu için gözleri dehşetle açılmıştı.

Quinn ve Jared James garajın kapısına yaklaştılar ve garajda olduklarını fark ettiklerinde durdular.

Bir şeyi bölmek.

"Neler oluyor?" Big Mac'in kızı Mallory ile nişanlı olan Quinn, iki Mac'in arasına baktı.

Owen, "Söylentilere göre bekârlığa veda partisinde striptizciler de olacakmış," dedi.

"Siz buna daha önce de kanmamış mıydınız?" Jared sordu.

Joe yüzünü buruşturarak, "Onları kendi gözlerimle gördüm," dedi. "Beyin fırçalamaya ihtiyacım var."

"Söylemiyorsun." Quinn kıkırdadı.

Mac, Quinn'e ters ters bakarak, "Bunun komik bir yanı yok," dedi.

Owen bir adım öne çıktı. "Eğer kız kardeşim Julia'yı tanıyorsam, ki onu herkesi tanıdığım kadar iyi tanıyorum, striptizciler yasaldır ve muhtemelen olabildiğince kirlidirler."

"Bu kadar," dedi Mac. "Artık oyalanmak yok. Ben oraya gidiyorum."

Kaybedeceği bir savaş verdiğini anlayan Koca Mac içini çekti, kolunu indirdi ve Mac'in gitmesi için yolu açmak üzere geri çekildi.

"Benimle kim geliyor?" Mac sordu.

"Ben," dedi Blaine.

"Bunu kaırmamın imkânı yok," dedi Deacon, Mac ve Blaine'in peşinden giderken.

Finn Riley'ye, "Mac kadınlarla striptizcilerin arasına girerse kendini öldürtebilir," dedi.

"Evet, işler irkinleşebilir. Gidip ona göz kulak olalım."

Finn diğerlerine "Biralarımızı tutun," dedi. "Elimizde Bu."

"Tanrım," dedi Kevin. "İşin başında bebekler var."

Riley ile birlikte Mac, Blaine ve Deacon'ın peşine düştüler,

Mac'in kamyonetinin kasasına atlamayı başardıktan sonra park yerinden çıkıp eve doğru yola koyuldu.

Riley tutunacak bir şey bulmak için yatağın kenarına tutundu. "Bizi öldürtecek."

"Yok artık," dedi Finn, eli ayağı birbirine dolanarak.

Mac'in evine doğru hızlı ve tehlikeli bir yolculuktan sonra Finn ve Riley kamyon kasasından çıkmaya fazlasıyla hazırды.

"Tanrı aşkına," dedi Riley Mac'e. "Sen delinin tekisin."

"Kimse senden arkaya atlamayı istemedi."

Finn, "Birinin sizi aptalca bir şey yapmaktan alıkoyması gerekiyor," dedi.

"Yani bebekler bizim bekimiz olmaya mı karar verdi?"

Mac arka güverteye çıkan merdivenlere doğru ilerlerken omzunun üzerinden bir yorum yaptı.

Riley, Finn ve Deacon, Mac ve Blaine'i merdivenlerden yukarı kadar takip ettiler. Finn'in duyduđu ilk Őey yųksek sesli, vahŐi ve tiz bir mųzik oldu. Kahretsin, çok geç kalmıŐlardı. Hayatının geri kalanında, Mac'in oturma odasında onları karŐılayan manzarayı asla unutamayacaktı: tayt giymiŐ, dųnųp duran devetųyų kovboylar ve kadınlar da dųnųyor, gųlųyor ve çıđlık atıyordu. Katie kucak dansı mı yapıyordu? Finn ilk kez kųr olmayı diledi.

"Aman Tanrım." Riley'nin sųzleri her Őeyi oldukça iyi ųzetliyordu.

"Kazanan annem!" Janey ığlık attı. "Mac yine birinci oldu!"

Blaine mųziđi kapatmak için yanına gitti ve ardından gelen ŐaŐkın sessizlik diđerlerinin de dikkatini çekti. erkeklerin geliŐini fark etmemiŐ olan kadınlar.

İlk Maddie konuştu. "Uh. Oh."

"Gųsteri bitti ocuklar." Blaine rozetini gųsterdi. "ıkın dıŐarı.

Hemen Şimdi."

"Gųsteri daha bitmedi, ocuklar." Tiffany gųzleri ųfkeyle parlayarak kocasının yanına gitti, elini gųđsųne koydu ve onu geriye dođru yųrųttų. "Kı mılda, ahbap. Yapma! Biz masumca eđlenirken buraya gelip rozetini gųstermeye nasıl cųret edersin?"

"ıplak erkeklerin aletlerini yųzųnųze gųstermesinin masum bir tarafı yok!"

"Aletlerini gųstermiyorlar ve eđer bir daha aletlerine bakmamı istiyorsan, buradan defolup gideceksin! Őimdi!"

Uzun, gergin bir an boyunca kimse hareket etmedi, hatta nefes alıyor gibi bile gųrųnmedi.

Ta ki Blaine gözlerini kırpana ve içindeki mücadele sönene kadar. "Tiffany..."

"Git, Blaine. Hemen şimdi."

"Gitmiyorum," dedi Mac. "Ben burada yaşıyorum."

"Partimden defolup gitmezsen artık burada yaşayamazsın," dedi Maddie.

Linda homurdandı ve ardından gülmemeye çalıştığı gerçeğini hızla örtmeye çalıştı.

"Bu harika," dedi Deacon. "Ben de Gansett'in çok sıkıcı olduğunu düşünüyordum."

"Kapa çeneni ve dışarı çık," dedi Blaine kardeşine. "Onlar gidene kadar dışarıda kalacağız."

"Keyfinize bakın." Tiffany striptizcilerin getirdiği kablosuz hoparlörün düğmesini çevirdi. "Şimdi, nerede değil miydik hanımlar?"

Adamlar güverteye çekilirken Blaine Mac'i kolundan tutup sürükledi.

"Beni kendi evimden atamaz," dedi Mac. "Sanırım az önce attı," dedi Riley.

Blaine, içeriden kahkaha sesleri gelirken güverte boyunca volta atarak, "Bu çok boktan," dedi.

Birisi Finn'in adını söyledi.

Arkasını döndü ve Missy'nin Mac'in bahçesinde durduğunu görünce şok oldu. Orada ne işi vardı?

"Mac'i hallettin mi?" diye sordu Riley.

"Ah, evet, ama sen ne yapıyorsun?"

"Ne istediğini görmek ve ondan kurtulmak, bu sırayla."

"Blaine'in bununla ilgilenmesine izin vermelisin." Blaine o kadar

evin içinde olup bitenler tarafından tüketildi.

Missy'nin bahçede olduğunu fark etmemiştir.

Finn kardeşiyle aynı fikirde olsa da, polisleri işe karıştırmadan ondan kurtulup kurtulamayacağını görmeye karar verdi. On gün sonra

Yılların arkadaşlığı, son zamanlarda akli dengesi bozulmuş olsa bile ona bu kadarını borçlu olduğunu düşündü.

Merdivenlerden indi, onu kolundan tuttu ve evden uzaklaştırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle konuşmak istedim. Kasabadaki insanlar burada olabileceğinizi söyledi."

"Konuşacak bir şeyimiz kalmadı, Missy. Buraya gelip bana resmen saldırdığında ve kız arkadaşımı itip kaktığında-"

"Ben senin kız arkadaşınım! Yıllardır öyleyim!"

"Artık değil. Biz bittik. Bunu sana iki yıl önce buraya taşındığımda söylemiştim."

"Ve tüm bu zaman boyunca, bana mesaj atmaya ve beni aramaya devam ettin."

."

"Çünkü biz arkadaşlık! Ama birlikte değildik! Bunu biliyordun. Bilmiyormuş gibi davranma." "Bilmiyordum!"

Eve geleceğini söyledin, ben de Seni bekledim! Onca zaman bekledim. Senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni bir kenara atamazsın."

"Yaptığım bu değildi ve bunu biliyorsun. Sen de biliyorsun." "Bildiğim şey bu - o aptala söyleyeceksin Takıldığın kaltakla işin bitti ve benimle eve geliyorsun çünkü geleceğini söylemiştin. Ya bana verdiğin sözleri tutarsın ya da tutmazsın."

Finn, Riley'nin Blaine'i arama tavsiyesine uymadığı için pişman olmuştu. "Yoksa ne olur?"

O zaman onun her zamanki lanetini şok etti
bir sustalı çıkardı ve çevirerek açtı. "Yoksa birinin canı
yanacak."

CHAPTER 31

T Striptizciler gülünç ve müstehcendi ve kadınlar bunun her dakikasına bayılıyordu. Chloe'nin Maddie ve Tiffany'nin öfkeli kocalarını bertaraf edişlerini izlemekten keyif alıyorlardı. Chester kardeşlerin şakası yoktu.

Diğerleri striptizcilerle eğlenirken, Chloe Finn'le konuşmayı umarak sürgüye yaklaştı. Ama dışarı baktığında onu göremedi. Ancak, o Riley'nin endişeli göründüğünü fark etti.

Bahçede bir kadının çığlık attığını duymak için tam zamanında dışarı çıktı.

"Siktir." Riley merdivenlerden aşağı indi.

Merak eden Chloe onu takip etti ve gördüğü manzara karşısında şok oldu

Missy elinde parlak bir bıçakla, önünde durmuş, ellerini kaldırmış, ona bir şeyler anlatmaya çalışan Finn'e doğru yöneldi.

Riley, tüm dikkati Finn'de olan Missy'yi ürkütmemeye çalışarak onlara doğru ilerledi.

Chloe düşünmedi. Tepki verdi, merdivenlerden aşağı koştu, kendini onunla ona zarar verebilecek her şeyin arasına atmaya hazırlandı. Onu koruma içgüdüğü o kadar güçlüydü ki

bir adrenalin dalgası onu koşturdu.

RA eklemlerini ağrıtmadan önce olduğu gibi Kaçmak için çok kötüydü. Ona ulaşmak için duyduğu acil ihtiyaçtan başka bir şey hissetmiyordu.

Riley onun önündeydi ve kardeşine ulaşmasına saniyeler kala Missy atağa geçti.

Finn, Chloe'nin kıpkırmızı kesilmesine neden olan korkunç bir acı çığlığı atarak Missy'nin sırtına atladı ve onu Finn'in üzerinden çekti.

Her şey Missy'nin sessiz ağır çekimine dönüştü. geri çekildi, Chloe'yi yerinden oynatmaya çalıştı ve ikisinin de geriye doğru düşmesine neden oldu.

Chloe sertçe yere indi ve Missy onun üstüne düştü.

Chloe'nin yan tarafı yandı ve Riley onu çekerken gözleri dalgalandı.

Missy ondan uzaklaştı. Riley'nin çığlık attığını anlayabiliyordu ama Chloe onun ne dediğini duymuyor gibiydi.

Ve sonra Blaine oradaydı, Missy'yi kelepçeliyordu.

Riley'nin sözleri sonunda sisi delip geçti. "Kardeşimi bıçakladı!"

Finn!

Tanrım, Finn bıçaklanmıştı.

Chloe ona ulaşmak için ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları onu tutmadı ve çimlerin üzerine yığıldı.

Riley'nin çığlıkları daha da çılgınca bir hal aldı. "Chloe'yi de aldı!"

Biri kurtarmayı arasın. Acele edin!"

Chloe, her şey kararmadan önce Finn'in gömleğinin önündeki kocaman kırmızı lekeyi bir anlığına gördü.

FINN YAVAŞÇA KENDİNE GELDİ, neredede olduğunu ve ışıkların

neden bu kadar parlak olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ne
haller dönüyordu? Doğrulmaya alıştı.

Omzuna dokunan bir el onu durdurdu.

David Lawrence mı? Orada ne işi vardı? Doğru ya, bekarlığa veda partisine gelmişti. Partiye. Striptizciler. Missy. Oh lanet olsun.

"Sorun nedir?" Finn David'e sordu. Sesi neden bu kadar tuhaf geliyordu?

"Eski kız arkadaşın seni bıçakladı."

"O ne?"

"Seni göğsünden bıçakladı. Neyse ki önemli bir yere isabet etmemiş. Biraz kan kaybetmişsin ve kırk iki dikiş atılmış. Birkaç gün ağrın olacak ama onun dışında iyi olacaksın."

Bekle. Missy onu bıçaklamış mıydı?

Neler olduğunu hatırlamaya çalıştı ama her şey bulanıktı.

"Chloe'yi de kesti."

David'in sözleri beynindeki sisi dağıttı ve Finn'in içini daha önce hiç hissetmediği bir öfkeyle doldurdu. "Nerede o?"

"Diğer muayene odasında-"

Finn hızla ayağa kalktı, o kadar hızlıydı ki başı döndü ve bacakları büküldü.

Riley cisimlendi ve düşmeden önce onu yakaladı.

Finn ağabeyinin sıkı tutuşuna karşı koydu. "Bırakın beni! Ona ulaşmam gerek!"

Riley sağlam durdu. "Dikişlerini patlatmadan ve kan kaybından ölmeden önce oturman gerekiyor."

"Beni hemen ona götür Riley, yoksa yemin ederim bir doktora ihtiyacın olacak."

"Her şey yolunda mı, Doktor?" Riley David'e sordu. "Ağırdan al. Çok kan kaybetti."

"Beni ona götür Riley. Şimdi."

David'in direktifini ciddiye alan Riley o kadar yavaş hareket etti ki, Finn koridorda Chloe'nin Katie, Julia ve Nikki'yle birlikte yatakta yattığı yere yürümek için geçen dakikalar boyunca kükremek istedi. Finn'i gördüğünde yüzü solgun, menekşe rengi gözleri kocaman ve ağlamaklıydı.

"Kalkmamalısın!" dedi.

"Affedersiniz hanımlar." Nikki ve Katie ona yer açtığında Finn onun yanına doğru ilerledi.

Görsel bir envanter çıkardı. "Neren yaralı?"

"Böğrüm. Sadece bir et yarası. On dikiş ve bir tetanos aşısı, ki bu en kötü kısmıydı."

Finn hayatında böyle bir öfke hissettiği başka bir zaman hatırlamıyordu. Riley'ye döndü. "Nerede o?"

"Blaine onu hapse attırdı."

"Ara onu. Ona her şeyle suçlanmasını istediğimi söyle. Hoşgörü yok."

"Hallediyorum, kardeşim. Neden düşmeden önce oturmuyorsun?" "Kenara çekil," dedi Finn Chloe'ye.

Yüzünü buruşturarak sola kayd ve ona yer açtı.

Bu irkilme onu kalbinden bıçaklanmış gibi hissettirdi. Onun incindiğini görmek içinde bir şeyleri kırmıştı, özellikle de onun yüzünden incindiğini görmek.

"Onu görmeliydin," dedi Riley. "Missy'yi alt eden Wonder Woman gibiydi."

"Değildim," dedi Chloe. "Ben sadece herkesin yapacağını yaptım."

"İnanılmazdın," dedi Riley. "Onun hayatını kurtarmış olabilirdin. David, eğer bir santim sola vurmuş olsaydı, onlar buraya gelmeden önce kan kaybından ölebileceğini söyledi."

Chloe, "Onun hayatı benim için çok önemli hale geldi," dedi.

Büyük bir utançla Finn'in gözleri yaşlarla doldu. "Seni incittiği için onu öldürebilirim," dedi sert bir fısıltıyla.

"Seni incittiği için onu öldürebilirim."

"Onlara bir dakika vermeye ne dersiniz?" Riley diğerlerine seslendi.

Katie Chloe'nin yanağını öptü ve hıçkırarak odadan çıktı, onu Julia, Nikki ve Riley izledi.

"Katie saatlerdir hıçkırık tutuyor," dedi Chloe.

"Şampanyasını kaldıramıyor."

"Chloe..."

"Ya düşün için hala elindeyse?"

"Chloe." Onun çenesini tuttu, muhteşem gözlerinin içine baktı ve onu öptü. "Katie hakkında konuşmak istemiyorum. Kendini neden bu şekilde tehlikeye attığın hakkında konuşmak istiyorum. yaptı."

"Sana bıçak tutuyordu. Hiç düşünmedim. Sadece hareket ettim."

Kollarını ona doladı ve göğsündeki yırtık kendini belli edince yüzünü buruşturdu. "Bunu bir daha asla ama asla yapma. Sen benim için dünyadaki en değerli şeysin ve benim yüzümden incinmen fikrine katlanamam."

"Senin yüzünden değildi. Onun yüzündendi ve bunu bir saniye bile düşünmeden yine yaparım. Çünkü sen de benim için çok değerlisin ve birinin seni benden almaya çalışmasına izin vermektense incinmeyi tercih ederim."

"Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Birkaç saat oldu ama sen bıçaklanmakla meşguldün, o yüzden bu seferlik peşini bırakacağım."

"Seni gerçekten çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum ama umarım Missy'nin sonunu görmüşüzdür."

"Tanrım, umarım öyledir, çünkü yapacak işlerimiz ve planlarımız var."

"Ve yapmayı seviyorum."

Onun yanağını okşadı, enfes yüzünün detaylarını seyre daldı. "O da var."

Kevin'in kapı aralığında belirmesiyle o an yarıda kesildi, gözleri çılgına dönmüştü. "Seni bıçakladı mı?"

"İkimiz de, aslında."

"Şaka yapıyor olmalısın. Neyi başarmayı umuyordu ki?"

"Kim bilir? Kimin umurunda? Blaine onu hapse attı, umarım öngörülebilir gelecekte de orada kalır."

Kevin titreyen elini saçlarının arasından geçirdi.

"Tanrım, Finn. Ödümü kopardın."

"Özür dilerim."

"Senin suçun değil."

"Nefes al, baba. Herkes iyi."

Kevin derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Bütün Kasaba, çoğu çıplak sekiz kovboy striptizciyle birlikte bekleme odasında."

Chloe Finn'e baktı ve göz göze geldiklerinde gülmekten kendilerini kaybettiler. İçine yerleşmiş olan korku düğümü Onun yaralandığını duyduğunda göğsü nihayet hafifledi. İkisi de iyiydi ve birbirlerine sahiptiler.

Başka neye ihtiyaçları vardı?

Hiçbir şeye. Ona sahip olduğu sürece, her şeye sahipti.

EPILOGUE

S hane ve Katie gün batımında Surf'ün dışındaki plajda evlendi ve bir çardak altında yeminlerini ettiler.

Finn, Wayfarer şantiyesindeki son resmi görevlerden biri olarak yapımına yardım etmişti. Riley ile birlikte onu Shane ve Katie, onun hayatını kurtardığı yerde evlenebilmek için bir gün önce sörf yapmışlardı. O sırada Kuzenin evlenmesini izleyen Finn, gelecek yıllarda o çardağın altında kaç gelin ve damadın duracağını merak etti. Birlikte inşa ettikleri şeyle gurur duyuyordu. Wayfarer ve o çardak, yaralandıktan sonra kendisi ve Chloe'nin etrafında toplanan McCarthy ailesine kalıcı bir miras bırakacaktı.

Riley ve Nikki ikisini de iyileşmeleri için Eastward Look'a götürmüştü ve diğerleri onları bir hafta boyunca yemek ve eğlenceye tutmuştu, ta ki Chloe'nin evine dönmek için ısrar edene kadar. yalnız zaman.

Nikki'nin önerdiği daireye gitmektense onun yanına taşınmasını istemiş, Finn de Chloe'yle birlikte yaşama fırsatını kaçırmamıştı. Chloe'ye taşınması iki saatini almıştı.

Eşyalarını kiralık evden onun evine taşıdı, zaten burası ona evi gibi geliyordu. O ve Ranger orada olduğu sürece, ihtiyacı olan her şeye sahipti.

Katie'nin kız kardeşi Cindy, Chloe'nin yerine kuaföre gitmişti.

ve o kadar beğenmişti ki, spa açıldığında bir pozisyon için değerlendirilmek istemişti. Mac, kış boyunca otel arazisindeki binayı yenilemeyi kabul etmişti.

Spa'nın önümüzdeki Mayıs ayında açılması hedefleniyor. Big Mac ve Linda'ya danıştıktan sonra, otelde sadece spa hizmeti sunulmasına ve Curl Up and Dye salonunun şehirdeki ziyaretçi trafiğini çekmek için açık tutulmasına karar verildi.

çok eleştirildi. Cindy orada çalışması istendiği için çok heyecanlanmıştı. Önümüzdeki bahar adaya taşınacaktı. Chloe her iki işletmeyi de yönetecek ve ilkbahardan itibaren artık saç kesmeyecekti. McCarthy aile şirketinin resmi bir çalışanı olarak tüm sosyal haklardan yararlanacak ve en büyük endişelerinden biri daha giderilmiş olacaktı.

Önümüzdeki yıl için çok sayıda iş planlayan Finn, tam zamanlı bir ada sakini olarak hayata atılmak için sabırsızlanıyordu.

Gelecek hafta, Chloe ile birlikte David'in Boston'da bir RA uzmanıyla görüşmek üzere anakaraya gideceklerdi. tavsiye etti ve kış boyunca Florida'da konuyla ilgili bir konferansa katılmayı ve oradayken güneşte biraz tatil yapmayı planladı.

Finn hâlâ Chloe'yi bir noktada kendisiyle evlenmeye ikna etmeyi umuyordu ama acelesi yoktu.

Missy'ye birden fazla suç isnat edilmişti. onu ve Chloe'yi bıçaklamış ve kefaletle serbest bırakılması reddedilmişti. O hala

onu gerçekten bıçakladığına inanamıyordu ve Chloe

-Ya da Chloe'nin Missy'yi yakaladığını ve muhtemelen onu hayati bir yaralanmadan kurtardığını.

Chloe'ye Wonder Woman demeye başlamıştı. Onun Wonder Woman'ı. Onun aşkı. Shane ve Katie'nin hayatlarını birbirlerine adamalarını izlerken, Chloe'ye sırttı. Katie'nin yanında, işlemlerin diğer tarafında durarak onu düşündüğünü bildirmek için. Kahretsin, ne zaman Onu düşünmüyor musun?

Gülümsemesine karşılık verdi, hayatın zorluklarından kurtulmuş iki insanı izlemenin verdiği duyguyla gözleri yaşarmıştı.

Fırtınaları atlattılar ve birlikte çıktıkları yolculukta bir sonraki adımı atarken diğer taraftan bütün ve mutlu çıktılar.

Yeni evli çift yollarına devam ettikten sonra Finn kolunu Chloe'ye uzattı ve kulağına fısıldadı. "Belki bir gün?"

Göz kamaştırıcı menekşe rengi gözlerinde kalbiyle ona baktı. "Belki."

Belki de onunla yaşayabilirdi - onunla yaşadığı sürece.

SHANE, Katie'yi ilk dansları için kollarında tutarken

Karı koca, sağdıçlarının kendileri için ne çalmaya karar verdiğini görmek için bekliyorlardı. Onlar için doğru şarkıyı bulacağından emin oldukları Owen'a bırakmışlardı.

Wayfarer'daki büyük salonun önündeki sahnede, kollarını sıvamış ve elinde gitarıyla duruyordu, Owen yarım saat önce gelini teslim ederken ve ardından sağdıç olarak Shane'in yanında dururken giydiği keskin kıyafetli adama neredeyse hiç benzemiyordu.

Şimdi, tanıdıkları ve sevdikleri buruşuk Owen'a daha çok benziyordu.

"Ne seçtiğini duymak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı Katie Shane'e.

Yeni karısına bakmaktan kendini alamıyordu. Hayatında gördüğü en güzel gelindi.

Owen gitarını tıngırdatmaya başladı, bakışları ikisinin üzerinde sabitlenmişti. "Sağdıç olarak gelin ve damadın şerefine kadeh kaldırmak benim görevim ve ayrıca şu ek görevi de üstlendim

Onlar için doğru şarkıyı bulmak, onları bir çift olarak özetleyen bir şey. Öncelikle Shane'e Lawry ailesine hoş geldin demek istiyorum. Annem, erkek ve kız kardeşlerim ve ben hepimiz aynı fikirdeyiz - senin aramızda olman bizi daha da iyi yapıyor, Shane. Ve Katie... Tatlı kız kardeşim hakkında ne söyleyebilirim ki? Hayatımın en iyi ve en kötü anlarında yanımda olan Katie, seni seviyorum ve

Sen ve Shane için çok mutluyum. Laura ve ben Shane ve Katie'nin düğünümüzde, Shane'in Katie'nin akıntıya kapıldığı sırada hayatını kurtarmasıyla başlayan aşk hikayesine ön sıradan tanıklık ettiğimiz için mutluyuz."

"Ve hemen ardından," diye fısıldadı Shane karısına, "o benim hayatımı kurtardı."

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatarak ona baktı. "Birbirimizi kurtardık."

"Sonunda Colbie Caillat ve Jason Mraz'ın 'Lucky' şarkısında karar kıldım. Sanırım Shane ve Katie, onun hayatını kurtardığı günün şanslarının sonsuza dek değiştiği gün olduğu konusunda hemfikirdirler. İkinizi de seviyorum ve her şeyin en iyisini diliyorum. için Shane ve Katie."

Diğer konuklar kadehlerini kaldırırken, Owen şarkının açılış notalarını çaldı.

Katie'yi kollarında tutarken, yüzüğün ağırlığıyla Shane, ona parmağında verdiği ikinci şans ve önlerindeki tüm hayatları için minnettardı.

onunla birlikte oldu. Courtney'i hâlâ sık sık düşünüyor ve erken ölümünün yasını tutuyordu. Ama o artık geçmişte kaldı. Bugünü ve geleceği, başına gelen en iyi şey olan Katie ile birlikteydi.

"Sizi seviyorum Bayan McCarthy," dedi onu öperken.

"Ben de sizi seviyorum Bay McCarthy."

JULIA odanın arka tarafında durmuş, kız kardeşini izliyordu. Yeni kocasıyla dans ediyor, kıskanç bir inek olmamaya çalışıyor ve çok başarısız oluyordu. Katie'nin Shane'e kadar hiç erkek arkadaşı olmamıştı, Julia ise Teksas'taki her erkekle çıkmıştı. Ve Katie ilk kez mi evleniyordu?

Bu ne kadar adil? Kelimenin tam anlamıyla ayak işlerini yapmıştı ve elinde limiti dolmuş üç kredi kartı, boş bir banka hesabı, bir tahliye bildirimi ve Maker's Mark burbonuna olan yeni bağımlılığından başka hiçbir şey yoktu. Son birikimlerini Gansett'e kovboy striptizcileri getirmek için kullanmıştı, Katie için muhteşem bir şey yapmak istiyordu ve şimdi nasıl Teksas'a.

Borç almak için Owen'a başvurması gerekecekti ve bunu düşünmek bile onu hasta ediyordu.

Julia burbon bardağından derin bir yudum aldı, açık arabanın mucidine teşekkür ederken

Bar.

"Ne oldu?"

Ses onu hem ürkütmüş hem de meraklandırmıştı. Derin, cızırtılı ve biraz da kirli bir sestti. Sonra bir hata yaptı. ona doğru baktı ve kim olduğunu fark etti. Geçen gece Chloe ve Finn'i kontrol etmek için Katie'yle birlikte kliniğe geldiğinde klinikte olan polis şefinin kardeşi Deacon.

O zaman ona uzun uzun, bariz bir şekilde bakmıştı.

Adam güneşten bile daha ateşli olsa da hiç etkilenmemişti. Tecrübelerine göre, ateşli erkekler genellikle dünya çapında dangalaklardı ve onun gibilerle fazlasıyla karşılaşmıştı.

"Genellikle biri size ne olduğunu sorduğunda hiçbir şey söylemezsiniz ya da çok az şey söylersiniz. Hiç yanıt vermemek biraz kaba bir davranış."

"Hiç konuşmadığınız birine kaba olduğunu söylemek de biraz kabalık olur."

"Eğer ayakkabı uyarsa, bebeğim."

"Git başımdan. Kız kardeşimle kocasının dansını izliyorum."

"Düğünler sıkıcıdır. Hadi buradan çıkalım ve gidip biraz bela bulalım."

Julia ona delirmiş gibi baktı. "Bu kız kardeşimin düğünü. İkiz kardeşimin düğünü. Ben gitmiyorum. Ben baş nedimeyim, Tanrı aşkına."

"Siz ikiniz ikiz misiniz?" Önce Katie'ye sonra da ona baktı. "Ben bir benzerlik göremiyorum."

"Çünkü biz çift yumurta ikiziyiz."

"İlginç. Yani buradan çıkmaya hayır mı diyorsun?"

"Sert bir hayır. Eminim bu sık duymadığınız bir kelimedir, ama ilk seferinde anlamadıysanız sizin için tekrar etmekten mutluluk duyarım."

O kadar seksi bir sırıtışla parladı ki, kızın külotu eridi ve yumurtalıkları ona daha iyi bakabilmek için ayağa kalktı.

"Sen alıngan küçük bir şeysin, değil mi?"

"Senin burada ne işin var? Shane ya da Katie ile arkadaş değilsin."

Omuz silkerek, "Canım sıkılmıştı, o yüzden düştüm" dedi. "Yapmadın."

"Öyle yaptım. Beni ispiyonlayacak mısın? Sen öyle bir kız mısın? Her zaman öğretmenin kıcında olan Okul mu?"

"Hayatımda hiç bir öğretmenin kıcına girmedim."

Gülmekten kendini kaybetmeden bir saniye önce gözleri kocaman açılmıştı. "Eminim bu cümleyi daha önce hiç kurmamışsındır."

Ona doğru eğildi. "Git. Uzaklaş."

Daha yakına eğildi, o kadar yakındı ki burnu neredeyse onunkine değecekti. "Yap. Beni."

Dudağını hoşnutsuzlukla kıvrarak ondan uzaklaştı.

"Bana şunu söyle, eğer o senin ikizirse ve sen de Her neyse, neden onun için mutlu görünmüyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez ama onun adına mutluyum. Kimse onun için benden daha mutlu olamaz."

"Beni kandırabilirdin. Onları bıçaklamak ister gibi bakıyordun." Kendini tuttu. "Özür dilerim. Zavallı

"Son zamanlarda patlak veren bıçaklama olaylarından sonra bu kelimeleri seçtim." "Lütfen beni yalnız bırakıp kız kardeşimin

Düğün mü? Burada bile olmamalıydın."

"Kız kardeşinizin düğününden gerçekten keyif aldığınızı düşünseydim sizi yalnız bırakmaktan mutlu olurum."

Julia onu tokatlamak istedi ve onu öpmek istedi, bu da onu çileden çıkardı çünkü adam iğrençti ve ve genel olarak erkeklerle ilgili hoşlanmadığı her şeye sahipti. Bu yüzden onu görmezden gelmeye karar verdi ve odağını birbirlerinin gözlerinin içine bakan Shane ve Katie'ye çevirdi.

Owen onlara şarkı söylerken öpüşüyorlardı. O kadar tatlıydılar ki dişleri ağrıyordu.

"Gerçekten benimle gelmelisin. Sana iyi vakit geçirtebilirim."

Tanrım, baştan çıkarılmıştı. Hem de çok. Her şey yolunda olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davranmaktan daha iyiydi. Hiç de iyi değildi ve bir daha asla iyi olmayabilirdi.

Derin bir iç çekti.

"Sevgilim," dedi daha yumuşak bir tonda, "kimi kandırdığını sanıyorsun bilmiyorum ama beni kandırmıyorsun. Sen zavallısın. Ve anlamadığım şey, beni yalvartacak kadar güzel olan birinin neden bu kadar mutsuz olmak istemez miydi?"

İyi bir noktaya değindi. Aslında, mükemmel bir noktaydı. O perişan haldeydi ve Katie çok mutluydu. Julia'nın gittiğini bile fark etmemişti. İltifat konusunda da kendini aşmıştı. Gözlerini Şeytanın altın-kahverengi gözleri, cazibenin çekimini o kadar büyük hissediyordu ki, karşı koyamadı. "Hadi gidelim."

Yours After Dark'ı okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER! Umarım Finn ve Chloe'nin hikâyesini ve Gansett Adası ekibiyle hasret giderme fırsatını beğenmişsinizdir. Bu serinin yirmi kitabı oldu ve hala bir yazar olarak en çok eğlendiğim şey, McCarthy'ler ve arkadaşlarıyla neler olup bittiğini öğrenmek için Gansett'e giden feribota bindiğim her fırsat! Daha çok şey var

Gansett Adası Serisi için gelin, sonu görünmüyor!

Romatoid artrit ve diğer hastalıklara sahip olan arkadaşım Celeste Hornbeck'e çok teşekkür ederim. Chloe'nin karakterini ve RA ile yaşadığı zorlukları ortaya çıkarmamda bana yardımcı olduğu için teşekkür ederim.

Okumayı bitirdikten [sonra](#), Karanlıktan [Sonra](#) [Sizin Okuma Grubuna](#) katılarak kitabın ayrıntılarını Spoilerlara izin verilir ve teşvik edilir ve seri veya gelecek kitaplarla ilgili haberleri asla kaçırmamak için [Gansett Adası Okuyucu Grubu'na](#) üye olduğunuzdan emin olun. TÜM kitaplarımı okudunuz mu? Eğer öyleyse, siz bir Marie Force SÜPER Hayranısınız! [SÜPER Hayran okuyucu grubuna](#) katılın .

Yeni bağımsız çağdaş romanım Five Years Gone'ın ilk üç bölümüne göz atmak için okumaya devam edin. Henüz okuma fırsatı bulamadıysanız, umarım bu üç bölüm sizi bir şans vermeye ikna eder!

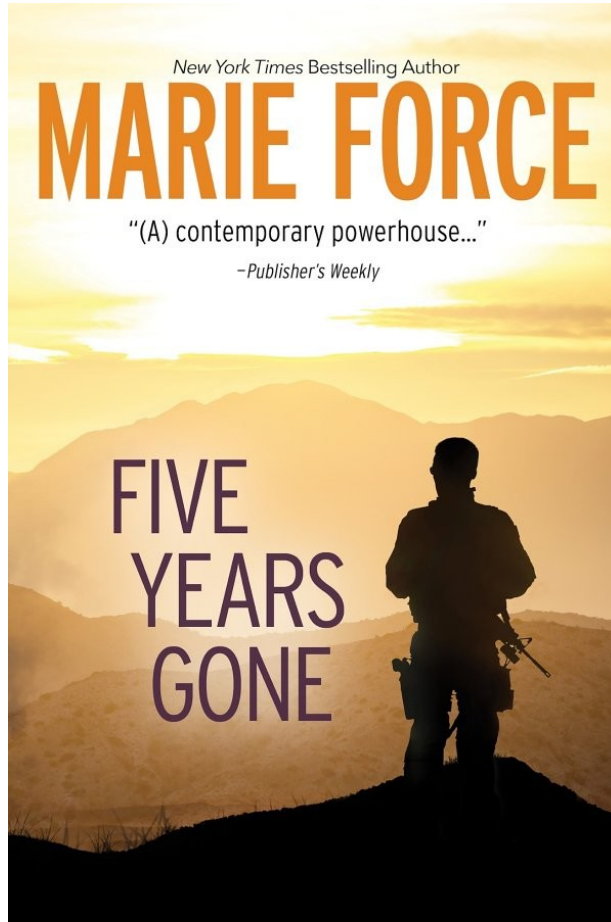
Her zaman olduğu gibi, eşim Dan'e ve perde arkasında beni destekleyen inanılmaz ekibe teşekkür ederim, Julie Cupp, Lisa Cafferty, Holly Sullivan, Isabel Sullivan, Nikki Colquhoun, Anne Woodall, Kara Conrad, Linda Ingmanson, Joyce Lamb, Jules Bernard ve Jessica Estep. Onların yardımı ve desteği olmadan yaptığım işi yapamazdım.

Ve en büyük teþekkürü de bana hayallerimi gerçekleştiren bir kariyer sunan inanılmaz destekleyici okuyucularıma ediyorum. Hepinizi seviyorum.

xoxo

Marie

Five Years Gone'a bir göz atmanın keyfini çıkarın!

PROLOGUE
AVA

Bir barda tanıştık, her yerde, duvarın içinde pis bir delik San Diego'daki donanma üssünden gelen askerler tarafından tercih ediliyordu. Okuldan bir arkadaşım ile gitmiştim.

askerlerden biriyle ilgileniyordum. O geceden önce oraya hiç gitmemiştim ve bir daha da gitmedim. John arkadaşlarından birinin terfisini kutluyor. O da Bayanlar tuvaletinden çıkarken bana çarptı ve beni sabitlemek için kollarımdan tutarak düşmemi engelledi.

Tıpkı filmlerdeki gibi, gözlerimiz buluştu ve omurgam Sadece hakkında okuduğum ama şahsen hiç deneyimlemediğim türden bir anlık farkındalıkla karıncalandı.

"Çok üzgünüm," dedi, kıyafetlerinin içinde muhteşem ve sertti.

Yakasındaki altın varakları, çenesindeki bir tutam geç kalmış tüyü ve göğsündeki kalın siyah harflerle yazılmış WEST ismini fark ettim. Yoğun elektrik mavisi gözleri, güvenli bir şekilde ayaklarımın üzerinde durduğumda bile başka tarafa bakmamı imkânsız hale getirdi.

"İyi misin?" diye sordu.

Ona baktığımı fark edince gözlerimi kırpıştırdım ve isteksizce bağlantıyı kesti. "Ben... Evet, ben iyiyim. Kaydettiğiniz için teşekkür ederim."

Sonra gülümsedi ve karıncalanma yeniden başladı.

"Ben John."

Uzattığı elini sıktım. "Ava."

Elimi tutmaya devam ederek başını eğdi. "Buraya sık gelir misin?"

"Asla," dedim gülerek. "Ben ilk kez yapıyorum."

"Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?"

"Otuz saniye öncesine kadar etkilenmemiştim."

Sanki bana ayıracak çok zamanı varmış gibi duvara yaslandı. "Bu doğru mu? Otuz saniye önce ne oldu?"

Elimi geri çekmeyi düşündüm ama yapmadım. "Üniformalı bir adam tarafından kesin bir felaketten kurtarıldım."

"En başta kurtarılmaya ihtiyaç duymanızın sebebi üniformalı adamdı, çünkü nereye gittiğine dikkat etmiyordu. En azından sana bir içki ısmarlayabilir."

"Buna hayır demezdim." Esprili yanıtlarımla gurur duyuyordum ve onun da espri departmanında kendine fazlasıyla yer bulabileceğini hissediyordum. Kalabalık odanın öbür ucunda, arkadaşımın görmeye geldiği adamlarla konuştuğunu fark ettim,

Beni John'la birlikte görünce kaşları ilgiyle kalktı. Beni bara doğru yönlendirdi, belime destekleyici bir el koydu ve adamlardan birine taburesini vermesini söyledi.

"Evet, efendim." Genç adam birasını alıp yoluna devam ederken beni kibarca selamladı.

"İnsanlar her zaman söylediklerinizi yapar mı?"

"Eğer kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa."

Onun alaycı sırtışı

yorumun aşırı ukalaca olmasını engelledi. "Size ne ikram edebilirim?"

Bir kez olsun tehlikeli yaşamaya karar vererek, bir kozmopolit istedim.

"Ya büyük oyna ya da evine dön," dedi hayranlıkla.

"Bu benim sloganım." Çok saçmalamıştım. Acaba sadece konuştuğumu anlayabilir miydi ya da genellikle temkinli olmaktan çok dikkatli olmaya daha yakın olduğumu bilseydi benim hakkımda ne düşünürdü? vahşi tarafım. Acaba daha yeni yaşlandığımı anlayabilir miydi?

içmeye yetecek kadar. Sadece altı ay önce 21 yaşına girmiştım.

Benim cosmo'm ve onun Budweiser'ı teslim edildiğinde, kadeh kaldırdı. "Yeni arkadaşlara."

Bardağımı onun şişesine dokundurdum. "Yeni arkadaşlara." "Peki, sen nerelisin Ava?"

"New York."

"Sesinizde New Yawk duyduğumu sandım."

Ona kirpiklerimi kırptırdım. "Yani California San Diego Üniversitesi'nde geçirdiğim dört yıl New York'u içimden söküp atmadı mı?"

Gülerek, "Pek sayılmaz. New York'tan bazı adamlar tanıyorum. İçlerinden biri Staten Island'dan, ki orası da New York'un olabileceği en yakın yer. New York'u duyduğumda tanırım."

"Ben Purchase'denim, şehirden uzakta. Peki ya siz?"

"Ben her yerden geldim. Babam emekli bir general. Aklınıza ne gelirse, orada yaşadım."

"Ev nerede?"

"Tam burada." O yoğun bakışlarını bana çevirdi ve ben aptallaştım. Ondan başka bir şey göremiyordum. Bildiğim kadarıyla kalabalık barda yalnız da olabilirdik. Üniformalı erkeklere bayılan arkadaşımın aksine ben üniformadan hiç tahrik olmamıştım. O zamana kadar. John'a kadar.

"Buradan çıkmak ister misin?"

Sertçe yutkundum. Yeni tanıştığım bir adamla bardan ayrılmak bana göre değildi. "Ve nereye gideceksin?"

"Konuşabileceğimiz bir yer."

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Dudakları kulağıma yakın olacak şekilde eğildi. "Her şeyi. Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum."

İŞTE BÖYLE BAŞLADIK. İlk andan itibaren çok yoğunduk. Beş yıl önce bugün onu en son gördüğüm ana kadar. O inanılmaz mavi gözlerine bakmayalı ya da yastığımda onunla uyanmayalı beş yıl olduğuna inanamıyorum yanımda ya da sesini kulağımda duydum, benimle sevişirken kalbime kalıcı olarak kazınmış kelimeleri fısıldadı.

En kötüsü de nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yaşıyor mu, öldü mü, esir mi yoksa Hayatını başka bir yerde başka biriyle yaşıyor. Bilmiyorum ve bilmemek şimdiye kadar başa çıktığım en zor şey.

Onu her zaman olduğu gibi bugün de çok seviyorum. Hiçbir şey Hayatımın bu basit gerçeğini zaman asla değiştiremez. Birlikte iki güzel, muhteşem yıl geçirdik, kendi küçük baloncuğumuza kapıldık. O benim ailemle hiç tanışmadı. Ben onunla hiç tanışmadım. Çift olarak arkadaş edinmedik. Gelecek hakkında konuşmadık. Konuşmamıza gerek yoktu. Geleceğimize o ilk gece karar verilmişti ve zamanı gelince kendi kendine hallolacaktı. Dürüstçe ve safça buna inandım.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu balonun onun açısından stratejik olduğunu anlıyorum. Bana verebileceği her şeyi verdi, yarına dair hiçbir vaat içermiyor.

Beş yıl önce bugün, canlı yayında dehşetin ortaya çıkışını izledik. ABD merkezli bir yolcu gemisi intihar eylemcileri

tarafından havaya uçuruldu.

Bombacılar. Dört bin hayat bir kalp atışında söndü.
Dünyamız bir kez daha kalıcı olarak değişti, ülkemiz
teröristlere karşı bir savaş daha ilan etti. 11 Eylül'den sonra
her şeyi gördüğümüzü sanıyorduk. Yanılmışız.

"Gitmem gerek," dedi ve duran spor çantasını kaptı.
ön koridordaki dolapta hazırды. Ona "gitme çantası" derdi.
Bunu hiç düşünmemiştim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Ne zaman döneceksin?"

"Bunu ben de bilmiyorum." Yüzümü ellerinin arasına
aldı ve bana baktı, görünüşe göre her özelliğimi
ezberlemeye çalışıyordu. "Seni seviyorum. Seni her zaman
seveceğim." Sonra beni her zamanki gibi tutkuyla öptü ve
bir kamuflej parıltısı içinde kapıdan çıkıp gitti.

Onu bir daha hiç görmedim.

Ben onun karısı ya da nişanlısı bile değilim, bu yüzden
kimse bana onun nerede olduğunu bildirmedi. Ve o
gittikten üç ay sonra,
Umutsuzca bilgi edinmek için üsse girmenin bir yolunu
bulduğumda, orada da kimse bana bir şey söyleyemedi.
Anne babasını ve bahsettiği diğer kişileri bulmaya çalıştım
ama sanki hiç var olmamışlardı. Deniz Piyadeleri, Ordu ya
da Hava Kuvvetleri'nde West adında emekli bir generalin
kaydını bulamadım.

Ayrıca, aşağıdaki konularda kapsamlı bir bilgi araştırması
yapılmıştır

Tanıdığım John West hiçbir yere gitmemişti. Lise yok,
üniversite yok, askerlik yok, hiçbir şey yok.

Bazen birlikte geçirdiğimiz iki yılı hayal edip
etmediğimi merak ediyorum, market alışverişi gibi sıradan
şeyler yaparak
alışveriş yapmak, yemek pişirmek, televizyon izlemek ve
birlikte uyumak

uzun iş günleri. Ama sonra mutluluk veren tutkuyu, kavurucu zevki, bizi en başından beri yöneten arzuyu hatırlardım ve onu hayal etmediğimi bilirdim. I bizi hayal etmedi. Biz gerçektik ve o benim her şeyimdi.

Dairemizde yerde otururken, etrafım kutularla çevriliyken, nakliyeciler gelmeden önce birkaç dakikamı ayırıp

Birlikte yaşadığımız yerin her detayını ezberledim.

Benimkilerle birlikte onun eşyalarını da topladım ve New York'taki evime taşıyorum. Bugün benim son günümdü. Beş yılımı verdim ve artık bunu yapamam. Evimizde oturup eşyalarımızın arasında, asla gerçekleşmeyecek bir şeyi bekliyoruz.

Bitti artık. Hayatıma devam etme vaktim geldi. Kendime karşı dürüst olursam, muhtemelen zamanı çoktan geçti. Bunun doğru zamanda doğru hareket olduğunu bilsem de Yani biz olduğumuz yeri parçalara ayırırken kalbim yeniden paramparça olmuyor.

Kız kardeşim gelecek ay evleniyor. Ona, kutlamalar boyunca elini tutmak için zamanında evde olacağıma söz verdim. Tatillerde ve diğer vesilelerle ara sıra eve yaptığım ziyaretler dışında, on yıldan fazla bir süredir yoktum. Hiçbir şey taşıyorum.

On sekiz yaşında evi terk eden ve Batı'daki uzak bir üniversitede zorba ailesinden bağımsızlığını arayan kızla hiçbir benzerliği yok.

Tüm hedeflerimi gerçekleştirdim, üniversiteyi bitirdim, iyi bir iş buldum ve hayallerimin erkeğine aşık oldum. Hayaller gerçekleştiğinde neler olduğunu ve yüzünüze patladıklarında ne kadar acı verici olduğunu öğrendim.

Şimdi yeni hedefler belirleme, yeniden başlama, John'un burada olduğu gibi merkezinde olmadığı bir hayata başlama zamanı. Beni seven ve zaman zaman boğma eğiliminde olsalar bile beni önemseyen insanlarla birlikte olmak güzel olacak. Yıllar süren yalnızlık ve kederden sonra bu bana oldukça iyi görünüyor.

Nakliyecilerin geldiğini haber vermek için dahili telefon çalıyor. Kendimi yerden kaldırdım ve kalbimi Önümüzdeki gün. Bunu yapabilirim. Daha kötülerini de atlattım ve diğer her şeyi nasıl atlattıysam bunu da atlatacağım.

Kararlılığıma rağmen, alt kattaki kapıyı nakliyecilere açan düğmeye bastığımda gözlerim yaşlarla doluyor.

Eşyalarımı kamyonlarına yüklemeleri uzun sürmedi. Yerine konamayacak şeyleri yanımda tutuyorum - değerli fotoğraflar, bana verdiği hediyeler, geride bıraktığı kıyafetler. Daireye son bir kez baktıktan sonra kutuları arabama yüklüyorum ve dairenin anahtarlarını kiralama ofisine bırakıp doğuya doğru yola çıkıyorum ve sanki benim için önemli olan her şeyi geride bırakıyormuşum gibi hissediyorum.

Sanki onu yeniden kaybediyormuşum gibi. Güney Kaliforniya çölünden Arizona'ya kadar tüm yol boyunca ağlıyorum. Hatırlayabildiğim her dakikayı, her konuşmayı, her özel anı yeniden yaşıyorum. Ne olduğunu düşünüyorum onunla sevişmek isterdim ve bunu ondan başka biriyle nasıl yapacağımı merak ederdim. Belki de yapmayacağım. Belki de

Hayatımın bir kısmı onunla sona erdi ve şu anda sadece yirmi sekiz yaşında olsam da, bu olasılığı kabul ediyorum. Bir kez mükemmelliği deneyimledikten sonra, daha azına razı olmayı hayal etmek zordur.

Gözyaşlarım sonunda Kuzey Arizona'da bir yerde kuruyor, ama içimdeki sızı... Onu New York'a kadar yanımda götürüyorum, orada paramparça olmuş hayatımın parçalarını toplamak ve onları kendimin yeni bir versiyonu olarak bir araya getirmek için elimden geleni yapacağım.

Sonuçta, başka ne seçeneğim var ki?

BÖLÜM 1 AVA

Kız kardeşim Camille, evlenmek de dahil olmak üzere hiçbir şeyi yarım yapmaz. Sevgili kız kardeşim olmasaydı nefret etmeyi seveceğim kızlardan biri. Lisede benden üç yıl geride sınıf başkanı, amigo takımının kaptanı, okul birincisi ve mezuniyet balosu kraliçesiydi. Eminim beni ilk alan öğretmenler aynı genlerin nasıl olup da bu kadar farklı iki kız kardeş üretebilirdi. Neden üniversiteye gitmek için evden bu kadar uzağa taşındım ve sonrasında da orada kaldım sanıyorsunuz? En azından San Diego'da hiç kimse beni rock yıldızı küçük kız kardeşimle karşılaştırdı.

Birkaç hafta önce Yale Hukuk Fakültesi'nden sınıf birincisi olarak mezun oldu ve Law Review'a seçildi, Ülkedeki tüm büyük firmalardan teklif almış ve parmağında New York valisinin oğluna ait üç karatlık bir elmas taşıyordu.

Dediğim gibi, hiçbir şeyi yarım yapmaz. İşte ben New York'taki Waldorf Astoria'da, Robert James Tilden III ile görkemli bir törenle evlenen kız kardeşimin yanıdayım. Ayrıca çok güzel olduğunu söylemiş miydim?

Evet, öyle ve hiçbir zaman bugün olduğu kadar değil. Mutluluk, heyecan ve kaybettığım her şeyi acı bir şekilde hatırlatan sınırsız bir neşeyle parlıyor.

Şampanyayı uzat.

Körkütük sarhoş olunacak bir zaman varsa, o da budur. Rob, grubun her üyesi için otel odası ayarladı. Böylece kimse araba kullanmak zorunda kalmayacak ve hatta resepsiyondan sonra da çalışmayacak. Yeni kayınbiraderimin cömertliğinden oda da dahil olmak üzere sonuna kadar yararlanmayı planlıyorum. kahvaltı servisi.

Camille, mutlu çiftin yeminlerini ettikleri çatı katından eve doğru ilerlerken kolumu tutuyor. balo salonunda yapılacak. "İşememe yardım et," diye fısıldıyor.

Onu tuvalete kadar takip ediyorum, orada bir görevli bizi karşılıyor ve gelini tebrik ediyor.

"Çok teşekkür ederim," diyor Camille kadına zarif bir gülümsemeyle.

"Engelli kabinini kullanın," diyor görevli. "Daha fazla yer var."

"İyi karar," diyorum geniş bölmeye girdiğimizde. Camille bana elbisesini nasıl büstiyer yapacağımı öğretiyor. Elimden geldiğince tutturuyorum ve sonra onu zarar görmeyecek şekilde tutuyorum.

tuvaletin üzerinde gezinip işlerini hallediyor. "Bu benim baş nedimelik görev tanımımda yoktu."

Gülüyor. "Üzgünüm ama kız kardeşler bunun içindir. Ve burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de." Ve bunu içtenlikle söylüyorum. "Seni böyle mutlu görmek hoşuma gidiyor."

"Mutluyum ama yarın daha da mutlu olacağım. Yıl boyunca düğün planladıktan sonra tatil için çok hazırım. Hukuk fakültesinin son yılı. Eğer bu beni öldürmezse, hiçbir şey öldürmez. İki hafta kum, güneş, seks ve içki. Hadi bakalım."

Kalbim kıskançlıktan ağrıyor, kendimi küçük ve önemsiz hissediyorum. Tropiklerde iki hafta geçirmek için neler vermezdim.

John ile. Hayatta olduğunu bilmek için neler vermezdim. Bu düşüncelerden sıyrılıyorum. Yuvarlanıp gitmenin zamanı değil.

Geçmiş. Bugün Camille ve Rob'la ilgili ve ben de ona odaklanmaya kararlıyım.

Ayağa kalkıyor ve kendini kollarıma atıyor. "Seni çok seviyorum Ava. Evine döndüğün için çok mutluyum. aittir."

Gözyaşlarımı kırptıştırarak ona tekrar sarılıyorum. "Ben de seni seviyorum." Evde olmak güzel. Döndüğüm yerde olsam da

Ait olmak sorgulanabilir. Artık nereye ait olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama bunu çözeceğim. "Bugün senden başka bir yerde olmak istemezdim." İşte bu kadar.

Kesinlikle doğru.

Kabinin içindeki lavaboda ellerini yıkadıktan sonra, beni dışarı çıkarmak için kolunu benimkine doladı. tuvalet görevlisi eğlenerek bakarken. "Hadi şu partiyi başlatalım."

Balo salonunun dışında sıraya girdik ve sağdıç Rob'un kardeşi Eric ile eşleştirildim. Kız kardeşim oldukça fantastik bir gen havuzuyla evlendi. Tildens'lar sadece varlıklı ve başarılı değil, aynı zamanda inanılmaz derecede yakışıklılar. Rob üçüz, Eric ve Amy adını verdikleri kız kardeşleri Amelia ile aynı rahmi paylaşmışlar. Çarpıcı bir

üçlü oluşturuyorlar-

Rob ve Amy babalarına benziyorlar, koyu renk saçları ve

Eric ise sarışın, ela gözlü annelerini tercih ediyor. Farklı renklerine rağmen, aralarında kesin bir Üçü arasındaki benzerliğin yanı sıra küçük kız kardeşleri Julianne, tüm hafta sonu boyunca bizi güldüren sarışın bir ateş.

Tildens'ı hemen sevdim ve kız kardeşimin neden Rob'un üzerine titrediğini anlayabiliyorum. Düğün haftasonu olduğu için onları görmezden geleceğim ama kutlamalar sırasında sık sık aklıma bir oda tutun sözleri geldi.

Tanıştırılmayı beklerken Eric, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Bunu balayına sakla."

Omzumun üzerinden bakınca Rob ve Camille'i gördüm. Eric'in yakışıklı yüzündeki iğrenme ifadesine gülerek bir kez daha tutkulu bir dudak kenetlenmesine girişti. "Yardım edemezler kendileri."

"Bir içkiye ihtiyacım var. Düğün partisinin içki içmesine izin var, değil mi?"

"Tanrım, umarım öyledir."

"Sıra sende," dedi düğün koordinatörü, şen şakrak bir kadın

Julianne ve Rob'un kuzeni Nate tanıştırıldıktan sonra Mimi adında bir kadın konuşuyor.

"Hazır mısın?" Eric kolunu bana doğru uzatarak soruyor. Elimi dirseğinin kıvrımına sokuyorum. "Hazır."

"Sağdıcımız, damadın kardeşi Eric Tilden ve nedimemiz, gelinin kız kardeşi Ava Lucas'a hoş geldiniz demek için lütfen bana katılın." DJ isminin her hecesini söyleyerek beni Avaaaaaa Luuuuucasssss yaptı.

Balo salonundaki yaklaşık beş yüz davetlinin yoğun alkışları arasında içeri girdik. İtiraf etmeliyim ki

Kalabalık ve gürültü gözümü korkuttu, her ikisi de Eric'e biraz daha sıkı sarılmama neden oldu.

Sanki gerginliğimi hissediyormuş gibi, Eric boştaki eliyle kolundaki elimi kapatıyor ve bu hareket beni rahatlatıyor.

Düğün partisinin geri kalanıyla birlikte büyük dans pistinin kenarında duruyoruz.

"Ve şimdi, lütfen gelin ve damadımız Rob ve Camille Tilden'e hoş geldiniz deyin!"

Mutlu çift salona doğru ilerlerken alkışlar kulakları sağır ediyor, arkadaşlarının ve ailelerinin sarılmaları ve öpmeleri için duruyorlar. İki yıldır delicesine mutlular, Rob'un ailesi için düzenlenen bir bağış gecesinde tanıştıklarından beri. Camille hukuk fakültesinin ilk yılını bitirirken babasını kaybetmiş. Rob babasının kampanyasını yönetti ve New York'taki ofisini yönetiyor.

"Artık içebilir miyiz?" Eric kulağıma yakın konuşuyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

"Dakikaları sayıyorum." Ona bakıyorum ve bana odaklandığını fark ediyorum, gelin ve damada değil. Zekice, Kolonyasının zengin kokusu etrafımı sarıyor ve ona daha da yaklaşma isteği uyandırıyor. Umutsuzluğa kapıldığım bir anda fark ediyorum ki, John'un bana veda öpücüğü verip hayatımdan kaybolduğu günden beri herhangi bir erkeğe en çok yaklaştığım an bu.

Oda soğuk olmamasına rağmen titriyorum. Aksine, aşırı sıcak.

"Sen iyi misin?" Eric soruyor.

Başımı sallıyorum ama kalbim ağrıyor. Sevdığım adamın bugün yanımda olması, kız kardeşimin evliliğini kutlamak, ailemle tanışmak, gece boyunca dans etmek için neler vermezdim. Hatta

Bu kadar mutluluk ve neşenin ortasında, keder beni eziyor.

"Biraz iğrenç, değil mi?" Eric, düğün davetlileri Frank Sinatra'nın "The Best Is Yet to Come" şarkısı eşliğinde dans ederken gelin ve damada katılmaya davet edildikten sonra beni dans pistinde döndürürken soruyor.

"Neymiş o?"

"Ne kadar da mükemmeller." Çenesini Rob ve Camille'e doğru çeviriyor, birbirlerine o kadar kapılmışlar ki Odadaki diğer yüzlerce insan umurlarında bile olmayabilir.

"İğrenç değil. Birbirleri için mükemmeller."

Gözlerinde muzip bir pırıltıyla bana bakmak için hafifçe geri çekiliyor. "Sence bu İki insanın bu kadar güzel ve başarılı olabilmesi birazcık bile iğrenç değil mi?"

Ben de bu düşüncelerden birkaçına sahip olduğumu asla itiraf etmeyeceğim. "Hayır, tabii ki hayır. O benim kız kardeşim. Onunla gurur duyuyorum ve onun adına çok mutluyum."

"Uh-huh. Tamam. Sen öyle diyorsan."

Neden beni yemlemeye çalışıyor? "Ben öyle diyorum."

"Her şeye sahip olmalarının -görünüş, zeka, gerçek aşk, harika bir iş ve muhteşem bir daire- birazcık da olsa haksızlık olduğunu düşünmüyor musun? Ne kadarına bahse girmek istersin?

çirkin çocuklarınız mı var?"

Bu o kadar çirkin bir ifade ki, göğsümden fişkıran gergin kahkahayı tutamıyorum.

"Ah-ha! Biliyordum! Kesinlikle çocuklarının çirkin olacağını düşünüyorsun."

"Hayır! Böyle söyleme. O senin kardeşin. Onu sevmen gerekiyor."

"Onu seviyorum ama bazen yumruk atıp ışıklarını söndürmek istiyorum. Her şey ona çok kolay geliyor. Hayatında hiçbir şey için gerçekten çalışmak zorunda kalmadı."

"Peki ya sen?"

"Sahip olduğum her şey için çok çalıştım. Hâlâ da çalışıyorum." "Ne iş yapıyorsun?"

"Tek bir şirketi araştırmak için yıllarımı harcıyorum. fon için çalışıyorum, ancak satın alma ekibine götürdüğümde reddediliyorum. O zaman başka bir şirket bulmam gerekiyor, Bu teklif üzerinde yıllarca çalışıp onun da reddedilmemesini umuyorum. Üç yılda dörtte bir yaptım."

"Kulağa oldukça..." "İç karartıcı mı?"

"Öyle mi?"

"Olabilir. Bu kadar zaman harcamak büyük bir serserilik. ve komitede vurulmak için çaba gösterdim." Biraz daha yaklaşıyor, yine bana hiç kimsenin olmadığı kadar yakın. John gittiğinden beri. "Sana küçük bir sır vereceğim. Araştırmak için onca zaman harcadığım şu şirketler mi?"

Başımı sallıyorum, sırrı ilgimi çekiyor.

"Her birine kişisel olarak yatırım yaptım ve muhteşem sonuçlar elde ettim."

"O zaman zaman boşa gitmedi."

"Hiç de değil." Bana bakıyor, bir an için John'un tanıştığımız gece ve yine hayatımdan çıkıp gittiği gün aynı şeyi yapmasını hatırlatacak şekilde özelliklerimin görsel envanterini çıkarıyorum. Bu anı beni bir anda

Ciğerlerimdeki nefesi çalarak karnıma bir yumruk indirdi.
"Çok güzelsin, ama tabii ki bunu biliyorsun."

Tanıdığım en güzel kız. John'un boğuk, seksi
Aklıma bir ses geliyor ve açık griye boyadığımız yatak
odasına, birlikte seçtiğimiz yatağa, benimle şiddetli bir
şekilde sevişirken ve asla unutmadığım tatlı sözler
fısıldarken bedenlerimize dolanan çarşaflara geri
dönüyorum.

"Ava? İyi misin?"

Eric'in sesi beni ürkütüyor, beni anılarımdan çekip
çıkartıyor.

keşke içinde yuvarlanabilsem. Eskiden olduğundan daha
seyrek geliyorlar ve bir noktada onları sonsuza dek
kaybetme korkusuyla yaşıyorum.

"Ava?"

Ona bakıyorum, hareket etmeyi bıraktığını ve bana
endişeyle baktığını fark edince utanıyorum.

"Ben... Ben özür dilerim."

"Seni üzmemek istememiştim."

"Üzmedin."

Gelin ve damat da dahil olmak üzere düğünün geri kalanı
bize bakıyor ve neden olması gerektiği gibi dans
etmediğimizi merak ediyorlar.

"Hadi bir şeyler içelim," diyor

Eric. "Ama dans..."

"Dansın canı cehenneme." Elimden tutuyor ve beni
devasa balo salonunun etrafına stratejik olarak
yerleştirilmiş beş bardan birine götürüyor. "Ne istersiniz?"

"Sadece buzlu su, lütfen."

Kendisi için burbonla birlikte benim suyumu da sipariş
ediyor. "Biraz hava alalım."

İçkilerimizi, boğucu balo salonundan sonra ılık Haziran esintisinin hoş bir rahatlama sağladığı bir balkona götürüyoruz.

"Güzel olduğunu söyleyerek hata mı yaptım?"

"Hayır, tabii ki değil." Bu olay beni utandırdı. Tam kendimi toparladığımı düşündüğüm anda, John'un bir anısı bana aksini gösteriyor. Bazen bu yolculukta onun gittiği gün olduğumdan daha ileride olmadığımı düşünüyorum.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, çok güzelsin. Bundan daha fazlası, gerçekten. Muhteşem çok daha iyi bir kelime. Sizinle provada tanıştığımda ilk düşündüğüm buydu."

"Teşekkür ederim." Benimle flört ediyor ve ben o kadar acemiyim ki nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Şimdi daha iyiyim. İçerisi çok sıcaktı."

"Evet, öyleydi. Camille, San Diego'dan New York'a yeni taşındığınızı söyledi. Orada ne yapıyordun?"

En sıra dışı adama aşık oldum.

beş yıl önce hayatımdan çıktı. "Ben... Ben halkla ilişkilerde çalıştım."

"Bu doğru mu? Julianne halkla ilişkilerde. Herkesi tanır. Eminim sana yeni bir iş bulmada yardımcı olabilir. Eğer iş arıyorsan tabii."

"Öyleyim ve bu harika olur. Şehrin her yerinde nabız yokluyorum ama burada ne bildiğinden çok kimi tanıdığın önemli gibi geliyor bana." Amacım şehirde yaşamak ve çalışmak, böylece ailemin Purchase'deki evinden bir an önce çıkabilmek. Evde geçirdiğim bir ayın ardından Uzun süredir evde yaşamaya geri dönemeyecek kadar uzun süredir yoktum. Ailem çok sevecen ve iyi niyetliler ama sanki yirmi sekiz yaşında değil de on iki yaşındaymışım gibi üzerime titriyorlar.

Bana sonsuza kadar bakmalarına izin vermenin kolay olacağı kadar yaralı.

"Seni ayarlayacağız."

Bunu bağlantıları olan bir adamın rahat güveniyle söylüyor. Valinin oğlu olarak muhtemelen bağlantıları çoktur ve ben de New York'taki hayatıma hızlı bir başlangıç yapmak için ailesinin tanıdıklarından faydalanmaktan çekinmem.

Dışarıda birkaç dakika geçirdikten sonra partiye tekrar katılıyoruz. Birlikte baş masaya oturduk ve burada bonfile ve karidesten oluşan lezzetli bir yemek. Eric, Tilden'in büyümesi ve ailelerinin evi yakma korkusuyla kardeşler arasında eşek şakası yapılmasını nasıl yasakladığı hakkında komik hikayelerle beni eğlendiriyor.

Kalabalık odaya ve etrafımızdaki eğlenceye rağmen, bazı açılardan kendimizle baş başa bir randevudaymışız gibi hissediyorum. Biri ona merhaba demek için yanıma gelmediği sürece tüm dikkatini bana veriyor. Sonra beni Camille'in kız kardeşi Ava olarak tanıtıyor ve sohbete dahil ediyor. O

Çekici, eğlenceli, komik ve yakışıklı... O mu yoksa şampanya mı gözümü kamaştırıyor emin değilim ama her neyse, yıllardır eğlenmediğim kadar eğleniyorum.

Düğün organizatörü Mimi yemekten sonra elinde Eric'e uzattığı kablosuz bir mikrofonla çıkagelir. "Sıra sende."

"Kahretsin," dedi bana. "Konuşma yapmam gerektiğini unutmuşum. Ne söylemeliyim?"

"Ciddi misin?"

"Hayır," diyor benim dehşete düşmüş yüz ifadem karşısında kıkırdarak. "Ben hallederim."

Ayağa kalkar ve mikrofona yüksek sesle boğazını temizler. "Lütfen beni dinler misiniz?" Oda sessizleştğinde, "Burası konuşmanın Sağıdıcın damadı utanç verici hikayelerle aşağılaması gereken program, gelinin böyle biriyle evlenirken ne düşündüğünü merak etmesine neden olur. pislik."

Rob ona ters ters bakarken kahkahalar büyük odada dalgalanıyor.

"Ne yazık ki ben ve sizler için Rob utanç verici şeyler yapmıyor. Biliyorum... Bu adil değil ve bir çeşit Birinin otuz iki yaşına kadar utanç verici bir hikayesi olmadan yaşaması yanlış. Ama bu bizim Rob. Odaklanmış, zeki ve şaşırtıcı kusurlarına rağmen etrafta olmak eğlenceli. Ve anlatılanlara bakılırsa, Camille'de tıpkı kendisi gibi birini bulmuş." Sobering, diyor ki, "Rob, Uzun zamandır birlikteyiz."

Bu açıklamayı daha fazla kahkaha izliyor.

"Benden sadece beş dakika büyük olmana rağmen harika bir ağabey ve en iyi arkadaş oldun. Seni seviyorum ve buradaki herkes adına sana ve Camille'e her şeyin en iyisini diliyorum. Tebrikler."

Herkes alkışlarken Rob kardeşine sarılmak için ayağa kalkar.

Onları birlikte izlemek beni duygulandırıyor, ki bu garip çünkü iki gün öncesine kadar ikisiyle de hiç tanışmamıştım. Yine de, birbirlerine olan bariz sevgileri ve Tükettiğim birkaç kadeh şampanya, tanık olunması gereken tatlı bir an yarattı.

"Sıra sende," diyor Eric, mikrofonu bana uzatarak.

Mikrofonu ondan alarak ayağa kalkıyorum ve şampanyaya küfrederek hafifçe sallanıyorum.

Eric'in sırtındaki eli beni sabitliyor. Ona bir minnettar bir gülümseme. "Rob'un aksine," diyorum mikrofona, "Camille'in garip bir sahnesi vardı."

Kız kardeşim inliyor, gülüyor ve kocası kolunu ona doladığında yüzünü ellerinin arasına alıyor.

"Ortaokul başlamadan hemen önce saçlarını çok kısa kestirmek gibi büyük bir fikri vardı. Bu talihsiz bir karardı. Ayrıca bir restoranın tuvaletinden tuvalet kağıdı iziyle çıkan kızdı.

ayağına bağlı."

"Hayır!" Camille ağladı. "Düğün günümde tuvalet kağıdından bahsetmedin!"

"Elimdeki hepsi bu," diye cevap veriyorum. "Tıpkı kocan gibi, sen de çok mükemmelsin ve belli ki Birbirinize. Tek umudumuz sahip olacağınız altı çocuğun da ebeveynleri gibi yüksek başarılarla imza atmasıdır."

Camille, "Kimsenin altı çocuğu yok," diyerek herkesi gülmekten kırıp geçiriyor.

"Sadece senin harika bir kız kardeş olduğunu söylemek istiyorum.

ve dostum. Seni seviyorum ve Rob ile sana bugün hissettiğiniz neşe ve mutluluğu bir ömür boyu diliyorum."

"Duyduk duymadık demeyin." Eric kadehini bir başka tutkulu öpüşmeye dalmış olan gelin ve damada doğru kaldırıyor.

"Ve" diyorum, mikrofonu teslim etmeden önce, "tüm düğün ekibi adına bir şey daha eklemek istiyorum... Bir oda bulun. Lütfen, bir oda bulun."

Şampanyayla körüklenen bu yorum, düğünün geri kalanı tarafından çılgın bir alkışla karşılanır.

"Bir tane buldum," diyor Rob, ortalık sakinleştğinde pis bir sırıtışla. "Bunu daha sonra kullanacağım."

"Kapa çeneni, Rob!" Camille göğsünü yumruklayarak ağlıyor. Bu daha fazla öpüşmeye yol açar.

"İçki," diyor Eric, ayağa kalkarak. "Daha fazla içkiye ihtiyacımız var." "Beni de yanında götür. Lütfen, beni de götür."

"Tamamdır."

BÖLÜM 2 AVA

BEN ZIL ZURNA SARHOŞUM. Eric'le yavaş dans etmemin ve ona Titanik'teki son cankurtaran filikasıymış gibi sarılmamın tek olası açıklaması bu. Eğer zil zurna sarhoş olmanın iyi bir yanı varsa, o da gülmek, dans etmek ve parti yapmakla o kadar meşgulüm ki, bu devasa sarhoşluktan başka bir şey düşünemiyorum.

Yarın başım ağrıyacak.

Yıllar önce içmeye başlamalıydım.

Eric bana daha sıkı sarılıyor ve ben de onun sıcak kucağına gömülüyorum. Smokin ceketini saatler önce çıkardı ve dans etmekten terlemiş olsa bile güzel kokan adamlardan biri olduğunu keşfettim. Kokusunu, gömleğinin ince keten kumaşının altında kaslarının hareket edişini ve eğer beni bırakırsa yere düşerim. O yüzden bırakmıyor.

Tam olarak ne zaman farkına vardığımdan emin değilim. Sertleştiğini ve ellerinin sırtımda, onunla keyifli bir gün geçirmeden önce olduğu gibi beni rahatsız etmeyen bir aşinalıkla hareket ettiğini fark ettim.

Onun varlığı beni rahatlatıyor. Bugün kendimi bırakırken güvende hissettim çünkü tökezlersem beni yakalamak için orada olacağını biliyordum ki bu onunla sadece iki gün önce tanıştığım için çılgınca. Ama ben Şimdiden ona güvenebileceğimi biliyorum ve bırakıp gitmek çok iyi hissettiriyor. Yarın gerçeğin soğuk bir dozu olacak, ama bu gece,

her şey mümkünmüş

gibi geliyor. "Eric..."

"Hmm?"

"Sanırım bu geceyi bitirsem iyi

olacak." "Henüz değil."

"Bayılma ihtimalim çok yüksek."

Bana olan hakimiyetini kaybetmeden doğruldu ve kontrolü ele aldı. Gerçi o kadar içtikten sonra nasıl hâlâ ayakta durabildiği şu anda çözülmesi gerekmeyen bir muamma. "Pekâlâ o zaman. Hadi seni buradan çıkaralım."

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama Eric beni balo salonundan çıkarıp asansöre kadar taşımayı başardı. minimum yaygara. Rob ve Camille bir saatten fazla bir süre önce ayrıldıkları için vedalaşmaya gerek kalmadı ve kimse birlikte ayrılmamıza pek aldırış etmedi.

En azından umarım yapmamışlardır.

Beni asansörün arka köşesine oturtuyor ve güçlü bir gülümseme yayıyor. "İyi misin?"

"Şimdiye kadar çok iyi." Kelimelerim bulanıklaşıyor. Bu düşündüğümünden de kötü. Lütfen Tanrım, kusmama izin verme.

Asansör otuzuncu kata çıkana kadar Eric beni izliyor.

Beynim birden canlandı. "Cüzdanım!"

"Buldum," diyor ve kolunun altından çıkarıyor. "Sen bir cankurtaransın."

Göz kırparak, "Başı dertte olan bir genç kıza yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım" diyor. Yine hiç telaşlanmadan beni kollarına alıyor ve uzun koridorda aşağıya doğru taşıyor.

Çekici, yakışıklı, eğlenceli biri. Eğer yetenekli olsaydım başka bir adamla ilgileniyor olsaydı, benim ilgimi çekermiş. Ama ben bunu yapamam. Zar zor yürüyebiliyorum, bu yüzden Beni taşıyor.

"Anahtarını çıkarabilir misin?"

"Uh-huh." Çantayı açıp anahtarı daha önce sakladığım iç cepten çıkarırken elim ayağıma dolaşıyor.

Kapımın önünde beni yere bırakıyor ama bırakmıyor. Anahtarı benden alıyor, kapıyı açıyor ve beni tekrar kucağına alıp içeri taşıyor ve yatağa yerleştiriyor.

Yastıklara gömüldüğüm anda, oda çılgınca dönüyor. Hızla doğruluyorum -çok hızlı bir şekilde- ve bir mide bulantısı dalgası beni ele geçiriyor. Tanrım, neden bu kadar çok içtim?

"Hasta mı olacaksın?"

"Umarım olmaz."

"Bazen en iyisi budur." "Ben asla içmem."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Seni çakırkeyif yapmak için fazla bir şey gerekmedi."

Benimle dalga mı geçiyor diye merak ediyorum ama ona baktığımda sadece ilgi ve endişe görüyorum. Sonra uzanıp üç santimlik topuklu ayakkabılarımı çıkarmam için bana yardım ediyor. Ayağa kalkıyor ve daha önce yatağa attığım tişörtü alıyor. "Üstünü değiştirmek ister misin? Sana yardım edeceğim ve bakmayacağıma söz veriyorum."

Elbise dar olduğu için, bakmama sözünü tutacağından emin olmasam da onu çıkarmayı çok isterim. "Evet,

lütfen." Ona sırtımı dönüyorum, bir başka mide bulandırıcı
oda dönüşüyle mücadele ediyorum ve fermuarımı
açmasını bekliyorum. İçine doğru greşerek ilerliyorum.

Ayağa kalkmak için elini tutmadan önce tişörtümü çıkardım ve elbiseden sıyrıldım. "İşemem lazım." Sendeleyerek banyoya giriyorum ve işimi halledip dişlerimi fırçalamayı başarıyorum düşmeden. Eric'in diğer odada konuştuğunu duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

Banyodan çıkıp yatağa dönüyorum. Yatağın kenarına tünediğimde, odanın dönmeyi bırakmasını diliyorum.

Eric geldi ve yanıma oturdu.

"Biriyle mi konuşuyordun?"

"Sizi rahatsız eden şey için bir tedavi sipariş ediyordum. Birazdan burada olur."

"Tedavi kulağa gerçekten iyi geliyor."

Omzumu dürtüyor. "Benimle kal, evlat. Seni hemen iyileştireceğim."

Orada olduğu için ve ihtiyacım olduğu için başımı omzuna yaslıyorum, onun varlığı, rahat tavırları ve bana yardım etme isteği beni rahatlatıyor. Bu öyle bir şeydi ki Birine sırtımı dayayamadığım uzun ve yalnız bir zaman oldu ve ona sırtımı dayadıkça bunu ne kadar özlediğimi fark ediyorum.

Sonra kolunu bana dolayarak daha da iyi hale getirdi.

Onun sıcaklığının, gücünün ve çekici kokusunun tadını çıkarıyorum. Uyuyakalıyorum ve bir sesle kendime geliyorum.

Kapı zili çalıyor. Otel odamın kapı zili var. Bunu çok komik buluyorum.

"Bırakırsam düşer misin?"

"Hayır."

"Tamam, işte başlıyoruz..." Beni kademeli olarak serbest bırakıyor, telefona cevap vermek için kalkmadan önce sabit durduğumdan emin oluyor.

Kapı.

Pizzanın ağız sulandıran kokusu havayı doldururken teslimat görevlisiyle konuştuklarını duyuyorum.

Eric elinde küçük bir pizza kutusu, kahverengi bir çanta ve iki şişe suyla dönüyor, hepsini masanın üzerine koyuyor. Yatağa geldi, yastıkları arkama dizdi.

Dik oturuyorum ve yerleşmeme yardım ediyor. Sonra bana kağıt tabakta bir dilim pizza getiriyor ve benim için su şişelerinden birini açıyor. "Zaman içinde test edilmiş pizza tedavisi?"

Hayatımda yediğim en lezzetli peynirli pizzadan bir ısırık alıyorum. Pizzanın o kadar lezzetli olmasından mı iyi ya da sadece açlıktan ölüyorum, ama nedeni ne olursa olsun, ilk parçayı yiyip bitiriyorum ve bir tane daha istiyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?"

diye soruyor. "Çok daha iyiyim."

"Pizza kürü her zaman işe yarar. Ekmek bir sünger gibi davranıyor ve içkiyi emiyor."

"Bu tedaviyi nereden öğrendiniz?"

"Üniversitede bir öğrenci birliğıydim," diyor göz kırparak ve beni defalarca serbest bırakan büyüleyici sırıtışıyla birlikte geçirdiğimiz gün boyunca. "En önemli hayat derslerini orada öğrendim."

Beceriksizce bir kahkaha attım. "Derslerin unutulmaz olduğuna eminim."

"Gerçekten de öyleydiler." Kahverengi kâğıt torbadan bir şişe ağrı kesici çıkardı ve iki tanesini elime tutuşturdu.

"Onları al ve bütün suyu iç."

Talimatlarına uyuyorum ve yastıklara yerleşiyorum, pizzanın geri kalanını yerken onu izliyor ve

diğer şişe suyu.

"Teşekkür ederim." Tedavisi ve arkadaşlığı için minnettarım. "Benim için zevkti." Yüzünü peçeteyle sildi ve

gelip yanımdaki yatağa uzanıyor. Daha bu sabah hayal bile edilemeyecek bir şeydi.

rahatlatıcı ve merak uyandırıcı... Smokin gömleğinin kolları saatler önce kıvrılarak güçlü ön kolları ortaya çıkarılmıştı. altın sarısı saçlar. "Çok daha iyi görünüyorsun."

"Çok daha iyi hissediyorum. Fazla ilgi gösterdiğim için özür dilerim."

Kahkahası yüzünü yakışıklılıktan yıkıcılığa dönüştürüyor. "Buna yüksek bakım mı diyorsun? Tatlım, denesen bile nasıl HM olunacağını bilemezsin."

Sevgi ifadesi kadar iltifat da beni sarstı. "Yine de... Kardeşinin düğün gecesini pasaklı bir sarhoşla ilgilenerek geçirmek istemedin."

Yatağın üzerinden elime uzanıyor. "Kardeşimin düğün günü çok uzun zamandır yaşadığım en güzel günlerden biriydi."

Elini sıktım. "Ben de." Beş yıldır geçirdiğim en güzel gündü ve hepsi onun sayesinde oldu.

"Seni tekrar görmek isteyeceğim Ava. Sorun olur mu?"

Olur mu? Yeni bir şeye başlamaya hazır mıyım? John'dan başka biri mi? Sevdığım adama ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yokken nasıl yeni bir şeye başlayabilirim? Başka bir kalp kırıklığını göze alabilir miyim, yoksa yalnız kalmam daha mı iyi olur?

"Vay canına," diyor uzun bir iç çekişle. "Bunun karmaşık bir soru olmasını beklemiyordum."

"Değildi. Değil... Ben sadece..."

"Başka biri mi var?"

Var mı? Bilmiyorum ve bunu bana yaptığı için John'a yönelik bir öfke patlaması yaşıyorum. Nasıl olur da beni bu arafta bıraktı? Beni bu şekilde terk etmek zorunda kalacağını bile bile ona bu kadar derinden aşık olmama nasıl izin verebilirdi? "Hayır, başka kimse yok."

"Yani..." Bu gülümseme karşı konulmaz, eminim o da bunu biliyordur. "Seni tekrar görmek isterim." Ne istediğime dair hiçbir fikrim yok.

ama bugün eğlenceliydi. Hayatımda daha fazla eğlenceye ihtiyacım var ve Eric Tilden New York'taki yeni hayatımı başlatmak için tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Eric'le uyuyakaldığımı hatırlamıyorum, ama ertesi sabah uyandığımda hala oradaydı, kendimi şaşırtıcı derecede iyi hissediyordum

Mucize tedavisi sayesinde dinlenmiş ve yenilenmiş. Uykusunda bana yaklaştı ve kolu belime uzandı, bu da onu rahatsız etmeden hareket edemeyeceğim anlamına geliyor.

Kıyafetleriyle yorganın üstünde uyudu, mükemmel bir Sıradan bir adam olup sarhoş halimden faydalanabilirdi. Denememiş olması bile ona büyük puan kazandırıyor. Yakışıklı yüzüne daha yakından bakıyorum, gözlerinin etrafındaki ince gülme çizgilerini fark ediyorum. Altın rengi bıyıkları, güçlü çene hattı ve uyurken biriyle sohbet ediyormuş gibi sevimli bir şekilde hareket eden dudakları.

Her şeyiyle bir öğrenci derneği çocuğu. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Üniversitede tanıştığım erkek arkadaşların çoğu birlikte vakit geçirmek istediğim insanlar değildi. Arkadaşlarım burada birkaç tanesiyle

çıktı.

ve orada, ve ünlerine yakışır şekilde yaşadılar. İnsanları klişeleştirmemeye çalışıyorum ama hayatımda tanıştığım çoğu erkek öğrenci birliği üyesi sarhoş bir kıza pizza yedirmezdi.

daha iyi hissediyorum.

Eric'in harika saçları var, fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibi görünmek için ürün gerektirmeyen türden. Yumuşak mı yoksa kaba mı olduğunu merak ediyorum ve dokunmak için uzanıyorum.

Gözleri açıldı ve beni şaşırttı. Uzun, gergin bir an boyunca bana bakıyor, sonra yüzü yumuşuyor ve gülümsüyor. "Yakaladım seni," diyor alaycı bir tonda, sesi uykudan kaba.

Yüzümün utançla ısındığını hissediyorum. "Güzel saçların var."

Saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor.
"Sen de öyle.

Her şeyiniz çok güzel."

"Sabahları hep böyle çekici mi olursun?"

"En iyi işlerimi sabah ilk iş olarak yaparım."

Tehlikeli derecede çekici. Bir daha asla istemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri istememi sağlıyor. Muhteşem bir günde.

bana ne kadar yalnız olduğumu gösterdi. Yalnız ve üzgün olmaktan yoruldum. Sanki hiç var olmamış gibi, uzun zamandır aramızda olmayan bir adamın yasını tutmaktan yoruldum. Eric'i seviyorum ve Onun için önemliymişim gibi hissediyorum.

"Beni tekrar görmek istediğini söylediğini hatırlıyor musun?" dediğinde hâlâ elimi tutuyordu.

"Hatırlıyorum." Hareket edip edemeyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Ama onunla iyi vakit geçirdim ve onunla birlikteyken arkamı kollayan biri varmış gibi hissetmek hoşuma gidiyor.

Bunu özlemişim.

Gülümsemesi bana Noel'de Noel Baba'dan istediği her şeyi alan küçük bir çocuğu hatırlatıyor. "Ailem bugün ailemiz için bir brunch düzenliyoruz. Benimle gelmek ister misin? Camille ve Rob da orada olacak, Amy ve Jules da, yani birkaç kişiyi tanıyacaksın."

"Beklenmedik bir misafire aldırılmazlar değil mi?"

Elimin arkasını öpüyor. "Aldırılmazlar."

Brunch'ın yapıldığı odaya girdiğimizde Camille kolumdan tutup beni bir köşeye çekti. "Bana gerçeği söyle. Dün gece Eric'le seks yaptın mı?"

Kolumu onun sıkı kavrayışından kurtarmaya çalışıyorum. "Hayır. Onunla seks yapmadım."

"Amy onu bu sabah senin odandan çıkarken görmüş ve Jules'a söylemiş, o da Rob'a söylemiş. Tilden ailesine hoş geldin, hiçbir şeyin uzun süre gizli kalmadığı bir yer."

Aile dedikodularına konu olduğum için çok utanıyorum. "Biraz sarhoş oldum, o da iyi olduğumdan emin olmak için kaldı. Hepsi bu." Zaten bilmesi gereken tek şey bu.

Bana bir avukat olarak işine yarayacak o ketum bakışını atıyor. "Rob, Eric'in senden hoşlandığını söylüyor."

"Tamam..." Nereye varmaya çalışıyor

bu? "Sen de ondan hoşlanıyor musun?"

"Dün birlikte güzel vakit geçirdik ve sarhoş olduğumda bana yardım etti. Bunu bir ortaokul dramasına dönüştürmeye gerek yok."

"Bunu yapmak istemiyorum. Ama onunla ilgili bilmen gereken şeyler var. Eğer ondan hoşlanıyorsan..."

"Ne gibi şeyler?"

Camille, yeni gelinine biriyle tanışması için el sallayan kayınvalidesine başıyla selam veriyor. "Bu konuyu burada konuşamam. Sonra konuşuruz." Yeni ailesiyle ilgilenmek üzere ayrılıyor ve beni Eric hakkında bana anlatması gereken "şeylerin" ne olduğunu merak etmeye bırakıyor.

Yanında kardeşi ve her biri yakışıklı ve iyi giyimli başka adamlar var. Bakışları benimkilerle çarpışınca gülümsüyor ve onlara katılmam için bana el sallıyor. Yanında durmak için odayı geçiyorum ve elini sırtıma koyuyor, sahiplenici bir hareketle ona biraz daha yaklaşıyorum. "Bu Camille'in kız kardeşi Ava. Ava, kuzenim Nate'i tanıyorsun, bunlar da kardeşleri Tyler ve Justin."

Ellerini sıktım. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Ailenizin hangi tarafındasınız?"

Eric, "Babalarımız kardeştir," diyor.

Eric ve altı erkek kuzeniyle birlikte oturuyorum. I babasının, her birinin en az iki oğlu olan yedi kardeşten biri olduğunu öğrenir. Tilden gen havuzu ailesindeki erkeklere iyi davranmıştır. Tek sarışın olan Eric, cazibesini ve mizah anlayışını paylaşan siyah saçlı kuzenleri arasında öne çıkıyor. Camille'in daha sonra bana ne anlatacağını merak ederken bile onlar tarafından iyice eğlendirildim.

Eric'in kolu sandalyemin arkasında, sanki kuzenlerine benim yasak bölge olduğumu söylüyor. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim, ama tartışamayacak kadar çok eğleniyorum. Kolunun nerede olduğunu. Bayan Tilden merhaba demek için gelir ve kolunun yerini tam olarak tespit eder.

"Ava," diyor, "bize katılabildiğine çok sevindim." "Son dakikada aramıza katıldığın için teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. Eric'in her arkadaşı bizim de arkadaşımızdır."

"Sakin ol anne." Gözleri hafifçe sertleşse bile, kimliğinin bir parçası olan nazik gülümsemesini hiç kaybetmiyor.

Bayan Tilden onun omzunu sıkar. "Seni gördüğüme sevindim

Tekrar gülümsüyorum, tatlım." Adam cevap veremedi kadın yoluna devam ediyor, ama bu alışveriş beni daha fazla soruyla baş başa bırakıyor.

Eric'in kuzenlerinden bir diğeri olan Jack, "Sarah Beth Teyze oldukça umutlu görünüyor," diyor.

"Sarah Beth teyze kendi işine bakmayı öğrenmeli. lanet olası iş," diye sertçe cevap veriyor Eric, o kadar sert ki beni ürkütüyor.

"Sakin ol, Skippy," diyor Tyler. "Rob evlendiğine göre, tüm dikkatler sen ve Amy'ye kayıyor. Bunu beklemeliydin."

Eric bana döndü. "Hadi buradan gidelim."

Misafiri olarak geldiğim için uzattığı eli tutuyorum ve Camille'in şaşkınlığını fark ederek odadan çıkarken onu takip ediyorum.

Ona yetişmek için daha hızlı yürüdüğümü ifade ediyorum. İki kat merdiven inip lobiye doğru ilerlemeye devam ediyor ve ana kapıya doğru yöneliyor. Dışarı çıktığımızda duruyor, birkaç derin nefes alıyor ve bana bakıyor.

"Az önce orada ne olduğunu bana anlatmak ister misin?" "Annem oldu. Beni deli ediyor."

"Yürümek ister misin?" Brunch'tan önce bavulumu bellman'ın standında bıraktım ve daha sonra geri alabilirim. Ben

Bu öğleden sonra Kuzeydoğu Bölge treniyle Purchase'e dönmeyi planlıyorum.

"Yürümeyi çok isterim."

BÖLÜM 3 AVA

Park Avenue'den Central Park'a doğru, Wollman buz pateni pistinin yanından geçerek ve dolambaçlı yapraklı yollar boyunca yürüyoruz.

Neredeyse bana dünyanın en büyük şehirlerinden birinin ortasında olduğumu unutturacak. "Burası çok güzel," diyorum, uzun bir sessizliği bozdu.

Hava çiçeklerin, yeni kesilmiş çimenlerin ve sosisli sandviçlerin kokusuyla dolu, bu düşünce beni güldürüyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Tüm şehir nasıl da sosisli sandviç gibi kokuyor."

O da benimle birlikte gülüyor. "Evet, sanırım öyle. Yemek yiyemediğimize göre, sen de ister misin?"

"Kahvaltıda sosisli sandviç mi?"

"Neden olmasın? Bunu kelimenin tam anlamıyla köpeğin kılı olarak düşünün." Buna güldüm.

"Tabii, aslında kulağa hoş geliyor." "Hemen geliyor."

Ben bir banka otururken, o ikimiz için de sosisli sandviç ve buz gibi kola şişeleri getiriyor. Çeşnileri gösterdiğinde ona "Hardal," diyorum.

Yanıma oturuyor, sosisli sandviçimi ve gazozumu uzatıyor ve sessizce yiyoruz.

"Bu yediğim en iyi sosisli olabilir," diyorum ona. "Sokak sosislileri en iyisidir. Daha önce hiç yememiştim. yıl."

"Ben de öyle."

Dudaklarımdaki hardalı silmem için bana bir peçete uzatıyor ve ben bir kez daha onun ne kadar kolay biri olduğunu düşünüyorum ile. Onu iki günden çok daha uzun süredir tanıyormuşum

gibi hissediyorum.

"Nişanlıydım," diyerek uzun bir sessizliği bozdu.

Bir şey söylemeli miyim yoksa konuşmasına izin mi vermeliyim emin değilim.

Ben karar veremedim, o devam etti.

"Beni hayalete çevirdi." Tepkimi ölçmek için bana baktı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Bu terime aşina değilim.

"İlişkimizi bana söylemeden bitirdi. İşinden ayrıldı, evinden taşındı ve bana tek bir kelime bile etmeden birlikte yaşadığımız hayattan çıktı."

Dudaklarımdan kaçan nefesi tutamıyorum. O Muhtemelen ona yapılanlardan dolayı şok olduğumu düşünüyor, ama beni asıl şok eden şey, onun durum benimkiyle aynı.

"Nereye gittiğini öğrenebildiniz mi?"

Başını sallıyor. "Amy ve Jules onun peşine düştüler, onunla yüzleştiler, başka biriyle tanıştığını itiraf etmesini sağladılar ve

benimle, ailemizle ya da 'bir Tilden'la nişanlı' olmanın getirdiği tüm beklentilerle nasıl başa çıkacağından emin değildi."

Son dört kelimenin etrafına tırnak işareti koymuş. "Yetmiş beş bin doları iade etmesini istediler.

nişan yüzüğü almıştım ve iptal edilen düğünün parasını ona ödetmiştim."

"Başına gelenler için çok üzgünüm." Sosisli oturur Karnımda bir tuğla gibi. Benzer bir şeyin benim de başıma geldiğini söylemeliydim ama John beni "hayalet gibi" görmedi. O

ülkemize hizmet için göreve çağrıldı. Bildiğim kadarıyla ölmüş de olabilir. Bu aynı şey değil.

"Teşekkür ederim."

"Onu sevdin mi?"

"Gerçekten de öyle. Yer yarılıp içine girdiğinde onu bulmak için çıldırdım, başına çok kötü bir şey geldiğini düşündüm. İnsanlar onu korudu, Arkadaş olarak gördüğüm insanlar da dahil. Dediler ki nerede olduğunu bilmiyordu. NYPD'yi aradım, ilişkimizden ayrılmayı kendi kaybolma numarası yapacak kadar çok isteyen bir kadını ararken kendimi aptal durumuna düşürdüm.

Sosyal medya çağında yok olmak için ne tür bir planlama yapmak gerektiğini biliyor musunuz?"

Sertçe yutkunuyorum. Duygular içime hücum ediyor, kendimi güçsüz ve hasta hissetmeme neden oluyor. Ona anladığımı, sevdiğin birini çok az ya da hiç açıklama yapmadan kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu anladığımı söylemeliyim. Ama bana ne olduğunu kimseye anlatmadım ve muhtemelen yeni enişteme anlatmadan önce kız kardeşime anlatmalıyım.

Birine anlatma düşüncesi, bunu yeniden yaşamak zorunda kalmak başımı döndürüyor, midemi bulandırıyor ve terletiyor.

Doğal olarak, Eric dikkat ettiği için fark eder. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Acı dolu geçmişini benimle paylaşma cesaretini anlıyorum. Bunu kendimle ilgili hale getiremem. Ona odaklanabilmek için duygusal tepkilerimden sıyrılıyorum. "Az önce annenle ne oldu?"

"Beni ne zaman bir kadınla konuşurken görse heyecanlanıyor ve bunun beni kendimden kurtaracak kişi olacağını düşünüyor." Bana o tembel sırtışını hediye etti. bilmeyen biri için dünyada hiçbir şeyi umursamadığını gösterir. "Sizi buna maruz bırakamazdım ve bu kadar güzel bir günün ardından benim de hiç havamda değildim.

Dün. Her şey olup bittikten sonra geçirdiğim ilk güzel gündü ve hepsi senin sayende oldu."

"Benim için de güzel bir gündü."

"Buna sevindim. Annemi ve onun beklentilerini senden çok ama çok uzakta tutacağıma söz verirsem, beni tekrar görmeye ikna olabileceğini düşünüyor musun?"

Gülümsüyorum, çünkü o çok sevimli ve çekici. Ve kırılgan, tıpkı benim gibi. "İkna edilebilirim."

CAMILLE

Kolçağı kaldırıp yeni kocamın yanına uzandım.

Birinci sınıf koltuklarda aramızda. Bugüne ulaşmak için bu kadar bekledikten sonra, Rob ile arama hiçbir şeyin girmesini istemiyorum. Hukuk fakültesini bitirdiğim ve düğün planladığım son yılda ben New Haven'dayken ve o şehirdeyken akıl sağlığımı sorguladığım zamanlar oldu. Fakat

Dün tüm fedakârlıklara ve uykusuz gecelere değmişti. Hayatımın en güzel günüydü.

Rob'un başı koltuğa yaslanmış, gözleri kapalı ama eli benimkine sıkıca sarılmış.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından yorgun düştük. Sabahın erken saatlerine kadar misafirlerimizle eğlendikten sonra üst kattaki süitimize çıktık ve büyük boy yatağımızın keyfini çıkardık. Düğün gecemizin özel olmasını istediğim için

bir ay önce seks yapmayı bırakmamızı önerdi. Bastırılmış Rob vahşi bir adamdı, şikayet ettiğimden değil.

Kiminle evlendiğimi çok iyi biliyorum ve vahşi ya da değil, o benim için doğru adam. O günden beri bundan hiç şüphem yok.

İki yıl önce babası için düzenlenen bağış gecesinde tanıştık. O zamandan beri birlikteyiz.

Hırslarımız var, büyük hırslarımız, olmak istediğimiz yere ulaşmamıza yardım edeceğine söz veren babası dışında kimseyle paylaşmadığımız planlarımız. Bob Tilden hırsı anlıyor. Bu onu Albany'ye kadar götürdü, ama oğlunun aksine Bob

kendisi için daha yüksek beklentileri varmış gibi görünmüyor. Dört çocuğunun en büyüğü için kesinlikle var. Dün bir düğünden çok daha fazlası vardı. Kökleri Mayflower'a kadar uzanan iki New Yorklu ailenin bir nevi birleşmesiydi.

Rob da benim gibi her şeyin mümkün olduğuna inanarak yetiştirildi ve biz de bu olasılık dalgasını olabildiğince uzağa taşımayı planlıyoruz. Onu da içeren on iki yıllık bir planımız var.

Önümüzdeki iki yıl içinde adaylığımızı koyacağız ve Hawaii'den döndükten sonra bu yönde çalışmalar başlayacak.

Kariyerime krizdeki çocuklara yardım sağlayan bir kuruluşun genel danışmanı olarak başlayacağım.

Hedefimize ulaşmak için büyük hukuk firmalarından gelen büyük teklifleri geri çevirdim. Rob bana yaptığımız her hareketin daha sonra inceleneceğini söyledi, bu yüzden her şeyi yapmaya kararlıyız.

Yale Hukuk'un en iyi mezunu olarak kabul ettiğim işle başlayarak sayıyı artırın.

"Daha iyisini yapabilirdin," demişti babam, hayal kırıklığı her halinden belliydi.

Evet, çok daha iyisini yapabilirdim ama Rob düğün hediyesi olarak hukuk fakültesi kredilerimi ödüyor. Ailesinin parası var.

Hem de çok. Maaş için çalışmamıza gerek olmadığından,

hedefe doğru çalışacağız.

"Eric ve Ava'ya ne dersin?" Rob soruyor, sesinin sert tınısı akşamdan kalma olduğunu gösteriyor.

"Biliyorum! Bu ne kadar havalı olurdu?"

Gözlerini açtı ve bana baktı. "Ona zarar vermez, değil mi?"

"Ava mı? O bir kuzu. Bir sineği bile incitemez."

"Onunla geçirdiğim kısa süreye bakılırsa, çok tatlı birine benziyor."

"O çok tatlı biri. Onunla ne görürsen onu alırsın. Merak etme." Ava benden üç yaş büyük olmasına rağmen, ilişkimizde çoğu zaman kendimi abla gibi hissediyorum. Ava sessiz ve içine kapanıkken, ben dışa dönük ve kararlıyım.

İnsanlar sık sık aynı babaya sahip olup olmadığımız konusunda şakalar yaptı ve bu şakalar Ava'yı birden fazla kez incitti.

Bundan nefret ediyorum, çünkü San Diego'dayken onunla ilişkiyi sürdürmekte zorlansam da kız kardeşimi seviyorum. Ava artık New York'a döndüğüne göre, umarım geçmişte olduğumuzdan daha yakın olabiliriz.

"Eric için endişeleniyorum," diyor Rob. "Kaltak Brittany ile olanlardan sonra, başka bir kaltakla başa çıkamaz. hayal kırıklığı."

"Onları bir çift haline getirerek olayların biraz önüne geçiyorsunuz. Dün birlikte takıldılar çünkü eşleştirildiler. Hepsi bu olabilir."

"Geceyi onun odasında geçirdiğini unutma."

"Çünkü kadın sarhoş oldu ve adam ona göz kulak oldu. Bana hiçbir şey olmadığını söyledi ve ben de ona inandım. Bir şey

San Diego'dayken oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler oldu."

"Nereden biliyorsun?"

"O farklı. Daha sessiz, hatta eskisinden daha çekingen, ki bu da bir şey söylüyor. Ona ulaşmaya çalıştım benimle dışarıdaki hayatı hakkında konuşmak istedi ama asla konuşmadı." "Eric'in durumuna göz kulak ol, olur mu? I

Brittany gibi bir felaket daha yaşadığını görmeye dayanamazdı."

"Ben göz kulak olurum, ama Ava bir sürtük değil ve Brittany'nin yaptığı gibi bir şeyi asla yapamaz. Endişelenecek bir şey yok. Ayrıca, erkek kardeşinle kız kardeşimin bir araya gelmesi ne kadar eğlenceli olurdu?"

"Çok eğlenceli."

Bir uçuş görevlisi içecek ikram etmek için gelir. Rob bir Bloody Mary sipariş eder.

"Kulağa hoş geliyor. İki tane olsun lütfen."

Görevli, "Hemen geliyor," dedi.

"Biraz köpek tüyü, aşkım?" Ona soruyorum.

"Umalım da işe yarasın. Kendimi ısınmış ölüm gibi hissediyorum." "Hawaii'de iki hafta her şeyi düzeltir."

Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürüyor. "Bu en çok beklediğim kısımdı."

"Ben de öyle. Düğün harikaydı ama balayı..."

Beni öpmek için eğildi. "Destansı olacak."

FIVE YEARS GONE'I BURADAN ALIN!

**Beni takip
edin:** [Bülten](#)
[listesi](#)
[BookBub](#)
[Facebook](#)
[Twitter](#)
[Instagram](#)
[Kitap+Ana Web](#)
[Sitesi](#)

Marie Force Yazarının Diğer Kitapları

Love Always Kutulu Set, Marie'nin En Çok Satan Dört Serisinin İlk Kitapları

Marie Force'tan Çağdaş Romantik Romanlar

Gansett Adası Serisi

[Gansett Adası Kutulu Seti, 1-3.](#)
[Kitaplar Gansett Adası Kutulu Seti,](#)
[4-6. Kitaplar Gansett Adası Kutulu](#)
[Seti, 7-9. Kitaplar](#)
[Gansett Adası Kutulu Seti, 10-12.](#)
[Kitaplar Gansett Adası Kutulu Seti, 13-](#)
[16. Kitaplar Gansett Adası Kutulu Seti,](#)
[1-10.5. Kitaplar Gansett Adası Kutulu](#)
[Seti, 1-16. Kitaplar Kitap 1: Aşkın](#)
[Hizmetçisi](#)
(Maddie & Mac)
Kitap 2: [Aşk Aptalı](#)
(Joe & Janey)

Kitap 3: [Aşka Hazır](#)

(Luke & Sydney)

Kitap 4: [Aşka Düşmek](#)

(Grant & Stephanie)

Kitap 5: [Aşk Ummak](#)

(Evan & Grace)

Kitap 6: [Aşk Mevsimi](#)

(Owen & Laura)

Kitap 7: [Aşka Özlem](#)

(Blaine & Tiffany)

Kitap 8: [Aşk Beklerken](#)

(Adam & Abby)

Kitap 9: [Aşk Zamanı](#)

(David & Daisy)

Kitap 10: [Meant for Love](#)

(Jenny & Alex)

Kitap 10.5: [Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası](#)

(Jared & Lizzie)

Kitap 11: [Karanlıktan Sonra Gansett](#)

(Owen & Laura)

Kitap 12: [Karanlıktan Sonra Öpücükler](#)

(Shane & Katie)

Kitap 13: [Karanlıktan Sonra Aşk](#)

(Paul & Hope)

Kitap 14: [Karanlıktan Sonra Kutlama](#)

(Big Mac & Linda)

Kitap 15: [Karanlıktan Sonra Arzu](#)

(Slim & Erin)

Kitap 16: [Karanlıktan Sonra Işık](#)

(Mallory & Quinn)

Kitap 17: [Victoria & Shannon](#) (Bölüm 1)

Kitap 18: [Kevin & Chelsea](#) (Bölüm 2)

[Bir Gansett Adası Noel Novellası](#) Kitap

19: [Karanlıktan Sonra Benim](#)

(Riley & Nikki)

Kitap 20: [Karanlıktan Sonra Senin](#)

(Finn McCarthy)

Yeşil Dağ Serisi 1. Kitap: [Tek İhtiyacın Aşk](#) (Will & Cameron)

Kitap 2: [Elini Tutmak İstiyorum](#)
(Nolan & Hannah)

Kitap 3: [Onu Orada Dururken Gördüm](#)
(Colton & Lucy)

Kitap 4: [Ve Onu Seviyorum](#) (Hunter & Megan) Novella: [Benim](#)

[Olacaksın](#) (Will & Cam'in Düşünü)

Kitap 5: [It's Only Love](#)
(Gavin & Ella)

Kitap 6: [Ain't She Sweet](#)
(Tyler & Charlotte)

The Butler, Vermont Serisi

(Green Mountain'ın devamı)

Kitap 1: [Her Küçük Şey](#)
(Grayson & Emma)

Kitap 2: [Bana Aşkı Satın Alamazsın](#)
(Mary & Patrick)

Kitap 3: İşte Güneş Geliyor
(Wade & Mia)

Suya Basan Serisi 1. Kitap:

Suya Basan (Jack & Andi)

Kitap 2: Zamanı İşaretlemek
(Clare & Aidan)

3. Kitap: Yeniden

Başlamak (Brandon &

Daphne) 4. Kitap: Eve

Dönüş (Reid & Kate)

Tek Başlıklar

Five Years Gone

Seks Makinesi

Seks Tanrısı

Georgia Aklımda True

North

Düşüş

İlk Uçuşta Aşk

Herkes Kahraman Bir

Hücum Hattını Sever

Kuantum Serisi

Kitap 1: Erdemli

(Flynn &

Natalie) Kitap 2:

Yiğit (Flynn &

Natalie)

Kitap 3: Muzaffer

(Flynn & Natalie)

4. Kitap: [Rapturous](#)

(Addie & Hayden)

5. Kitap: [Ravenous](#)

(Jasper & Ellie)

Kitap 6: [Delirious](#)

(Kristian & Aileen)

Kitap 7: [Çirkin](#)

(Emmett & Leah)

Kitap 8: Ünlüler

(Marlowe)

Tame Kuantum Serisi

Tüm romantizm, hiçbir sapkınlık yok.

[Kutu Seti 1, Kitap 1-](#)

[3 Kutu Seti 2, Kitap](#)

[4-6](#)

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları

Ölümcül Seri

[Seninle Bir Gece](#), Ölümcül Serinin Ön Romanı

Kitap 1: [Ölümcül İlişki](#)

Kitap 2: [Ölümcül](#)

[Adalet](#)

Kitap 3: [Ölümcül Sonuçlar](#)

Kitap 3.5: [Ölümcül Kader](#) Düğün Novellası

Kitap 4: [Ölümcül Kusur](#)

Kitap 5: [Ölümcül](#)

[Aldatma](#) Kitap 6:

[Ölümcül Hata](#) Kitap 7:

[Ölümcül Tehlike](#)

Kitap 8: [Ölümcül Skandal](#)

Kitap 9: [Ölümcül](#) .

[Çılgınlık](#) Kitap 10: .

[Ölümcül Kimlik](#) Kitap 11:

[Ölümcül Tehdit](#) Kitap 12:

[Ölümcül Kaos](#) Kitap 13:

[Ölümcül İstila](#) Kitap 14:

[Ölümcül Hesaplaşma](#)

Tek Başlık

[Enkaz](#)

Marie Force'tan Tarihsel Romantizm

Yıldızlı Seri

Kitap 1: [Aldatmacayla Düşes](#)

ABOUT THE AUTHOR

Marie Force, New York Times'ın en çok satan çağdaş aşk romanları yazarıdır. bağımsız olarak yayınlanan Gansett Island Serisi ve Harlequin Books'tan Fatal Serisi. Ayrıca, Butler, Vermont Serisi'nin ve Green Dağ Serisi ve erotik romantizm Quantum Serisi. 2019'da yeni tarihi Gilded serisi Kensington Books'tan Duchess By Deception ile çıkış yapacak.

Kitaplarının tamamı dünya çapında 7,5 milyon kopya sattı ve Bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve New York Times'ın en çok satanlar listesinde birçok kez yer almıştır. Kendisi aynı zamanda USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satanlar listesinde, Almanya'da Spiegel'in en çok satanlar listesinde, sık sık konuşmacı ve yayıncılık atölyesi sunucusu ve Jack's House Publishing romantizm baskısı aracılığıyla bir yayıncıdır. Romance Writers of America'nın romantik kurgu dalında verdiği RITA® ödülüne iki kez aday gösterilmiştir.

Hayattaki hedefleri basittir - iki mutlu, sağlıklı, üretken çocuk yetiştirmeyi bitirmek

Genç yetişkinler, yazabildiği kadar uzun süre kitap yazmaya devam etmek ve asla haberlere konu olan bir uçuşta bulunmamak.

Yeni kitaplar ve bölgenizdeki yaklaşan etkinlikler hakkında haberler için [Marie'nin posta listesine](#) katılın. Onu [Facebook](#), [Twitter @marieforce](#) ve [Instagram](#)'da takip edin.

Marie'nin birçok [okuyucu grubundan](#) birine katılın. Marie ile marie@marieforce.com adresinden iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.